PAULINE GEDGE

romanul istoric

HATȘEPSUT

o regină pentru eternitate

Pauline Gedge

HATȘEPSUT
O REGINĂ PENTRU ETERNITATE

Editor: **Lucian BORLEANU**
Redactor: **Dan OGREZEANU**
Coperta: **Flory PREDA**
Tehnoredactare: **Dragoş DUMITRESCU**

Copyright © 1977 by PAULINE GEDGE

Titlul original: CHILD OF THE MORNING
by PAULINE GEDGE

Translation Copyright © **Editura Lucman**

Toate drepturile pentru ediția de față sunt rezervate
Editurii Lucman.
Reproducerea parţială sau integrală a textului
fără acordul editurii este interzisă şi va fi pedepsită
conform legilor în vigoare.

Comenzile pot fi trimise pe adresa editurii:
Editura Lucman
Bucureşti, Bd. Al. I. Cuza nr. 91, Sector 1
Telefon/fax: 021.222.53.17
e-mail: comenzi@lucman.ro
www.lucman.ro

ISBN: 973-8465-97-4

Pauline Gedge

HATȘEPSUT

O REGINĂ PENTRU ETERNITATE

Traducere de
Nicolae BALTĂ

Editura *LUCMAN*

Avertisment

Doamna Nilului a existat cu adevărat şi apare şi în prezent ca unul dintre personajele cele mai fascinante ale Antichităţii.

Regină a celei de-a XVIII-a dinastii (secolul al XVI-lea î.Hr.), Hatşepsut, fiica faraonului Tutmes I, s-a căsătorit, la moartea acestuia din urmă, cu fratele ei vitreg Tutmes al II-lea. Având un temperament excepţional, ea i-a luat rapid locul soţului ei şi s-a impus, fapt unic în istoria egipteană, ca faraon. A reuşit să-şi reorganizeze regatul şubrezit de războaie şi a consolidat puterea monarhică. Numele Hatşepsut va rămâne însă legat pentru totdeauna de construirea templului ei funerar. Înălţat la Teba, în faţa Karnakului, şi săpat parţial în coasta muntelui, Deir-el-Bahri este unul dintre monumentele cele mai măreţe ale Egiptului Superior.

Lipsită de bucuria de a aduce pe lume un fiu, ea a trebuit să reziste presiunilor lui Tutmes al III-lea, nepotul şi ginerele ei, şi a luptat cu îndârjire cu marii preoţi pentru a-şi păstra intacte puterea şi prerogativele regale.

După moartea lui Hatşepsut, Tutmes al III-lea s-a străduit să-i şteargă amintirea, eliminându-i numele de pe stele şi basoreliefuri.

Partea I

1

Deşi peretele nordic al sălii de clasă dădea spre grădină, vântul de vară nu aducea nici cea mai mică adiere printre coloanele de un alb orbitor. Căldura era sufocantă. Elevii, aşezaţi turceşte pe jos, genunchi lângă genunchi, pe rogojina de papirus, copiau cu trudă lecţia din ziua aceea. Khaemwese, cu braţele încrucişate la piept, simţi că-l cuprinde somnul. Aruncă o privire rapidă clepsidrei. Era aproape amiază. Tuşi, şi pe dată o duzină de feţişoare se înălţară curioase spre el.

— Aţi terminat? Cine poate să-mi spună morala de astăzi? Ar trebui mai degrabă să întreb cine are destulă înţelepciune să-mi repete lecţia de azi. (Zâmbi la propria glumă, şi printre elevi se răspândi un râs politicos şi discret.)

— Tu, Menkh? User-amon? Ştiu că Hapusenb e-n stare, aşa că nu o să i-o cer. Cine se oferă? Tutmes, tu!

Tutmes reuşi să se ridice, extrem de nemulţumit, în timp ce Hatşepsut îl înghiontea cu cotul, strâmbându-se la el. Se prefăcu că nu o vede, pradă celei mai mari descumpăniri.

— Începe! Hatşepsut, stai cuminte!

— Am aflat că te-ai... că te-ai...

— Te-ai dedat.

— A, da! Te-ai dedat. Am aflat că te-ai dedat căutării plăcerii. Uită-te la mine când îţi vorbesc! Ţi-ai lăsat spiritul pradă a tot... a tot...

— Ceea ce e surd.

— A, da! A tot ceea ce e surd?

Auzindu-l pe băieţel îngânându-l, Khaemwese oftă. Era limpede că Tutmes nu avea să fie vreodată nici strălucit, nici cultivat. Lipsit de orice pasiune pentru magia cuvintelor, se mulţumea să doarmă în timpul orelor. Cel Unic avea să reuşească poate să-l înroleze de timpuriu în armată, dar numai închipuindu-şi-l pe Tutmes, cu arcul şi spada în mână, în fruntea unei companii de luptători învederaţi, Khaemwese se întristă. Băiatul şovăi din nou, cu degetul sub hieroglifa buclucaşă, şi se uită la profesor cu un aer rătăcit.

Bătrânul se enervă.

— Pasajul ăsta, spuse el pe un ton acru, lovind cu palma în sulul de pergament, se referă la utilizarea dreaptă şi respectabilă a biciului din piele de hipopotam pe fundul băieţilor leneşi. Scribul se gândea probabil la un băiat de felul tău, Tutmes. Vrei să simţi puţin biciul? Aduceţi-mi-l imediat!

Câţiva elevi începură să râdă pe înfundate, dar Neferu-kebit ridică mâna.

— Vă rog, maestre, nu şi astăzi. L-aţi bătut ieri, şi tata s-a supărat foarte rău.

Tutmes roşi şi îi aruncă o privire furioasă. Biciul din piele de hipopotam nu era decât o glumă veche şi răsuflată, o nuia de salcie subţire şi flexibilă pe care Khaemwese o purta sub braţ ca pe un baston de mareşal. Adevăratul bici era hărăzit criminalilor şi rebelilor. Văzând că o fată îi ia apărarea, băiatul se simţi de parcă i s-ar fi pus sare pe o rană deschisă, iar când profesorul îi porunci să stea jos, mormăi plin de mânie.

— Foarte bine. Din moment ce vrei să fie scutit de pedeapsă, Neferu, o să spui lecţia în locul lui. Ridică-te şi continuă!

Neferu-kebit era cu un an mai mare decât Tutmes, dar era categoric mai inteligentă decât el, astfel încât spuse lecţia cu uşurinţă.

Ora se încheie cu tradiţionala rugăciune către Amon. Când Khaemwese ieşi din clasă, pe dată începu şi pălăvrăgeala.

— Nu fi supărat, Tutmes, spuse veselă Hatşepsut, strângându-şi rogojina şi făcând-o sul. Vino cu mine după siestă la grădina zoologică să vedem puiul de gazelă. Tata i-a ucis-o pe mamă şi nu mai are pe nimeni care să-l iubească. Vii?

— Nu, răspunse el sec. Nu vreau să mă mai plimb cu tine. De altfel, trebuie să merg în fiecare după-amiază la cazarmă să mă antrenez. Aahmes pen-Nekheb o să mă înveţe să mânuiesc arcul şi suliţa.

Îşi stivuiră rogojinile într-un colţ şi, la un semn al lui Neferu-kebit, sclava goală care aştepta răbdătoare lângă ulciorul înalt din argint scoase apă din vas şi le-o aduse, prosternată.

Hatşepsut bău cu lăcomie, plescăind din buze.

— Ce bună e apa asta! Dar tu, Neferu, vrei să vii cu mine?

Neferu îi zâmbi surorii ei mai mici.

— Iar ţi-ai pătat rochia cu cerneală, Hatşepsut. Când o să te porţi şi tu ca o fată mare? Dacă Nosme îmi îngăduie, o să te însoţesc, însă nu stau mult. Eşti mulţumită?

Fetiţa sări în sus de bucurie.

— Da! Vino să mă iei când te scoli!

Erau singure în cameră, doar cu slujnica lor. Ceilalţi copii porniseră spre casă, însoţiţi de sclavii lor, sub dogoarea copleşitoare care părea că-i face să adoarmă în picioare.

Tutmes căscă.

— Mă duc la mama. Presupun că ar trebui să-ţi mulţumesc, Neferu-kebit, pentru ce ai făcut pentru mine, dar cred că ar fi mai bine să-ţi vezi de treburile tale. Ceilalţi s-au distrat de minune şi m-ai umilit.

— Preferi să fii bătut decât să fii un pic ridiculizat? îl întrebă Hatşepsut, dispreţuitoare. Tutmes, chiar că eşti prea mândru. Şi, pe deasupra, adevărul e că eşti un leneş.

— Sst! făcu Neferu, ştii foarte bine, Tutmes, că nu am vrut decât să te ajut. Atenţie, iat-o pe Nosme! Pe curând, micuţo!

O sărută pe frunte pe Hatşepsut şi se făcu nevăzută în strălucirea orbitoare a grădinii.

Nosme îşi îngăduia faţă de copiii faraonului tot atât de multe ca şi Khaemwese. În calitate de guvernantă regală, îi mustra, îi consola, câteodată îi pedepsea, dar îi iubea din toată inima. Răspundea cu viaţa în faţa faraonului de siguranţa lor. Angajată ca dădacă de Mutnefert, cea de-a doua soţie a faraonului, la naşterea gemenilor Uazmes şi Amenmes, Ahmes Soţia Divină îi încredinţase ulterior paza fiicelor sale, Neferu-kebit şi Hatşepsut. Mutnefert îl alăptase ea însăşi pe Tutmes, cel de-al treilea ei fiu, asupra căruia veghea ca un vultur, deoarece, fiind copil regal, era cu atât mai nepreţuit cu cât ceilalţi doi fii muriseră de ciumă. Nosme, aspră din fire, cu chipul ca o lamă de cuţit, era de o asemenea slăbiciune încât hainele groase fluturau pe trupul ei descărnat şi îi loveau gleznele când, în culmea agitaţiei, admonesta sclavele şi îi mustra pe copii, care încetaseră să se mai teamă de ea. Doar Hatşepsut o mai iubea, deoarece cu egoismul schimbător al tinereţii, iubită de toţi, nu se temea deloc că dorinţele ei ar putea să nu fie îndeplinite.

Văzând-o intrând pe Nosme, Hatşepsut dădu fuga să o sărute.

Nosme o strânse la piept şi strigă către sclavă:

— Ia apa asta şi spală cupa! Mătură pe jos pentru orele de mâine. După aceea te duci să te odihneşti în camera ta. Mişcă-te!

Îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Neferu-kebit, dar acum, că fata purta o rochie de domnişoară, iar pe umeri îi cădeau frumoasele cozi negre, Nosme îşi pierduse orice autoritate asupra ei. Aşa încât se mulţumi să bombăne...

— Unde se duce la ora asta?

O luă de mână pe fetiţă şi o duse prin labirintul sălilor cu coloane mari şi porticuri întunecate până la uşa apartamentelor copiilor, situate alături de cele ale slujnicelor.

Palatul era cufundat în tăcere. Până şi păsările tăceau. Afară, dincolo de grădini, curgea marele fluviu de argint. Nici o corabie nu-i tulbura suprafaţa şi, în adâncimile sale răcoroase, peştii aşteptau venirea serii. Cuprins parcă de o vrajă, oraşul aţipise. Cârciumile erau închise, obloanele prăvăliilor erau coborâte şi portarii moţăiau la umbra gheretelor micuţe, sub zidurile vilelor masive şi nobile ce se înşirau pe o mare distanţă de-a lungul fluviului. În port nu era nici o mişcare, cu excepţia unor hoţi mărunţi care şterpeleau tot ce puteau de pe epave. Pe celălalt mal al fluviului, în Oraşul Morţilor, templele şi mormintele luceau în ceaţă, şi căldura făcea să unduiască falezele maronii ce se înălţau deasupra lor. Grâul şi orzul, trifoiul, inul şi bumbacul erau gata să fie recoltate. Canalele de irigaţie secau lent, în ciuda eforturilor lăudabile şi istovitoare ale ţăranilor de a acţiona cumpenele puţurilor. Verdele prăfuit al curmalilor şi al palmierilor întunecaţi, înşiruiţi pe malul fluviului, şi verdele aprins al stufărişului deveneau încetul cu încetul ruginii. Şi, mereu prezentă pe un cer fără nori, de un albastru adânc, puternică şi invincibilă, splendoarea lui Ra, încins ca un disc roşu.

O adiere uşoară străbătu apartamentul Alteţei Sale Regale, prinţesa Hatşepsut Khnum-Amon. Gurile de aer instalate pe acoperiş canalizau şi cea mai slabă briză venită din nord şi stârneau mici vârtejuri calde şi dense. În momentul

când Nosme şi fetiţa intrau în odaie, cele două sclave se ridicară să le salute, apoi îşi strânseră evantaiele. Nosme nu le luă în seamă. Scoţând fusta de pânză albă a lui Hatşepsut, dădu o poruncă pe un ton sec şi altă sclavă apăru, aducând apă şi prosoape. Dădaca spălă la iuţeală trupuşorul nervos al fetiţei.

— Iar ţi-ai pătat şorţul cu cerneală, o admonestă ea. De ce nu eşti atentă?

— Îmi pare sincer rău, răspunse fetiţa, căreia nu-i părea deloc rău. (Pica de somn în timp ce apa binefăcătoare îi şiroia de-a lungul braţelor şi a pântecelui brun.) Neferu-kebit m-a mustrat deja. Pe cuvânt, nu ştiu cum m-am pătat.

— Ai ştiut lecţia de azi?

— Aşa cred. Nu-mi prea place la şcoală. E mult de învăţat şi mi-e mereu teamă ca învăţătorul Khaemwese să nu se ia de mine. Nu-mi place nici să fiu singura fată din clasă.

— Mai e şi Alteţa Sa Neferu.

— Nu-i acelaşi lucru. Neferu ia în râs chicotelile băieţilor.

Lui Nosme îi veni să spună că Neferu părea să ia în râs totul, dar îşi aminti la timp că fetiţa aceasta cu privirea vioaie, atât de drăguţă, care nu-şi putea stăpâni căscatul în timp ce se îndrepta spre pat, era bucuria faraonului şi că-i repeta negreşit tot ce se spunea în apartamentele copiilor. Nosme dezaproba orice încălcare a tradiţiei, şi simpla idee că fetele, fie ele şi odrasle regale, pot studia alături de băieţi era pentru ea un izvor nesecat de indignare. Aşa hotărâse însă faraonul, care voia ca fiicele sale să aibă parte de învăţătură. Nosme îşi înghiţi cuvintele eretice care-i stăteau pe buze şi se aplecă peste mâna micuţă pentru a o săruta.

— Somn uşor, Alteţă! Nu mai ai nevoie de nimic?

— Nu, Nosme, Neferu mi-a promis că mă duce să văd animalele când mă scol. Pot să merg cu ea?

Cererea era obişnuită şi tot atât de previzibilă ca gustul fetiţei pentru dulciuri, încât pe chipul lui Nosme se ivi un surâs trecător plin de tandreţe.

— Bineînţeles, cu condiţia să fii însoţită de o sclavă şi de un paznic. Acum dormi. O să mă întorc în scurt timp.

Făcu semn siluetelor nemişcate şi mute care stăteau în umbră şi ieşi din cameră.

Cele două femei, a căror piele maronie lucea de sudoare, se apropiară şi începură să-şi mişte încet evantaiele, fără zgomot, deasupra capului fetiţei.

Învăluită de adierile uşoare, fetiţa privi o clipă penele fremătând şi foşnind deasupra ei, cuprinsă de un sentiment de pace şi siguranţă. Pleoapele i se închiseră şi se întoarse pe-o parte. Viaţa era cât se poate de plăcută, chiar dacă Nosme era severă, iar Tutmes nu era prea drăguţ în momentul de faţă.

„Mă întreb de ce o fi Tutmes aşa de mohorât, gândi ea confuz. I-ar plăcea să fie soldat şi să înveţe să tragă cu arcul şi să arunce lancea. I-ar plăcea să defileze cu trupele şi să lupte."

Una dintre nubiene tuşi, iar de cealaltă parte a uşii o auzi pe Nosme întinzându-se greoi în patul ei, cu un suspin. Perniţa ei era moale, şi Hatşepsut se cufundă în somn.

Când se trezi, soarele era încă sus pe cer, dar îşi pierduse din putere. Palatul ieşea din letargie şi se pregătea de sfârşitul unei noi zile, aidoma unui hipopotam ieşind din mâl. În bucătării, bucătarii pălăvrăgeau, şi tăvile se ciocneau cu zgomot, iar coridoarele răsunau de paşi şi de râsete. Hatşepsut ieşi din odaie, curată, proaspătă şi nerăbdătoare. Grădinarii îşi reluaseră lucrul şi, cu spinările încovoiate, smulgeau buruienile şi pliveau nenumăratele flori exotice, stropeau sutele de sicomori şi de sălcii care făceau din domeniul regal o pădure înmiresmată. Păsările multicolore zburau încolo

şi-ncoace, iar cerul era la fel de albastru ca fardul cu care mama ei îşi dădea la ochi. Hatşepsut o luă la goană, cu sclava şi paznicul pe urmele sale, străduindu-se să se ţină după ea. Lucrătorii se ridicau la trecerea ei şi o salutau respectuos, fără a atrage prea mult atenţia. De când se născuse, oamenii o venerau, pentru că era fiica zeului, iar astăzi, la zece ani, sentimentul destinului ei îi dădea siguranţa firească a legitimităţii universului său. Era regele – tatăl ei, zeul. Era mama ei, Soţia Divină. Era Neferu-kebit, sora ei, şi mai era Tutmes, fratele ei vitreg. Şi, în sfârşit, era poporul, care nu exista decât pentru a o adora, şi minunatul Egipt, care se întindea sub zidurile impunătoare ale palatului, un ţinut pe care nu-l văzuse niciodată, dar care o înconjura de pretutindeni şi o impresiona puternic.

Anul trecut urzise, împreună cu Menkh şi cu Hapusenb, un mic complot. Urmau să iasă din palat şi să meargă în oraş în timpul siestei. Plănuiseră să meargă la Menkh, mai în amonte, şi să se joace în barca tatălui său. Garda de la poartă însă îi zărise prin vizeta porţilor mari de aramă şi-i prinsese din urmă. Menkh fusese biciuit de tatăl lui, la fel Hapusenb, dar ea fusese doar mustrată. Tatăl ei îi explicase că era încă prea mică pentru a ieşi din palatul proteguitor. Viaţa ei era un bun nepreţuit, care aparţinea întregului Egipt, şi trebuia protejată. Apoi, o aşezase pe genunchii lui şi-i dăduse o prăjitură cu miere şi vin dulce.

Acum, Hatşepsut uitase, practic, aventura. Învăţase un lucru: când eşti mare, poţi să faci ce vrei, dar până atunci trebuie să aştepţi, să aştepţi mult.

Neferu o aştepta singură, lângă gard. Îi zâmbi lui Hatşepsut, care sosea răsuflând din greu. Neferu era palidă, trasă la faţă, fiindcă nu dormise. Hatşepsut îşi strecură mâna în cea a surorii mai mari şi porniră la drum.

— Unde-i sclava ta? o întrebă Hatşepsut. A mea a venit cu mine.

— I-am dat liber. Uneori, îmi place să fiu singură. Şi sunt destul de mare ca să fac ce vreau. Ai dormit bine?

— Da. Nosme sforăie ca un taur, dar am reuşit totuşi să dorm. Îmi pare rău că nu mai stai cu mine. Camera pare aşa de mare şi de pustie...

— Dar e o cameră mică de tot, dragă Hatşepsut, îi răspunse Neferu, izbucnind în râs. O să-ţi dai seama imediat când o să te muţi într-un apartament la fel de mare ca al meu.

În glas i se simţea o umbră de amărăciune, dar fetiţa nu-şi dădu seama.

Trecură de barieră şi străbătură o alee lată, străjuită de copaci, pe ale cărei laturi se înălţau cuşti în care erau închise animalele de prin părţile locului, ca ibişii, leii şi gazelele sau altele, aduse de tatăl lor din ţinuturile în care luptase în tinereţe. Cele mai multe animale dormeau, lungite nepăsător la umbră, şi mirosul lor cald şi reconfortant le învăluia pe fete când treceau pe lângă ele. Aleea se oprea în dreptul zidului principal, aflat atât de aproape încât părea că se înalţă la cer şi le ascunde soarele. Lipită de zid, se afla o căsuţă de paiantă, alcătuită din două odăi, unde locuia paznicul grădinii zoologice regale, care aştepta în uşă. La apropierea lor, ieşi şi îngenunche, plecându-şi capul până la pământ.

— Te salut, Nebanum! i se adresă Neferu. Poţi să te ridici.

— Vă salut, Alteţă!

Bărbatul se ridică şi rămase în picioare, în faţa lui Neferu, cu capul plecat.

— Te salut! spuse la rândul ei Hatşepsut. Haide, Nebanum, du-ne la puiul de gazelă! Unde e? Cum îi merge?

— Foarte bine, Alteţă, răspunse cu gravitate Nebanum, dar îi e mereu foame. L-am pus într-un ţarc mic, chiar în spatele casei mele. Dacă binevoiţi să mă urmaţi... E un pui foarte zgomotos. A boncăluit toată noaptea.

— Vai, săracul! Îi e dor de mama lui. Crezi că i-aş putea da de mâncare?

— Dacă Alteţa Voastră vrea să încerce, am pregătit nişte lapte de capră. Dar trebuie să vă atrag atenţia că puiul ăsta e foarte puternic şi i-ar putea da o lovitură Alteţei Voastre sau ar putea vărsa laptele pe rochia Alteţei Voastre.

— Nu contează. Voi rămâneţi aici, spuse ea, întorcându-se spre cei doi servitori. Aşezaţi-vă sub un pom sau unde vreţi. N-o să fug. Haidem! adăugă ea, întorcându-se spre Nebanum.

Cei trei dădură ocol casei. La câţiva paşi de casă, zidul, sub care se afla un ţarc mic, provizoriu, arunca o umbră dulce, din care se ivi un cap brun, cu ochi limpezi şi cu gene lungi. Cu un strigăt de bucurie, Hatşepsut se repezi să mângâie animalul, care-şi deschise botul neted şi scoase o limbă trandafirie.

— Uite, Neferu! strigă ea. Uite, îmi linge degetele! Hai, repede, Nebanum, i-e atât de foame că ai merita să fii biciuit! Du-te şi adu laptele!

Nebanum îşi înăbuşi râsul şi, făcând o nouă plecăciune, se făcu nevăzut în spatele casei.

Neferu se apropie de ţarc.

— Ce frumos e! spuse ea, mângâind grumazul neted al animalului. Săracul! Să fii captiv!

— Nu vorbi prostii! replică Hatşepsut. Dacă tata nu l-ar fi adus aici, ar fi murit în deşert, mâncat de lei sau de hiene...

— Ştiu. Dar pare atât de tulburător, de însetat de dragoste, de singur...

Hatşepsut se întoarse, agasată, dar vorbele îi muriră pe buze. Neferu plângea, lacrimile alunecându-i fără reţinere pe obraji. Hatşepsut o privi stupefiată, fiindcă nu o mai văzuse niciodată pe Neferu altfel decât demnă şi stăpânită.

Îşi retrase mâna de la botul gazelei şi şi-o şterse pe rochie.

— Ce s-a întâmplat, Neferu? Ce ai? Eşti bolnavă?

Neferu dădu violent din cap şi se întoarse tăcută cu spatele la sora ei, încercând să-şi revină. Apoi îşi şterse faţa cu poala rochiei.

— Iartă-mă, Hatşepsut. Nu ştiu ce m-a apucat. N-am dormit după-amiaza şi probabil că sunt obosită.

— A! făcu Hatşepsut, neştiind ce să mai adauge, nefiind deloc în largul ei.

Când Nebanum apăru, ducând atent un ulcior înalt şi îngust, fetiţa se repezi la el, uşurată.

— Dă-mi-l mie să-l duc! E greu? Deschide-i gura şi o să-i torn eu laptele!

Nebanum şi fetiţa intrară în ţarc. Cel dintâi luă încet animalul între genunchi şi cu amândouă mâinile îi deschise botul.

Hatşepsut apropie ulciorul de gazela înfometată şi începu să-i toarne laptele pe gât. Cu coada ochiului o văzu pe Neferu îndepărtându-se. „Afurisita de Neferu!“ îşi zise ea, înfuriată. I-a stricat ziua asta aşa frumoasă. Mâna îi tremură şi laptele se prelinse pe faţă, curgând până la picioarele ei goale.

Nebanum îi luă ulciorul, şi gazela se dădu înapoi împiedicându-se, îşi linse botul şi-i aruncă o privire adormită.

— Mulţumesc, Nebanum! E mai greu decât pare. O să vin şi mâine să mai încerc. La revedere!

Omul făcu o plecăciune adâncă.

— La revedere, Alteţă! E întotdeauna o plăcere să vă avem aici.

Hatşepsut o ajunse pe Neferu din urmă în momentul când trecea de barieră şi, prinzând-o de braţ, îi spuse:

— Nu te supăra, Neferu. Te-am necăjit eu cumva?

— Nu. (Sora mai mare îţi petrecu braţul în jurul umerilor plăpânzi ai fetiţei.) Cum ai putea supăra pe cineva? Eşti frumoasă, inteligentă şi drăguţă. Toată lumea te iubeşte, Hatşepsut, chiar şi eu.

— Ce vrei să spui? Nu te înţeleg prea bine, Neferu-kebit. Nu mă iubeşti şi tu?

Neferu o duse la umbra pomilor, lăsându-i pe servitori să aştepte în mijlocul aleii.

— Te iubesc şi eu. Dar, pe viitor... Oh, nu ştiu de ce-ţi vorbesc despre asta, eşti mult prea mică pentru a înţelege. Trebuie să mă confesez însă cuiva.

— Ai un secret, Neferu! exclamă Hatşepsut. Ai un secret, sunt sigură! Eşti îndrăgostită? Te rog, povesteşte-mi! (O trase pe Neferu de braţ şi se aşezară amândouă pe iarba răcoroasă.) De asta plângeai? Ai încă ochii umflaţi.

— Ce ştii tu? o întrebă cu blândeţe Neferu, jucându-se cu un fir de iarbă. Pentru tine, viaţa nu va fi decât un joc nesfârşit. Când va veni momentul, o să te poţi mărita cu cine îţi va plăcea şi să trăieşti unde vrei... în afara oraşului, în munţi. Vei fi liberă pe mişcările tale, nu vei face decât ceea ce tu şi soţul tău veţi fi hotărât să faceţi, şi vă veţi distra cu copiii voştri... Eu însă...

Azvârli firul de iarbă şi se rezemă de trunchiul copacului, strângând din pumni. Sub efectul emoţiei, tenul ei măsliniu păli, şi muşchii gâtului se încordară, reliefându-se ca nişte frânghii. Nu mai avea nimic regal şi nici maiestuos. Toată drăgălăşenia mâinilor, a nasului fin şi a părului lung şi negru dispăru, spulberată de disperarea care o copleşea.

— Sunt dată deoparte, continuă ea imperturbabil. Sunt hrănită cu bucatele cele mai rafinate şi îmbrăcată cu stofele cele mai preţioase. Bijuteriile dau pe dinafară din cuferele mele, şi sclavele şi nobilii se prosternează cât e ziua de lungă în faţa mea. Sunt condamnată să nu le văd decât creştetul capetelor. Când mă trezesc, mă îmbracă, dacă mi-e foame, mă hrănesc; când sunt obosită, şase perechi de mâini se reped să-mi facă patul. Sunt lângă mine, mereu lângă mine, până şi la templul unde mă duc să mă rog şi să cânt.

Avu un gest de lehamite şi, cu părul despletit, atârnându-i peste ochi, adăugă:

— N-am nici un chef să devin Mare Soţie Regală. Nu vreau să fiu o Soţie Divină. Nu vreau să mă mărit cu smintitul ăla drăgălaş de Tutmes. Nu vreau decât linişte, Hatşepsut, şi să trăiesc cum vreau.

Închise ochii şi tăcu. Hatşepsut îi mângâie timidă braţul. Rămaseră mână în mână, în timp ce soarele cobora spre orizont şi umbrele se lungeau imperceptibil.

Apoi Neferu se îndreptă.

— Am avut un vis..., murmură ea. Un vis groaznic, care se repetă de câte ori adorm. De asta nu am vrut să mă culc astăzi. Am rămas în grădină, sub un pom, până ce ochii au început să mi se închidă de oboseală: lumea mi se părea ireală. Am visat... Am visat că murisem şi *ka*-ul* meu se afla într-o sală uriaşă şi întunecată, unde domnea un miros de carne arsă. Era foarte frig. În fundul sălii, în cadrul unei uşi, străluceau razele calde ale soarelui. Ştiam că Osiris** mă aşteaptă. *Ka*-ul meu se afla însă în beznă, copleşit de o

* *Ka* – dublul făpturii omeneşti care reproduce, în cele mai mici detalii, imaginea individului căruia îi aparţine (n.r.).

** Osiris – zeu egiptean al vegetaţiei, al Nilului. Era reprezentat ca o mumie, având în mână un bici sau un toiag. Protector al ordinii şi al justiţiei, erou civilizator (n.r.).

disperare adâncă. Între mine şi uşă era o balanţă, iar între balanţă şi mine se afla Anubis*.

— Dar de ce te-ai teme de Anubis, Neferu? El nu face decât să echilibreze talgerele balanţei.

— Ştiu asta foarte bine. Toată viaţa am încercat să fac binele pentru ca să nu am de ce mă teme în momentul când faptele îmi vor fi judecate. În visul meu nu se întâmpla însă aşa.

Se lăsă în genunchi şi cuprinse cu mâinile tremurătoare umerii lui Hatşepsut.

— M-am apropiat de zeu. Ţinea în mână ceva care palpita. Ştiam că era inima mea. Pana lui Maat era pusă pe unul dintre talgere. Anubis a aşezat inima în celălalt talger, şi balanţa a început să se încline. Eram îngheţată. Balanţa se înclina, se înclina întruna, din ce în ce mai mult, apoi talgerul pe care era inima mea a atins masa cu un sunet înfundat. Am înţeles atunci că eram pierdută, că nu voi ajunge niciodată lângă Osiris, dar nu am ţipat... nu, până în clipa când zeul şi-a înălţat capul şi m-a privit.

Lui Hatşepsut îi veni brusc să o ia la fugă şi să alerge cât mai departe, ca să nu audă sfârşitul acestui vis oribil. Încercă să se desprindă din strânsoarea surorii sale, dar Neferu o ţinea, străpungând-o cu ochii ei scânteietori.

— Şi ştii ce s-a întâmplat atunci, Hatşepsut? M-a privit, dar ochii lui strălucitori nu erau ai şacalului. Nu... Fiindcă tu erai cea care mă condamna, Hatşepsut. Tu, cu înfăţişarea zeului, dar cu chipul tău de copil. A fost mult mai cumplit decât dacă Anubis şi-ar fi întors către mine capul său de câine, şi-ar fi căscat botul şi ar fi mârâit. Am ţipat, dar ochii tăi era tot atât de reci şi de morţi ca vântul care bătea în locul acela blestemat. Am ţipat, am ţipat, şi aşa m-am trezit, ţipând, cu capul greu.

* Anubis – în mitologia egipteană, zeu funerar, adorat sub forma unui şacal, câine sau om cu cap de şacal (n.r.).

Glasul nu-i mai era decât o şoaptă; o luă în braţe pe fetiţa speriată şi înmărmurită.

Ghemuită la pieptul ei, Hatşepsut auzea bătaia sacadată a inimii lui Neferu. Lumea îşi pierduse brusc siguranţa şi nepăsarea. Întrezări pentru prima oară necunoscutul ce se întindea dincolo de privirea zâmbitoare a celor apropiaţi. Avu impresia de-a fi trăit visul lui Neferu-kebit, dar de cealaltă parte a uşii, de lângă Osiris, scrutând sinistra beznă a Sălii de Judecată. Se desprinse brusc şi se ridică, scuturându-şi firele de iarbă ce se lipiseră de laptele vărsat pe rochie.

— Ai perfectă dreptate, Neferu-kebit. Nu înţeleg. M-ai speriat şi nu-mi place asta. De ce n-ai fost la doctor?

— Am fost la mai mulţi. Au dat cu gravitate din cap, au zâmbit şi au declarat că trebuie să am răbdare, fiindcă se întâmplă des ca tinerii să aibă idei ciudate când cresc. Şi ce să mai spun de preoţi! M-au sfătuit să fac şi mai multe ofrande. Amon-Ra* are puterea de-a te dezlega de orice teamă, au spus ei. Am făcut, aşadar, şi mai multe ofrande şi m-am rugat, dar visul a persistat.

Neferu se ridică şi ea, iar Hatşepsut o luă de braţ ca să se întoarcă pe alee.

— Ai vorbit cu tata şi cu mama?

— Mama ar fi zâmbit şi mi-ar fi dăruit un nou colier. Ştii şi tu că tata se înfurie deseori dacă stau prea mult pe lângă el. Nu, cred că trebuie să am răbdare. O să văd eu dacă visul dispare cu timpul. Îmi pare rău că te-am tulburat. Cunosc multă lume de-acum, dar nu am prieteni, draga mea. Am deseori sentimentul că nimănui nu-i pasă de ceea ce aş putea simţi. Ştiu că pe tata nu-l interesează; şi atunci pe cine l-ar putea interesa? Fiindcă lumea e el, nu-i aşa?

* Amon-Ra – divinitate supremă în mitologia egipteană, asimilată cu zeul Soarelui (n.r.).

Hatşepsut oftă. Pierduse deja şirul cuvintelor lui Neferu.

— Neferu, de ce trebuie să te măriţi cu Tutmes? o întrebă ea.

— Cred că nu ai cum să înţelegi nici asta şi sunt prea obosită să mă apuc să-ţi explic acum. Întreabă-l pe faraon când o să-l vezi, răspunse Neferu cu amărăciune.

Îşi încheiară plimbarea în tăcere. Când ajunseră în vestibulul însorit care ducea la apartamentele servitoarelor, Neferu se opri şi-şi trase încet braţul.

— Du-te la Nosme şi mai fă o baie. Cine se uită la tine ar crede că nu eşti decât o cerşetoare jegoasă ajunsă aici din întâmplare, o sfătui Neferu, râzând încetişor. Trebuie să mă întorc în apartamentul meu şi să mă gândesc cum să mă îmbrac pentru seara asta, adăugă ea. Puteţi pleca amândouă, le porunci ea sclavelor care aşteptau în spatele ei. Veţi da mai târziu raportul doicii regale.

Cu un aer absent, o bătu amical pe umăr pe Hatşepsut, după care se făcu nevăzută într-un clinchet de brăţări.

Hatşepsut se întoarse în apartamentul ei pradă unei stări ciudate de spirit. Totul era atât de simplu şi de plăcut odinioară, când fiecare zi aducea cu sine recolta ei de jocuri şi râsete. Nu ar fi trebuit oare să se mulţumească să se joace cu tinerii aristocraţi şi cu fiii demnitarilor cu care se întâlnea zilnic la şcoală, lăsând-o pe Neferu să crească şi să dispară din viaţa ei? Între ele începuse de pe-acum să se ivească un abis din ce în ce mai adânc. După ceremonia care marcase intrarea lui Neferu în straniul şi neliniştitorul regat al femeilor, fusese instalată în aripa de nord a palatului, unde se bucura de o grădină personală agrementată de un bazin, dispunea de sclave, sfetnici şi crainici, şi avea la dispoziţie serviciile unui preot pentru sacrificiile pe care dorea să le îndeplinească. Hatşepsut o văzuse pe sora ei transformându-se

dintr-o fată dulce într-o tânără femeie plină de demnitate şi închisă în sine, care se plimba, indiferentă şi distantă, escortată de suita ei.

Intrând în apartamentul ei, Hatşepsut făcu legământul să nu ajungă niciodată ca sora ei şi hotărî că va rămâne întotdeauna veselă, că va visa frumos în fiecare noapte şi că va iubi animalele.

Indispusă, nu dădu nici o atenţie reproşurilor pe care i le făcu Nosme după ce descoperise starea în care se afla cea de-a doua rochie curată din ziua aceea. Visul lui Neferu plutea peste ea ca un nor greu şi întunecat care nu voia să se împrăştie. Mustrările doicii sfârşiră prin a o enerva, şi fetiţa se răzvrăti:

— Taci, Nosme! se răsti ea. Scoate-mi rochia asta, dar, te rog, taci!

Rezultatul fu surprinzător. După o clipă de tăcere în timpul căreia, uluită, rămase cu gura căscată, Nosme se supuse şi se îndepărtă. Înţelesese că ultimul copil care îi fusese dat în grijă începea de-acum să stea pe propriile picioare şi că zilele ei de doică regală erau numărate.

Soarele sfârşi prin a apune. Ra asfinţea încet, şi barca lui lăsa în spate dâre roşii aprinse în grădinile imperiale când Hatşepsut se duse să-şi salute tatăl. Marele Horus* stătea pe tronul lui maiestuos, cu pântecele revărsat peste cingătoarea împodobită cu briliante. Pieptul său impunător scânteia de aur, şi pe capul masiv se înălţau simbolurile regalităţii sale, strălucind în razele piezişe ale Tatălui Ceresc.

* Horus – fiul lui Osiris în mitologia egipteană. Mama sa Isis l-a hrănit pe ascuns în Delta Nilului. După moartea lui Osiris, Horus a ieşit la lumină şi a devenit noul zeu solar (n.r.).

La aproape şaizeci de ani, Tutmes I răspândea încă impresia de forţă animalică şi de încăpăţânare care îi permiseseră să preia toiagul şi biciul lăsate de înaintaşul său şi să se slujească de ele pentru a nimici vestigiile domniei lui Hiksos. Se bucura de o popularitate imensă în rândurile poporului egiptean, el, zeul răzbunării şi al libertăţii care-şi consolidase hotarele împărăţiei şi care, strălucit tactician în campanie, făcuse ca zeii şi poporul să profite din plin de prada câştigată, aducând ţării sale pacea şi siguranţa. Fusese pe vremuri general în armata faraonului Amenofis, care-şi repudiase propriii copii pentru a-i înmâna dubla coroană. Tutmes îşi părăsise atunci prima soţie pentru a se însura cu Ahmes, fiica lui Amenofis, şi a legitima astfel urcarea pe tron. Cei doi fii pe care îi avusese din prima căsătorie, astăzi bărbaţi în toată firea, fuseseră înrolaţi în armata lui. Aceşti soldaţi curajoşi asigurau pentru tatăl lor paza hotarelor. Puterea şi popularitatea sa erau mari, poate mai mari decât ale oricărui alt faraon dinaintea lui, dar nu-l şubreziseră şi nici nu-l îmblânziseră. Îndârjirea sa, de nezdruncinat ca granitul, îngăduise ţării sale să-şi revină în sfârşit din frământările care o încercaseră, să vieţuiască şi să înflorească în pace.

Tutmes, aflat lângă lac împreună cu soţia sa, cu scribii şi cu sclavii, se odihnea înainte de cină şi contempla vălurelele trandafirii stârnite de briza târzie pe suprafaţa apei. În momentul când Hatşepsut se apropia de el, desculţă, faraonul discuta cu vechiul său prieten Pen-Nekheb, căruia fiecare expresie şi gest îi trădau stânjeneala. Tutmes era preocupat. Mai privi lacul câteva clipe, apoi deodată glasul lui, în care se simţea exasperarea, ajunse la urechile lui Hatşepsut:

— Haide, haide, Pen-Nekheb, noi doi am petrecut destul timp împreună pe câmpurile de bătălie şi în multe alte părţi! Nu ţi-am pus o întrebare? Nu ţi-am cerut un răspuns?

Vreau să-mi faci un raport despre progresele fiului meu, şi asta imediat.

Pen-Nekheb îşi drese glasul:

— Maiestatea Voastră s-a arătat întotdeauna bună cu umilul ei slujitor şi, dacă el va trebui să sufere mânia voastră, umilul vostru slujitor îşi cere iertare dinainte...

Tutmes lovi braţul scaunului cu mâna plină de inele.

— Nu face pe deşteptul cu mine, prietene! Îţi cunosc prea bine orgoliul, dar îţi cunosc şi talentul. Va fi sau nu un bun soldat?

Pen-Nekheb începu să asude sub peruca scurtă şi neagră.

— Maiestate, îngăduie-mi să-ţi spun că Alteţa Sa Regală nu a mai venit la antrenamente de multă vreme. În aceste condiţii, nu ne putem încumeta să considerăm progresele sale ca satisfăcătoare... Glasul îi scăzu până la murmur, şi Tutmes îi făcu semn să se aşeze.

— Stai jos, stai jos! Dar ce e cu tine astăzi? Crezi că te-am însărcinat cu antrenamentul militar al fiului meu datorită talentelor tale de grădinar? Fă-mi un raport clar şi amănunţit, altfel poţi să te întorci acasă fără să fi mâncat.

Ahmes îşi întoarse faţa, schiţând un zâmbet. Dacă exista vreun om în care soţul ei să aibă deplină încredere, acesta era marele soldat cu chip dizgraţios, care stătea stângaci la o distanţă respectuoasă. Desigur, deşi era convinsă că nu era potrivit să discuţi un asemenea subiect cu burta goală, situaţia i se părea amuzantă. Or, nu prea mai avusese prilejul să se distreze în vremea din urmă.

Pen-Nekheb părea să fi luat o hotărâre. Bombându-şi pieptul, declară:

— Maiestate, mi-e foarte greu să-ţi mărturisesc acest lucru, dar consider că tânărul Tutmes nu are anvergura unui soldat. E moale şi neîndemânatic în ciuda celor şaisprezece ani ai săi. Nu-i place deloc disciplina. Este...

Făcu un efort ca să continue, şi rosti dintr-o răsuflare, cu energia disperării:

— E leneş, se teme de lovituri şi de violenţă. Poate va face studii strălucite, cine ştie? conchise el plin de speranţă.

În tăcerea îndelungată care urmă, o sclavă izbucni într-un râs isteric şi fu redusă la tăcere cu brutalitate. Tutmes nu răspunse nimic. Chipul i se înroşi şi îşi lăsă privirile să rătăcească peste zidurile palatului, peste lac şi peste capul plecat al soţiei sale. Toţi aşteptau îngrijoraţi, deoarece recunoscuseră simptomele mâniei regale. Faraonul o zări însă pe fiica sa, zâmbitoare, în rândul din faţă al mulţimii din jur, şi îi făcu semn să se apropie. Toţi răsuflară atunci uşuraţi. Vijelia atât de temută nu avea să fie în cele din urmă decât o adiere mai puternică.

— O să vin personal pe terenul de instrucţie, declară Tutmes. Chiar de mâine îmi vei pune fiul la încercare. Dacă m-ai minţit, Pen-Nekheb, îţi vei pierde postul. Hatşepsut, scumpa mea, vino la mine să-mi povesteşti ce ai făcut azi.

Fetiţa veni în goană şi i se aşeză pe genunchi, ghemuindu-se la pieptul tatălui ei.

— Ah, ce frumos miroşi, tăticule!

Se aplecă să o sărute pe Ahmes.

— Mamă, am văzut gazela cea mică. Nebanum m-a lăsat să o hrănesc. Şi Tutmes a fost cât pe ce să mai încaseze o pedeapsă dimineaţa asta, la şcoală... (Cu intuiţia fină a copiilor, înţelese la iuţeală, văzând cum chipul tatălui ei se posomorăşte, că făcuse o gafă.) A fost doar cât pe ce, adăugă ea în grabă. Neferu l-a scăpat...

Respiraţia faraonului se acceleră, şi Hatşepsut se dădu repede jos de pe genunchii tatălui ei ca să se refugieze lângă Ahmes. Hotărî să mai facă o încercare. „Ziua începuse atât de

plăcut, îşi zise ea, şi iată că se încheia ca în poveştile oribile ale lui Neferu."

— Tată, spuse ea cu glăsciorul ei melodios, ar fi aşa de drăguţ din partea ta să-i dai pe altcineva de soţie lui Tutmes. Neferu nu vrea să se mărite cu el şi e aşa de nefericită...

Se întrerupse brusc, văzând că expresia amuzată a tatălui ei lasă locul unei furii crescânde. Conştientă de tăcerea apăsătoare din jur, începu să sară de pe un picior pe altul.

— Ştiu, ştiu, mă bag mereu unde nu e treaba mea...

— Hatşepsut, murmură mama ei neliniştită, ce ai păţit azi? Ai băut iarăşi din berea servitorilor?

Tatăl ei se ridică, urmat de toată suita.

— Cred că e timpul, zise el cu seriozitate, ca noi doi să avem o mică discuţie, Hatşepsut. Deocamdată însă sunt obosit şi mi-e foame. M-am săturat de prostiile copiilor mei. (Îi aruncă o privire lui Pen-Nekheb, apoi nefericitei sale soţii.) Ahmes, caută să afli de la Nosme ce s-a întâmplat; vreau să ştiu în seara asta. Cât despre tine, Hatşepsut, vino la mine înainte de culcare. Şi roagă-te să mă găseşti mai bine-dispus.

Îi cuprinse pe toţi cu o privire mânioasă şi plecă, împreună cu suita pe urmele sale.

Pen-Nekheb se ridică anevoie şi-şi începu plimbarea de seară în jurul lacului, înainte de-a se duce la cină. Izbucnirile scurte de mânie ale Celui Unic nu-l impresionau peste poate, dar fusese o căldură copleşitoare, şi oasele sale i se păreau la fel de fragile ca nişte trestii.

Ahmes îi zâmbi fiicei sale în timp ce se îndreptau spre apartamentele regale.

— Chiar că ai fost lipsită de tact adineauri, îi spuse ea, dar nu-ţi face griji. Nu pe tine e supărat, ci pe Tutmes. N-o să-ţi spună mare lucru în seara asta. Dacă nu te-ar avea pe

tine, ar fi pierdut, Hatşepsut, adăugă ea tristă. Veghează asupra ta ca vulturul asupra puilor lui. Biata Neferu!

— Mămico, şi eu sunt obosită şi mi-e foame. Nosme m-a pus să îmbrac o rochie prea aspră, şi mă mănâncă tot corpul. N-am putea vorbi de altceva? (Hatşepsut o privi pe Ahmes cu ochii ei mari şi negri, şi mama ei scoase un suspin.)

„Amon, se rugă ea în tăcere în momentul când intrau în apartamentul ei spaţios şi răcoros, în timp ce sclavii aprindeau lămpile, e fiica ta. E însăşi întruchiparea ta. Apără-o de ea însăşi!"

Pentru pescarul singuratic care vâslea în josul Nilului în mica lui ambarcaţiune fragilă, în beznă, palatul din Teba părea probabil comparabil cu splendorile făgăduite de paradisul lui Osiris. La căderea serii, mii de lămpi se aprinseră brusc, ca şi cum un uriaş ar fi azvârlit pe pământ un pumn de stele luminoase şi scânteietoare care s-ar fi împrăştiat de jur-împrejurul sălilor vaste şi al numeroaselor alei pardosite ale acestui regat în regat, oglindindu-se în vârtejuri săltăreţe pe fluviul cufundat în noapte.

Domeniul cuprindea un ansamblu de grădini, de altare, de căsuţe şi grajduri, de hambare şi de dependinţe, fără a mai pune la socoteală palatul în sine, cu giganticele lui săli de recepţie şi de ospeţe, cu porticurile sprijinite de coloane înălţate, cu pasarelele în culori vii şi pardosite cu picturi reprezentând păsări şi peşti, vânători şi vânat, plante... tot ce putea lumina viaţa. Ansamblul era lipit de templul cu pilaştrii săi întunecaţi, cu nenumăratele statuete ale fiului zeului, Tutmes, aşezat într-o postură hieratică, cu mâinile pe genunchi, cu acelaşi chip impasibil, repetat la infinit, contemplându-şi domeniul inviolabil.

Grădinile erau şi ele luminate de lămpi roşiatice şi, în timp ce sclave goale şi parfumate le luminau calea, femeile,

concubinele şi nobilii, demnitarii şi scribii se plimbau respirând aerul înmiresmat al nopţii.

Pe fluviu, barca regală împodobită cu aur, argint şi lemn preţios plutea domol, prinsă cu odgoane la capătul treptelor largi care dădeau spre o curte întinsă şi pardosită, străjuită de pomi superbi, de unde porneau aleile ce duceau la sălile albe şi aurii care adăposteau inima Egiptului.

Pescarul nu zăbovi pe malul drept al fluviului. Acolo se întinde necropola, la baza falezelor sumbre care marchează marginea deşertului. Luminile de pe fluviu, ale locuinţelor preoţilor şi ale meşteşugarilor care lucrau la mormintele şi la templele închinate lui Osiris erau mai slabe şi mai rare. Vântul nopţii bătea printre altarele pustii, iar oamenii trăseseră uşile după ei până în momentul când Ra avea să-i cheme pentru o nouă zi de trudă în Casa Morţilor. Coloanele zvelte şi necropolele goale, presărate de ofrande alcătuite din alimente şi flori hărăzite tuturor celor care ajunseseră de-acum în ultima lor locuinţă, ofereau o reflectare inexactă, deformată şi lugubră a vieţii palpitante şi fremătătoare a cetăţii imperiale din Teba.

Noaptea era liniştită şi caldă, iar vântul de seară încetase. Hatşepsut, Nosme şi toţi servitorii copiilor porniră pe coridoarele luminate de făclii şi străjuite de şiruri de slujitori nemişcaţi, îndreptându-se spre sala de mese. Deşi în seara aceasta nu avea loc nici o petrecere în cinstea vreunei solii străine, sala era totuşi plină de oaspeţi, de nobili, de favoriţi şi de prieteni ai familiei regale. Rumoarea discuţiilor şi a râsetelor ajunse la urechile fetiţei înainte chiar de a-l fi auzit pe şeful crainicilor anunţând solemn:

— Prinţesa Hatşepsut Khnum-Amon!

Adunarea tăcu o clipă, salută, după care conversaţiile reîncepură. Hatşepsut îşi căută tatăl din ochi, dar acesta încă nu sosise. Nu o văzu nici pe Neferu. În schimb, îl văzu într-un colţ al sălii pe User-amon, aşezat alături de Menkh. Îşi croi drum până la ei, având grijă să nu-i îmbrâncească pe sclavii care turnau vin şi puneau perne sau scăunele pentru meseni. Culese din mers o floare de lotus pe care cineva probabil că o pierduse şi şi-o puse în păr. Mireasma grea şi persistentă îi ajunse repede la nări, şi fetiţa o trase adânc în piept, în timp ce se aşeza turceşte lângă băieţi.

— Vă salut! Ce faceţi aici voi doi?

Menkh îi răspunse moale la salut şi îi făcu cu ochiul lui User-amon. O plăceau pe Hatşepsut, dar, la fel ca toată lumea, aveau impresia că era pretutindeni în acelaşi timp şi se băga în micile lor intrigi, cu sau fără voia lor. De la încercarea lor de expediţie ratată, făcuseră totul ca să o evite, dar ea se ivea întotdeauna exact atunci când te aşteptai mai puţin. Cu toate acestea, orice s-ar fi spus, cu siguranţă că nu era plicticoasă.

User-amon, odrasla uneia dintre cele mai vechi şi mai nobile familii din regat, o trata ca pe o egală. Tatăl lui, vizirul ţinuturilor de sud ale ţării, unul dintre oamenii cei mai puternici după faraon, supraveghea în cea mai mare parte a timpului triburile pe care le avea în grijă, iar în absenţa sa User-amon locuia la palat. Îi făcu o plecăciune adâncă, întrucâtva extravagantă.

— Vă salut, Maiestate! Frumuseţea voastră e mai orbitoare decât cea a stelelor. Ah! E prea mult pentru bieţii mei ochi, nu vă mai pot privi!...

Hatşepsut izbucni în râs.

— Într-o bună zi o să te pun să repeţi cuvintele astea cu faţa la pământ, User-amon. Despre ce vorbeaţi, aşadar?

— Despre vânătoare, răspunse User-amon îndreptându-se. Tatăl lui Menkh ne ia cu el mâine dimineaţă, în zori. S-ar putea ca la întoarcere să aducem cu noi un leu!

— Aş! Bărbaţii înşişi abia de mai reuşesc să ucidă un leu. Mai întâi, găsiţi unul, răspunse Hatşepsut.

— Mergem pe dealuri, spuse Menkh. Şi o să rămânem acolo toată noaptea.

— Pot să vin şi eu? întrebă vioaie Hatşepsut.

— Nu! răspunseră într-un glas cei doi băieţi.

— Şi de ce, mă rog?

— Fiindcă eşti fată şi fiindcă Cel Unic nu o să te lase niciodată să vii cu noi, răspunse calm User-amon. Micile prinţese nu merg niciodată la vânătoare.

— Dar cele mari merg. Când o să fiu mare, o să merg la vânătoare zilnic. Şi o să fiu cel mai bun vânător din regat.

Menkh zâmbi. Dragostea lui Hatşepsut pentru animale nu avea să-i îngăduie niciodată să omoare altceva decât raţe, şi ea ştia asta foarte bine. Dar, deşi nu avea decât zece ani, orgoliul o îndemna să vrea să fie cea mai bună în toate privinţele.

— Unde ai fost azi? o întrebă el. Nu te-am văzut pe nicăieri.

— Am dat de necazuri, mârâi ea. A, uite-i pe tata şi pe mama. O să putem mânca, în sfârşit.

Cu toţii îşi plecară frunţile până la pământ. Glasul marelui crainic se înălţă limpede şi puternic:

— Puternicul Taur al lui Maat, Horus întruchipat, preferatul celor două zeiţe, scânteind în inima diademei...

— Crezi că mama ta o să se îmbete iarăşi în seara asta? îi şopti ea foarte încet lui Menkh.

— Ah, ia mai taci din gură! şopti acesta furios. Nu poţi să stai potolită nici cinci minute?

— Nu. Mi-e foame! De ore întregi mi-e foame!

Cu un gest, Tutmes îngădui Curţii să se ridice şi toată lumea începu din nou să vorbească. Musafirii se aşezară fiecare la câte o masă joasă, iar sclavii se strecurară printre ei, ducând tăvile cu braţele întinse. Sclava lui Hatşepsut se apropie de ea şi o salută.

— Friptură de gâscă, Alteţă? De vacă? Castraveţi umpluţi?

— Câte puţin din toate!

În timp ce mânca, o căută neliniştită din priviri pe Neferu, dar nu o văzu nicăieri. Muzicanţii intrară în sală la un semn al tatălui ei: un bărbat cu o harpă mare, câteva femei cu rochii lungi şi încreţite, cu un con parfumat pe cap, ducându-şi instrumentele sub braţ. Hatşepsut observă încântată că femeile aveau să cânte din lăuta aceea nouă adusă de curând din ţinuturile sălbatice din nord-est. Îşi promise că le va chema la ea în odaie să-i cânte ceva mai târziu, dar îşi aduse aminte, mâhnită, că trebuia să se întâlnească cu faraonul. În timp ce muzicanţii începeau să cânte, împinse tăvile deoparte, îşi înmuie degetele într-un bol cu apă, apoi şi le şterse de rochie şi se strecură printre mese până la mama ei. Nu departe de ea, tatăl ei discuta grav cu tatăl lui Menkh, Ineni, arhitectul său; mama ei zâmbi şi o puse să se aşeze pe o perniţă alături de ea.

— Eşti foarte frumoasă în seara asta! o admiră mama sa. Ar trebui să porţi mai des flori în păr. Îţi stă foarte bine.

Hatşepsut se lăsă în genunchi pe perniţă.

— Mamă, unde-i Neferu-kebit? Dacă tata bagă de seamă că lipseşte, o să se supere foarte rău. Şi eu o să fiu cea pe care o să o certe în seara asta.

Mama ei puse jos rodia pe care voia să o mănânce şi oftă.

— Ar trebui să trimit pe cineva după ea. Era indispusă azi?

— Da. Mi-a spus că a visat urât. O să se îmbolnăvească?

Ahmes bău o înghiţitură de vin. Muzica în surdină acoperea întrucâtva discuţiile dintre musafiri; râsul sonor al faraonului nu întârzie să se facă auzit, urmat de un altul. „Efectele benefice ale mâncării asupra bărbaţilor, fie ei şi faraoni, se dovedesc uimitoare", îşi zise ea. Se întoarse spre fiica ei.

— Nu ştiu, draga mea. Nu cred. Dar ieri ne plimbam amândouă pe lângă fluviu şi ogarii lui Pen-Nekheb ţopăiau pe malul apei, ca de obicei. Deodată, unul dintre ei a sărit la ea. Neferu a început să ţipe şi să-l lovească cu pumnii. Ştii că tatălui tău nu-i plac deloc crizele de indispoziţie şi de mânie la femei, aşa că nu i-am pomenit nimic, dar a fost un moment foarte neplăcut.

— L-a visat pe Anubis.

— Atunci, îi înţeleg reacţia. A început să poarte şi amuleta lui Menat. De ce-o fi oare aşa de proastă? Fiica cea mai mare a puternicului Tutmes doar nu are de ce să se teamă.

„Eu da." Gândul acesta se ivi brusc în mintea lui Hatşepsut, dar rămase netulburată, în ciuda bătăilor accelerate ale inimii. „Eu? Aş! Neferu a reuşit să-mi transmită teama."

Ahmes îi făcu semn lui Hetefras, sclava şi însoţitoarea ei credincioasă.

— Du-te să vezi dacă Neferu e în apartamentul ei şi încearcă să afli de ce nu a venit la cină, îi porunci. Fii discretă. Nu vreau ca faraonul să afle motivul înaintea mea, ai înţeles, Hetefras?

Femeia zâmbi.

— Perfect, Maiestate, răspunse cu o plecăciune, după care plecă.

— Mămico, de ce Neferu trebuie să se mărite cu Tutmes?

Ahmes îşi înălţă braţele, exasperată.

— Of, Hatşepsut, chiar trebuie să le ştii pe toate? O să-ţi explic totuşi, deşi n-o să înţelegi.

— E un mister?

— Într-un fel. Nemuritorul tău tată nu era decât general în armata tatălui meu, până când tatăl meu a hotărât că el avea să fie viitorul faraon. Pentru ca să poată deveni însă cu adevărat faraon, a trebuit să mă ia de soţie, fiindcă în noi, în femeile de spiţă regală, curge sângele zeului. Noi transmitem descendenţa şi nici un bărbat nu poate deveni singur faraon dacă nu se căsătoreşte cu o femeie de sânge regal, al cărei tată să fi fost faraon. Aşa va fi întotdeauna, fiindcă aşa a hotărât Maat*. Neferu-kebit e de pursânge regal, dat Tutmes nu e decât pe jumătate, prin tatăl tău, deoarece Mutnefert, cea de-a doua lui soţie, nu e decât fiică de nobil.

În tonul ei nu era nici urmă de dezaprobare; se mulţumea doar să enunţe nişte fapte, care făceau parte din viaţă şi nu aveau să se schimbe nicicând.

— Tatăl tău nu şi-a desemnat încă moştenitorul, dar sunt mari şanse să-l aleagă pe Tutmes. Dacă va fi aşa, Neferu va trebui să se mărite cu el pentru a ajunge faraon.

— Dar, mămico, dacă noi, femeile – mama ei zâmbi –, avem sângele acesta regal şi dacă bărbaţii au nevoie să se însoare cu noi ca să poată domni, de ce să nu ne lipsim de ei? De ce nu putem fi noi însene faraoni?

Mama ei râse văzând cum feţişoara i se concentrează în efortul de-a gândi.

— Şi asta e tot legea lui Maat. Doar bărbaţii au voie să guverneze. Nici o femeie nu va putea vreodată să devină faraon.

— Eu da!

Cuvintele acestea îi ieşiră din nou din gură fără voia ei, spontan. Inima lui Hatşepsut începu să bată năvalnic, şi fetiţa începu să tremure.

Ahmes îi luă mânuţele reci într-ale sale.

---

* Maat – zeiţa adevărului şi a justiţiei în mitologia egipteană (n.r.).

— Fetiţele au deseori vise frumoase, ştii, dar nu e decât un vis. N-o să poţi fi niciodată faraon, şi sunt convinsă că, dacă te-ai gândi serios la asta, ţi-ar pieri cheful cu totul. Şi, chiar dacă femeile ar avea posibilitatea de a guverna, Neferu, care e mai mare decât tine, e cea care ar urca pe tron.

— N-ar vrea, replică Hatşepsut, liniştită. N-ar vrea-o niciodată.

— Acum întoarce-te la masa ta.

Ahmes obosise de atâtea întrebări.

— Vezi că o să ţi se răcească mâncarea. Când o să se întoarcă Hetefras, o să-ţi spun ce e cu Neferu, dar nu-ţi mai face griji pentru ea. Cred că e mai puternică decât pare.

„Nu cred o iotă", îşi zise Hatşepsut, ridicându-se.

Ahmes, mereu zâmbitoare, continuă să mănânce, iar Hatşepsut se întoarse la locul ei din capătul sălii. Trecând pe lângă Tutmes, se ghemui brusc lângă el.

— Tot prost-dispus eşti, Tutmes?

— Lasă-mă-n pace, Hatşepsut! Vreau să mănânc.

— Văd! Ţi-e teamă să nu-ţi tai pofta de mâncare? Ştii că tatăl tău o să vină mâine pe terenul de antrenament să vadă cu ochii lui cât eşti de neîndemânatic?

— Ştiu. Mi-a spus mama.

— E aici?

— Acolo, spuse Tutmes, arătând-o cu degetul. Hai, du-te! Am destule pe cap, aşa că scuteşte-mă de glumele tale.

Mutnefert, cea de-a doua soţie, năruindu-se sub povara bijuteriilor pe care le adora, se îndopa, cu un aer hotărât. Îi plăcuse întotdeauna să mănânce, dar acum lucrul acesta devenise o pasiune. Rotunjimile voluptuoase care-l atrăseseră pe faraon se transformau încetul cu încetul în colaci dizgraţioşi de grăsime. În comparaţie cu fermecătoarea şi delicata Ahmes, Mutnefert era mai curând greoaie, dar capacitatea ei

de-a se distra din orice rămăsese neschimbată. Hatşepsut o considera proastă, şi se aşeză la locul ei, ridicând din umeri. „Bărbaţii! Merită oare să fie înţeleşi?" Mâncarea i se răcise şi o dădu la o parte.

— Vreţi ceva cald, Alteţă? o întrebă sclava ei.

Hatşepsut refuză cu un gest din cap.

— Adu-mi nişte bere.

— Dar Alteţei Voastre n-o să-i placă aşa ceva.

— Îmi plăcea acum câteva zile. Şi nu-mi mai spune mereu ce-mi place şi ce nu!

În timp ce bea berea, Hatşepsut o văzu pe Hetefras strecurându-se în sală şi şoptindu-i ceva la ureche mamei ei. Ahmes dădu din cap şi-şi continuă masa. „Înseamnă că nu e ceva grav", îşi zise Hatşepsut.

Menkh şi User-amon îşi terminaseră masa şi se băteau pe jos, printre musafiri; mama lui Menkh bea vin la fel de lacomă ca un soldat în permisie. Cântecele încetaseră. Pe faraon îl durea capul. Muzicanţii continuau să cânte în surdină, mesenii continuau să cineze, bând şi râzând, şi ceasurile se scurgeau. Hatşepsut îşi sprijini bărbia în palmă, uşor ameţită de berea tare, aşteptând ca Nosme să vină şi să-i spună că era timpul să meargă la culcare. În sfârşit, tatăl ei împinse masa şi se ridică. Toţi cei care mai puteau să o facă se ridicară la rândul lor şi făcură o plecăciune.

Faraonul se îndreptă maiestuos spre fiica sa şi îi oferi braţul.

— Vino, Hatşepsut. E timpul să avem o mică discuţie. După aceea o să te poţi culca. Ai ochii încercănaţi rău. Nosme!

Doica se grăbi să se apropie.

— Însoţeşte-ne!

Muzica reîncepu în timp ce părăseau sala şi porneau de-a lungul coridoarelor vaste.

Sălile de recepţie particulare şi apartamentele faraonului erau tot atât de puţin mobilate ca restul palatului, dar se putea recunoaşte lesne că aici era centrul puterii. Uşile erau străjuite de două statui din gresie acoperite cu aur, adevăraţi cerberi care-şi aruncau asupra oricărui om care trecea pragul privirile întunecate şi ameninţătoare. Dincolo de uşile de aramă bătută care înfăţişau încoronarea lui Tutmes, se întindea apartamentul ai cărui pereţi, scânteind în lumina nenumăratelor lămpi aurite, erau împodobiţi cu zei de argint, copaci auriţi şi păsări. Coloane zvelte se înălţau spre tavanul încrustat cu alabastru. Aurul, acest dar al zeilor, un dar sacru, era prezent pretutindeni: patul faraonului era de aur, ca şi cele patru labe ale unui leu uriaş al cărui cap îl reprezenta pe Amon însuşi, aruncând asupra fiului său o privire protectoare. În cele patru colţuri ale camerei, patru zei încremeniţi în nemişcarea lor, cu o coroană de aur pe cap, îşi aruncau umbrele pe pardoseala necuprinsă. Era exact genul de odaie care o putea umple pe o fetiţă de spaimă şi orgoliu.

Tutmes se lăsă în marele fotoliu aurit de lângă pat şi îi făcu semn fiicei sale să se aşeze. O privi îndelung şi ea îi susţinu ferm privirea, întrucâtva ameţită de bere, ţinându-şi mâinile încleştate între genunchi. Era cu adevărat impresionant, acest tată al ei, cu capul său chel, umerii laţi şi puternici şi bărbia agresivă împinsă înainte.

— Hatşepsut, spuse el în cele din urmă. (Fetiţa se ridică cu o tresărire.) Sper că nu o să uiţi niciodată ceea ce-ţi voi spune acum, fiindcă altfel o să te căieşti toată viaţa.

Aşteptă ca ea să răspundă ceva, dar din gura ei deschisă nu ieşi nici un sunet, încât continuă:

— Nu există un singur moment cât e ziua de lungă fără ca mii de oameni să nu ştie unde mă găsesc şi ce fac. Eu poruncesc, şi ei se supun. Eu tac, şi ei tremură. Numele meu

e pe buzele tuturor, de la cel mai neînsemnat preot din templu şi până la sfetnicii mei, iar palatul zumzăie neîncetat de zvonuri, presupuneri şi speculaţii despre acţiunile mele viitoare sau intenţiile mele. Sunt înconjurat de comploturi, contracomploturi, suspiciuni şi intrigi murdare. Dar eu sunt faraonul, şi un singur cuvânt de-al meu înseamnă moartea sau viaţa. Dimpotrivă, există un lucru pe care nimeni nu-l poate cunoaşte, absolut nimeni, şi asta e ceea ce în ultimă instanţă reprezintă cu adevărat puterea mea.

Îşi arătă fruntea cu degetul împodobit de inele.

— Gândurile mele. Gândurile mele, Hatşepsut. Nu e cuvânt pe care să-l rostesc fără să nu-l fi cântărit mai întâi bine de tot, fiindcă ştiu că, o dată spuse, cuvintele mele sunt repetate pe tot cuprinsul ţării. Iată lecţia pe care voiam să ţi-o dau. Nu trebuie, sub nici un pretext, să dezvălui niciodată, nici mie şi nici altcuiva, oricine ar fi el, spaimele sau judecăţile tale nechibzuite în faţa cuiva care nu-ţi este prietenul cel mai apropiat. Şi, crede-mă, nu există până la urmă nimeni în care un faraon să poată avea încredere. La vârful puterii, nu există decât o persoană în care se poate încrede: el însuşi. Îţi imaginezi că în chiar clipa asta cuvintele pe care mi le-ai spus în după-amiaza asta sunt colportate, murmurate în bucătării, în grajduri, în odăile templului? Neferu-kebit e nefericită. Prinţesa nu vrea să se mărite cu tânărul Tutmes. Asta înseamnă, prin urmare, că Unicul şi-a ales fiul ca urmaş? Şi aşa mai departe. Mi-ai provocat necazuri astăzi, fetiţo, îţi dai seama?

Se aplecă spre ea.

— Vremea când o asemenea neatenţie se va dovedi plină de consecinţe grave se apropie cu paşi mari. Fiindcă încă nu l-am ales pe Tutmes ca urmaş. Nu, nu încă, şi hotărârea nu e uşor de luat. Preoţii sunt puternici, şi mă presează să le dau

răspunsul. Cu cât îmbătrânesc, cu atât sfetnicii mei sunt mai îngrijoraţi. Şi ei vor să ştie. Eu însă îmi amân răspunsul. Ştii de ce, fetiţo?

— N... nu, tată, izbuti să spună Hatşepsut.

Tutmes se aşeză mai bine în jilţul său şi închise ochii, oftând adânc. Când şi-i deschise din nou, o fixă cu privirea sa întunecată şi directă.

— Nu semeni cu mama ta, cu fermecătoarea şi supusa Ahmes, pe care o iubesc mult. Nu semeni nici cu palida şi timida Neferu, sora ta, nici cu fratele tău vitreg, care e atât de leneş şi de nepăsător. Recunosc în tine forţa pură a bunicului tău, Amenofis, şi tenacitatea soţiei lui, Aahotep. Ţi-o aminteşti pe bunica, Hatşepsut?

— Nu, tată. Mi se întâmplă însă să-l întâlnesc din când în când pe Yuf, când se plimbă vorbind de unul singur. Parcă ar fi o prună veche, uscată de tot. Copiii râd de el.

— Cu multă vreme în urmă, preotul bunicii tale era un om extrem de puternic şi venerabil. Să fii întotdeauna respectuoasă cu el.

— Aşa şi sunt mereu. Îmi place mult de el. Îmi dă adesea dulciuri şi îmi povesteşte întâmplări de odinioară.

— Şi îl asculţi?

— O, da! Îmi plac la nebunie poveştile despre strămoşul meu zeul Sekhenenre, care ne-a condus poporul la lupta cu Hiksos cel rău şi care a murit în luptă. E pasionant! Ce erou trebuie că a fost! exclamă ea cu glasul ei subţire şi copilăresc.

— Da, şi brav totodată. Găsesc că tu îi semeni mult, draga mea, şi vei fi şi tu într-o bună zi la fel ca el, capabilă să-i faci pe oameni să se supună puterii tale. Mai ai însă multe de învăţat.

„Asta-i situaţia, îşi zise el. Dar ce pot face? “

— Dar, tată, răspunse Hatşepsut cu timiditate, nu sunt decât o fetiţă.

— Decât o fetiţă? strigă el. Decât o fetiţă? Dar ce vrei să spui? Nu-ţi face griji, Hatşepsut. Fă-te mare şi frumoasă, dar nu uita niciodată ce ţi-am spus azi. Chibzuieşte de zece ori şi vorbeşte o dată. Şi, zâmbind uşor, încheie ridicându-se: Şi să nu crezi că purtarea lui Neferu mi-a scăpat, chiar dacă mamei tale îi place să creadă că asta mi se întâmplă uneori. O să mă ocup de Neferu la momentul potrivit. Şi va fi aşa cum voi vrea eu! Nosme!

Doica intră şi aşteptă poruncile, cu capul plecat.

— Du-o la culcare şi ai grijă de ea. Cât despre tine, neastâmpărato, meditează puţin la cuvintele zeului Imhotep: „Fie ca limba ta să nu fie aidoma unui stindard care flutură la adierea fiecărui zvon."

— N-o să uit, tată.

— Ai grijă să nu uiţi. Noapte bună, spuse el, aplecându-se spre ea să o sărute.

— Noapte bună.

Fetiţa îşi lipi palmele şi le strânse una de cealaltă, făcu o plecăciune, apoi adăugă:

— Mulţumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că nu m-ai certat, deşi te-am supărat.

— Mă bucur că ai reţinut aşa de bine lecţiile învăţătorului tău, răspunse faraonul râzând.

O mângâie uşor pe creştet, şi Hatşepsut se grăbi să i se alăture lui Nosme, după care uşile se închiseră neauzite în urma lor.

2

La două săptămâni după ce Hatşepsut fusese mustrată de tatăl ei, un tânăr care nu reuşea să adoarmă se aşeză pe marginea saltelei sale de paie. Era în luna Pakhet şi aerul era înăbuşitor. Apele fluviului începeau să crească şi curgeau mai repede. De obicei, erau de un argintiu netulburat, dar acum se colorau în roşu, şi vuietul lor surd, în loc să-l legene pe tânăr, îndemnându-l la somn, îl iritau şi-l împiedicau să-şi găsească odihna. În cele din urmă, se rostogoli pe pământul bătătorit şi se pomeni la piciorul patului, scăldat în sudoare şi flămând. Spatele îl durea. Genunchii îl dureau şi ei. Îşi petrecuse săptămâna frecând pardoseala apartamentelor preoţilor însărcinaţi cu ceremoniile funerare, ceea ce-l indispusese. Nu de asta venise el la Teba, cu trei ani în urmă, cu preţioasele sale sandale şi unicul său şorţ împachetate într-o boccea. Pe atunci era cât se poate de optimist, imaginându-şi dinainte ascensiunea rapidă în rândul preoţilor, până când într-o bună zi, cine ştie, faraonul însuşi va ajunge să-l remarce şi va deveni astfel peste noapte... ce anume? Îşi trecu mâna peste capul ras şi oftă în întuneric. Un mare arhitect. Un om capabil să întipărească în piatră visul regilor. Vai! Aceşti trei ani petrecuţi în slujba preoţilor! El, cel mai umil dintre umili, spălase, măturase, făcuse comisioanele pentru stăpânul lui, ici şi colo, până la templul din Luxor. Speranţele sale de înavuţire şi celebritate se spulberaseră încetul cu încetul, lăsând locul unei amărăciuni şi ambiţii brutale care-i tulburau somnul şi-i alungau veselia firească.

Nu avea să renunţe! Acesta fu jurământul pe care-l făcu înflăcărat în faţa pereţilor invizibili în beznă. Merita mult mai mult.

Se gândi la învăţătorul lui, din sătucul unde tatăl său trăia anevoie din cele câteva pogoane de pământ.

— Ai o minte foarte isteaţă, îi spusese el, şi înţelegi bine datele unei probleme. Tatăl tău nu te-ar putea trimite să înveţi undeva, într-un templu? Eşti făcut să ajungi departe, Senmut.

Aşa îi vorbise pe când nu avea decât unsprezece ani.

Părăsise casa părintească alături de tatăl său şi merseseră la Teba, unde unul dintre fraţii mamei sale era novice. După zile întregi de aşteptare, timp în care trebuise să suporte destule afronturi, iar un golănaş îi furase sandalele sub ochii lui, supraveghetorul seminarului le acordase, în sfârşit, o audienţă. Senmut nu-şi amintea decât foarte vag vizita aceasta. Era, înainte de toate, istovit şi intimidat şi nu avea în minte decât un lucru: să se întoarcă acasă şi să dea uitării toate proiectele. Dar, vorbind cu glas scăzut, tatăl lui îl împinsese înainte şi desfăşurase pergamentul pe care învăţătorul scrisese notele bune de la şcoală. Bărbatul, îmbrăcat în alb şi tot atât de parfumat ca zeiţa Hathor* în persoană, scosese câteva mormăieli dezaprobatoare, manifestându-şi astfel plictiseala nespusă, dar în cele din urmă îi dădu o chilie şi o ţinută sacerdotală. Se despărţi, aşadar, de tatăl său cu părere de rău, după ce-i mulţumise pentru tot ce făcuse pentru el.

— Când o să ajungi un om important, poate un vizir, să ne cumperi un mormânt frumos, pentru mama ta şi pentru mine; în felul ăsta, zeii îşi vor putea aduce aminte de noi, îi spusese el zâmbind.

Bătrânul glumea doar pe jumătate; în cuvintele sale se vădea un iz de tristeţe. Nu-şi închipuia nici o clipă că fiul lui ar putea face altceva decât treburile gospodăreşti de rutină

* Hathor – zeiţa iubirii în mitologia egipteană. Era reprezentată în chip de vacă (n.r.).

ale templului; avea să ajungă eventual Maestrul Misterelor, dar cu siguranţă nimic mai mult. Nu-şi făcea nici o iluzie despre lumea rece şi primejdioasă în care avea să pătrundă Senmut. După ce-l sărutase pe amândoi obrajii şi-i recomandase să fie bun cu toţi, porni pe drumul de întoarcere, neştiind la ce zeu să se roage ca să-i apere fiul. Urma să aibă, cu siguranţă, nevoie de toţi.

„Ah, Teba! îşi zise tânărul, frecându-şi genunchii îndureraţi, cum m-ai sedus când ţi-am văzut pentru prima dată turnurile aurite scânteind în zare, de cealaltă parte a marelui fluviu! Îmi amintesc când m-am trezit în dimineaţa aceea. Ra scălda totul în lumina lui trandafiriu-portocalie, de la coline şi până la deşert. Sculându-mă, i-am văzut razele luminoase străbătând dintr-o parte într-alta palmierii şi curmalii. Şi atunci l-am întrebat pe tata:

— Ce-i asta?

— E Amon-Ra care îmbrăţişează vârful turnurilor oraşului său.

Amuţisem de admiraţie şi respect, continuă să-şi amintească Senmut. Te mai ador şi acum, dar mă simt mai puţin apropiat de misterele tale decât eram în dimineaţa aceea îndepărtată, deşi nu mă mai tem de tine."

De atunci, zilele se scurseseră, identice unele cu celelalte, ritmate de munca grea: îşi petrecea dimineţile la seminarul templului studiind, ceea ce-i plăcea mai mult decât orice, iar după-amiezele făcând curăţenie, ceea ce detesta cu atât mai mult cu cât nu se putea sustrage de la asta.

Uneori îl încerca gândul de a deveni scrib, aşa cum îl sfătuia învăţătorul de acum, pentru ca astfel să nu mai trebuiască niciodată să execute treburile gospodăreşti anevoioase. Ar fi fost scutit de orice muncă fizică şi nu ar fi trebuit decât să-şi însoţească stăpânul, să scrie câteva cuvinte sau

să se aşeze pe treptele Tebei, aşteptând ca cineva să apeleze la serviciile sale contra unei plăţi. În străfundurile sufletului, Senmut ştia însă că, dacă devenea scrib, s-ar fi ofilit şi, în cele din urmă, ar fi murit, fiindcă ar fi însemnat să reprime forţa aceea din el care cerea demnitate şi onoruri. „Dar cum să reuşească?" se întrebă el obosit, ridicându-se de pe salteaua de paie şi căutându-şi pe bâjbâite pelerina. Desigur că nu devenind un preot-supraveghetor, ale cărui zile ar fi în întregime consacrate organizării exigente a ceremoniilor.

„Când am văzut pentru întâia dată oraşul ăsta, cu turnurile lui maiestuoase şi coloanele sale, cu străzile largi pardosite şi cu nenumăratele-i statui, am crezut, îşi zise el, că găsisem soluţia. Am crezut atunci că aveam să-mi petrec serile bând bere dintr-o tavernă într-alta, că mă voi plimba prin port uitându-mă la pescari cum navighează, strigând unul la altul ambarcaţiunile şubrede, la meşteşugari cum lucrează, la sclavi cum sunt vânduţi la licitaţii şi la nobili cum se plimbă în litierele lor splendide. Astăzi însă nu mă mai uit la nimic. În prezent, am paisprezece ani. Mi-au mai rămas poate de cinci ori mai mult de trăit şi sunt deja prizonier."

Îşi aruncă pelerina pe umeri, ieşi desculţ din chilie şi trecu neauzit pe lângă chiliile identice cu a sa care se înşiruiau de-a lungul sălii vaste. Clarul de lună îi lumina drumul printre coloane. Se opri să vadă cât e ceasul, uitându-se la clepsidra pusă la uşa supraveghetorului. Peste cinci ore, soarele avea să răsară. Senmut păşi în curte la fel de neauzit ca o fantomă. În stânga lui, se înălţa silueta masivă a templului, de care îl separau un alt ansamblu de chilii rezervate preoţilor şi o plantaţie de sicomori. Se întoarse rapid, de teamă să nu dea peste cineva. Voia să meargă la bucătărie, să caute ceva de mâncare, deoarece îi ghiorăiau maţele. Se strecură încet prin pasajul îngust folosit zilnic de sclavi ca să transporte

cerealele. Bezna era deplină. Înaintă orbecăind şi se pomeni în scurt timp într-o odaie mare, bine aerisită, luminată de clarul de lună ce se furişa prin ferestrele înalte. În spatele lui, o deschizătură întunecată în perete indica intrarea în coridorul prin care bucătarii aduceau direct la templu bucatele hărăzite zeilor. În aer plutea un miros uşor de grăsime. Păşi cu precauţie, deoarece personalul bucătăriilor dormea nu departe de aici. În stânga, două ulcioare enorme de piatră, puse în aşa fel încât aerul care intra prin pasaj le răcorea, conţineau apă şi respectiv bere. Luă o oală aflată la îndemână, şovăi o clipă, însetat, şi în cele din urmă luă nişte apă, pe care o bău grăbit, cu înghiţituri lacome, după care puse oala la loc. Se strecură printre mese, ridicând un capac ici, un ştergar colo, şi nu peste mult găsi două pulpe de raţă şi o jumătate de pâine rotundă de orz. Îşi zise că o cantitate atât de mică de mâncare, luată din cea destinată sclavilor zeului, nu ar păgubi cu siguranţă pe nimeni. Ascunse mâncarea în faldurile ample ale pelerinei şi, după ce aruncă o ultimă privire ca să se asigure că totul era în ordine, se furişă în pasajul ce ducea afară.

Se opri, întrebându-se dacă era cazul să se ducă să mănânce în chilia lui minusculă, unde era cald şi întuneric ca într-un cuptor, şi se hotărî să meargă mai degrabă în grădinile templului, unde erau copaci şi unde era puţin probabil ca santinelele care păzeau aleile ce duceau la lacul sfânt să îl descopere. Cunoştea fiecare alee, ca şi traseul patrulelor, şi aşteptă la adăpostul unei coloane ca drumul să fie liber, apoi traversă agil şi se pierdu în întunericul reconfortant al unei plantaţii de palmieri.

În timp ce Senmut se furişa de la un copac la altul, adulmecă o boare de aer. Un băiat de la ţară ca el era în stare să prevadă schimbarea vremii, iar semnele pe care le recunoştea

nu-i plăceau deloc. Aproape de pământ, aerul era aşa de greu şi de înăbuşitor, încât trebuia să facă un efort să respire sau să se mişte. Însă deasupra frunzelor de palmieri întunecate şi fremătătoare aerul era agitat, iar stelele erau parţial ascunse de un văl subţire de nori. *Khamsin*-ul bătea rareori în aceste ţinuturi, dar Senmut era absolut sigur pe instinctul lui. Peste câteva ceasuri, vântul arzător şi distrugător va tulbura suprafaţa deşertului. Nu va mai fi nimic altceva de făcut decât să tragă obloanele şi să închidă uşile, până când va înceta. Şi apoi? Mormăi cu glas tare. Apoi, va trebui să înlăture nisipul care se va fi infiltrat în cele mai mici unghere ale fiecărei clădiri din incinta sfântă.

Se opri lângă un arbore cu trunchiul gros şi deformat, apoi se aşeză cu spatele la alee. În depărtare se putea zări o linie fină şi argintată pe care luna o desena pe apele lacului Amon, dar îi era imposibil să desluşească templul însuşi, ca şi turnurile palatului de dincolo de el. Scoase piciorul de raţă şi muşcă din el cu lăcomie, savurând fiecare îmbucătură; dat fiind că muncea întruna ca un sclav, foamea îl chinuia fără încetare.

Peste câteva minute, aruncă oasele cât colo şi începu să mănânce bucata de pâine, care era tot atât de delicioasă. Abia culesese ultima firimitură de pe pelerină, când al şaselea simţ, născut în nopţile lungi când păzea caprele pe dealurile pline de animale sălbatice, îl făcu brusc să tresară, cu inima zvâcnind. Auzise un zgomot surd în iarbă şi un murmur înăbuşit de glasuri. Sări în picioare, fără nici un zgomot, şi se lipi de trunchiul aspru al copacului, strângându-şi pelerina în jurul corpului. Şoaptele se apropiau. Se retrase şi mai mult în umbră, contopindu-se cu arborele şi cu întunericul, până ce respiraţia sa îşi recăpătă ritmul normal, la fel de liniştit ca ora târzie. Aşa proceda şi când voia să prindă pisicile sălbatice

care îi fugăreau caprele. Reacţia sa instinctivă îl salvase, deoarece o clipă mai târziu două personaje cu glugile trase peste cap se strecurară pe furiş la câţiva paşi de el. Nu puteau fi santinelele care-şi făceau rondul. Nu auzea clinchetul armelor, iar, pe de altă parte, santinelele nu s-ar fi ferit să vorbească tare. Aceste două personaje se apropiaseră atât de tăcut, încât fuseseră cât pe ce să dea peste el. Închise ochii şi, cu muşchii încordaţi, continuă să respire încet şi adânc. Cele două siluete stăteau faţă-n faţă, şi la urechi îi ajunseră şoaptele lor.

— Cel Unic îşi va face cu siguranţă cunoscută hotărârea în scurt timp. Ce va hotărî? Nu-i poate rechema pe Amon-mose, nici pe Wadjmose. Sunt soldaţi. Au fost ţinuţi prea mult departe de putere şi nu se pricep deloc. Iar în ceea ce priveşte noblețea lor... Dreptul tânărului Tutmes îl depăşeşte pe al lor.

— Nu e decât un puşti fără minte, moale şi trândav.

— Repet însă că el va fi cel ales. E singura posibilitate. E mai mult decât regretabil că seamănă aşa de mult cu mama lui; e o adevărată catastrofă. De mulţi ani, faraonul – fie să trăiască pe vecie! – a guvernat cu mână de fier şi nimic nu i s-a împotrivit. Nu vom fi singurii care să ne plângem când Tutmes va moşteni dubla coroană.

— Dar e o blasfemie!

— Nu, e adevărul. Doar o soţie puternică va putea salva situaţia, dar cine poate legitima puterea lui Tutmes? Alteţa Sa Neferu vrea mai presus de toate să stea la distanţă de constrângerile date de exercitarea puterii. Vrea să fie lăsată în pace. Cel Unic e turbat de mânie, dar nu are ce face.

— Doar n-o să-l otrăvim totuşi pe unicul fiu al faraonului! Singurul care i-a mai rămas! Faraonul nu va avea odihnă până ce nu ne va zdrobi fiecare oscior!

— Stai liniştit! Ţi-am sugerat eu o asemenea posibilitate extremă? Să fim realişti! Putem însă câştiga timp.

— Alteţa Sa prinţesa Neferu?

— Exact. Tânăra prinţesă Hatşepsut are încă mulţi ani înaintea ei până să ajungă la vârsta adultă, dar pare deja înzestrată cu calităţile indispensabile unei prinţese consoarte. Faraonul va fi fericit să o vadă crescând.

— Şi dacă faraonul se va duce la zeu?

Se lăsă pentru o clipă tăcerea, timp în care Senmut, încremenit de frică, îşi ţinu respiraţia.

— Atunci îl vom ajuta pe tânărul faraon şi pe soţia lui, fiindcă va avea multe de învăţat.

Pitit după copac, Senmut crezu că o să leşine. Tot ce mâncase cu atâta plăcere îi apăsa acum stomacul. Capul i se învârti, dar strânse din dinţi, luptând cu greaţa. Fără să-şi fi dat încă seama pe de-a-ntregul de gravitatea afirmaţiilor pe care le ascultase, auzise destule pentru a înţelege că cea mai mică neatenţie din partea sa i-ar provoca iremediabil pierzania. Îşi strânse şi mai mult pelerina pe corp, cu spinarea scăldată în sudoare.

— Aşadar, suntem de acord?

— Absolut. Şi nu mai e nevoie să-ţi recomand cea mai mare discreţie.

— Bineînţeles. Când se va întâmpla?

— Foarte curând. Sunt convins că faraonul e pe punctul de a-şi prezenta urmaşul. Lăsaţi deci în grija mea detaliile operaţiunii. Vreau ca ordinele mele să fie executate imediat şi nimic mai mult.

— Şi dacă suntem descoperiţi?

Celălalt râse încetişor, şi Senmut ciuli urechile. Era sigur că mai auzise râsul acesta, dar nu reuşea să-l identifice. Tânărul încercă febril să-şi dea seama cui îi putea aparţine.

— Nu crezi că faraonul a prevăzut deja această eventualitate? Nu crezi că în sinea sa chiar el vrea ca lucrurile să se petreacă astfel, deşi nu-l lasă inima să se ocupe de ele personal? Nu vă temeţi. Vom izbuti.

Aceste cuvinte din urmă fură murmurate, şi Senmut îşi dădu seama cu o imensă uşurare că erau pe cale de-a se îndepărta.

Liniştea se aşternu din nou, şi Senmut se lăsă să lunece la pământ, cu ochii închişi şi cu membrele moi.

— Mulţumesc. Mulţumescu-ţi ţie, o atotputernic Khonsu! spuse el tare.

Se ridică şi o luă la fugă, nu în direcţia din care venise, ci descriind un cerc larg, care-l duse de pe malul lacului sfânt şi cu mult din spatele templului, până în chilia sa. În timp ce alerga, îşi repeta ceea ce auzise, şi panica ce creştea în el îi dădea aripi. Când ajunse în cele din urmă, în loc să intre în chilie, trecu de ea şi se opri cu răsuflarea tăiată în faţa uşii de la camera supraveghetorului său, unde bătu încet. Aruncă o privire clepsidrei şi fu surprins să constate că trecuseră deja trei ore. Luna scăpătase, şi primele luciri ale zorilor luminau şters lespezile albe şi negre ale pardoselii.

Auzi pe cineva mişcând înăuntru.

— Cine e?

— Eu sunt, învăţătorule, Senmut. Trebuie să-ţi vorbesc!

— Intră!

Senmut împinse uşa şi pătrunse în cameră. Supraveghetorul, un bărbat tânăr, cu fruntea teşită şi gura subţire, era aşezat pe saltea şi tocmai aprindea lampa. Flacăra se înălţă, galbenă şi dreaptă. Senmut îl salută, conştient de dârele de sudoare şi de zgârieturile pe care le avea.

— Ei, despre ce e vorba? îl întrebă supraveghetorul, frecându-se la ochi, adormit.

În clipa aceea, în timp ce Senmut se pregătea să răspundă, mintea îi fu străbătută brusc de o amintire, şi pereţii începură să se învârtă cu el. Fu nevoit să-şi întindă mâinile în faţă ca să nu cadă.

— Spune! Vorbeşte odată! Eşti bolnav? îl întrebă celălalt, iritat.

Senmut înţelese cu o certitudine care ţinea mai mult de instinctul de conservare decât de gândire că nu trebuia în nici un caz să se confeseze acestui om, învăţătorul său, aşa cum nu trebuia să-i spună nici unui preot ceea ce auzise în noaptea aceasta. Fiindcă acum ştia cui îi aparţine vocea aceea joasă şi răguşită: unui om greoi şi zbârcit, cu chip viclean, care nu era altul decât marele preot al lui Amon, puternicul Menena în persoană.

Se strădui să-şi vină în fire şi să vorbească liniştit, fără a lăsa să se întrevadă gândurile tumultuoase care-l năpădiseră.

— Învăţătorule, te rog să mă ierţi. Am febră şi mă doare burta. Nu reuşesc cu nici un chip să adorm.

— Căldura-i de vină, mormăi supraveghetorul. Du-te în chilia ta. În curând se luminează de ziuă şi, dacă o să te simţi tot rău, o să-ţi trimit un medic. Eşti scutit de muncă pe ziua de azi.

Senmut salută şi murmură câteva cuvinte de mulţumire. Omul nu era rău, ci cumplit de plictisitor şi nespus de tipicar. Suferea şi el de dureri de stomac care-l împiedicau să doarmă.

Senmut se întoarse brusc spre el.

— Dacă cineva ar vrea să obţină o audienţă la faraon, ce ar trebui să facă?

— Pentru ce? întrebă supraveghetorul, suspicios. Ce vrei să-i spui Celui Unic?

Senmut se prefăcu copleşit şi surprins.

— Eu? Dar n-aş îndrăzni niciodată să doresc să trăiesc o clipă atât de înălţătoare; ştiu bine că doar conducătorii regatului se pot bucura de acest privilegiu. Eu însă nu l-am văzut decât o dată, de departe, cu prilejul unei defilări, şi voiam doar să ştiu, aşa...

— Nu mai visa atât. Nu e de mirare că ai febră dacă-ţi petreci nopţile gândindu-te la asemenea lucruri. Nimeni de condiţia ta nu poate spera să-i vorbească. Ar fi întru totul imposibil. Acum du-te şi vino mâine dimineaţă dacă o să te simţi mai bine.

Senmut salută încă o dată fără o vorbă şi ieşi, trăgând uşa după el. Conştient de imensa oboseală mentală şi fizică ce-l copleşea şi ameninţa să-l doboare, păşi cu uşurare în chilia sa şi se aruncă pe salteaua de paie.

„Şi dacă, printr-o minune, m-aş pomeni în faţa lui, ce i-aş putea spune? se întrebă el. Şi cum ar reacţiona faţă de ceea ce i-aş spune eu? Doar l-am auzit pe marele preot spunând că în sinea lui faraonul vrea ca lucrurile să se petreacă astfel. Salvarea Egiptului justifică un asemenea gest?"

Cu ochii închişi, gata să adoarmă, Senmut se gândea la graţioasa prinţesă pe care o vedea de departe venind la templu înconjurată de suita ei. Nu era frumoasă, dar din persoana ei emana o asemenea bunătate, încât părea mult mai apropiată de oamenii de rând decât semeţii ei servitori.

Se întrebă cui i-ar putea spune despre cele aflate şi se gândi la cel mai bun prieten pe care-l avea, Benya, ucenic la un antreprenor de la templu. Dar Benya era acum la Assuan, unde supraveghea împreună cu stăpânul lui extracţia pietrelor din cariere. Oricum, Benya nu avea nimic sfânt şi, pe deasupra, era posibil să nu-şi poată ţine gura.

Senmut îşi trase pelerina peste umeri şi căzu într-un somn greu, tulburat de vise confuze şi neliniştitoare. Se trezi

scăldat în sudoare şi constată că vântul începuse să bată cu putere. Nisipul se infiltra prin unica ferestruică situată la înălţime şi prin aerul fetid pluteau fire de nisip cenuşiu. Neputând să-şi dea seama cât timp dormise, aruncă o privire în sală şi constată, văzând uşile chiliilor deschise, că discipolii ceilalţi erau deja la muncă. Simţi dorinţa să se spele şi chemă un sclav. Apoi se aşeză pe singurul scaun, deosebit de neconfortabil, din chilie, făcut din mănunchiuri de papirus legate laolaltă. Capul îi vâjâia şi se întrebă dacă nu cumva la originea lucrurilor pe care credea că le auzise în grădină nu era, pur şi simplu, febra. Fiindcă, la urma urmei, el însuşi şi toţi cei care gravitau în jurul puterii se scăldau constant într-o atmosferă de zvonuri, faraonul fiind subiectul preferat al tuturor acestor bârfe. Dar Senmut se bucura de o minte practică şi metodică, ce nu permitea presupunerilor să devanseze realităţile vieţii zilnice. Pe deasupra, era înzestrat cu o capacitate de observaţie obiectivă şi implacabilă, cu o disponibilitate a simţurilor datorită căreia remarca şi-şi amintea de faptele şi gesturile tuturor celor din jur. Nu putea crede nici o clipă că un eveniment atât de clar şi de viu ar putea fi rodul divagaţiilor unei imaginaţii înfierbântate.

Sclavul sosi în goană, şi Senmut îi ceru să-i aducă o oală cu apă caldă şi lenjerie curată. Îl mai întrebă şi cât e ceasul.

— Soarele a răsărit de trei ore, stăpâne.

— Aşa ziceam şi eu. Ceilalţi preoţi au mâncat?

— Da. S-au dus la treburile lor. Supraveghetorul mi-a spus să vă trimit un medic dacă doriţi. Să mă duc să-l chem?

— Nu. Nu, nu cred că e nevoie. Încearcă să-mi aduci nişte fructe. Apoi, o să-mi faci curăţenie în chilie, fiindcă am fost scutit de orice treabă pe ziua de azi, şi cred că o să fac o plimbare pe malul fluviului.

— Aţi face mai bine să nu ieşiţi, stăpâne. A început să bată *khamsin*-ul.

— Da, ştiu.

Tânărul sclav ieşi şi se întoarse clătinându-se sub greutatea unui vas plin cu apă clocotită. Îl lăsă jos şi ieşi din nou, ca să se întoarcă după o clipă cu o tavă de fructe şi un şorţ curat. Senmut îi mulţumi şi, scoţând un suspin de satisfacţie, se spălă, ascultând lamentaţiile sacadate ale vântului care învârtejea nisipul ale cărui fire se lipeau de corpul său încă umed. Înfăşură pânza subţire de jur-împrejurul mijlocului, o îndoi în faţă şi o prinse cu o agrafă de bronz. Apoi făcu să lunece în susul braţului brăţara de bronz pe care era gravat titlul său.

„Ce mândru eram, îşi zise el, luând un fruct, prima dată când am purtat brăţara asta. Pe atunci eram departe de a-mi imagina că va fi simbolul închisorii mele."

Nu mai reuşea să înţeleagă cum puteau ceilalţi preoţi să se mulţumească cu viaţa pe care o duceau, mai ales cei mai în vârstă, care nu mai puteau spera la nici o avansare. „De ce, se întrebă el înfuriat, de ce nu putem avea mai mulţi sclavi care să facă toată treaba?" Ştia însă bine că sclavii nu aveau dreptul să pătrundă în anumite incinte sacre, unde preoţii erau obligaţi să facă ei înşişi curăţenie, muncă pe care nici un alt servitor din palat nu s-ar fi înjosit să o accepte.

Senmut nu era însufleţit de convingeri religioase la fel de ferme ca ale prietenilor săi. Tatăl lui era pios, mama lui se ruga în fiecare zi la zeul satului lor, dar o parte din el zâmbea deja de naivitatea lor. Prezenţa sa la templu nu era pentru el decât o modalitate de a primi o învăţătură. Dacă, pentru a-şi atinge ţelul, era silit să psalmodieze rugăciuni, să se spele de patru ori pe zi şi să se radă în cap, făcea toate acestea fără să-i pese. Ştia că viitorul său depindea numai de el şi asta era ceea

ce-l întrista cel mai rău. Avea încredere în el însuşi, dar se lovea de neputinţa sa, captiv într-un coridor întunecat, îngust şi nesfârşit, care nu ducea decât la corvezile gospodăreşti. Nu era fericit decât la lecţii, unde descoperea uriaşele înfăptuiri ale înaintaşilor săi, mai măreţi decât zeii. Era nerăbdător să contemple aceste capodopere de piatră care în timpul nopţii păreau să-l cheme la ele.

Nu-şi bătea joc, ca Benya, de lucrurile sfinte. În ţinutul lui Benya, în Huria, zeii erau în slujba oamenilor. Aici însă, în Egipt, era invers. Slujindu-i pe zei, Senmut încerca în acelaşi timp să satisfacă aspiraţiile şi dorinţele oamenilor. Pentru el, faraonul era un zeu mai mare decât puternicul Amon. Faraonul era o fiinţă invizibilă, răspunzătoare de tot ce se petrecea în regat. Dacă nutrea vreun sentiment de supunere, atunci acela era faţă de bărbatul cu alură de taur pe care nu-l văzuse decât o dată, ducându-se la Luxor să dea ofrande. Acesta era zeul. Aceasta era puterea. Dacă Senmut voia să-şi împlinească destinul, ştia că va trebui să atragă într-un fel sau altul atenţia faraonului.

„Dar nu aşa, îşi zise el părăsindu-şi chilia, nu dezvăluindu-i această intrigă sinistră în care poate că el însuşi e amestecat. Aş plăti-o în mod sigur cu propriul cap."

3

Două zile mai târziu, vântul încă mai bătea. Sufla în rafale prin sala de clasă regală, ridicând draperiile grele împodobite cu păsări şi făcând să se învârtejească nori de nisip. Era o dimineaţă mohorâtă şi cenuşie, soarele fiind ascuns de trâmbele de nisip ce se ridicau de pe înălţimile Tebei, împinse de vântul deşertului în adânciturile văilor.

Khaemwese se străduia să-şi continue lecţia pe care o preda, dar vântul îi indispunea pe elevi, care se agitau întruna.

— Văd eu că azi n-o să facem nimic, spuse învăţătorul, făcând papirusul sul.

Scribul spunea pe bună dreptate că la băieţi urechea se află în spate şi că nu aud decât atunci când sunt bătuţi, dar în dimineaţa aceasta tuturor le era greu să audă ceva prin vuietul vântului.

— Învăţătorule, pot să întreb ceva? i se adresă Hatşepsut, ridicând degetul.

— Da?

— Dacă, aşa cum a spus scribul, la băieţi urechea se află la spate, unde se află atunci urechea la fete? întrebă ea cu un aer de inocenţă desăvârşită.

Dacă învăţătorul ar fi avut câţiva ani mai puţin şi mult mai puţină experienţă în ceea ce priveşte şiretenia copiilor, ar fi crezut poate că întrebarea era inspirată de dorinţa de a şti; cum nu era însă cazul, se aplecă şi o bătu uşor pe umăr cu sulul de papirus.

— Dacă într-adevăr vrei să ştii, o să-ţi arăt. Ridică-te, Menkh, şi adu-mi biciul din piele de hipopotam. O să descoperi foarte repede unde se află urechea la fete.

— E rândul tău acum, şopti Hapusenb. Şi Neferu nu e aici ca să-ţi ia apărarea.

— Treci în faţa mea! îi porunci Khaemwese.

Menkh îi întinse nuiaua de salcie cu un zâmbet ironic şi o făcu să şuiere prin aer.

— Aşadar? Unde e urechea la fete? Ce crezi? o întrebă el, stăpânindu-şi un zâmbet.

— Cred că, dacă o să mă baţi, tatăl meu, regele, o să pună să fii biciuit, răspunse ea, înghiţind în sec.

— Tatăl tău, regele, m-a pus să te învăţ carte. Mi-ai pus o întrebare: „Unde se află urechea la fete?" Ei bine, o să-ţi arăt.

Cu colţurile gurii contractate de nervi, Hatşepsut explodă:

— N-o să mă baţi! Ştiu că n-o s-o faci! Ţi-am pus întrebarea asta ca să te enervez.

— Dar nu sunt nici pe departe enervat. Şi o să-ţi răspund că la fete urechea se află în acelaşi loc ca la băieţi.

Hatşepsut înălţă capul şi-şi examină rând pe rând colegii de clasă.

— Evident. Nu e nici o diferenţă. Şi, pe deasupra, o fată poate face tot ce face şi un băiat, declară ea, aşezându-se.

— O clipă, te rog! Dacă-i aşa, ar trebui să-ţi fie indiferent că eşti bătută, din moment ce i-am pedepsit deja pe toţi băieţii din clasa asta cel puţin o dată din cauza urechii ăsteia faimoase. Urechile fetelor pot deci să nu audă nici ele. Atunci de ce nu te-am bătut? Ia ridică-te! îi ceru el, râzând.

Hatşepsut îl privi zâmbind, cu ochii strălucind.

— Învăţătorule, nu m-ai bătut, fiindcă sunt prinţesă, şi nu poţi să ridici mâna asupra unei prinţese. Aşa a vrut Maat.

— Maat nu a hotărât nimic în acest sens, răspunse rece Khaemwese. Legile şi tainele, şi poate folosinţa lor au hotărât, dar nu Maat. Doar l-am bătut pe Tutmes, care e totuşi prinţ.

Hatşepsut se întoarse încet spre fratele ei vitreg şi-l privi, dar acesta stătea cu bărbia sprijinită în palmă şi desena cercuri în nisip. Hatşepsut se uită din nou la Khaemwese.

— Tutmes nu e prinţ decât pe jumătate, spuse ea. Eu însă sunt fiica zeului. Asta-i legea lui Maat!

Clasa amuţi brusc.

Khaemwese încetă să râdă şi o privi fix.

— Da, rosti el încet. Asta-i legea lui Maat.

Preţ de câteva clipe, nu se mai auzi decât vântul.

Hatşepsut îşi ridică din nou degetul.

— Te rog, învăţătorule, dacă vântul tot nu ne lasă să lucrăm, putem să ne jucăm cu mingea?

Khaemwese o privi stupefiat, fiindcă se temea de o nouă răutate; fata îi aştepta însă răspunsul cu îngrijorare.

— De acord. Hapusenb, du-te şi adu mingea. Voi, ceilalţi, strângeţi rogojinile şi aranjaţi-le în ordine. Aşa cum trebuie!

Se produse o hărmălaie generală şi nimeni nu-i mai auzi ultimele cuvinte, ca de obicei. Khaemwese se aşeză la loc, uşurat.

— Bine. Aduceţi-o aici. Tutmes, te joci şi tu cu ei?

— N-am chef. Nisipul te face să aluneci prea rău.

Strigătele şi urletele copiilor începuseră deja să răsune. Hatşepsut avea mingea şi nu părea prea dispusă să se despartă de ea. Căzu cu un strigăt pătrunzător şi o ascunse sub ea, în timp ce Menkh se năpustea asupra ei. Ceilalţi copii se repeziră pe urmele lui, rostogolindu-se pe jos sub privirile detaşate ale lui Khaemwese.

Oricât de adorabilă ar fi fost, micuţa prinţesă avea o latură sălbatică şi de nepătruns care-l speria. Cu cât creştea, cu atât asemănarea cu tatăl ei era mai izbitoare. Dar care tată? Nu ştia dacă trebuie să dea crezare zvonurilor care circulaseră cu zece ani în urmă, după care Amon-Ra pătrunsese în timpul nopţii în dormitorul lui Ahmes, Soţia Regală, şi-şi lăsase în ea sămânţa divină şi, în momentul conceperii, Ahmes strigase într-adevăr numele copilului care urma să se nască: Hatşepsut! Îşi amintea însă că numele fusese ales cu mult înaintea naşterii fetiţei şi că, la puţin timp după aceea, Tutmes, tatăl ei, o dusese la templu unde i se dăduse titlul de Khnum-Amon. Mulţi erau suveranii care, în trecut, pretinseseră că se trag din zeu, dar puţini erau cei care erau îndeajuns de siguri de acest lucru pentru a-şi atribui acest nume: „Cea care se trage din Amon". Hatşepsut se bucura cu siguranţă de frumuseţe, inteligenţă, încăpăţânare şi vitalitate debordante, care-i conferau de pe acum un ascendent asupra tuturor oamenilor, deşi nu împlinise încă unsprezece

ani. Te puteai întreba de la cine are toate aceste calităţi. Dacă Tutmes era puternic, în schimb nu era destul de fin; cât despre Ahmes, pe care toţi o adorau şi o venerau, ea nu era nimic mai mult decât o Soţie Regală supusă. Khaemwese îşi zise că originea acestei energii incomensurabile şi a acestui farmec irezistibil trebuia căutată în altă parte. Ascultă vuietul vântului şi-şi aminti cu câtă repeziciune îşi găsiseră moartea, cu câţiva ani în urmă, cei doi fii ai faraonului şi ai lui Mutnefert. Se uită la Tutmes, care stătea pe jos cu un aer îmbufnat, apoi la Hatşepsut, care sărea într-un picior, râzând. Îşi pipăi nervos amuleta. „Mulţumesc zeilor, îşi zise el, că sunt bătrân şi că nu mai am mulţi ani de trăit."

Vremea rea puse destul de repede capăt jocului. Tinerii nobili se grăbiră să se întoarcă acasă, dar Nosme sosi cu întârziere după fetiţa de care trebuia să aibă grijă.

Murdară şi istovită, Hatşepsut se aşeză pe jos lângă Tutmes.

— Ce s-a întâmplat ieri cu caii, Tutmes?

Se străduia să fie drăguţă. Tutmes părea atât de trist şi de nefericit, încât simţea remuşcări pentru că-şi bătea joc de el mereu.

Ar fi putut fi prieteni, dar îi despărţeau cinci ani, şi Tutmes găsea degradant să alerge prin grădinile palatului, să se caţere în copaci sau să se scalde cu Hatşepsut şi cu prietenele ei descreierate. În acelaşi timp însă, era întrucâtva gelos.

O privi fără urmă de zâmbet.

— Tata m-a retras de la antrenamentul militar şi m-a trimis la grajduri, fiindcă ştie că n-o să fiu niciodată un bun soldat. N-o să fiu nici un bun vizitiu. Urăsc caii. Ce animale scârboase! Aş fi vrut să fie azvârlite afară o dată cu Hiksos care ni le-a adus.

— Tata zice că datorită lor armata noastră a făcut mari progrese. Când îi încalecă, soldaţii noştri se dovedesc mult mai agili şi capabili să-şi doboare duşmanii. Mi se pare interesant!

— Nu zău! Încearcă mai degrabă să-ţi ţii zilnic echilibrul pe un car, cu braţele răsucite de cât tragi de hăţuri, în timp ce Aahmes pen-Nekheb ţipă la tine şi Ra dogoreşte nemilos. Aş prefera să rămân cu mama până în cel din urmă ceas. Tata nu ar trebui să mă chinuiască aşa!

— Dar, Tutmes, într-o bună zi vei fi faraon, şi Egiptul nu o să accepte un faraon care nu e în stare să lupte!

— Şi de ce nu? Am dat deja toate bătăliile posibile. Bunicul şi tata au avut ei grijă de asta. De ce să nu învăţăm să guvernăm, pur şi simplu?

— Asta o să şi faci peste câţiva ani. Dar cred că până atunci ar trebui să profiţi să te distrezi la grajduri. Poporul apreciază aşa de mult un faraon care e în stare să stăpânească totul!

— Habar n-ai ce spui. Nu ai ieşit niciodată din palat, spuse el râzând scurt. Lasă-mă în pace. Găseşte-ţi altul căruia să-i povesteşti toate astea!

Hatşepsut se ridică.

— Foarte bine! Plec! N-o să te mai deranjez niciodată. Înghiţi-te-ar Sobek! Hai, du-te să te vâri în fustele mamei tale grase şi bătrâne!

Înainte ca el să fi putut răspunde, fetiţa ieşise din odaie, alergând ca o gazelă tânără.

Furios, Tutmes se ridică şi se îndreptă spre uşă. „Într-o bună zi, sclifosita asta mică o să mi-o plătească", îşi promise el. Simţise ea oare vreodată angoasele date de stângăcie, de eforturile depuse în speranţa de a auzi o vorbă bună de la puternicul său tată, fie ea şi rostită în silă? De câte ori nu

rămăsese cu mâinile la spate, aşteptând stângaci un semn din partea Celui Unic, care nu avea ochi decât pentru Hatşepsut! De câte ori nu tremurase în faţa lui, plin de o dragoste care nu se putea revărsa în prezenţa puternicului Horus, care asculta nerăbdător cuvintele fiului acestuia care roşea, bâlbâindu-se şi înghiţindu-şi lacrimile? Îşi adora tatăl, dar şi pe Hatşepsut; însă dragostea lui era amestecată cu o stranie şi neputincioasă gelozie asociată cu un sentiment de culpabilitate, deoarece i se întâmpla să şi-l închipuie pe tatăl său pe patul de moarte, luându-i mâna şi cerându-i iertare, în timp ce Hatşepsut, tremurând toată, aştepta ca Tutmes să-şi reverse asupra ei toată mânia în timp ce urca treptele spre tronul lui Horus. În nopţile fierbinţi de vară din copilărie, rămânea treaz şi-şi imagina cu plăcere că o pedepseşte cu voie-bună şi îi iartă jignirile; însă, o dată cu lumina crudă şi nemiloasă a zilei, cădea iarăşi pradă angoaselor. Nimic nu se schimbase. Într-o zi, când îi văzu pe tatăl şi pe sora lui întorcându-se dintr-o plimbare cu barca, în minte îi încolţi o idee. Se duseseră să culeagă nuferi. Ambarcaţiunea stătea să se scufunde sub mulţimea florilor albe, iar Hatşepsut rupea petalele şi le arunca pe pieptul gol al faraonului, care râdea împreună cu ea ca un copil. S-ar fi simţit mult mai liberi fără el! Şi ce s-ar întâmpla dacă ar muri înaintea tatălui său? Sau dacă se îmbolnăvea? Şi dacă – ideea i se strecură cu perfidie în minte – s-ar fi complotat pentru a fi ucis? Visele sale în stare de trezie nu-i aduceau nici o uşurare, ci, dimpotrivă, erau pline de teamă, şi otrava suspiciunii îl rodea neîncetat. Cu nimeni nu putea împărtăşi aceste gânduri tumultuoase, nici măcar cu mama sa; şi astfel, încetul cu încetul, dragostea aceasta pe care nu o putea exprima niciodată se retrase în sine şi începu să se acrească.

Tutmes o luă spre apartamentele mamei sale. Sălile erau pustii şi torţele pâlpâiau în vântul ce părea să se strecoare în cele mai ascunse unghere ale palatului. Zgomotul paşilor săi şi ai gărzii sale de corp răsuna sinistru prin sala de recepţie întunecată, ale cărei coloane se estompau în penumbră. O apucă prin pasajul ce ducea la aripa rezervată femeilor, şi garda de corp îl părăsi, în timp ce eunucii se ploconeau în faţa lui. La o cotitură a coridorului, aruncă o privire spre stânga, unde se aflau concubinele, care cu siguranţă aţipiseră în închisoarea lor de marmură, dar se îndreptă în direcţia apartamentelor mamei sale.

Intrând în micul salon, auzi râsete şi zgomot de conversaţii venind din cabinetul particular. Mutnefert ieşi să-l întâmpine, cu fustele fâlfâind în jurul ei.

— Tutmes, dragul meu, cum a fost azi la şcoală? Nu te-a obosit prea tare vântul ăsta? Cel puţin, nu o să ai antrenament ecvestru în după-amiaza asta. Vino cu mine dincolo.

Tutmes o sărută şi îi dădu braţul. Mutnefert îl conduse în dormitor, unde suita ei tocmai juca dame la lumina nenumăratelor lămpi mici. Mutnefert se întinse în patul ei şi îi oferi dulciuri din care luă şi ea cu încântare.

— Ce bunătăţi! Mi-au fost oferite de pantofarul faraonului. E clar că are nişte furnizori mult mai buni decât Cel Unic însuşi.

Bătu cu palma în perne, şi Tutmes se aşeză lângă ea.

Vântul nu se mai auzea decât ca un murmur slab, foarte îndepărtat, deoarece apartamentul lui Mutnefert era înconjurat de alte odăi, deşi avea totuşi un pasaj particular care trecea prin spatele Sălii de Audienţe şi ducea în grădină. Nu era autorizată să se alăture familiei regale, doar atunci când era invitată, dar, dat fiind că cinau cu toţii împreună, nu era o privaţiune prea mare. Oricum, ea s-ar fi acomodat greu cu

prezenţa continuă a Celui Unic. Mutnefert îşi aprecia îndeajuns poziţia, deoarece se bucura de o libertate mult mai mare decât celelalte femei ale faraonului, acele sclave frumoase pe care le adusese din numeroasele sale campanii sau care-i fuseseră oferite de soliile străine. Îşi petreceau viaţa închise între patru pereţi, departe de privirile tuturor bărbaţilor, cu excepţia stăpânului lor. Acestuia i se întâmpla să le viziteze pe neaşteptate, în toiul nopţii, când era uşor ameţit de pe urma agapelor şi un pic îndrăgostit. Se purta întotdeauna foarte frumos cu ea, dat fiind că era mama ultimului său fiu în viaţă, dar vizitele sale se răreau o dată cu timpul şi ea ştia foarte bine că faraonul prefera tovărăşia blândei sale Ahmes. Nu încerca nici un resentiment. Îi rămânea Tutmes, scumpul ei copil, pe care-l răsfăţa, mândră de o odraslă pe care Ahmes nu fusese în stare să o aibă. Nu era proastă şi ştia foarte bine că, dacă într-o bună zi Tutmes avea să urce pe tronul lui Horus, propria poziţie avea să devină pe dată mult mai puternică. Dar toate ambiţiile pe care le-ar fi putut nutri pe vremea pasiunii pentru tatăl fiului ei erau în prezent adormite, fiind înlocuite de o trândăvie plăcută, şi Mutnefert îşi petrecea timpul ascultând bârfele picante pe care i le aduceau la cunoştinţă prietenele sale. Trăsăturile începeau să i se lase, înmuiate de grăsime, bărbia făcea cute, obrajii atârnau uşor, dar ochii nu-şi pierduseră încă strălucirea verde, plini de pofta de viaţă pe care, din nefericire, nu reuşise să i-o transmită şi fiului ei. Acesta resimţea totuşi aceeaşi atracţie faţă de plăcerile fizice şi o oarecare delăsare, dar nu şi acea înclinaţie spre veselie care o dusese pe mama lui în patul faraonului. Se simţea plină de solicitudine faţă de acest fiu, deja puhav pentru vârsta lui şi a cărui proastă dispoziţie îi ascundea frumuseţea.

— Nu te-am întrebat încă dacă ţi-au plăcut carele.

— Eşti singura care nu ai făcut-o. Tata m-a întrebat ieri, şi Hatşepsut chiar astăzi. Ei bine, nu pot să le sufăr. Dacă reuşesc să nu cad, de ce ar trebui să ştiu să le şi mân? Regii nu trebuie să-şi mâne singuri atelajele.

— Taci! Regii trebuie să ştie să facă orice, şi tu, dragostea mea, o să fii în curând rege.

Îşi curăţă cu unghia un dinte şi apoi mai luă o prăjiturică.

— Palatul vuieşte de zvonuri. Am auzit că regele e gata să dea o proclamaţie şi amândoi ştim despre ce este vorba. Alteţa Sa Neferu a ajuns la vârsta măritişului. Şi tu ai această vârstă.

— Aşa cred. Neferu nu a venit la şcoală astăzi. Nu se simte bine. Cinează de fiecare dată în apartamentul ei şi nu ar mai ieşi de acolo nici dacă tata ar vrea să-i vorbească. Nu vreau să mă căsătoresc cu ea. E prea slabă.

— Dar va trebui. Trebuie să faci tot posibilul ca să-i placi tatălui tău, regele.

— Încerc să-i plac, dar chiar că e foarte greu. Cred că-l dezamăgesc. Nu sunt un războinic, aşa cum a fost el. Nu sunt inteligent, aşa cum e Hatşepsut acum. Când o să fiu faraon şi voi avea copii, or să facă ce-o să le placă.

— Nu spune prostii! Mai ai multe de învăţat şi ai face mai bine să nu-ţi pierzi timpul. Fiindcă, de îndată ce Unicul va fi anunţat cine îi este urmaşul, timpul îţi va fi strict limitat, ca şi libertatea. Îţi va fi atunci imposibil să faci prostii, fiule, aşa că fă-le acum şi trage cât de multe foloase poţi de pe urma lor! Vrei să jucăm domino sau dame?

— Prefer să dorm. E prea cald ca să jucăm. Aş vrea aşa de mult să înceteze odată vântul ăsta infernal.

Se ridică şi o luă afectuos de mână.

— Du-te. Ne vedem diseară. Sărută-ţi mama.

Îi întinse buzele de un roşu-închis, pe care băiatul le atinse uşor cu ale sale.

Femeile se ridicară la rândul lor şi salutară, cu braţele întinse. Tutmes străbătu din nou sala de recepţii întunecată. În anumite zile, palatul i se părea lugubru, plin de umbre stranii şi de şoapte venite de nicăieri, mai ales noaptea, sau când bătea *khamsin*-ul, ca acum.

Grăbi pasul, cu capul plecat, şi ajunse în propriile apartamente cu răsuflarea tăiată şi scăldat în sudoare; dar nu căldura era de vină, ci frica.

La vremea cinei, vântul spori în intensitate. Masa se desfăşură pe un fundal sonor de şuierături regulate, în timp ce aerul dogorâtor biciuia santinelele postate în jurul zidului de incintă şi se prăvălea peste clădiri şi grădini. Nisipul năpădea totul, bucatele, părul, hainele, şi-l simţeau scârţâind sub tălpi. Nimeni nu prea avea poftă de mâncare. Hatşepsut, care cina alături de mama ei, termină în scurt timp de mâncat. Faraonul mâncă puţin şi bău întruna; ochii săi înroşiţi, vopsiţi cu khol, aruncau o privire inexpresivă ce ascundea foarte bine gândurile care-l frământau. Ineni se retrăsese pe proprietăţile sale pentru noapte, şi sala era pe jumătate goală.

Credinciosul Aahmes pen-Nekheb stătea lângă Tutmes, cu piciorul suferind rezemat de o pernă şi cu pelerina şifonată strâns înfăşurată pe trup pentru a se apăra de nisip. Neferu era absentă, pretextând aceeaşi indispoziţie ca dimineaţă; faraonul, care-şi sorbea vinul cu înghiţituri mari, se întreba ce să facă în privinţa ei. Fusese întotdeauna atât de uşor s-o intimideze, dar de data aceasta, cu adevărat revoltată, fata refuzase cu încăpăţânare să apară. Faraonul îşi schimbă poziţia şi se agită în jilţ.

— Întoarce-te acasă, Pen-Nekheb, spuse el brusc. Nu e o noapte în care să stai departe de pământurile tale. Nu ţi

le-am dăruit ca să stai o veşnicie pe domeniul meu. O să-ţi dau o escortă.

— Maiestate, răspunse Pen-Nekheb, sunt prea bătrân să mă întorc acasă pe un asemenea vânt. Îţi aminteşti de noaptea în care am dat peste retenoşi, iar vântul bătea aşa de tare încât nu-i mai puteam deosebi în beznă pe propriii oameni de duşmani?

— Îmi amintesc..., răspunse Tutmes.

Întinse cupa pentru a-i fi umplută şi se cufundă din nou în gândurile sale sumbre. Inelele şi ochii negri străluceau la fel de aprins. În seara aceea, era pradă ideilor cele mai întunecate. Până şi Ahmes îi ocolea privirile.

Masa luase sfârşit, dar faraonul continua să stea jos, nemişcat. Aahmes pen-Nekheb moţăia în jilţul lui şi toţi mesenii, îngrijoraţi, îşi coborâseră glasul până la o şoaptă înăbuşită. Tutmes tot nu se mişca.

În ultimă instanţă, Ahmes se hotărî să-i facă semn lui Hatşepsut.

— Du-te la tata, îi spuse ea încet, şi cere-i îngăduinţa să mergi la culcare. Nu uita, mai ales, să te pleci în faţa lui, dar nu-i zâmbi şi nu-l privi în ochi sub nici un motiv. Ai înţeles?

Fetiţa dădu afirmativ din cap. Îşi strânse bilele şi le vârî în cingătoare, apoi se lăsă în genunchi la picioarele faraonului, atingând cu fruntea podeaua. Rămase în poziţia aceasta, cu coatele şi genunchii în nisipul care începea să-i intre în gură. Ochii tuturor erau aţintiţi asupra ei, în aşteptare.

Tutmes îşi goli cupa şi abia apoi îi observă prezenţa.

— Ridică-te! îi ceru el. Ce s-a întâmplat?

Fetiţa se ridică şi-şi scutură genunchii, fără să-l privească.

— Puternice Horus, spuse e,a ţinându-şi ochii aţintiţi asupra sandalelor încrustate cu pietre preţioase, pot să am îngăduinţa de a merge la culcare?

Faraonul se aplecă spre ea şi, în ciuda recomandărilor mamei sale, Hatşepsut nu se putu abţine să nu-l privească în faţă. Tutmes avea ochii tulburi şi injectaţi de sânge, ceea ce o impresionă profund. Omul acela nu mai era tatăl ei, ci un străin.

— Să te culci? Dar bineînţeles că poţi să te duci la culcare. Ce te-a apucat? o întrebă el îndreptându-şi spatele, dar tot nu se ridică.

Un oftat ca un fâlfâit de aripi străbătu mulţimea mesenilor. Hatşepsut zăbovea, fără să ştie prea bine ce să facă. Un sclav se apropie, se aplecă şi umplu din nou cupa faraonului, care o duse la gură şi o goli. Fetiţa se întoarse spre mama ei, care-i făcu un semn din cap, cu un aer încordat, şi Hatşepsut trase adânc aer în piept. Apoi înaintă, îşi puse genunchiul între coapsa lui Tutmes şi marginea jilţului şi se ridică până la urechea lui.

— Tată, murmură ea, e urât în noaptea asta, şi mesenii sunt şi ei obosiţi. Nu vrei să dai semnalul de plecare?

— Obosiţi? Obosiţi, da, sunt obosiţi. Şi eu sunt obosit şi nu mă pot odihni. Sunt copleşit. Vântul ăsta urlă ca sufletul osândiţilor, spuse el în şoaptă.

Se ridică încet, clătinându-se.

— Duceţi-vă toţi la culcare! urlă el. Eu, Taurul puternic, cel îndrăgit de Horus, vă poruncesc să mergeţi la culcare! Vino aici! îi zise lui Hatşepsut, căzând greoi la loc în fotoliu. Eşti mulţumită, micuţo?

Fetiţa se căţără în poala lui şi-l sărută pe obraz.

— Pe deplin, tată, îi răspunse ea, şi fugi înapoi lângă Ahmes, înainte ca el să fi putut adăuga ceva.

Picioarele îi tremurau.

Unul câte unul, musafirii plecară, şi Ahmes îi făcu semn lui Nosme să o ia pe fetiţă.

— Mulţumesc, Hatşepsut, îi spuse ea, sărutând-o pe buzele calde. O să fie mai bine mâine dimineaţă.

La rândul lor, părăsiră şi ele sala, în timp ce Pen-Nekheb moţăia mai departe, şi faraonul începuse din nou să bea.

În toiul nopţii, Hatşepsut se trezi brusc dintr-un somn adânc. O visase pe Neferu, care luase forma puiului de gazelă. Biata Neferu deschidea botul şi behăia: „Hatşeeepsut! Hatşeeepsut!"

Hatşepsut se ridică dintr-un salt în pat, cu inima bătându-i dureros, şi o auzi pe Neferu strigând-o din nou: „Hatşeeepsut!" Lampa de pe masa de lângă ea arunca o lumină slabă, şi vântul, gemând prin draperiile trase, lovea cu o insistenţă stranie. Patul îi era acoperit de un strat subţire de praf. Rămase o clipă în şezut, cu urechea la pândă, copleşită încă de vis, dar glasul nu se mai auzi. Se întinse şi închise ochii. Nosme nu sforăia în noaptea asta sau rafalele vântului îi acopereau sforăielile; într-un colţ, sclava ei dormea, ghemuită pe rogojină. Hatşepsut contempla flacăra pâlpâitoare a lămpii şi era pe punctul de a adormi la loc, când auzi şoapte venind de după uşă: vocea paznicului şi a altcuiva. Încercă să asculte, dar nu desluşi decât zgomote de paşi ce se îndepărtau pe furiş spre apartamentele lui Neferu. Încă adormită, se strecură afară din pat şi alergă, goală, la uşă, unde îl întrebă pe paznicul surprins ce se întâmplă.

Acesta păru extrem de încurcat, dar fu silit să răspundă:

— Nu ştiu exact, Alteţă, dar se întâmplă ceva în apartamentele Alteţei Sale Neferu. Administratorul regal tocmai m-a întrebat dacă am văzut pe cineva intrând la Alteţa Ta în noaptea asta.

Hatşepsut simţi un nod în gât şi-şi aminti brusc de chipul de gazelă al lui Neferu, deformat de spaimă, strigând-o

cuprinsă de panică. Fără un cuvânt, se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă prin sală. Paznicul se bâlbâia: „Alteţă! Prinţesă!", neştiind dacă trebuia s-o prindă sau să trezească suita care dormea. Se hotărî să pornească după ea, dar fetiţa era agilă şi nu reuşea să urmărească decât o umbră ce se strecura de-a lungul zidurilor, lungindu-se în spaţiile dintre torţe şi scurtându-se în apropierea lor.

Hatşepsut trecu prin faţa gărzilor de la intrarea în apartamentele lui Neferu şi se năpusti, abia răsuflând, în micul salon bogat decorat al surorii sale. Aici nu era nimeni. Auzi cântări de psalmi venind din dormitor şi simţi mirosul greu de tămâie care ieşea de acolo. Înăbuşindu-şi un hohot, se forţă să intre în odaie şi se opri brusc, cu inima gata să-i spargă pieptul.

Odaia era plină de lume. Preoţii se înghesuiau în jurul patului ca un stol de păsări albe, marele preot psalmodia, înconjurat de ajutoarele sale care duceau cădelniţele lucitoare al căror parfum umplea aerul, deja cald şi sufocant, cu o pâclă înăbuşitoare. La căpătâiul patului îl zări pe tatăl ei, în veşminte de noapte, care o privi fără să pară că o recunoaşte. Dintr-o dată, semăna cu un moşneag, cu chipul zbârcit şi ochii înfundaţi în orbite. Ahmes stătea aşezată într-un colţ al camerei, îmbrăcată într-o pelerină străvezie lungă până la călcâie, ţinând în mână coroniţa de argint a lui Neferu, pe care o răsucea între degete cu un aer absent, murmurând în acelaşi timp rugăciuni. Administratorul regal şi întreaga suită a faraonului, grupaţi lângă uşă, vorbeau cu glas scăzut.

Nimeni nu-i dădu nici o atenţie lui Hatşepsut, care-şi croi drum printre preoţi şi Menena până ce izbuti să atingă degetele îngheţate ce atârnau la marginea patului.

— Neferu, murmură ea încet, cu glasul sugrumat de dragoste şi de frică.

Medicul regal pusese o pânză subţire pe pieptul slab al fetei întinse, peste care aşezase nişte amulete puternice. Pe o masă de lângă el se aflau flacoane, mojare şi vase de tot felul, dar medicul părea convins că doar zeii aveau puterea de a o vindeca. Îngenunche lângă Neferu, îi legă cu delicateţe un şnur magic în jurul frunţii şi pregăti farmecele destinate să alunge demonul din trupul acesta plăpând. În adâncul sufletului ştia însă că nimic nu o mai putea salva, deoarece Neferu fusese otrăvită. Se uită la rege, stăpânul său. Ochii faraonului rămâneau aţintiţi asupra fiicei sale şi doar mâna, crispată de aşternutul auriu al patului, îi trăda emoţia. Disperat, medicul renunţă la incantaţii. Nu reuşise s-o facă să vomite pe tânăra prinţesă, ceea ce reprezenta singura ei şansă de salvare. Cel care se afla la originea celor întâmplate ştiuse ce să facă, şi suferinţa măcina viaţa lui Neferu cu o fatalitate sălbatică după o noapte de încercări febrile de a o salva. Se stingea rapid, iar afară vântul continua să geamă.

Deodată Neferu deschise ochii, şi medicul se lăsă pe vine lângă ea, cuprins de îngrijorare. În faţa chipului cenuşiu, scăldat în sudoare, Hatşepsut se aruncă în pat alături de sora ei şi-şi îngropă capul în pernă. Neferu gemu şi se mişcă uşor.

Vocea lui Tutmes răsună în odaie.

— Ridic-o! Pune-i o pernă sub cap!

În timp ce medicul îi îndeplinea porunca, Hatşepsut o privi, tremurând toată.

— Te-am auzit chemându-mă, Neferu, şi am venit. Vai, Neferu, o să mori?

Neferu închise ochii, pradă spasmelor agoniei, şi Hatşepsut începu să plângă.

— Nu muri, te rog! Ce o să se întâmple cu puiul de gazelă? Şi cu mine?

Neferu îşi răsuci capul, cu ochii din nou larg deschişi. Fiecare cuvânt o costa un efort suprem, şi pe buze îi apăruse o spumă uşoară. Pupilele îi erau dilatate, şi Hatşepsut putea citi în ochii ei panică şi o imensă tristeţe.

— Îţi aminteşti de Uazmes şi Amenmes, care au murit, Hatşepsut?

Glasul lui Neferu nu mai era decât un murmur, la fel de slab ca acela scos de trestiile peste care bate un vânt de iarnă.

Hatşepsut dădu din cap fără să spună nimic.

— Îţi aminteşti de bunica noastră, care a murit?

Hatşepsut rămase nemişcată. Îi ţinea mâna lui Neferu şi se temea că hohotele o vor înăbuşi dacă va încerca să vorbească. Făcea tot ce putea să se stăpânească.

Neferu tăcu; Hatşepsut simţi pe obraz respiraţia caldă şi sacadată a surorii sale care încerca să se ridice cu un efort suprem. Deja întunericul Sălii de Judecată îi pătrundea în minte, şi un vânt îngheţat o învăluia.

— O să-ţi aminteşti de mine, Hatşepsut. O să-ţi aminteşti de noaptea asta şi o să tragi învăţămintele care trebuie. Visele mele erau adevărate. Anubis mă aşteaptă lângă balanţă, şi eu nu sunt gata. Nu sunt gata!...

Ochii ei scrutau sufletul fetiţei cu o intensitate febrilă, şi hohotele pieriră din pieptul acesteia în timp ce încerca să ghicească mesajul lor.

— Aminteşte-ţi de cuvintele mele şi fie ca ele să te lumineze!

Privirea ei se desprinse de Hatşepsut şi străbătu întreaga mulţime a celor de faţă până când o întâlni pe a lui Menena.

— Nu mi-am dorit niciodată un destin glorios. Niciodată. Ţi-l ofer, Hatşepsut, foloseşte-te de el cum trebuie! Nu vreau decât... pacea.

Aceste ultime cuvinte fură rostite într-un suspin; Hatşepsut nu înceta să scruteze ochii aceştia care nu o mai vedeau, dar păreau să privească în depărtare. O apucă de braţul îngheţat şi o scutură strigând:

— Nu înţeleg, Neferu! Nu înţeleg niciodată nimic! Te iubesc!

Capul lui Neferu, ce se odihnea pe pernă cu părul negru şi strălucitor împrăştiat în jur, fu scuturat deodată de convulsii.

— Visează, spuse Tutmes cu glas scăzut, dar liniştit. Sfârşitul e aproape.

Hatşepsut se ridică, cu chipul scăldat în lacrimi.

— Nu!... urlă ea către tatăl ei. Neferu nu o să moară niciodată!

Se răsuci şi o luă la fugă, terorizată. Garda ei o aştepta la uşă, dar fata o ocoli şi o luă prin pasajul particular al lui Neferu, spre grădină, alergând ca un leopard hăituit. Înainte ca garda să fi ajuns la intrarea în pasaj, ea ieşise deja din palat, gonind în beznă.

4

Când părăsi adăpostul zidului, vântul o lovi din plin. Se clătină şi se zgârie la cot, dar abia dacă simţi durerea care îi străbătu braţul. Aleea pavată ducea la râu, dar se hotărî în scurt timp să se cufunde în bezna dătătoare de siguranţă a copacilor, urmând drumeagurile şerpuite ce se adânceau în partea cea mai sălbatică şi retrasă a proprietăţii, departe de răzoarele de flori şi de izvoarele ţâşnitoare. Vântul reuşea să ajungă la ea chiar şi pe sub sicomorii uriaşi şi fu nevoită să încetinească pasul. Ochii, nările şi gura îi erau pline de nisip, dar nu se lăsă doborâtă, şi înverşunarea din ea îi dădu puterea

să alerge până la epuizare. Când junghiul din coaste şi din piept deveni insuportabil, ieşi dintre copaci şi nimeri în faţa uneia din statuile de mici dimensiuni ale tatălui ei, care străjuia intrarea în templu. Ştia ce se află acum în faţa ei, dincolo de porţile monumentale ale templului şi de un alt pâlc de copaci: lacul sfânt al lui Amon, unde era legată barca lui. Înainta cu paşi şovăitori, obsedată de prezenţa apei. Avea să bea din ea, să se purifice sau să se arunce în undele ei? Nu ştia încă, dar alerga, dusă de o suferinţă crescândă care luase locul furiei înăbuşite. Neferu! Neferu! Neferu! În toţi aceşti ani de fericire copilărească, nu simţise niciodată o asemenea tulburare care să o macine până în adâncul măruntaielor.

Ajunse pe malul lacului mai repede decât şi-ar fi închipuit şi, cu braţele larg desfăcute, se lăsă să cadă. Apa o acoperi. Vântul încetă brusc să bată, lăsând locul unei linişti surprinzătoare. Nisipul şi praful se desprinseră treptat de corpul ei şi începu a pluti, cu ochii închişi şi capul vâjâindu-i.

„O, Amon, tatăl meu!" gândi ea cu desfătare. Îl simţea venind spre ea, în timp ce se lăsa să lunece lent în derivă. Vântul ridica valuri uşoare la suprafaţa apei, iar trupul i se legăna încet în voia valurilor ca barca sfântă, aşteptând ca zeul să vină s-o ia.

„Aş putea să rămân aici pentru totdeauna şi să nu mă mai întorc niciodată", îşi zise ea. Cuvintele acestea îi amintiră de visul lui Neferu şi începu să plângă din nou, dar de data asta domol, nu numai la gândul propriei singurătăţi, ci şi a durerii adevărate pe care o simţea gândindu-se la sora ei şi la anii de fericire pierdută.

În momentul acela, simţi cum o mână puternică o apucă de umăr. Se sufocă şi se zbătu, dar strânsoarea era puternică şi se simţi trasă inexorabil spre mal şi lăsată fără menajamente pe iarbă. Începu să tremure în timp ce-şi trăgea

sufletul. Nu putea desluşi în întuneric trăsăturile binefăcătorului ei.

— Ştii ce ai fi putut păţi dacă preoţii te-ar fi surprins în lacul sfânt? Ce căutai aici?

În întunericul profund, reflex al cerului noros, silueta neclară abia se contura pe faţada neagră a templului. Glasul era al cuiva tânăr, dar era ferm. Cuprinsă de frică, Hatşepsut încercă să fugă, dar celălalt o prinse şi o aruncă pe umăr, nu fără să o ameţească un pic.

— Nu, n-o să fugi! zise el.

Îşi veni în fire şi constată că mergea de-a lungul faţadei vestice a templului, legănând-o ca pe un sac de seminţe.

Ocoliră lacul, şi Hatşepsut pierdu în curând orice simţ de orientare. Nu fusese niciodată în spatele templului, în cartierul servitorilor, unde se aflau hambarele, bucătăriile şi depozitele. Îşi dădu seama că, în loc de iarbă, acum păşeau pe lespezi de piatră, apoi pe pământ bătătorit. Văzu la un moment dat o pardoseală vopsită care i se păru familiară. Când celălalt o lăsă jos într-un vestibul strâmt şi întunecat, în care dădeau mai multe uşi închise, tremura de frică şi de frig. Necunoscutul o luă de mână şi o conduse cu un pas sigur printr-un coridor în care nu răzbătea clarul de lună. Deschise o uşă, o împinse înăuntru şi închise uşa la loc, încuind-o. Hatşepsut îl auzi răscolind prin beznă şi deodată se înălţă o flacără, luminând o chilie albă, mică, în care se aflau o saltea, un scaun rudimentar şi un cufăr cioplit grosolan care servea probabil de masă şi ladă de haine, pe care bărbatul aşeză lampa.

Se întoarse spre ea, cercetând-o din priviri, şi de data aceasta ea îi întoarse privirea fără teamă. Nu era de fapt un bărbat sau, în fine, nu un adult, în orice caz, ci un tânăr de vârsta lui Neferu, cu trăsături ferme şi regulate şi cu o privire

pătrunzătoare. Capul ras îi dezvăluia condiţia, iar roba murdară şi pătată care-i ajungea până la călcâie i-o confirmă: era un preot tânăr şi se aflau probabil în incinta templului. Începu să se relaxeze, deşi nu era deosebit de plăcut să se vadă smulsă cu brutalitate din lumea ei familiară şi să se pomenească într-o atmosferă străină şi îngrijorătoare, mai ales într-o noapte ca asta.

— Tremuri toată, spuse el cu un glas care nu era încă întru totul bărbătesc. Aerul e cald, dar vântul e ucigător.

Luă o pătură destrămată de lână de pe saltea şi, până să apuce ea să protesteze, se apucă să o frece energic, exact aşa cum obişnuia Nosme să facă.

Frecţia viguroasă o aduse la realitate şi, în timp ce corpul ei începea să se încălzească şi dinţii încetau să mai clănţăne, Hatşepsut putu în sfârşit să se gândească limpede la evenimentele nopţii. Neferu era pe cale de a muri. Cu siguranţă că murise deja. Iar Hatşepsut, epuizată, se gândea la viitorul ce i se aşternea în faţă, în timp ce un tânăr necunoscut insufla din nou viaţă în membrele sale vlăguite. Gândindu-se la moartea sigură a lui Neferu, un alt gând îi trecu prin cap. De-acum, ea, Hatşepsut, rămăsese singura fată de sânge regal. Consecinţele acestui fapt erau mult prea subtile ca să le înţeleagă în totalitate, dar îşi aminti de cuvintele mamei sale: „Sângele zeului curge în noi, în femeile de neam regal... Şi nici un bărbat nu poate deveni faraon dacă nu se căsătoreşte cu o femeie de neam regal."

Senmut îi puse cu blândeţe pătura pe umerii scuturaţi de suspine şi o duse spre saltea.

— Aşa, făcu el, aşezându-se pe scaun, astfel încât chipul să-i fie cu totul în bătaia lămpii care-i sublinia trăsăturile şi expresiile trecătoare. Nu-ţi fie teamă. Spune-mi ce făceai lângă lac, în împrejurimile templului. Ai căzut în apă din greşeală?

Ea nu răspunse şi rămase nemişcată, stând jos, înfăşurată în pătură, cu ochii plecaţi şi cu faţa scăldată în lacrimi. Senmut o privi cu un amestec de nerăbdare şi milă.

— Haide. Trebuie să-mi spui. Dacă nu-mi explici cum ai ajuns în toiul nopţii în lacul puternicului Amon, atunci va trebui să-i dai socoteală Maestrului Misterelor, şi peste tine şi peste întreaga ta familie se va abate dizgraţia... sau mai rău. Dacă ai căzut în lac din greşeală, o să te conduc la tine acasă şi nimeni nu va afla nimic. Dar cum ai putut să scapi de gărzi? Ei? Ai de gând să vorbeşti? Sau trebuie să-l aduc pe supraveghetorul meu? A fost un accident?

Hatşepsut nu izbutea să se oprească din plâns şi nasul îi curgea. Îşi şterse faţa cu pătura şi îşi suflă nasul, dar începu din nou să plângă şi nu reuşi să scoată o vorbă.

Tânărul aşteptă.

— Nu trebuie să te temi, repetă el. N-o să-ţi fac nici un rău. Dar, pentru numele lui Seth*, nu mai plânge!

Fără să ştie de ce, prezenţa fetiţei îl făcea să nu se simtă în largul său. Feţişoara colţuroasă, cu bărbie pătrată şi încăpăţânată, fruntea lată şi nasul acela fin şi aristocratic îi aminteau de cineva, ca şi ţinuta semeaţă a capului aşezat pe gâtul lung şi felul solemn de a înălţa bărbia când îl privea. Poate că, la urma urmei, nu fusese cât pe ce să se înece. Îşi aminti brusc de sticla cu vin pe care o luase de la bucătărie în noaptea trecută. Mută lampa şi, după ce cotrobăi în cufăr, scoase o cupă de lemn cioplită grosolan. Apoi luă sticla de după scaun, umplu cupa şi i-o întinse fetiţei.

— Uite, bea puţin vin! O să-ţi facă bine.

Hatşepsut încetă să se mai smiorcăie şi întinse mâna. Fără un cuvânt de mulţumire, bău, încreţindu-şi nasul şi scoţând suspine adânci, apoi îi înapoie cupa.

* Seth – divinitate egipteană, simbolizând pustiul acoperit de nisip al Egiptului Inferior (n.r.).

— Vinul ăsta nu-i prea bun. E amar.

— Ia te uită! Prin urmare, ai totuşi limbă?

Hatşepsut îşi şterse din nou faţa şi se îndreptă, sprijinindu-şi bărbia în căuşul palmei cu care ţinea pătura.

— Te întreb pentru ultima oară, micuţo, ai căzut în lac din greşeală?

— Da. Nu! Habar n-am.

— Unde munceşti? Părinţii tăi sunt sclavi la oraş?

— Nici pomeneală! Locuiesc la palat.

— Înseamnă că munceşti la bucătării? Sau în harem?

Ochii ei negri îl fulgerară pe sub pleoapele umflate de lacrimi.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa! Dacă am chef să mă scald în lacul tatălui meu în toiul nopţii, ce te priveşte asta, pe tine, un preot? Dar tu ce căutai acolo?

De fapt, Senmut tocmai se întorcea în chilia lui după una dintre frecventele sale vizite la bucătărie. Gustase nişte carne de vită rece şi nişte prăjituri cu miere, lângă templu, la adăpost de vânt. Ocolise lacul să evite santinelele. Numai din întâmplare auzise zgomotul provocat de căderea ei în apă. O privi ceva mai atent şi o îndoială cumplită prinse să-i încolţească în suflet. Observă deodată, pe meşa ei, panglicile albe şi albastre cu culorile familiei imperiale. Închise ochii.

— O, mărinimoasă Isis*, nu! murmură el dintr-o suflare. Te implor, nu!

Când deschise ochii, fetiţa tăcea.

— Aşadar, nu ştii cine sunt?

Dădu încet din cap că nu.

— Credeam că te îneci. Credeam că eşti o sclavă care se plimba acolo unde nu avea voie. Voiam doar să te scap de pedeapsă.

---

* Isis – divinitate a fecundităţii în mitologia egipteană, soţia lui Osiris şi mama lui Horus, cei trei formând trinitatea supremă. Mama tuturor şi a naturii (n.r.).

Chipul lui Hatşepsut fu luminat brusc de un zâmbet larg, plăcut şi prietenesc, căruia el nu-i răspunse. Ştia că viaţa sa e în mâinile ei. Îndrăznise să pună mâna pe o persoană de rang regal şi avea să plătească acest gest cu viaţa.

— E foarte amabil din partea ta, spuse ea batjocoritor, că ai vrut să mă scapi de pedeapsă, pe mine, prinţesa Hatşepsut. (Se rezemă cu spatele de perete, cu ochii strălucind.) Ce nostim! Chiar credeai că mă înec?

— Da, Alteţă, răspunse el cu un nod în gât.

— Atunci, te iert. Eşti un adevărat fiu al lui Maat. Dar ce-o să te faci cu mine? Gărzile mă caută peste tot, fiindcă ştiu că am plecat. Tata o să fie mânios la culme, şi Nosme probabil că a plâns de i-au secat lacrimile, fiindcă ştie bine că va fi bătută pentru că nu m-a ţinut lângă ea. Dar nu e vina ei. Dormea când am fugit.

Senmut îşi simţi inima strângându-i-se şi mai mult.

— Alteţă, pot să-ţi pun o întrebare?

— Ar fi trebuit să bănuiesc, replică ea răutăcioasă, că, după ce m-ai atins, m-ai luat pe umăr, m-ai dus prin tot domeniul şi m-ai fricţionat cu [illegible]ătura ta veche şi murdară, o să mai ai şi cutezanţa să-mi pui întrebări. Dar, încheie ea cu o nuanţă de admiraţie, adevărul e că ai umeri foarte laţi. Fugeam fiindcă... fiindcă scumpa mea Neferu... Începu din nou să plângă, în tăcere, cu privirile fixe, şi Senmut o privi, pradă unei angoase neputincioase. Scumpa mea Neferu e pe moarte.

O presimţire groaznică îl străbătu ca picioarele moi şi păroase ale unui păianjen otrăvitor. Se apucă de marginile scaunului. Aşadar, chiar se întâmplase! Şi încă foarte repede. Nu fusese în stare decât să-şi vâre capul în nisip, ca proştii aceia de struţi nubieni, în timp ce, în puritatea albă şi aurie a palatului, o tânără lupta cu moartea, cu trupul distrus, ros

de o otravă pe care se putea spune că i-o administrase Senmut. „Ce dreaptă e judecata ta, puternice Amon! gândi el. O să mor şi o merit, dar nu pentru crima de care voi fi acuzat." Îşi stăpâni un hohot violent de râs.

Micuţa prinţesă se ghemuise la perete şi plângea tare, cu capul ascuns în braţele îndoite, ca şi cum lacrimile ei ar fi putut lua cu ele grozăvia situaţiei.

— Am auzit-o strigându-mă în vis şi m-am dus la ea; părea aşa de bolnavă... o să moară... Vai, Neferu, Neferu... (Apoi se ridică şi îi întinse mâinile.) Ia-mă de mâini, te rog! Mi-e atât de frică, şi nimeni nu mă înţelege, nimeni...

„Ce rost ar mai fi avut să refuze acum?" îşi zise el cu amărăciune. Se ridică de pe scaun şi se aşeză alături de ea, pe saltea, luând-o în braţe şi consolând-o, simţind cum umerii, plăpânzi ca aripile păsărilor, zvâcnesc din pricina suspinelor. Hatşepsut îşi îngropă faţa între umărul şi gâtul lui, ca şi cum Senmut reprezenta singura ei salvare.

— Micuţă prinţesă, murmură el mângâind-o, viaţa merge mai departe. Ne naştem şi murim, şi doar zeii ştiu când. Plângi cât te îndeamnă inima.

Îşi dădu brusc seama de ironia din cuvintele sale şi nu mai spuse nimic.

În cele din urmă, Hatşepsut adormi, cu capul pe umărul lui. După o oră, Senmut o trezi cu blândeţe. Fetiţa se mişcă cu un geamăt.

— Alteţă, e vremea să plecăm. Vântul se potoleşte şi se vesteşte o zi frumoasă şi senină.

O ajută să se ridice şi îi dădu puţin vin, pe care-l bău fără să crâcnească, zdrobită de oboseală.

— O să te duc la tatăl tău. Ar fi bine să ţii pătura pe tine.

Îşi strânse cingătoarea şi-şi trecu mâna peste capul ras. Zorii se iveau deja, şi lumina aceasta slabă o făcea să pară

matură, ca şi cum lacrimile i-ar fi alungat pentru totdeauna lumea copilăriei.

— Cum te cheamă? întrebă ea.

— Senmut, Alteţă.

— Senmut... Senmut, o să mă întorc singură, aşa cum am plecat, şi n-o să iau pătura ta. Crezi că nu ştiu ce-o să se întâmple dacă tata află ce ai făcut în noaptea asta? Du-mă până la lac, de acolo mă descurc eu. Şi să nu te temi în nici un caz de nimic. Tata m-a învăţat să tac şi cred că încep să-i înţeleg lecţia. N-o să spun nimănui de tine.

— Prinţesă, ar fi bine ca Unicul să fie pus la curent de pe acum, înainte de a afla din zvonuri şi pălăvrăgeli ceea ce ar trebui să-i spun eu.

— Prostii! Zvonurile se alimentează din fapte, cel puţin aşa spune mama, şi faptele nu sunt cunoscute decât de tine şi de mine. Ţi-am zis că n-o să spun nimic. Te îndoieşti de cuvântul meu?

Senmut nu se îndoia câtuşi de puţin. În timp ce desfăcea pătura şi o lăsa să cadă la pământ, din toată persoana ei emana aroganţa înnăscută a sângelui regal. Senmut se plecă în faţa ei şi părăsiră odaia fără un cuvânt.

Afară domnea liniştea. Străbătură curtea în tăcere şi se adânciră în umbra hambarelor; cerul era senin şi avea o nuanţă albastru-lăptoasă de dinaintea zorilor. Obeliscurile şi turnurile templului nu erau ascunse de nici un fuior de ceaţă; cei doi tineri ajunseră repede la malul lacului sfânt, ale cărui ape abia unduiau în briza matinală.

Se opriră şi se uitară unul la celălalt.

— *Khamsin*-ul s-a oprit. Bătea pentru ea, pentru Neferu. A venit s-o ia. Sunt sigură de asta. Îţi mulţumesc, Senmut, că ţi-ai riscat viaţa pentru mine şi că n-ai dat înapoi când ai descoperit cine sunt; m-ai consolat ca un frate. N-o s-o uit niciodată.

Privind feţişoara hotărâtă a fetiţei, Senmut nu simţi deloc nevoia să zâmbească. Îngenunche şi sărută iarba de la picioarele ei.

— Alteţă, spuse el, sunteţi doamna cea mai curajoasă şi mai înţeleaptă pe care am întâlnit-o vreodată. Vă urez viaţă lungă!

— Ridică-te, ridică-te! îi răspunse ea râzând. Salutul tău e mult mai nobil decât obrazul smintitului ăluia de User-Amon. Acum, aş face bine să plec înainte ca tata să pună să fie executate gărzile!

Se făcu nevăzută printre copaci, sprintenă ca o gazelă, şi corpul ei strălucea în primele raze de soare.

5

Fu văzută străbătând peluza ce mărginea portalul vestic şi, când ajunse la palat, doar tatăl ei o aştepta în prag. Sclavii se apucaseră deja să măture movilele de nisip ce se formaseră peste tot, dar în ziua aceea nimeni nu cânta în timp ce muncea, şi peste palat domnea tăcerea. Atmosfera părea încărcată de prevestiri funeste, în ciuda prezenţei lui Ra în praful auriu ridicat de măturători, pe mozaicuri şi între coloanele albe. Conştientă de atmosfera apăsătoare, Hatşepsut îngenunche în faţa lui Tutmes pentru a-i cere iertare şi simţi privirea rece a tatălui ei aţintită asupra sa.

După ce se îmbăiase, în jurul şalelor îi fusese prinsă o pânză galbenă. Pe piept îi atârna doar un pieptar din aur şi ceramică albastră, împodobit cu doi vulturi de fiecare parte a ochiului lui Horus. Pe cap purta un acoperământ dungat, negru şi galben, ale cărui boruri îi cădeau pe umeri, împodobit în faţă cu cobra regală ridicată, iar pe fruntea lată îi

strălucea *uraeus*-ul, cobra regală femelă înfăţişând ochiul lui Ra. Nu mâncase şi nici nu dormise, iar ochii injectaţi de sânge sub khol îi dădeau o înfăţişare de moşneag. Nu-i porunci să se ridice şi ea rămase cu faţa la pământ, străduindu-se să-şi ţină respiraţia. Tutmes începu să se plimbe de-a lungul şi de-a latul odăii.

— Unde ai fost?

— M-am plimbat în grădină, tată.

— Nu mai spune! Patru ore şi mai bine?

— Da, puternice Horus!

— În toiul nopţii? Cu furtuna asta de nisip?

— Da.

— Minţi, zise el calm. Grădinile au fost trecute prin sită de când ai plecat şi căpitanul meu va fi biciuit fiindcă nu te-a găsit. Aşa că răspunde-mi! Tonul îi deveni mai tăios. Sunt tatăl tău, dar sunt şi faraon. Pot să pun să te biciuiască şi pe tine, Hatşepsut. Unde ai fost?

Văzu cum picioarele tatălui ei se apropie. Din pricina poziţiei dificile, începea să simtă o crampă; la nas îi ajungea un miros de pâine proaspătă, care îi amintea ce foame îi este, dar nu se clinti.

— Eram în grădină, tată, iar apoi m-am dus la templu.

Auzi cum Tutmes dă din picior, în dreptul urechii ei stângi.

— I-auzi! Nu ţi se pare ciudat că paznicii templului, care l-au răscolit de la un cap la altul, te mai caută şi acum?

— Eram la templu, tată, dar nu înăuntru. M-am dus... m-am urcat în barca sfântă, ca să mă adăpostesc de vânt.

Hatşepsut, care nu putea să mintă fără să tremure, era bucuroasă că tatăl ei nu îi poate vedea faţa.

— Chiar aşa? Şi de ce ai fugit?

— Voiam să fiu lângă Tatăl meu. Voiam să mă gândesc la... la scumpa mea Neferu.

Tutmes se opri câteva clipe, apoi se aşeză pe unul din scaunele joase ale fiicei lui.

— Ridică-te, Hatşepsut, şi vino aici, spuse el cu blândeţe. Am trecut prin momente cumplite de îngrijorare în noaptea asta din cauza ta, şi mi-am vărsat mânia pe soldaţi şi servitori. Când o să înveţi să fii prudentă? Ţi-e foame?

Hatşepsut se ridică şi dădu fuga la masă, în timp ce tatăl ei trăgea deoparte pânza care acoperea pâinea caldă, peştele afumat şi o salată verde cu aromă de papirus şi de ceapă, care o făcu să-i lase gura apă.

— Mănâncă.

Nu chemă nici un sclav ca să-i spele mâinile, şi asta nu o deranjă deloc. „M-am spălat în întregime în apele Tatălui meu", îşi zise ea. După ce-i aruncă o privire vinovată lui Tutmes, se aşeză turceşte pe o pernă şi rupse cu o mână sigură bucata de pâine. Tutmes aşteptă răbdător ca ea să înghită şi ultima bucăţică de peşte şi să-şi golească cupa de lapte, iar când termină, spuse cu glas scăzut:

— Neferu a murit, Hatşepsut.

Fetiţa dădu din cap.

— Ştiu, tată. Se temea de asta de foarte multă vreme. Avea coşmaruri cumplite. De ce a trebuit ca soarta să o lovească pe ea? întrebă Hatşepsut, întorcându-se spre el. Nu voia decât să fie fericită.

— Toţi murim într-o bună zi, Hatşepsut. Unii ceva mai devreme decât alţii, dar ne vom întâlni cu toţii la picioarele lui Osiris. Neferu nu era fericită cu viaţa pe care o ducea.

— Dar ar fi putut să fie. Dacă nu ai fi hotărât că trebuie să se căsătorească cu Tutmes, dacă n-ar fi fost fiica mai mare a faraonului...

— Ai cumva de gând să schimbi destinul, scumpa mea fată? Era prima născută. Nu am altă fată care să-mi urmeze.

Ai fi vrut să-l îndepărtez pe Tutmes de la putere ca să o cruţ pe Neferu de soarta ei?

— Nu ai cruţat-o, răspunse calmă Hatşepsut. Soarta ei era să moară.

Tutmes percepu o schimbare în ochii aceia calmi şi limpezi. Înzestrat fiind cu o sensibilitate deosebită, acuitatea percepţiilor sale fusese sporită de exercitarea puterii. Circumstanţele morţii lui Neferu duceau, după părerea sa, la o singură concluzie. Ca urmare a faptului că asistase nu o dată, în decursul domniei sale, la morţi violente, învăţase să recunoască simptomele otrăvirii. Cunoştea deopotrivă aspiraţiile miniştrilor săi şi le dejucase nu de puţine ori presiunile. În ochii lui nu era nici o îndoială că cineva se dedase, o dată în plus, la o manevră pentru a deturna cursul domniei sale sau pentru a satisface ambiţiile vreunui preot sau demnitar. Simţea însă deopotrivă o imensă uşurare ştiindu-se de-acum scutit să ia decizia aşteptată din partea lui. Desigur, Neferu era a doua femeie din regat, fiica sa, sânge din sângele lui, dar se temuse să dea proclamaţia prin care şi-ar fi pus ţara mult-iubită în mâinile unui băiat incapabil şi ale unei fete slabe. Nu de asta îşi riscase de nenumărate ori *ka*-ul şi corpul. Aproape că dorea să nu elucideze niciodată împrejurările morţii fiicei sale, ceea ce, la urma urmei, se potrivea foarte bine cu proiectele sale. Dar toate intrigile pe care le implica acest fapt şi riscul unor noi comploturi care i-ar fi putut pune dinastia în pericol îl îndemnau să rămână vigilent şi să lase să se desfăşoare ancheta, chiar dacă nu l-ar fi pus niciodată pe cel vinovat sub acuzaţie şi nici nu l-ar fi judecat.

— Nu, îi spuse el fetiţei resemnate care stătea în faţa lui. Soarta ei era să ajungă Soţie Regală, dar acum nu va mai fi aşa. Şi-a pus destinul în mâinile tale, îţi aminteşti, Hatşepsut? Ţi-a spus: „N-am vrut niciodată un destin glorios. Niciodată... Ţi-l dăruiesc..."

— „Ţi-l dăruiesc... foloseşte-l cum trebuie", continuă Hatşepsut. Tot nu înţeleg. Neferu spunea adesea lucruri pe care nu reuşeam să le înţeleg; şi totuşi, mă străduiam.

Tutmes o ridică pe genunchii săi.

— Neferu a fost dusă la Casa Morţilor în urmă cu două ore, spuse el calm, şi asta va avea multe consecinţe pentru tine, fetiţo. De-acum eşti singura femeie de sânge regal.

Simţi corpul fetiţei înţepenind.

Hatşepsut întoarse capul şi spuse cu glas înăbuşit:

— Mare Faraon, o să mă pui acum să mă căsătoresc cu Tutmes?

— Eşti prea mică pentru a vorbi de căsătorie. Nu-ţi place Tutmes?

— Nu. E plicticos.

— Hatşepsut, mai ai mulţi ani în faţa ta şi o să-i foloseşti ca să înţelegi răspunderile cărora Neferu a refuzat să le facă faţă. Şi de asta a şi murit, înţelegi?

— Nu, răspunse ea fără şovăire. Bineînţeles că nu. Nu înţeleg niciodată nimic.

— Eşti făcută dintr-o plămadă diferită, continuă el. Amon însuşi te-a luat sub protecţia lui. De-acum e foarte important însă să fii deosebit de atentă la tot ce faci şi ce spui. Şi nu-ţi face griji pentru ce va fi. Am eu grijă; dar, dacă eu consider că trebuie să te măriţi cu Tutmes, o să mă asculţi, nu-i aşa?

— Dacă-mi porunceşti...

Faraonul o scutură uşor.

— S-a mai întâmplat să nu mă asculţi! Dar să lăsăm deocamdată viitorul şi să ne ocupăm mai degrabă de prezent. Spune-mi ce ai făcut de fapt în noaptea asta.

Hatşepsut se desprinse din braţele lui şi rămase în faţa faraonului, cu mâinile la spate.

— Îmi pare rău, tată, dar nu-ţi pot spune. Nu am făcut însă nimic rău.

— Bine. (Schimbă subiectul, înţelegând că nu va mai putea afla nimic în plus.) Doliul pentru Neferu o să înceapă. N-o să mai mergi la şcoală şi n-o să te mai poţi vedea cu nici un prieten. Mama ta doarme acum şi te sfătuiesc să faci la fel. Arăţi foarte obosită. Şi să nu te miri dacă n-o s-o vezi pe Nosme zilele astea. Am degradat-o la rangul de sclavă şi am trimis-o la bucătării, ca să ştie în felul ăsta că, dacă eu, faraonul, am ridicat-o la rangul de doică regală, pot s-o şi degradez la rangul de simplă slujnică.

— Nu e vina ei că am fugit, spuse Hatşepsut, zâmbind.

— Erai în grija ei. (Bătu din palme, şi Tiyi, a doua doică regală, se prezentă pe loc.) Du-o la culcare. Şi ai grijă să doarmă toată dimineaţa! îi porunci Tutmes. În nici un caz să n-o scapi din ochi o clipă măcar.

Se aplecă s-o sărute pe Hatşepsut.

Fetiţa îl cuprinse brusc de gât.

— Te iubesc, tată!

— Şi eu te iubesc, micuţa mea Hatşepsut. Şi îmi pare bine că nu ai păţit nimic.

— Cum aş fi putut păţi ceva, cu doi taţi aşa de puternici care să mă apere? spuse ea cu gravitate şi ieşi zâmbind, dusă de mână de Tiyi.

Vreme de şaptezeci de zile, în timp ce fluviul în creştere transforma pământul într-un vast lac roşu şi maroniu, trupul lui Neferu, gata de îmbălsămare, rămase în Casa Morţilor, unde era pregătit după ceremonie pentru a fi dus în noua lui locuinţă. Carnea netedă şi albă care se încălzise la razele soarelui şi cunoscuse podoabele de aur şi dulceaţa mângâierilor era cuprinsă acum de o pace cu totul diferită faţă de cea la care aspirase tânăra fată. Preoţii înveleau membrele fragile

în fâşii subţiri şi îi umpleau trupul nu cu hrană, vin sau dragoste, ci cu ţesături îmbibate cu salpetru, sub privirea oarbă a ochilor resemnaţi. În atelierele templului, meşteşugarii finisau sarcofagele în care avea să se odihnească. Pe celălalt mal al fluviului, stânjeniţi în munca lor de apa care ajungea până la lespezile pardoselilor, pictorii, sculptorii şi cioplitorii în piatră lucrau zi şi noapte să termine micul templu mortuar căruia Neferu îi pusese prima piatră, pentru a primi după moartea sa ofrandele celor care aveau să vină să-i încredinţeze necazurile şi dorinţele lor. Aceasta nu ar fi trebuit să se întâmple atât de repede. Era ceva dezolant în viaţa aceasta atât de scurtă, ce se înscria pe pereţii sanctuarului abia terminat, unde muncitorii se străduiau să-şi încheie treaba înainte ca Neferu să treacă de cealaltă parte a falezei, spre liniştea adâncă a mormântului ei de piatră, a cărui intrare avea să fie ascunsă privirilor tuturor, cu excepţia familiei.

Inundaţia îşi avea rostul ei. Recoltele urmau să fie excelente, şi impozitele ridicate. Ţăranii, aflaţi în imposibilitatea de a merge la muncile câmpului în lunile de revărsare a fluviului, se angajaseră pe şantierele de construcţii ale faraonului, bucuroşi să primească în schimb pâine şi ceapă. Sub un soare orbitor, ţara întreagă părea plină de păsări şi de libelule cu aripi fragile, albastre şi mov, care se năpusteau peste ogoarele inundate pentru a înghiţi ţânţarii a căror înmulţire îi ameninţa pe oameni şi pe animale. Egiptul întreg răsuna de tonurile puternice ale fecundităţii şi opulenţei. Însă în întunericul Casei Morţilor, obrajii lui Neferu erau umpluţi pe dinăuntru pentru a i se da înfăţişarea unei tinere adormite, înainte ca fâşiile de pânză să-i acopere ochii pentru totdeauna.

În palat nu se auzea nici un fel de muzică, nici un zgomot zglobiu de râs. În apartamentele lui Neferu, membrii

suitei sale strângeau hainele, ustensilele, mobilele şi farduri-le, tot ce obişnuia să folosească şi avea să folosească în continuare în singurătatea mormântului. Bijuteriile sale erau împachetate şi puse în cufere de aur, iar coroanele ei se odihneau pe fundul sipetelor. În apartamentul copiilor, Nosme şi Tiyi împachetau jucăriile ei vechi, mingile de piele roşie şi galbenă, sfârlezele, păpuşile de lemn, gâsca vopsită şi linguri-le cu care fusese hrănită pe când era mică, împreună cu panglicile şi rochiile pe care le purtase ca fetiţă. Perucile ei fură arse cu prilejul unei ceremonii scurte şi impresionante, şi odăile spaţioase rămaseră goale, aşteptându-şi viitorul locatar, noua moştenitoare a coroanei regale. Uşile fură încuiate şi sigiliile puse, dar razele soarelui izbuteau să se strecoare înăuntru, răspândind o pulbere aurie, ca şi cum Ra îşi căuta fiica pierdută.

Această perioadă fu pentru Hatşepsut una de plictiseală extremă amestecată cu durerea cea mai adâncă. Petrecea momente îndelungate la grădina zoologică regală, privind puiul de gazelă, hrănind păsările şi mergând pe la toate cuştile împreună cu Nebanum în timp ce acesta adăpa şi hrănea animalele. Se aşeza alături de el pe peluză, la umbra zidurilor, jucându-se cu margaretele galbene şi albe risipite prin iarbă şi-l întreba despre tot ce creştea, zbura sau vâna. Nebanum era un om simplu, singuratic şi fericit, având cunoştinţe inepuizabile. Începu s-o simpatizeze pe fetiţa care devenise brusc atât de dezorientată şi îi vorbea despre obiceiurile păsărilor, despre soiurile numeroase de flori, despre adăposturile cerbilor din deşert, şi ea îl asculta cu atenţie. Venea deseori singură, fără sclavă şi fără escortă şi, când se întâmpla aşa, Nebanum spera din tot sufletul că Unicul îi dăduse cu adevărat îngăduinţa să se plimbe astfel în voie. Nimic nu

era mai puţin sigur, dar ea avea într-un anumit fel nevoie de prezenţa sa, încât Nebanum nu mai spunea nimic.

Şcoala se închisese. Khaemwese, preceptorul regal, dormea la soare într-un colţ din grădină. Tânărul Tutmes îşi petrecea timpul alături de mama sa, mohorât şi buimac. Cât despre fiii demnitarilor, colegii de clasă ai lui Tutmes şi Hatşepsut, aceştia stăteau acasă, profitând de vacanţa aceasta neaşteptată.

Ahmes nu mai ieşea din apartamentele sale, unde lua şi mesele, singură, servită doar de Hetefras. Nu-i vorbea nimănui despre durerea ei. Născută la palat, unde tatăl ei era faraon, iar, înaintea acestuia, bunicul ei fusese şi el faraon, ştia foarte bine cum trebuie să se poarte. Se ruga mult la Isis, binefăcătoarea ei, îngenuncheată în faţa altarului pe care pusese să-i fie ridicat în camera ei cu mulţi ani în urmă. Se ruga cel mai adesea pentru Hatşepsut, nu pentru Neferu, care i se alăturase, fără îndoială, lui Amon-Ra în barca sa cerească şi nu mai avea nevoie de rugăciunile ei.

Cât despre faraon, acesta îşi luă obiceiul de a se plimba prin sălile şi coridoarele vastului său domeniu în toiul nopţii, descumpănindu-i pe servitori şi surprinzând santinelele care vegheau în tăcerea apăsătoare. În timpul zilei, se ducea la templu pentru a face sacrificiile care de obicei erau oferite în locul său de reprezentanţii săi religioşi. Ştia acum ce vrea; nu avea să-i transmită puterea lui Tutmes. În cursul plimbărilor acestora nocturne, se întrebase în repetate rânduri dacă trebuia sau nu să-i cheme pe fiii săi Wadjmose şi Amon-mose, care păzeau hotarele, şi să-i ofere unuia dintre ei coroana regală, dar respinsese ideea aceasta. Cei doi, care erau soldaţi de foarte multă vreme, împliniseră patruzeci de ani, dar nu asta îl deranja cel mai mult. Din sentimentalism, dădea înapoi în faţa necesităţii de a i-o oferi de soţie unuia

dintre ei pe Hatşepsut, o fetiţă de zece ani, chiar dacă soluţia aceasta părea mai realistă decât straniul proiect care-l obseda. De altfel, amândoi aveau neveste şi familii pe domeniile lor, în afara Tebei, şi amândoi se ţinuseră departe de politică de mulţi ani, şi apoi... şi apoi...

„Şi apoi nu sunt stăpân pe voinţa mea, îşi spunea el, îngenuncheat în faţa statuii zeului său, în liniştea vastului sanctuar întunecat. Voinţa mea e a lui Amon, dar între a vrea un lucru şi a-l face e cale lungă."

În sfârşit, la jumătatea lunii lui Mesore, când fluviul începu să se retragă în matcă, iar pământul negru şi fertil apăru din nou de sub ape, pe malul Nilului se formă cortegiul funebru care urma s-o conducă pe Neferu către ultima ei locuinţă. Mulţimea tăcută privea sicriul ce avea să fie urcat în barcă, împreună cu tot ce o legase de viaţă pe defunctă. În dimineaţa aceasta răcoroasă şi însorită, pământul ud răspândea miresme ameţitoare. Deja mugurii se iţeau din solul mustind de apă al grădinilor. Copleşiţi şi pierduţi în gândurile lor, preoţii, membrii cortegiului funebru şi familia luară loc în bărci pentru a ajunge pe malul opus.

Hatşepsut începu să se simtă străbătută de fiori. Mâinile căutară căldura reconfortantă a mâinilor mamei sale.

Când bărcile atinseră ţărmul opus, Hatşepsut, Ahmes şi faraonul aşteptară ca sicriul şi cuferele să fie coborâte pe uscat.

Mutnefert şi fiul ei stăteau deoparte. Hatşepsut simţi privirile piezişe pe care i le arunca tânărul Tutmes, dar neliniştea îi înăbuşi plăcerea pe care o încerca. Îi întoarse deliberat spatele şi se apropie de mama ei.

Tutmes o privi cu un aer sumbru. Mama lui îi spusese că acum va trebui să o ia de nevastă pe Hatşepsut pentru a

deveni rege. Preţ de o clipă, fusese cât se poate de nemulţumit, dar, ca de obicei, îşi îngropase revolta sub învelişul moale al gândurilor trândave şi expresia lui mohorâtă era tot ce mai rămăsese de pe urma indispoziţiei.

Mutnefert, practic de nerecunoscut în ziua aceea, dispărea sub faldurile voluminoase ale unui veşmânt albastru plin de bijuterii. Cu ochi strălucitori, îi arunca priviri furişe regelui, soţul ei, convinsă că nu peste mult timp fiul ei va fi prinţul moştenitor şi, o dată căsătorit, va veni lesne de hac sălbăticiei lui Hatşepsut. Moartea prinţesei, deşi regretabilă, nu reprezenta la urma urmei o catastrofă chiar atât de mare. Desigur, Neferu ar fi fost o soţie mult mai supusă şi mai docilă decât Hatşepsut; dar ce să-i faci?

Cortegiul funebru se formă. În fruntea lui, doisprezece sclavi ducând pe umeri vasele de alabastru trandafiriu conţinând hrana şi preţioasele unguente; apoi veneau alţi sclavi, împovăraţi de cuferele prelungi de cedru în care fuseseră puse hainele şi bijuteriile lui Neferu. În sfârşit, venea sania pe care erau aşezate cele patru vase cu efigia celor patru fii ai lui Horus, în care se aflau viscerele tinerei moarte.

Menena înaintă şi-l salută cu o plecăciune adâncă pe faraon, care, cu un gest, porunci începerea ceremoniei. Hatşepsut auzea în spatele ei înălţându-se jelania bocitoarelor şi, cu ochii aţintiţi pe picioarele preotului care mergea în faţa ei, se străduia să nu se uite la sicriu şi să nu se gândească la conţinutul său. Sus, pe cerul albastru, doi şoimi planau deasupra mulţimii. Ţipetele lor pătrunzătoare acopereau murmurul slab al preoţilor. Pe toată lungimea drumului, slujitorii necropolei alcătuiau un dublu şir ce se încovoia, precum spicele de grâu în bătaia vântului, la trecerea lui Tutmes.

Deodată, glasul preotului lui Neferu, tânărul Ani, se înălţă, limpede şi puternic: „Bucuraţi-vă, fiindcă a ajuns la Orizont!"

În momentul când mulţimea răspundea: „Trăieşte, va trăi veşnic!", Hatşepsut izbucni în lacrimi. Mâna i se strecură brusc în cea a tatălui ei, dar asta nu o linişti.

Procesiunea se opri la intrarea în mormânt, unde aşteptau preoţii care slujeau. Mulţimea rămăsese mult în urmă. Bocitoarele tăcură, şi sicriul fu ridicat la verticală. Preţ de o clipă, Hatşepsut îşi înălţă ochii şi i se păru că pleoapele aurii ale lui Neferu se vor ridica, dar nu se întâmplă nimic. Şoimii mai ţipară o dată strident şi se îndepărtară cu o bătaie din aripi. Preoţii se apropiară pentru a începe libaţiile; Menena, cu cuţitul sfânt în mână, înaintă, şi ceremonia deschiderii gurii începu.

Vreme de patru zile şi patru nopţi, cortegiul rămase în faţa micului templu. Corturile de pânză albastră şi albă se zbăteau domol în vânt, aidoma aripilor unor păsări greoaie şi captive; mulţimea preoţilor psalmodia agitând cădelniţele, din care se înălţau fuioare de fum cenuşiu ce dispăreau curând, luate de briza deşertului.

Hatşepsut, aşezată turceşte, cu bărbia în palmă, la umbra baldachinului mamei sale, căuta tristă cu privirile vreun animal care să se fi adăpostit pe pantele stâncoase din jur. În această perioadă a anului, pe versanţii muntoşi puteau fi zăriţi vreun cerb tânăr, vreun ibis sau vreun cocor, o rândunică şi poate chiar silueta fugitivă a unui leu de munte, dar acum nu se vedea nimic mişcând printre stânci. Fetiţa se duse să se răcorească în apele fluviului. În două rânduri, un şoim o zări şi se roti încet pe deasupra ei; Hatşepsut căzu în genunchi pentru a-i aduce omagiu puternicului Howatit, regele cerurilor.

Şoimul scoase un strigăt şi se îndepărtă în direcţia palatului; atunci, Hatşepsut se ridică şi făcu câţiva paşi pe nisipul mlăştinos. Nu putea admite că cineva putea suferi, muri sau îmbătrâni în zilele acestea primăvăratice. Cu inima grea, se îndreptă spre corturi şi spre locatarii lor tăcuţi. La urma urmei, poate că tatăl ei avea dreptate; Neferu era o făptură plăpândă.

În faţa sicriului care era tot rezemat, în picioare, de peretele falezei, preoţii continuau să cânte. Hatşepsut intră în cort, unde se întinse şi începu să plângă. Se simţea atât de singură...

În sfârşit, în cea de-a patra zi, la apusul soarelui, toată lumea se strânse în faţa mormântului, şi preoţii şi oficianţii necropolei o duseră pe Neferu în interiorul muntelui. Tutmes, Ahmes şi Hatşepsut îi urmară desculţi, cu braţele pline de flori, înfiorându-se când pătrunseră în bezna glacială.

Hatşepsut, care nu-şi scăpa mama din ochi, ajunse fără să-şi dea seama la camera funerară şi aruncă de jur-împrejur priviri înfricoşate. Neferu, înconjurată de avuţiile ei, îndepărtate şi cenuşii ca moartea, fusese pusă în sarcofagul pe care oficianţii se pregăteau să-l închidă. Asistenţa aştepta; Hatşepsut nu cuteza să facă nici un gest, de frică să nu atingă ceva şi să nu declanşeze... ce anume? Scârţâitul capacului de la sicriu? O mişcare a mâinilor albe pe dedesubtul fâşiilor subţiri de pânză?

În sfârşit, oamenii se dădură înapoi, şi Menena intonă ultimul cânt ritual cu un glas voalat şi surd. Ahmes îşi stăpâni dorinţa violentă de a plânge. Tutmes părea cioplit din aceeaşi piatră ca giganticii paznici sculptaţi şi pictaţi; mintea îi lucra însă cu febrilitate şi, înapoia privirii lipsite de expresie, îşi hărţuia prada. Marele preot tăcu, salută şi ieşi. Tutmes păşi atunci înainte şi depuse florile pe sarcofagul

fiicei sale. Ahmes procedă la fel, după care se făcură împreună nevăzuţi în coridorul subteran.

Hatşepsut se pomeni singură. Acum era rândul ei. Se apropie de Neferu şi, îngrozită, îşi dădu brusc seama că tăcerea din jur părea schimbată.

— Nu ai murit cu adevărat, Neferu, nu-i aşa? murmură ea.

În spatele ei, sclava care ţinea o singură lampă dătătoare de siguranţă se agita, nervoasă. Fetiţa aruncă pe jos un mănunchi de flori verzi şi trandafirii şi se năpusti în întuneric după faraon, strigându-l.

6

După ce traversară fluviul în grabă, toţi se întoarseră la palat cu o imensă uşurare şi se îndreptară spre apartamentele lor, lacomi de căldură, ospeţe şi distracţii. Tutmes şi Hatşepsut luară masa în apartamentul lui Ahmes, aşezaţi pe perne, la lumina nenumăratelor lămpiţe. Cinară cu poftă, serviţi de sclavii tăcuţi care aduceau vinul, friptura de gâscă, deserturile şi apa caldă. Tutmes însuşi se arăta mai relaxat acum că doliul luase sfârşit. A doua zi, avea să-şi convoace iscoadele şi să le poruncească să plece la vânătoare, dar deocamdată zâmbea, glumea şi îi privea pe toţi cu bunătate.

Pentru Hatşepsut, sumbrele mistere se spulberaseră. Era timpul să se gândească la viitor, la şcoală şi la prietenii ei, la Nebanum şi la animale. La sfârşitul mesei, mama ei o chemă pe muzicanta care cânta atât de frumos din lăuta cea nouă; tânăra femeie se apropie şi îi arătă fetiţei cum să cânte o melodie. Aceasta era fermecată.

— Aş vrea să am una numai a mea! O să vii în fiecare dimineaţă în camera mea să mă-nveţi să cânt! Mi-ar plăcea

atât de mult să cunosc minunatele cântece din ţara ta! Îmi dai voie? adăugă ea, întorcându-se spre Tutmes.

— Fă ce pofteşti, răspunse el. Câtă vreme înveţi bine la şcoală şi o asculţi pe Nosme... Poţi să pleci, îi spuse el tinerei muzicante, care-l salută roşind şi se supuse. Ce popor extraordinar! adăugă, adresându-i-se lui Ahmes. În ciuda impozitelor pe care le încasează vizirii mei, mai are timp să cânte sublim. Astăzi, oamenii ăştia din Nord cântă şi dansează în toate tavernele din Teba; Ipuky orbul învaţă şi el să cânte la lăuta asta. Hatşepsut, spuse el ridicându-se de la masă, de mâine te duci la şcoală. Noapte bună!

Fetiţa îl salută, strâmbându-se.

— Şi o să vină şi leneşul de Tutmes! bombăni ea. Vai, tată, aş prefera să merg cu tine la vânătoare în mlaştini, în primăvara asta, decât să stau alături de băiatul ăsta plângăcios şi plictisitor.

Chipul lui Tutmes se lumină de plăcere.

— Chiar aşa? Şi ai prefera şi să ţii frâiele carului decât pana de trestie?

— O, da! Ce bine ar fi! exclamă ea cu ochii strălucind de dorinţă.

— Şi frâiele guvernării, floricica mea? continuă el.

Ahmes îşi înăbuşi o exclamaţie şi se îndreptă brusc.

— Şi o ţară unde să-ţi laşi amprenta numelui tău, micuţ Horus?

Cu pleoapele lăsate, faraonul zâmbi cu jumătate de gură sub privirile stupefiate ale lui Hatşepsut.

— Sunt multe lucruri pe care nu le înţeleg, tată. E însă unul pe care încep să-l ştiu. O femeie nu poate guverna. O femeie..., continuă ea, aruncându-i o privire mamei sale, care evită cu grijă să i-o întâlnească, nu poate deveni faraon.

— De ce nu?

— Atunci, nu mai înţeleg nimic, răspunse ea râzând. (Apoi se strecură lângă tatăl ei şi-l mângâie pe braţ.) Aş putea învăţa să mân caii? Şi să arunc suliţa?

— Nu văd de ce nu ai lua câteva lecţii. O să începi cu aruncatul suliţei, fiindcă la cai e nevoie de o mână puternică.

Hatşepsut se îndreptă dansând spre uşă, unde o aştepta Nosme.

— Lui Tutmes n-o să-i placă! Ba chiar o să se mânie! Mulţumesc, puternice Horus, n-o să te dezamăgesc.

După plecarea lor, Ahmes se întoarse spre rege, soţul ei.

— Mare faraon, poziţia mea îmi îngăduie să-ţi împărtăşesc, dacă se iveşte ocazia, părerea mea. Pot s-o fac acum?

Tutmes o privi, plin de o tandreţe uşor înceţoşată de vin.

— Vorbeşte. Ştii cât preţuiesc cuvintele tale, răspunse el, luând o nucă.

Ahmes se aşeză pe un scaun.

— Nu-ţi cunosc proiectele în ce priveşte succesiunea ta la tron. Nu le cunoşteam nici înainte, dar, pe când trăia Neferu, asta nu prezenta nici o problemă. Tutmes ar fi luat-o de soţie, urmându-ţi la tron, după datina strămoşilor noştri şi aşa cum o cere Maat. În prezent însă, totul se complică. Egiptul se pomeneşte cu un fiu de sânge regal, dar fără o fiică îndeajuns de mare ca să-i legitimeze pretenţiile, fiindcă micuţa Hatşepsut este vădit prea tânără ca să se mărite. Or, cu fiecare zi care trece, dragul meu soţ îmbătrâneşti. (Ezită să continue, dar, în faţa tăcerii faraonului, glasul i se făcu din nou auzit, şi cuvintele i se bulucirăă pe buze.) Împărtăşeşte-mi gândurile tale. Sufăr! Cunosc sentimentele tale pentru Tutmes. Ştiu cât e de crud pentru tine să nu-l ai decât pe el fiu; cât despre Wadjmose şi Amon-mose, ei sunt de-acum bărbaţi, au viaţa lor şi s-au stabilit cu familiile departe de Teba. O să-l chemi pe vreunul dintre ei? Nu poţi în nici un

caz spera să-i înmânezi dubla coroană lui Hatşepsut! Preoţii nu ar îngădui-o niciodată!

Ahmes îşi desfăcu braţele cu un aer rugător, şi Tutmes îşi ridică ochii spre ea.

— Nu schimba nimic, mare Horus! Nu te împotrivi legilor lui Maat! O vei plăti cu război şi crime!

Tutmes luă o înghiţitură de vin, îi savură buchetul, apoi îşi clăti degetele. Schiţă un zâmbet palid, se îndreptă spre soţia sa şi se lăsă să cadă greoi lângă ea, trăgând-o spre el. Îi luă faţa în palme şi o sărută.

— O să-i dăm regatului altă fetiţă? Sau poate un fiu? O să-i chem din deşert pe fiii mei şi o să-l prefer pe unul în detrimentul celuilalt? O să mă grăbesc să-i căsătoresc pe Tutmes şi Hatşepsut?

Mâna care strângea umărul lui Ahmes nu mai avea nimic tandru, trăsăturile lui Tutmes se înăspriseră, dar Ahmes ştia prea bine că nu ea era pricina mâniei sale.

— Se aşteptau să fiu un sărman bătrân nebun, gata să se lase mânuit ca un nenorocit de eunuc nubian! Dragă Ahmes, eu sunt Maat şi, atâta vreme cât voi trăi, Egiptul şi persoana mea vor fi una. Hotărârea mea e luată! La drept vorbind, sunt câteva săptămâni de când m-am hotărât, pe când Neferu zăcea încă în Casa Morţilor. N-o să-l las pe Tutmes, fiul ăsta descreierat şi incapabil, să se aşeze pe tron şi să ducă ţara la ruină. De altfel, nu am de gând să-i impun micuţei mele Hatşepsut un jug pe cât de penibil, pe atât de plictisitor. Lanţurile care îi sunt hărăzite sunt lanţuri de aur. Ea e Maat. Mai mult decât mine şi mai mult decât nătărăul ăla de Tutmes. Ea este copilul lui Amon. Pe ea o voi numi prinţ moştenitor, şi asta chiar de mâine.

Se strânse mai aproape de soţia lui.

— Nu mă interesează obiecţiile preoţilor. Egiptul întreg mă adoră şi mă venerează. Mi se vor supune, adăugă el, căutând din nou buzele lui Ahmes.

„Toate astea sunt perfect adevărate, îşi zise Ahmes, dar ce se va întâmpla după ce vei muri, puternice faraon?"

A doua zi, proclamaţia lui Tutmes zgudui ţara mai mult decât cei două sute de ani de invazie, de războaie şi de foamete. Crainicii regatului brăzdară ţara de la nord la sud, înflăcărând cu vestea pe care o dădeau cetăţile Memfis, Buto, Heliopolis, ale căror străzi se umpleau de o mulţime curioasă. La sud de Nubia, oamenii din Kuş şi nomazii Chasus ascultară aceste noi dispoziţii cu o ureche belicoasă, încercând să ghicească felul cum aveau să se schimbe destinele regatului. În ferme şi pe ogoare, ţăranii ascultară distraţi şi se întoarseră la truda lor, dând din umeri. Zeul ştia cum era bine, doar asta conta pentru ei. La palat însă, tânărul Tutmes ascultă discursul tatălui său într-o tăcere apăsătoare, fără ca nimic să-i trădeze ura crescândă.

Doar Hatşepsut primi vestea cu calm. Sorbindu-l din ochii ei mari şi negri, ea îşi ascultă tatăl cu seninătate.

— Sunt într-adevăr prinţesa moştenitoare Hatşepsut? întrebă ea domol.

— Da.

— Voi fi faraon?

— Da.

— Ai puterea să faci să fie aşa?

— Iarăşi da, răspunse el zâmbind.

— Şi preoţii?

Întrebarea ei îl surprinse. Privind-o pe fetiţa îmbrăcată în şorţul de o curăţenie îndoielnică, cu panglica din păr şi cu una dintre sandale desfăcute, se simţi cuprins de un val de

tandreţe şi de nelinişte. În anumite momente, i se părea de nepătruns; nu mai era un copil, ci o fiinţă în comuniune strânsă cu zeii din care îşi trăgea aura. Simţea că în adâncul ei există o voinţă, o hotărâre şi o putere care nu cereau decât să fie folosite.

Îi răspunse ca unui ministru.

— Am discutat cu Menena în noaptea asta. Nu e mulţumit. La drept vorbind, e ultragiat, dar l-am făcut să înţeleagă că e în puterea mea să numesc alt mare preot în locul său.

De fapt, nu se mărginise să profereze ameninţări la adresa lui Menena, dar nu voia să-şi copleşească fata cu o povară prea mare dezvăluindu-i adevărata cauză a morţii surorii sale. Pe deasupra, ezita să facă public un subiect atât de delicat, care putea lua proporţiile unui scandal. Ţinea să-şi scutească fiica de orice suferinţă, fie şi simţindu-se vinovat de uşurarea pe care o simţise la moartea lui Neferu.

La ivirea zorilor, unul dintre preoţii templului venise să-l informeze despre anumite întâlniri misterioase care avuseseră loc în grădini între Menena şi un alt individ. După ce-l ascultase cu interes, Tutmes îl chemase pe Menena. Cu un soi de admiraţie nuanţată de dezgust, studiase faţa fostului său prieten, care nu lăsa să se întrevadă nimic din îngrijorarea care-l stăpânea, cu excepţia unei uşoare tresăriri a sprâncenelor.

După ce se prosternase, marele preot aşteptă calm, cu mâinile ascunse în robă şi privirile aţintite undeva, departe. Faraonul îi acordă o ultimă întrevedere celui care-i fusese deopotrivă tată, frate şi confident, căruia îi încredinţase din prietenie şi încredere puterile ce sfârşiseră prin a-l corupe.

— Sunt la curent cu tot, îi spuse el liniştit, cu vocea aceea suavă care avea darul de a-i pune pe sclavi pe fugă. Ce stângăcie din partea ta, prietene! O dată ce Neferu-kebit era

moartă, iar fiul meu se căsătorea cu micuţa Hatşepsut, preoţii şi-ar fi văzut puterea sporind considerabil după dispariţia mea.

Se apropie de Menena până la a-l obliga să-l privească în ochi.

— Că veni vorba de dispariţia mea! Te pregăteai să o grăbeşti? Vorbeşte! Dar vorbeşte o dată, dacă ţii la viaţa ta!

Menena se dădu înapoi câţiva paşi, ţinându-şi ochii plecaţi.

— Aidoma zeului, vezi şi ştii totul. La ce bun să vorbesc? N-ar însemna să-mi pun capul pe butucul călăului?

Tutmes îl mai privi câteva clipe, apoi exclamă cu un aer dispreţuitor:

— Voi, preoţii! Nu sunteţi decât nişte intriganţi! Nişte ipocriţi vicleni! Şi când mă gândesc că dintre toţi tu eşti cel care a putut ajunge aici! Tu, prietenul meu, aliatul meu în vremurile tulburi din tinereţile noastre! Astăzi însă eşti o viperă, Menena! Nu mai avem nimic să ne spunem. În numele vechii noastre prietenii, n-o să te condamn nici la moarte, nici la dezonoare. Te exilez. Ai două luni ca să dispari. Eu, mult-iubitul lui Horus, vreau ca aşa să fie până la sfârşitul vremurilor!

Tutmes tăcu o clipă, apoi se îndepărtă.

— Ia-ţi cu tine şi prietenii dezgustători, adăugă el.

Menena rânji.

— Maiestate, răspunse el îndreptându-se spre uşă, din tot ce ai spus, fiecare cuvânt e adevărat. Nu uitaţi să vă cercetaţi însă sufletul! Iată! Nu cumva v-am făcut fără să vreau un mare serviciu? Inima mea poate că este neagră şi roasă de ambiţie, aşa cum spuneţi, dar a voastră cum e? Şi în numele cui vă mâniaţi? În numele lui Tutmes, fiul vostru?

Şi, cu un râs sarcastic, Menena ieşi.

Tutmes se aşezase din nou, greoi, tremurând şi gâfâind. „Îmbătrânesc", îşi zisese.

Acum, amintindu-şi acest episod penibil, furia îi iuţea bătăile inimii.

— Preoţii se agită, dar trebuie să se consacre zeului, iar tu eşti copilul zeului, nu-i aşa?

Hatşepsut zâmbi, şi faraonul îi întoarse zâmbetul. Mână în mână, cei doi ieşiră să admire florile din grădină. Tutmes se simţea din nou uimitor de tânăr, cu inima uşurată de o mare povară; cât despre fiul său, nu se gândea la el câtuşi de puţin. „O să-i dau o nevastă, două dacă vrea, şi o să-l numesc vicerege în provincie. Dar n-o s-o aibă pe mica mea Hatşepsut", îşi zise el vesel. Ştia prea bine că asemenea proiecte nu se potriveau deloc cu disciplina riguroasă a guvernării şi că nu ar fi trebuit să treacă deloc prin mintea unui faraon; dar, pentru prima oară în viaţă, hotărâse să asculte glasul inimii, şi asta îl făcea fericit. Avea să o înveţe arta guvernării şi totul va fi cât se poate de bine.

— N-ai nici o dorinţă de exprimat, Hatşepsut? o întrebă el deodată. Nu e nici o favoare pe care să ţi-o pot acorda? Ştii că responsabilităţile care-ţi revin în prezent nu sunt deloc uşoare.

Fetiţa chibzui o clipă, mestecând un fir de iarbă. Deodată, chipul i se lumină.

— O favoare? Da, tată, am ceva să-ţi cer, fiindcă am o imensă datorie faţă de cineva şi nu sunt sigură că mă pot achita de ea. În schimb, ţie ţi-ar fi foarte uşor...

— Cum se poate ca tu să datorezi ceva cuiva?

— Un tânăr novice mi-a făcut un serviciu, cu câtva timp în urmă. L-aş putea întreba ce anume i-ar face plăcere?

— Desigur că nu! Nu-i decât un ţăran!

Tutmes îşi luă un aer îmbufnat şi începu să bată nervos din picior; servitorii aşteptau, nehotărâţi.

Hatşepsut scuipă firul de iarbă şi se întoarse cu faţa la tatăl ei, cu mâinile în şolduri şi sprâncenele încruntate.

— Mi-ai făgăduit o favoare, şi eu ţi-am spus ce dorinţă am. Un faraon nu-şi încalcă niciodată cuvântul dat. Puternice Horus, toţi preoţii fără excepţie sunt nedemni de privirea ta? Cât despre acest tânăr novice, acest ţăran, el mi-a făcut un asemenea serviciu, încât, dacă ar fi fost nobil, l-ai fi numit pe loc prinţ Erpa-ha!

Tutmes îşi înălţă sprâncenele, surprins.

— Chiar aşa? Prinţ Erpa-ha? Ce mărinimie! Ca să beneficieze de o asemenea cinste, ar fi trebuit cel puţin să salveze viaţa prinţului moştenitor!

Fetiţa lovi cu piciorul în podea ca să-şi ascundă surprinderea pe care i-o provoca perspicacitatea pătrunzătoare a tatălui ei.

— Pot să-i vorbesc? Să-l chem în apartamentele mele? Te rog!

— Asta-i de cel mai mare interes, fetiţo. Poţi să-l chemi. Ocupă-te mâine de asta, iar eu o să vin şi o să-l onorez pe acest... acest ţăran cu augusta mea prezenţă.

— Nu!

În prezent, Hatşepsut naviga în aceleaşi ape primejdioase şi imprevizibile ca şi în noaptea aceea în care bătuse *khamsin*-ul.

— Prezenţa ta o să-l intimideze, tată. Nu va îndrăzni să spună nimic şi n-o să pot şti care e dorinţa lui cea mai mare.

— Fă cum vrei, răspunse brusc Tutmes, dând din cap. Dar după aceea să vii să-mi spui tot ce s-a întâmplat.

Începu din nou să se plimbe, cu Hatşepsut tropăindu-i pe urme. La drept vorbind, uitase cu totul de Senmut până în clipa când tatăl ei pomenise de favoruri, dar acum, surescitată, începu să se gândească la întâlnirea lor. Deodată, se

opri. Reuşea să-şi amintească perfect glasul lui – puternic, amabil, deja bărbătesc – , şi şi-l amintea cu plăcere, dar, în chip curios, faţa lui i se ştersese cu totul din minte.

7

Senmut, în ce-l priveşte, nu o uitase pe Hatşepsut. În timpul zilei nu cunoştea nici o clipă de linişte. Nopţile îl bântuiseră vise în care prinţesa îl arăta cu degetul gărzilor faraonului, care se repezeau să-l aresteze. În timpul doliului, nu i se întâmplase nimic, dar rămânea convins de vinovăţia sa în ce priveşte otrăvirea lui Neferu, ceea ce-l făcea să fie extrem de nefericit. Cu toate acestea, reuşise să scape de teama unei arestări iminente, şi zilele se scurgeau, identice, în ritmul ocupaţiilor sale cotidiene.

„Ce prost am fost să-mi închipui că m-aş putea ridica deasupra condiţiei mele de simplu oficiant în templu, îşi spunea el. Astăzi doar prinţii, preoţii şi nobilii au acces la putere; trebuie să încerc să dau uitării visurile şi să mă întorc la umilele mele îndatoriri."

Inima însă îi spunea contrariul: „Continuă să crezi în şansa pe care zeii ţi-ar putea-o acorda. Şi continuă să speri ca mica prinţesă, neatentă cum e, să n-aibă nevoie de prea mult să uite de îndrăzneala unui ţăran."

În cele din urmă, se alătură tovarăşilor săi ca să asiste la întoarcerea familiei regale din necropolă. Benya îl însoţea. Acest tânăr înfocat tocmai se întorsese de la Assuan, neştiind nimic despre tragedia care lovise palatul. Trebuia să însoţească noua încărcătură de piatră la Medinet-Habu, în nordul ţării, dar, cum circulaţia fusese interzisă pe durata lunilor de doliu, se plimbase prin Teba împreună cu Senmut,

bând, discutând cu negustorii şi meşteşugarii din piaţă, privindu-i pe fierarii templului lovind electrumul* pentru a-l transforma în foi destinate acoperirii veselei sacre. Petrecuseră momente îndelungate şi cu cioplitorii în piatră, amândoi fiind lacomi de noi cunoştinţe. Şefii de şantiere îl ştiau bine pe Benya şi îi cunoşteau mintea ascuţită şi rezistenţa neobosită la muncă. Senmut le puse însă întrebări la care nu putură răspunde. Desigur, ei îi puteau vorbi despre vinele pietrei, despre felul în care trebuiau puse penele de lemn înmuiat pentru a obţine o tăietură dreaptă şi subţire, îi puteau spune care piatră ar fi bună pentru un tip sau altul de construcţie şi care nu ar rezista, dar în ce priveşte ideile de ansamblu, proporţiile şi tot ce urma sau preceda munca lor erau întru totul incapabili să-i spună ceva.

— Ar trebui să vorbeşti cu unul dintre ei, îi răspunse agasat un muncitor, arătând cu cotul un grup de oameni cu peruci scurte strânşi în jurul numeroaselor suluri de papirus. Ei îţi pot răspunde la toate întrebările.

Întorcându-se, Senmut văzu un grup de arhitecţi, oamenii cei mai respectaţi, onoraţi şi lăudaţi din tot Egiptul. Marele Ineni se întreţinea zilnic cu Cel Unic şi avea atât de multe răspunderi, încât scribul său trebuia să i le reamintească mereu.

Aşa au învăţat Senmut şi Benya să cunoască Teba. I se întâmpla uneori lui Benya să umble de unul singur, din pricina gustului său pentru senzaţiile tari ale vieţii de noapte şi pentru casele de toleranţă. Cât despre Senmut, el unul nu cunoştea alte femei decât pe mama sa, pe verişoara lui, Mutny, şi pe micile cerşetoare de pe străzi, iar senzualitatea lui se mulţumea să aprecieze formele şi rotunjimile vreunui trup, unduirea vreunei coafuri şi strălucirea născută de soare pe

* Electrum – aur nativ cu un conţinut mare de argint (n.r.).

dinţii orbitor de albi ai vreunei femei. Dorinţele zăceau încă neştiute în adâncul său. Seara, când rămânea singur în chilia lui, se gândea la monumentele eterne şi măreţe pe care avea să le înalţe pentru a-şi perpetua amintirea.

După două zile de la înmormântarea lui Neferu, Senmut stătea împreună cu Benya sub pomii de lângă stâlpul ce marca intrarea în templu. La templul de la Medinet-Habu lucrul fusese reluat şi Benya venise să-şi ia rămas-bun, după ce îşi strânsese lucrurile, în timp ce materialul era încărcat în ambarcaţiuni, iar pietrele priponite pe plute.

— Cât o să lipseşti de data asta? îl întrebă Senmut.

Singurătatea care îl aştepta din nou îl întrista.

Benya se întinse alături de prietenul său cu un suspin de satisfacţie.

— Ce dimineaţă frumoasă! O să fie plăcut să navighez astăzi, fără să fac altceva decât să mă uit cum malurile trec pe lângă mine. Cine ştie când ne vom revedea! Poate peste vreo două luni, când echipa de constructori o să ne schimbe. O să mai avem multe pietre de cioplit şi meşterului meu nu-i place să se grăbească. Cred că o să mă întorc în perioada caniculei.

Senmut îşi privea cu invidie prietenul care nu-şi ascundea bucuria.

— Şi eu? Ce-o să fac între timp? Cred că ar trebui să mă duc să-mi vizitez familia câteva zile, spuse el nu prea convins.

Benya tresări:

— Cum? Vrei să pleci din Teba? Teba atât de frumoasă, de seducătoare vara, ca să te îngropi la ţară? Eşti bolnav, Senmut!

— Teba încă nu m-a sedus, replică Senmut cu amărăciune, în momentul în care cornurile sunau de pe acoperişul templului pentru a arăta că jumătate din dimineaţă se scursese. Mă întreb dacă n-aş fi făcut mai bine să rămân cu părinţii mei şi să-mi rup şalele muncind pe ogor decât să mi le rup spălând podelele puternicului Amon.

— O, puternice Amon! declamă Benya râzând, cu ochii închişi. Fie ca Senmut să-şi părăsească podelele şi să se adăpostească pe genunchii tăi! O, rege al zeilor!

Senmut izbucni în râs fără să vrea şi se mai lumină puţin. Descurajarea nu se prea potrivea cu caracterul său.

— Ce ţi-ar trebui ţie e o fată drăguţă, care să te distreze şi să-ţi îndrepte atenţia şi spre altceva decât spre apă şi săpun. Am ceea ce-ţi trebuie! O perlă delicată care îi aparţine libianului ăluia gras... cum îl cheamă oare? Ai avea-o aproape pe nimic; aş putea să aranjez să...

Benya continuă să sporovăiască astfel, fără să observe că prietenul lui nu-l mai asculta, fiindcă o vedea cu ochii minţii pe prinţesa Neferu, trecând împreună cu suita ei, purtând sistre*. „N-o să reuşesc oare s-o uit niciodată?" se întrebă el.

Benya tăcuse. Acum se ridică dintr-un salt, în timp ce Senmut se sprijinea cu spatele de un copac şi lăsa privirile să-i rătăcească peste grădini.

— Plec, spuse Benya. Îmbrăţişează-mă.

Senmut se ridică şi-şi strânse prietenul în braţe.

— Isis să te apere! adăugă Benya, strângându-şi lucrurile. Era pe punctul să plece, când deodată îi strecură la ureche lui Senmut: Un soldat al Maiestăţii Sale şi un crainic vin spre noi!

Senmut dădu din cap, cu inima bătând să-i spargă pieptul şi mâinile umede. Cei doi se apropiară de el, şi crainicul salută.

— Eşti Senmut, unul dintre preoţii puternicului Amon? întrebă el cu blândeţe, nu fără a remarca paloarea stranie a interlocutorului său, apoi făcu salutul imperial, cu încheietura dreaptă a mâinii pe umărul stâng. Sunt însărcinat să-ţi transmit o convocare din partea prinţului moştenitor

* Sistru – instrument muzical la vechii egipteni (n.r.).

Hatşepsut Khnum-Amon. Îţi porunceşte să te prezinţi în faţa ei peste o oră, pe malul lacului puternicului Amon. Să fii punctual! Să nu vorbeşti înainte ca ea să nu te fi poftit s-o faci şi să-ţi ţii ochii plecaţi. Asta-i tot.

Zâmbi, salută din nou şi se îndepărtă, urmat de soldat.

— Pe Osiris, Senmut, ce înseamnă asta? întrebă Benya, tremurând tot. Ce ai făcut pentru ca moştenitoarea Celui Unic să vrea să te vadă? Ai necazuri?

Senmut îl apucă pe Benya de umeri şi-l scutură.

— Nici vorbă! Nici vorbă! N-am nici un necaz, dragă Benya! Dacă ar fi fost să mă aresteze, nu mi-ar fi trimis un crainic! O să fiu primit în audienţă!

— Asta văd şi eu! răspunse Benya, desprinzându-se râzând din strânsoarea prietenului său. Dar de ce? E vreun secret?

— Într-un fel, da. I-am făcut un serviciu prinţesei. Sau mai degrabă, nu, am dat dovadă de o imprudenţă nebună, şi ea... Era o greşeală, Benya, care m-a obsedat vreme de săptămâni. Am fost bolnav. Iar acum...

— Văd că o să plec fără să mă fi lămurit deloc, spuse Benya, aruncându-şi sacul pe umăr. Scrie-mi, Senmut. Vreau să ştiu ce se petrece aici. Ard de nerăbdare! Trimite-mi un sul întocmit corect, scris de un scrib priceput şi sensibil, că altfel n-o să-ţi mai vorbesc când o să mă întorc.

Dădu să plece, dar nu se putu împiedica să nu se mai întoarcă o dată.

— Eşti sigur că nu ai necazuri?

— Cât se poate de sigur. Cred... cred că până la urmă îmi este hărăzită o soartă fericită, declară Senmut, desfăcându-şi braţele cu un gest de extaz şi de eliberare.

— Îţi doresc să ai dreptate. La revedere, Senmut!

— La revedere, Benya!

— Să-mi scrii!

— Negreşit!

Înainte chiar ca prietenul său să fi pierit din vedere, Senmut dădu fuga la chilia lui şi chemă un sclav. Avea nevoie de apă şi de lenjerie curată, trebuia să se radă în cap, şi toate acestea în mai puţin de o oră. „Negreşit, îşi spuse el zorindu-se, negreşit..." Nici nu mai ştia deja ce spune.

Peste exact o oră, spălat, ras şi îmbrăcat cu haine curate, Senmut urca deluşorul acoperit de iarbă pe culmea căruia se opri să contemple lacul lui Amon, unde se legăna domol barca sfântă, cu catargele sale aurii şi vâslele argintii scânteind în soare. Privirile nu-i întârziară însă asupra ei, deoarece, nu departe, înconjurate de perne şi întinse pe rogojini albastre, îl aşteptau două femei şi o fetiţă. „Da, ea este", îşi zise el, cuprins de un val de plăcere necunoscută până atunci. Îngenuncheată lângă un coş de răchită, Hatşepsut stătea de vorbă cu Nosme şi Tiyi. Fetiţa îi simţi prezenţa şi-şi înălţă privirile spre el. Senmut se repezi şi căzu în genunchi, cu braţele întinse şi faţa în iarba moale şi călduţă.

Hatşepsut îi atinse uşor umărul cu piciorul.

— Iată-te, în sfârşit! spuse ea. Poţi să te ridici.

Senmut se ridică fără a îndrăzni să-şi înalţe privirile.

După o clipă, fetiţa exclamă pe un ton iritat:

— Uită-te la mine! Un asemenea comportament nu ţi se potriveşte deloc, ţie care nu ai şovăit să mă duci prin tot domeniul meu fără să mă prea menajezi!

Glasul îi era acelaşi, la fel de imperios, plin de sfidare, lăsând totodată să răzbată sunetul ascuţit şi strident specific copilăresc. Când îşi înălţă însă privirile şi îi văzu ochii mari şi negri, bărbia micuţă, dar energică şi gura drăgălaşă atât de bine conturată, Senmut rămase năucit. Era ea, într-adevăr, şi totuşi se schimbase; zveltă şi plăpândă pentru vârsta

ei, îşi pierduse totuşi în lunile acestea din urmă aspectul copilăresc. Simţea dezvoltându-se în ea tânăra femeie care nu avea să întârzie să devină. Era însă şi altceva, conştiinţa întru totul recentă a sângelui şi a istoriei ei, reflexul întunecat al puterii ce ardea neclar în spatele privirii sale nemiloase şi al zâmbetului uşor.

Se priviră preţ de o clipă, apoi Hatşepsut dădu din cap, cu un aer satisfăcut, şi îi făcu semn spre perne.

— Aşază-te aici, lângă mine. Mă tem că nu-ţi pot oferi o pătură veche, dar sper că rogojina mea o să-ţi convină. Ştii, uitasem de tot cum arăţi, dar acum, că te revăd, mă întreb cum de-am putut s-o fac. Nu te-ai schimbat prea mult, nu-i aşa?

Se apropie de el.

— Ai mai avut de curând prilejul de a salva şi alte fete din lacul lui Amon? îl întrebă ea, râzând.

Îşi vârî mâinile în coşul de răchită şi scoase doi pisoi, apoi îl puse pe unul pe genunchii lui Senmut.

— Sunt puii pisicii lui Nebanum. Mi i-a dat mie. Sunt sacri. Mama lor e din templul lui Bastet* şi poate să vadă demonii noaptea. Vrei unul?

Senmut mângâie blana mătăsoasă şi cenuşie şi pisicuţa mieună, încercând zadarnic să-l zgârie. Erau nişte animale foarte frumoase, zvelte şi delicate, cu botul ascuţit şi ochii oblici. La fel ca tuturor egiptenilor, lui Senmut îi plăceau pisicile şi îi mulţumi pentru mărinimia ei.

— Trebuie să-i cer permisiunea învăţătorului meu, dar nu cred că o să mi-o refuze, dacă mama pisoiului e atât de deosebită.

— Ei bine, preotule, ce ai mai făcut de la ultima noastră întâlnire? îl întrebă ea.

Senmut puse pisoiul pe iarbă, se sprijini confortabil pe

* Bastet – zeiţă cu cap de pisică în mitologia egipteană (n.r.).

perne şi admiră liniştea lacului înainte de a răspunde. Nu ştia nici acum motivul acestei convocări şi nu putea deci să-i prevadă deznodământul, dar continua să fie convins că trebuia să-şi cântărească bine cuvintele. Ideea de a se folosi de Hatşepsut pentru a-şi duce la bun sfârşit proiectele nu-i trecuse nici o clipă prin cap. Voia doar să o cunoască mai bine, deoarece i se părea că norocul îi făcuse să se întâlnească şi îi oferise o nouă prietenă.

— M-am ocupat de treburile care îmi revin la templu, fiindcă asta este datoria unui bun preot, prinţesă.

— Să frece podelele şi să facă mici comisioane?

Îi aruncă o privire pătrunzătoare, dar în întrebarea ei nu fusese nici urmă de răutate.

— Da. Exact.

— Şi ai de gând să te ocupi cu asta toată viaţa?

Fetiţa examina cu atenţie degetele subţiri şi lungi ale lui Senmut, împreunate peste veşmântul de in, şi umerii laţi şi pătraţi. Sub sprâncenele groase şi castanii, ochii îi erau blânzi, şi se simţi în largul ei alături de el, fără să simtă nici cea mai mică dorinţă de a-l tachina sau de a-l necăji, aşa cum obişnuia cu Tutmes. S-ar fi arătat mult mai iscusit decât Tutmes să mâne carul de luptă şi să arunce suliţa.

Senmut îi aruncă o privire scurtă, dar de data aceasta ea nu zâmbi.

— Ca toată lumea, Alteţă, am şi eu visurile mele tainice, care au foarte puţină legătură cu realitatea.

— Bineînţeles. Dar am auzit că un bărbat hotărât şi sigur pe sine îşi poate îndeplini visurile dacă-şi dă osteneala.

— Nu sunt încă bărbat, Alteţă.

Cuvintele acestea spuneau totul şi nimic deopotrivă. Educaţia pe care o primise Senmut nu-l lăsase străin de diplomaţie.

Hatşepsut oftă şi puse pisoiul la loc în coş.

Senmut se pregătea să se ridice, crezând că discuţia se încheiase, dar ea îşi puse mâna pe braţul său gol, făcându-l să tresară.

— Ştii că acum sunt prinţ moştenitor? îl întrebă ea încet.

— E o mare cinste, Alteţă, pentru Egipt, răspunse el, cu capul plecat.

— Îţi datorez o favoare, preotule, şi am de gând să mă achit acum. Tatăl meu mi-a dat deplină libertate în privinţa asta; aş vrea să-ţi dau ceva. (Îl privi îngrijorată.) N-o să mă refuzi, sper?

— Nu-mi datorezi nimic, Alteţă. Am făcut ceea ce am considerat că e de datoria mea, şi nimic mai mult. Dar, din moment ce consideri că fapta mea merită răsplătită, atunci n-o să refuz.

— Frumos spus! îl ironiză ea cu blândeţe. Ei bine, gândeşte-te. Ce-ţi doreşti?

Senmut privi lebedele care lunecau pe lac, văzu pescăruşii şi găinuşele de baltă care-şi scuturau penele în apă. Observă cum cele două însoţitoare sporovăiau. Auzi respiraţia uşoară a prinţesei şi cu coada ochiului remarcă ţesătura subţire a veşmintelor ei care foşneau în bătaia brizei. Toate acestea fură însă în scurt timp copleşite de valul ambiţiei sale. Avu impresia clară că o mână nevăzută îl punea deodată în faţa tuturor visurilor sale, a speranţelor şi a suferinţelor sale. Se gândi la Ka-mes, tatăl său, care nu dorea pentru fiul lui decât siguranţa şi anonimatul; se gândi la învăţătorul lui şi la durerile sale de stomac, dar se gândi mai ales la faraon, la uriaşul acesta cu puteri nemărginite.

Îngenunche la picioarele lui Hatşepsut.

— Alteţă, mai mult ca orice aş vrea să studiez arhitectura cu marele Ineni. Asta doresc, şi nimic altceva.

— Nu vrei o casă frumoasă? întrebă ea, ţuguindu-şi nemulţumită buzele.

— Nu.

— Atunci, ceva pământ? Sau două neveste? O proprietate mare?

Senmut izbucni în râs, de uşurat şi fericit ce se simţea.

— Nu, nu şi nu! Vreau doar să devin arhitect, oricât de modest. Nu ştiu încă dacă am talent, dar asta trebuie să aflu! Mă înţelegi, Alteţă?

Hatşepsut se ridică, cu un aer semeţ.

— Îmi aminteşti de scumpa mea Osiris-Neferu. Îşi petrecea timpul întrebându-se dacă o înţeleg, şi trebuie să recunosc că uneori mi se întâmpla să mi se pară extrem de plictisitor să încerc asta. Dar cred că te înţeleg, spuse ea, luându-i mâna lui Senmut, care i-o strânse fără voia lui. Ţi-am scurtat drumul către împlinirea visului, nu-i aşa?

Senmut se aplecă să-i sărute mâna micuţă.

— Exact, îi răspunse el. L-ai scurtat cu o viaţă întreagă!

Hatşepsut îşi retrase mâna şi îşi chemă suita.

— Eşti sigur? insistă ea.

— Absolut sigur.

— Atunci, o să vorbesc cu tatăl meu, care o să vorbească cu Ineni. E un moşneag acrit, care cu siguranţă că n-o să accepte de bunăvoie un nou elev. Dar tu o să fii fericit. O poruncesc eu!

Senmut luă în braţe pisoiul adormit.

— Ia coşul! îi porunci Hatşepsut lui Nosme.

Şi deja se îndepărta, lăsând-o pe Tiyi să împăturească rogojina şi să strângă pernele. Senmut, rămas singur şi pierdut de fericire, îşi dădu atunci seama că nici măcar nu aşteptase ca el să o salute.

Tutmes îşi aşează fiica la cină alături de el pentru ca aceasta să-i povestească despre întrevederea pe care o avusese cu Senmut. Descrierea escapadei îl distră nespus. Când îi spuse care era dorinţa acelui novice cutezător, faraonul lăsă să-i scape o exclamaţie pe jumătate indignată, pe jumătate batjocoritoare. Mesenii îşi întoarseră spre el privirile pline de îngrijorare, dar Tutmes le strigă muzicanţilor să cânte mai departe şi trimise un sol la Ineni. În timp ce savura un porumbel fript, o puse să mai povestească o dată ce se întâmplase. Hatşepsut fu întrucâtva contrariată, deoarece tatăl ei nu-i lăsa o clipă de răgaz, şi mâncarea începuse să i se răcească.

În sfârşit, sosi şi Ineni, care se prosternă, impecabil şi imperturbabil, deşi fusese nevoit să-şi lase baltă toate treburile ca să răspundă convocării imperiale. Ineni era mult mai înalt decât media şi încă zvelt, în ciuda vârstei sale înaintate. Cu nasul acvilin, gura hotărâtă, capul uimitor de neted şi acuţit, complet ras, chipul său ar fi putut părea dur şi nemilos, dacă nu ar fi fost expresia maliţioasă a ochilor săi cenuşii. Ştia să râdă însă şi dragostea de viaţă pe care o avea îl ajuta să suporte frământările geniului său.

— Ineni, strigă Tutmes, stai aici, lângă Hatşepsut! Alteţa Sa are ceva să-ţi spună.

Arhitectul nu păru surprins. Acceptă vinul pe care i-l oferea sclavul faraonului, îl bău încet şi aşteptă privindu-şi inelele.

Hatşepsut era furioasă. Îşi spuse povestea pentru a treia oară, în cuvinte scurte şi concise. Spre deosebire de tatăl ei, Ineni nu râse, ci o ascultă cu atenţie, fără a o slăbi din ochi. Abia ce-şi încheiase povestirea, în momentul când se pregătea să ia în sfârşit o îmbucătură de pâine de secară, şi el o întrebă:

— Alteţă, spui că preotul ăsta nu este decât un novice? Un fel de ţăran?

Era prea de tot!

— Spun că-ţi poruncesc să taci şi să mă laşi să mănânc! Şi mai spun că o să-ţi răspund mai târziu la toate întrebările. Eu, una, mor de foame, şi până şi sclavii au apucat de-acum să mănânce.

Ineni aşteptă, Tutmes aşteptă, Ahmes aşteptă, sclavii aşteptară, în timp ce Hatşepsut mânca şi bea pe săturate. În sfârşit, împinse masa deoparte şi se instală mai confortabil, oftând uşurată.

— E un tânăr inteligent şi dintre cei binecrescuţi. Îmi place. E amabil şi respectuos şi nu se plânge ca...

Era să spună „ca Tutmes", dar îşi aminti la timp că tatăl ei îi recomandase insistent să-şi ţină părerile pentru ea; astfel încât continuă:

— ... ca alţii. Pe deasupra, chiar îi datorez favoarea asta şi m-am angajat să i-o îndeplinesc cu autorizaţia tatălui meu. Sper, dragă Ineni, că o să-i dai posibilitatea de a-şi dovedi capacitatea. E atâta nerăbdare în el!

Ineni nu răspunse nimic, dar schiţă un zâmbet. Şi el avea o anumită afecţiune pentru noua moştenitoare, pe care o găsea infinit mai energică şi mai capabilă decât tânărul timorat căruia îi era hărăzit în mod normal acest titlu.

— E o plăcere să te slujesc, Alteţă, rosti el în cele din urmă. Trimite-mi persoana şi o să mă ocup de ea.

La drept vorbind, Ineni nu avea nici un chef să-şi asume la vârsta lui formarea unui nou elev. Voia să se retragă cât mai repede cu putinţă şi să se bucure, în sfârşit, de avantajele pe care i le aduseseră serviciile bune şi loiale, ca şi de soţii, de fiu, de grădinile sale. Nu putea însă în nici un chip să refuze o asemenea cerere.

„O să vedem noi care sunt capacităţile de judecată ale micii prinţese", îşi zise el în timp ce ieşea din palat.

A doua zi devreme, Senmut fu trezit de o bătaie în uşă; înainte de a fi apucat să se scoale, odaia fu invadată de oameni. Învăţătorul lui, arătând la fel de epuizat ca întotdeauna, îl salută sec. Doi sclavi, în costumul albastru şi alb al palatului, aşteptau în spatele său.

— Eşti rugat să-ţi părăseşti chilia şi să te duci imediat la nobilul Ineni, îi spuse învăţătorul lui cu o oarecare iritare. Nu ştiu despre ce e vorba şi nici nu vreau să ştiu. Îmbracă-te repede! Oamenii ăştia or să aibă grijă de lucrurile tale.

Se răsuci pe călcâie şi ieşi fără să mai adauge nimic.

Încă adormit, Senmut îi văzu pe sclavi strângându-i într-un cufăr cele câteva lucruri. Puţinele papirusuri aparţinând bibliotecii templului fură puse pe salteaua deja strânsă, şi cei doi sclavi se făcură nevăzuţi, fără a-i mai lăsa răgazul să-i întrebe pe unde trebuie să o apuce.

Se ridică grăbit şi îmbrăcă tunica pe care o purtase ieri. Un paznic îl aştepta să-l conducă la palat şi părăsiră împreună templul. Senmut plecă fără să se mai uite înapoi.

Peste câteva minute, mergeau pe o alee străjuită de statuile zeului Tutmes, treceau în scurt timp de pâlcul de sicomori şi ajungeau la poarta vestică a palatului. Acolo, paznicul se opri, strecură o vorbă gărzilor care-i lăsară să treacă, şi Senmut pătrunse pentru prima oară în viaţă în Curtea Regală.

Treaz de-a binelea acum, privi în jurul său cu o uşoară dezamăgire şi teamă. Locul nu era prea diferit de cel pe care tocmai îl părăsise.

Avea să afle ulterior că se afla atunci foarte departe de apartamentele regale şi de marea Sală de Audienţă. Fusese condus direct în aripa rezervată birourilor şi dregătoriilor,

unde faraonul se ducea aproape zilnic să-şi exercite funcţiile administrative, ceea ce explica absenţa oricărui decor fastuos. Coridoarele erau înguste şi tăcute.

„Nu m-aş descurca niciodată în labirintul ăsta", îşi spuse Senmut.

Escorta lui se opri în sfârşit în faţa unei uşi din cedru fin, sculptată şi cu ornamente de argint. Abia bătuse, că un sclav tânăr îi deschise, salutându-l cu o plecăciune adâncă.

— Eşti aşteptat, spuse el pe un ton şovăitor.

„Probabil e sirian", îşi zise Senmut, observându-i asemănarea cu Benya. Garda lui salută la rândul său şi dispăru. Sclavul îl introduse într-o odaie scăldată în lumina soarelui, care-l lăsă uluit şi năucit, ca un animal scos brutal din vizuină.

— Apropie-te! îi porunci un glas blând şi limpede. Aş vrea să te văd mai de aproape.

Senmut se îndepărtă de uşă. În faţa lui se întindea o podea din lespezi albe şi negre, la capătul căreia se afla o masă imensă şi grea, acoperită de pergamente de tot soiul. În dreapta, se înălţa un perete neted, împodobit de o friză înfăţişându-l pe zeul Imhotep* supraveghind înălţarea marilor piramide. În stânga, camera dădea spre o galerie pardosită cu lespezi, la capătul căreia strălucea lacul sfânt. Numeroşii arbori sădiţi între lac şi galerie îi dădeau lui Senmut impresia că se află la liziera unei păduri scăldate în soare.

În spatele biroului, stătea în picioare un bărbat, şi Senmut ştiu pe dată că se afla în prezenţa celui mai mare arhitect după omul-zeu care înălţase mormintele regale înfăţişate pe perete, un om ce trebuia respectat, chiar temut, dar deopotrivă iubit.

Ineni aştepta, cu braţele încrucişate. Senmut îşi umflă pieptul, păşi spre el şi salută. Ineni zâmbi.

---

* Imhotep – medic şi arhitect din Egiptul antic (secolul al XXVII-lea î.Hr.), divinizat ca zeu al medicinei (n.r.).

— Eu sunt Ineni, spuse el liniştit. Eşti Senmut, noul meu elev, nu-i aşa?

— Da.

— De ce te afli aici?

Senmut zâmbi la rândul lui, şi Ineni fu plăcut impresionat. Ochii arhitectului studiară amănunţit sprâncenele groase, ochii întunecaţi şi hotărâţi, pometii proeminenţi, gura senzuală şi energică a tânărului şi recunoscu semnele nobleţei. „Prinţesa mea avea dreptate, îşi zise el. Băiatul ăsta promite."

— Mă aflu aici ca să învăţ cum să transform visurile regale în realitate. Pentru asta sunt hărăzit, nobile Ineni.

— Chiar aşa? Şi crezi că ai în tine voinţa, curajul şi puterea de a munci atât cât va trebui sau, altfel, de a muri?

— N-am încercat niciodată, dar aşa cred.

Ineni îşi desfăcu braţele şi arătă cu degetul masa supraîncărcată.

— Ei bine, atunci ne vom apuca de treabă. O să citeşti tot ce vezi aici, fără să te opreşti decât ca să mănânci şi să dormi, până când vei fi luat cunoştinţă de toate aceste informaţii. Patul tău e acolo, adăugă el arătând o uşiţă. Omul ăsta e sclavul tău, o să-ţi aducă tot ce-ţi trebuie. Peste o zi sau două, o să mai stăm de vorbă, şi atunci... Se îndreptă spre uşă. Atunci vom vedea. Mă apuc devreme de lucru, aşa cum ai putut constata, şi termin târziu. Sper că o să faci la fel. Şi mai ales nu-ţi face griji. Eu, unul, te plac îndeajuns de mult, prinţesa moştenitoare la fel. Ce poţi să ceri mai mult?

Ineni ieşi, făcând un semn din cap. Senmut se relaxă în sfârşit şi se apropie de sulurile de papirus. Nu putea vedea baza stivei, dar îşi aşeză mâna deasupra ei, conştient de gravitatea momentului. Cheia enigmei se afla aici, blândă şi primitoare, sub mâna lui.

— Adu-mi de mâncare şi nişte vin, îi ceru el distrat sclavului care aştepta în spatele lui.

Luă primul sul şi, aşezându-se la masă, îl desfăşură şi începu să citească.

După un an greu, pe care şi-l petrecu istovindu-şi ochii şi citind până la epuizare, cufundat în planurile vechi şi în diagrame, învăţând uzanţele şi tehnicile meseriei sale, Senmut fu în sfârşit autorizat să meargă să vadă unele dintre operele lui Ineni. Avu acces la rindea, la instrumentele de geometrie şi la pana desenatorului. Privirea sa perspicace şi talentul înnăscut îi permiseră să descopere lesne un unghi greşit şi să rezolve o problemă de construcţie. Îşi petrecu timpul învăţând cu cea mai mare plăcere. Pentru prima oară în viaţă, era fericit, cu adevărat fericit, şi pentru el nu mai exista nimic în afară de momentele pe care le petrecea cu maestrul său.

Ineni era deopotrivă mulţumit şi surprins. Încetul cu încetul, începu să-i facă plăcere tovărăşia acestui tânăr care devenea un bărbat frumos, cu minte ageră şi limpede, şi-şi luă treptat obiceiul de a-l consulta pe Senmut pentru fiecare proiect al său. Templul de la Medinet-Habu fu terminat. Altele fură înălţate la Ombo, Ibrim, Semneh şi Kumneh. Doar proiectul favorit al lui Tutmes, templul lui Osiris de la Abydos, rămânea un secret pentru Senmut. Ineni era singurul autorizat să lucreze la el şi, când Cel Unic venea să-şi consulte arhitectul, Senmut pleca să se plimbe în grădină, pe malul lacului.

Senmut ar fi vrut uneori să o vadă fie şi în treacăt pe mica prinţesă, dar asta nu se întâmpla niciodată. Era ca şi cum nu s-ar fi întâlnit niciodată. Făcu cunoştinţă cu Menkh, fiul lui Ineni, şi datorită lui află câteva anecdote despre Hatşepsut; de exemplu, că la prima vânătoare de raţe la care

fusese, ţintise cu dibăcie o pasăre, străpungând-o cu săgeata, dar, după primul strigăt de bucurie, izbucnise în plâns şi legănase în braţe trupul însângerat. Menkh îi mai spuse că Hatşepsut se distingea la antrenamentul militar. Aahmes pen-Nekheb o mustra ca pe oricare alt recrut tânăr, ceea ce ea accepta fără să crâcnească, şi mâna caii la fel ca un bărbat. Senmut îl plăcea pe Menkh. Acesta avea siguranţa liniştită şi amicală pe care i-o conferea rangul tatălui său, dar aproba dorinţa lui Senmut de a se apropia de cercurile puterii şi-l trata cu simpatie. În ciuda diferenţei dintre originile lor, cei doi tineri descoperiră multe puncte comune.

După câtva timp de la primele lecţii luate cu Ineni, Senmut se duse la târgul din Teba să angajeze un scrib. Îi dictă acestuia o scrisoare pentru Benya, în care-i povestea tot ce se petrecuse, atât cât îi îngăduia punga, deoarece scribul era plătit la cuvânt, iar cuvintele i se îngrămădeau pe buze. Peste o lună, primi un răspuns entuziast în care Benya îl anunţa că nu se va întoarce decât în primăvara viitoare.

Senmut îşi cumpără o frumoasă brăţară din electrum, pe care era gravată noua lui situaţie socială, pentru ca nimeni să nu o mai ignore, şi-şi înfrumuseţă veşmintele cu fir de aur. Era încă preot, dar nu se ducea decât rareori la templu. Riturile cultului îl interesau prea puţin şi prefera să se plimbe printre obeliscurile de la Karnak, gândindu-se la ce ar fi făcut el dacă i s-ar fi cerut să completeze acest impresionant şir de monumente. Îi plăcea să primească omagiile celor care, cu puţin timp în urmă, nu i-ar fi dat nici o atenţie şi îi plăcea să discute în carierele de piatră cu ceilalţi arhitecţi, fără a manifesta totuşi nici cea mai mică suficienţă. Ştia că era cale lungă de la statutul de ucenic la cel de om de încredere al faraonului, chiar dacă hainele îi erau mai luxoase, iar vinul pe care îl bea era adus din Charu.

N-o uită nici pe tânăra căreia îi datora o asemenea schimbare a norocului. Se părea însă că acum, după ce-şi achitase datoria, nu mai era deloc interesată de el.

8

Nu era întru totul exact că ea îl uitase. Când i se întâmpla să se gândească la el, Hatşepsut îl întreba pe Ineni ce mai face elevul lui; dar, cum acesta părea să se achite foarte bine de noile sale sarcini, nu se mai interesă prea mult de el.

La doi ani după întâlnirea lor, Hatşepsut observă, spre marea ei surprindere, că devenise femeie. Ritul trecerii la vârsta adultă fu îndeplinit. Nosme îi strânse jucăriile şi hainele de copil, pe care preoţii aveau să le scoată din nou într-o bună zi ca să i le pună în mormânt. Ani îi arse părul într-o cupă de argint, sub privirea indiferentă a lui Hatşepsut, care se gândea că suferinţa provocată de moartea lui Neferu nu încetase să se stingă în aceşti ani, astfel încât acum sora ei se număra printre amintirile din copilăria sa.

Fumul înecăcios al părului ars plutea în încăpere. În căldura toridă a acestei zile de vară, ea aştepta cu nerăbdare momentul când urma să plonjeze în apa răcoroasă a lacului sfânt. La sfârşitul ceremoniei, se mulţumi să-şi ia un rămas-bun politicos de la Nosme, care avea să locuiască de-acum în afara palatului. Chemarea lacului era mai puternică decât orice altă formă a datoriei. Mai târziu, regretă graba şi se duse să o vadă pe bătrână.

La începutul după-amiezei, fu condusă în noul ei apartament, care nu era cu mult mai mare decât cel dinainte şi puţin mai bine mobilat, fiindcă nu fusese numită încă moştenitoare regală. Continuă să meargă la şcoală. La doisprezece

ani, se bucura de o libertate destul de mare. Noile ei slujnice se arătau mai respectuoase faţă de ea şi mai supuse. În schimb, tatăl ei îi căuta mai des tovărăşia, punând să fie chemată sau apărând pe neaşteptate înainte ca ea să plece la şcoală. Tutmes se dovedea un paznic mult mai eficient decât fusese vreodată Nosme. Uşa îi era păzită de soldaţi înarmaţi, care făceau parte din suita Maiestăţii Sale. Ca urmare, nu reuşea decât foarte rar să scape de sub supravegherea lor ca să-l viziteze pe Nebanum şi animalele acestuia.

Într-o după-amiază înăbuşitoare, în timp ce-şi apropiase pernele de fereastră ca să-şi facă siesta, fu anunţată Ahmes.

Hatşepsut îşi văzuse rar mama de la ceremonia rituală. Se întâlneau la masă şi sporovăiau împreună despre studiile ei şi performanţele la aruncarea suliţei, dar Ahmes nu pomenise niciodată de noua ei situaţie de prinţesă moştenitoare. Dezaprobarea mamei sale crease între ele o răceală, şi Hatşepsut se simţea deopotrivă intrigată şi rănită. Avea încă nevoie de sprijinul, înţelegerea şi simpatia mamei sale, dar nu-i trecuse niciodată prin minte că răceala ei aparentă era dată de neliniştea nespusă provocată de viitorul acestei flori a Egiptului.

Vizita era într-adevăr o surpriză. Hatşepsut sări să-şi sărute mama, îmbrăcată toată în albastru, culoarea ei preferată. Ahmes o strânse în braţe şi-şi concedie suita. Palatul era tăcut. Ahmes schiţă un zâmbet şi rămase în picioare. Cât despre Hatşepsut, aceasta se lăsă să cadă pe perne, cu picioarele încrucişate.

— Încercam să mă răcoresc un pic, spuse ea. Dar nu reuşesc deloc să dorm. Şi tu, mamă? Nu-ţi faci siesta?

— Somnul mă ocoleşte. Îmi fac griji pentru tine, Hatşepsut, şi voiam să vorbim despre toaleta ta.

— Toaleta mea?

Hatşepsut nu dăduse niciodată atenţie hainelor pe care le purta.

— Da. Eşti aproape femeie şi cred că ar trebui să porţi o rochie în loc să alergi în şort ca băieţii, ca o sălbatică mică. O dată ce a ajuns la vârsta adultă, orice fată trebuie să poarte costumul femeilor. Iar tu, Hatşepsut, tu trebuie cu atât mai mult să dai atenţie felului în care te îmbraci.

— De ce? Sunt aproape femeie, dar nu sunt încă femeie. Dacă port o rochie, n-o să mă mai pot căţăra în copaci şi nici să-l întrec pe Menkh la alergare. E chiar aşa de important, mamă?

— E foarte important, răspunse Ahmes cu o fermitate neaşteptată.

Această tânără cu picioare lungi şi brune, cu talia atât de subţire, care îşi legăna piciorul şi o privea cu o condescendenţă tandră, era periculos de aproape de a deveni o străină pentru ea.

— O prinţesă nu trebuie să se îmbrace ca un băiat.

— Dar nu sunt prinţesă, replică liniştită Hatşepsut. Sunt un prinţ, şi nu orice prinţ. Sunt prinţul moştenitor. Tata a spus-o. Într-o bună zi, o să fiu faraon; şi cum nici o femeie nu poate deveni faraon, sunt prinţ.

Pufni în râs, şi Ahmes o recunoscu pe fetiţă sub trăsăturile tinerei femei. Hatşepsut se ridică.

— Nu văd deloc ce importanţă are dacă port mai departe un şort în loc să mă sugrum într-o rochie. Încă nu vreau să fiu femeie. Vai, mamă! continuă ea serioasă, cuprinzându-şi mama de mijloc. Cum aş putea să-mi ţin echilibrul în car sau să trag cu arcul dacă mi-aş simţi mişcările stânjenite şi aş fi atentă la ce port?

— Aşadar, acum te pasionează arcul şi săgeţile, nu-i aşa?

— Da, bineînţeles! Pen-Nekheb e mulţumit de mine, şi tata mi-a dat voie.

— Şi Tutmes? Pen-Nekheb se ocupă în continuare de el?

— Aşa cred. Nu mai vorbeşte cu mine.

Cuprinsă cu adevărat de spaimă, Ahmes îşi apucă fiica de braţ şi o împinse pe perne, rămânând aplecată peste ea.

— Ascultă-mă bine, Hatşepsut! Sunt mai în vârstă decât tine şi am învăţat că există o prăpastie între dorinţe şi împlinirea lor; o prăpastie întunecată în care colcăie şerpii dezamăgirii şi ai disperării.

Hatşepsut o privi stupefiată. Tonul acesta autoritar, imperios era cât se poate de neobişnuit la această femeie, a cărei blândeţe şi amabilitate erau legendare. Se îndreptă, şi Ahmes continuă:

— Tatăl tău te-a desemnat moştenitoare. Aşa că eşti moştenitoare. Viitorul ţi se pare o câmpie veşnic verde, minunată şi la fel de mare ca paradisul zeilor. Peste câţiva ani însă, tatăl tău se va duce şi el lângă zei şi atunci o să te trezeşti la cheremul preoţilor şi al lui Tutmes.

Fata se încruntă; orice urmă de dezinvoltură o părăsise.

— Tutmes? Dar e un băiat prost şi moale.

— Se poate, dar e totuşi fiu de rege, căruia îi va reveni cândva dubla coroană, orice ar face tatăl tău ca să evite asta. Şi tu va trebui să te măriţi cu el, Hatşepsut. Nu e nici o îndoială în privinţa asta, sunt profund convinsă.

— Dar preoţii sunt în slujba lui Amon, şi eu sunt încarnarea lui Amon pe pământ. Tutmes nu poate să schimbe cu nimic acest lucru, replică ea, cu ochii strălucind de emoţie.

— Sunt mulţi la templu care vor un faraon slab şi nătâng pentru ca ei să se poată îmbogăţi mai lesne; pe deasupra, nimeni nu va crede că o fată lipsită de experienţă e-n stare să poarte povara copleşitoare de a conduce o ţară

întreagă, ce spun eu, un imperiu clădit pe război şi consolidat printr-o atenţie neîncetată.

— Dar când tatăl meu se va urca în barca lui Ra, n-o să mai fiu o fată lipsită de experienţă. O să fiu femeie.

—- Credeam că nu vrei să fii femeie, răspunse Ahmes maliţioasă.

Fata rămase cu gura căscată şi îi adresă mamei sale un zâmbet trist.

—- Vreau să fiu faraon, răspunse ea, dar încă nu vreau să fiu femeie.

—- Asta nu înseamnă că n-o să renunţi la hainele acestea de copil şi n-o să te îmbraci cum trebuie, aşa cum cere poziţia ta, replică rece Ahmes.

—- Nu! strigă Hatşepsut, sărind în picioare. O să mă îmbrac cum vreau!

Ahmes se ridică şi ea şi, aranjându-şi veşmintele, se îndreptă spre uşă.

— Khaemwese, văd, e mult prea bătrân de-acum ca să se mai ocupe de educaţia copiilor regali. Pare incapabil să te înveţe respectul datorat mame tale. O să vorbesc cu nobilul tău tată. Nu eşti decât un copil răsfăţat şi capricios, Hatşepsut, şi e timpul de acum să te obişnuieşti cu răspunderile care-ţi revin. O să vedem noi.

Ieşi din încăpere, păşind dreaptă în rochia ei albastră şi străvezie.

Hatşepsut se strâmbă şi se ghemui printre perne cu un aer maliţios. „Niciodată!" îşi zise ea. Şi, în ciuda orei târzii şi a oboselii, nu reuşi să adoarmă.

Tutmes nu o forţă să poarte rochii. Când Ahmes abordă subiectul, el o întrerupse brutal.

— Lasă copilul să poarte ce vrea. Încă n-a venit vremea să o sufocăm cu constrângerile vârstei adulte. Nu vreau ca învăţătura să fie o povară pentru ea. Aşa am hotărât!

Jignită, Ahmes se retrăsese în apartamentele ei, pradă unei migrene violente. Nu o imploră pe Isis. „Zeiţa trebuie să fi avut lucruri mai bune de făcut, fiindcă altfel ar fi răspuns de mult rugăciunilor mele", îşi zise ea.

Hatşepsut, pe jumătate goală şi ciufulită, continuă să se zbenguie prin grădini şi prin palat, crescând ca una dintre acele minunate flori de lotus albastru care-i plăceau atât de mult, sălbatică şi exotică. La şcoală, împreună cu Menkh, User-amon, Hapusenb şi Tutmes, începu să prindă câteva noţiuni de înţelepciune. La antrenamentul militar însă învăţa cu totul altceva: cum să ţintească bine în ciuda zdruncinăturilor carului, cum să nimerească drept în inimă, cum să-l păcălească pe duşman, cum să prevadă mişcările inamicului. Îi plăcea la nebunie să se uite la manevre, stând la adăpost de căldura caniculară în cortul ei: norii de praf, soldaţii îmbrăcaţi în piele ascultând de ordinele răguşite ale şefului lor şi mânându-şi carele cu o iscusinţă uimitoare. Se simţea atât de în largul ei, dreaptă şi încordată în şorţuleţul ei, încât de departe semăna cu un mic prinţ trecându-şi oamenii în revistă, primind cu gravitate salutul unei armate de lănci ridicate.

Viaţa era plăcută. Fiecare nerv al corpului ei desăvârşit se concentra asupra sarcinii pe care o avea de îndeplinit, în ciuda şuşotelilor bărbaţilor sau a strigătelor lor de încurajare. Şi ştia că nu departe se afla tatăl ei, bine înfipt pe picioarele depărtate, cu pumnii în şolduri, care aştepta sfârşitul instrucţiei ca să-şi dea părerea.

Într-o dimineaţă îngheţată din luna lui Thot, pe când Hatşepsut dormea adânc, ghemuită sub pături în faţa tăciunilor dogoritori, tatăl ei veni să o trezească. Simţi o mână aşezându-i-se pe umăr şi scuturând-o uşor, ceea ce o trezi pe dată. El îi puse un deget pe buze şi îi făcu semn să se scoale. Fata se supuse, cu mintea încă înceţoşată de visele plăcute.

Sclava ei dispăruse şi căută pe bâjbâite cu ce să se îmbrace. Faraonul îi întinse o pelerină groasă de lână şi o pereche de sandale, după care ieşi. Hatşepsut îl urmă, întrebându-se ce se întâmplă. O dată ce traversaseră fără zgomot pasajul care ducea la mica ei grădină personală, el se opri. Stelele scânteiau încă pe cerul negru, făcând ca palmierii de pe malul fluviului să se desluşească în beznă. Un vânt rece biciui faţa lui Hatşepsut în timp ce aştepta răbdătoare o explicaţie.

Faraonul se aplecă spre ea şi murmură:

— O să facem o mică plimbare cu mama ta şi cu Ineni. Nimeni nu trebuie să ştie unde mergem. O să traversăm fluviul.

— Mergem la morţi?

Avea impresia că deja îi simte în tăcerea aceea apăsătoare de dinaintea zorilor.

— Ceva mai departe. O să conducem noi înşine barca şi vom pleca fără sclavi. E mai bine să plecăm cât mai e răcoare, ca să ne înapoiem pe la amiază.

Se întoarse şi o luă pe aleea străjuită de copaci, urmat de fiica sa, care-i păşea pe urme tăcută ca o pisică.

Fură opriţi o dată, dar Tutmes îl îmbrânci pe arcaş şi-şi ridică gluga, descoperindu-şi faţa. Soldatul, zăpăcit, salută şi îi lăsă să treacă. Ajunseră la debarcaderul bătut de valurile domoale, care luceau în lumina lunii. Două siluete cu feţele acoperite de glugi aşteptau, nemişcate, într-o ambarcaţiune fragilă. Tutmes o ridică pe Hatşepsut, iar Ahmes o luă în braţe şi o instală pe o scândură grosolană pusă de-a curmezişul bărcii.

„Văd că mi se întâmplă întotdeauna multe aventuri pe apă!“ îşi zise Hatşepsut, în timp ce Tutmes, împingând cu putere, desprindea barca de ţărm. Îşi lepădă mantia şi se apucă să mânuiască prăjina, sub privirile admirative ale lui Hatşepsut, care nu-l văzuse vreodată pe tatăl ei îndeplinind vreo muncă hărăzită în mod obişnuit sclavilor.

„Ce facem aici, în mijlocul fluviului? Ce s-a întâmplat? Suntem cumva pe cale să fugim? Să fi fost Egiptul invadat?" Ştia însă foarte bine că, dacă aşa ar fi stat lucrurile, Tutmes, departe de a fugi, ar fi plecat mai degrabă la luptă. Tocmai când începea să se lase legănată de mişcările bărcii şi de zgomotul apei, tatăl ei sări pe ţărm şi îi puse să urce Scara Morţilor. Hatşepsut fu străbătută de un fior de nelinişte când puse piciorul pe piatra cenuşie şi îngheţată. Mama ei o urmă. Ineni îi întinse mantia lui Tutmes, sări uşor din barcă şi o legă bine cu odgonul. Apoi, fără o vorbă, trecu în fruntea coloanei.

Cu toţii evitară să privească spre dreapta. Templele şi drumul alb şi pustiu răspândeau o impresie de dezolare şi de ostilitate, ca un soi de avertisment care îi făcu să grăbească pasul. Deodată, Ineni se opri, scoţând o exclamaţie de satisfacţie, şi cu toţii se strânseră în jurul lui. Cerul devenise ceva mai luminos. Lăsaseră oraşul departe în urma lor, de cealaltă parte a fluviului, dar la mare distanţă spre sud, o lumină intensă vestea Luxorul şi celălalt lăcaş al lui Amon.

Ineni arătă cu degetul spre sol, apoi spre falezele dinspre vest.

— Cărarea e pe aici, Maiestate, spuse el cu o voce surdă. O să pătrundem în adâncul ţinutului. Drumul va fi cam greu. Prinţesa poate că ar trebui să meargă în spatele mamei ei, în timp ce mă veţi urma.

Tutmes aprobă şi porniră din nou la drum, urmând o potecă de capre care şerpuia printre salcâmi şi smochini. Hatşepsut, care încheia şirul, se uita atentă pe unde călca. Pietrele tăioase erau numeroase, ascunse sub un strat fin de nisip. Mersul o încălzise, şi inima îi bătea tare. Tutmes ordonă un popas şi o întrebă dacă nu mergeau prea repede pentru ea. Gâfâind, fata dădu energic din cap, cu ochii sclipitori, şi nu încetiniră ritmul decât din grijă faţă de Ahmes.

Deodată, Tutmes îşi ridică mâna, şi Ineni se opri ca şi cum ar fi ghicit gândurile stăpânului său. Cele două femei aşteptară.

— Ra se iveşte din nou, declară Tutmes. Să ne oprim să-i aducem omagiu.

Mica trupă rămase nemişcată, cu ochii aţintiţi pe creasta zdrenţuită a falezei. Vântul se opri brusc. Stâncile şi nisipul, tufişurile, totul şi toţi aşteptau, ţinându-şi răsuflarea, mângâierea blândă de căldură şi viaţă. Hatşepsut, impresionată de solemnitatea clipei, părea o statuie de marmură.

Deodată, în momentul când calmul şi aşteptarea deveneau insuportabile, creasta falezelor se coloră în roz şi toţi patru căzură în genunchi. Ra, în toată splendoarea sa, se înălţa la orizont şi exact în acel moment Hatşepsut simţi pentru prima dată că era într-adevăr fiica zeului, încarnarea sa desăvârşită.

Porniră din nou la drum, în căldura blândă a dimineţii, înconjuraţi de stolurile de păsări care salutau ivirea noii zile.

Nu peste mult, ajunseră la porţiunea de potecă ce se afunda în munte, şerpuind în umbră, între doi pereţi abrupţi, pentru ca apoi să dea într-o vale.

Locul era tăcut. Razele soarelui dogoreau. Valea se întindea până la poalele unei faleze impunătoare. În dreapta şi-n stânga, muntele cobora în trepte, şi poteca pe care aveau să o urmeze şerpuia de-a lungul versantului nordic pentru a dispărea în zare. La sud, la poalele falezei, se afla o mică piramidă cu unghiuri bine conturate, ai cărei pereţi de calcar alb luceau la soare. De jur-împrejur, zăcea o îngrămădire impresionantă de blocuri de piatră şi de coloane prăbuşite.

— Asta-i tot ce a mai rămas din templul mortuar al lui Osiris, părăsit de mulţi ani, explică trist Tutmes.

Atmosfera stranie a locului părea să-l apese. Îşi veni însă în fire şi porni din nou la drum. Ineni şi Ahmes îl urmară, dar Hatşepsut nu se putea smulge liniştii fermecătoare a văii. Admiră rând pe rând, cuprinsă de uimire, pereţii stâncoşi, mica piramidă, nisipul cenuşiu şi maroniu.

„Valea asta e a mea, îşi zise ea. E un loc sacru. O să construiesc aici cândva, dar ce anume? Deocamdată, n-am nici cea mai mică idee. Tot ce ştiu e că tocmai am descoperit locul hărăzit fiicei lui Amon."

Când mama sa o chemă, îngrijorată, i se păru că se transformase şi ea în piatră şi nu mai putea face un pas. Valea o chema la ea. Cu toate acestea, se resemnă să se alăture celorlalţi. Pătrunsă cu totul de irezistibila magie a locului, nu se împiedică nici măcar o dată în timp ce păşea peste pietrele de pe potecă.

Atinseră în sfârşit creasta şi coborâră apoi de-a lungul unui defileu sinuos. În cele din urmă, ajunseră la destinaţie.

— Iată locul de care vorbeam, îi declară Ineni lui Tutmes. Doar un călător foarte îndrăzneţ ar cuteza să se aventureze până aici şi, după cum puteţi vedea, în acest defileu se pot săpa o sută de morminte a căror intrare ar fi ascunsă de privirile indiscrete de stâncile astea uriaşe. Pe deasupra, adăugă el ridicând din umeri şi arătând cu degetul, Ea este aici.

Hatşepsut privi în direcţia indicată şi zări, în fundul văii, o stâncă enormă triunghiulară, izolată, care părea să apere intrarea.

Ahmes îşi căută amuleta.

— Ia seama la zeiţa de pe piscul vestic, murmură ea, fiindcă loveşte fără să te vestească.

— Meret-Seger, Meret-Seger, exclamă Tutmes, Prietenă a Tăcerii! Ce paznică de temut! Ineni, arată-mi locul exact pe care l-ai ales. Ahmes, Hatşepsut, staţi aici. Adăpostiţi-vă de soare sub o stâncă.

Tutmes şi Ineni se îndepărtară şi se făcură în scurt timp nevăzuţi. Liniştea era apăsătoare. Hatşepsut simţea aţintită asupra ei privirea răutăcioasă şi geloasă a zeiţei şi începu să murmure câteva incantaţii. Ahmes, întinsă pe pământ, cu ochii închişi, părea să respire cu dificultate. Cu o uşurare nespusă, Hatşepsut îi văzu întorcându-se pe tatăl ei şi pe Ineni, scăldaţi în sudoare.

— Sunt de acord cu alegerea ta, Ineni, decise Tutms, şi te îndemn, Hatşepsut, să accepţi şi tu mormântul pe care ţi l-a ales Ineni. Locul ăsta e întru totul potrivit pentru o regină.

— Sau pentru un faraon?

Tutmes nu zâmbi. Era istovit, şi acum, că dusese la bun sfârşit ceea ce-şi propusese, voia să bea şi să mânânce.

— Dacă-mi place mie, înseamnă că e bun pentru oricine, răspunse el sec. Ineni, vei instala tabăra muncitorilor în deşert şi vei lărgi şi nivela pe cât se poate poteca asta nenorocită. Alege-ţi cu grijă meşterii constructori şi nu angaja prea multă lume. De data aceasta, ei vor muri o dată ce vor încheia lucrarea. Trebuie să mă feresc, ca şi familia mea, de jefuitorii de morminte. Prima victimă îi va fi oferită ca jertfă lui Amon, iar a doua lui Meret-Seger. Acum, hai să mergem. Liniştea asta are urechi, nu mă simt în largul meu aici.

Şi, ca şi cum aceste ultime cuvinte ar fi declanşat cu adevărat panica printre membrii grupului, se năpustiră cu toţii afară din vale, aruncând priviri furişe în urma lor.

Când ajunseră la debarcader, barca se legăna uşor, apa scânteia şi, pe celălalt mal al fluviului, stindardele oraşului imperial fluturau vesele în vânt.

Se urcară în barcă şi dezlegară parâmele. Îmbătată de mireasma florilor de pe malul Nilului, care ajungea până la ea, Hatşepsut visa la valea ei.

Partea a II-a

9

Senmut avea optsprezece ani şi devenise melancolic. Se plictisea de când maestrul lui îl părăsise ca să înfăptuiască un proiect misterios pe colinele Tebei, însoţit de Benya şi de câţiva tineri meşteri constructori. Timp de o săptămână sau două, Senmut se distrase desenând planuri grandioase pentru viitorul lui mormânt, dar se plictisi repede şi renunţă. Primăvara venise din nou. Mlaştinile erau pline de vânat de apă.

În ziua aceea, a treia din luna lui Paopi, înfăşură într-o pânză nişte peşte afumat, o bucată de pâine, brânză, un pumn de smochine şi o ulcică de vin şi porni în direcţia fluviului. Nu mai ieşise de mult şi nimic nu i se păru mai plăcut în dimineaţa aceea însorită decât o plimbare îndelungată. Ieşind din oraş, o apucă pe un drum care-l duse la fluviu, şerpuind printre mlaştini şi trestiile de un verde aprins. Senmut nu voia decât să scape de plictiseală şi de o lene care-l copleşiseră. Îşi schimbase hainele frumoase cu şorţul ţărănesc, scurt şi greu, pentru a fi liber în mişcări. Picioarele goale i se înfundau adânc în nisipul umed şi în iarbă. Dincolo de ogoarele unde trudeau ţăranii, se înălţau în văzduhul limpede al dimineţii dealurile şi falezele, adevărate metereze ale Egiptului împotriva deşertului şi a războiului şi în acelaşi timp paznici ai fertilităţii sale.

În jurul amiezei, ajunse pe malul fluviului. Se aşeză la umbra unui curmal şi scoase merindele. Plimbarea îi făcuse poftă de mâncare şi se îndestulă cu plăcere, nu fără a se gândi

că nu cu mult în urmă era nevoit să dea o raită pe la bucătăria templului ca să-şi potolească foamea. Când termină masa, se întinse, cu mâinile împreunate pe burtă, şi fu cuprins pe dată de somn. Avea timp destul să facă o siestă înainte de a se întoarce.

Deodată, ceva îl lovi din plin în piept, atât de violent, încât sări în picioare, încovoiat de durere, cu răsuflarea tăiată. După ce-şi veni în fire, îşi dădu seama că avea sub ochi o raţă moartă, cu penaj verde şi albastru, cu capul zdrobit, şi auzi deodată un zgomot printre ierburile înalte care se dădură brusc la o parte, lăsând să apară o fată.

Zveltă şi aproape la fel de înaltă ca el, era încălţată cu sandale cu şireturi fine, şi fiecare deget de la picior era împodobit cu o piatră albastră. Unghiile îi erau vopsite în roşu, ca şi gura care exprima acum surprinderea cea mai vie. Ochii păreau imenşi, prelungiţi în triunghi în ambele colţuri şi vopsiţi de jur-împrejur cu khol. Pleoapele îi erau acoperite de un strat fin de pudră albastră. Părul tuns drept îi cădea peste frunte într-un breton sever de un negru intens şi se revărsa ţeapăn peste umeri. Fruntea îi era încinsă de o fâşie groasă de aur, iar pe piept, un pieptar greu de electrum împodobit cu turcoaze neşlefuite azvârlea scânteieri la fiecare respiraţie. Purta şorţul scurt al băieţilor, împodobit cu o cingătoare aurită. Sânii nu erau decât două proeminenţe mici ascunse sub pieptar. Senmut era răscolit şi nu-i aruncă nici o privire sclavei care se strecură alături de stăpâna ei, nici tânărului nobil îmbrăcat în piele care apăru în urma sa.

— Faţa la pământ! porunci deodată fata, pe un ton de surprindere ofensată.

Fără a da drumul săgeţii, Senmut îngenunche, cu zâmbetul pe buze. Nu putea să se înşele în privinţa acestui glas, deşi devenise mai grav şi mai melodios în cei patru ani

scurşi. Era chiar ea, binefăcătoarea lui! Dar ce se mai schimbase!

— Ţărane, raţa mea e la picioarele tale, şi săgeata mea e în mâna ta. Doar nobilii au privilegiul ăsta. Las-o!

Senmut îşi desfăcu încet palma şi sclavul se aplecă să ia săgeata.

Era ca şi cum i-ar fi străpuns gâtul.

— Şi raţa mea, continuă ea, ce voiai să faci cu ea? De când pândeşti prilejul să o furi şi să fugi? Să-l las să vorbească, Hapusenb?

— Tu hotărăşti, prinţe, răspunse grav tânărul. Dar, de vreme ce-mi ceri părerea, sunt surprins să văd că un ţăran poartă pe braţ însemnul arhitecţilor şi are capul ras ca un preot.

Se lăsă o tăcere adâncă. Apoi se înălţă un glas calm.

— Ridică-te, preotule! Tu eşti, nu-i aşa? Bineînţeles că tu eşti! Nu cunosc nici un alt preot destul de smintit ca să se deghizeze deopotrivă în arhitect şi în ţăran.

Senmut se ridică, frecându-şi genunchii. De data aceasta, nu căută să-i ocolească privirea. Hatşepsut îi răspunse la zâmbet şi, cu o mişcare afectuoasă, se apropie vioaie de el.

— Pare-se că suntem hărăziţi să ne întâlnim în cele mai ciudate împrejurări, spuse ea râzând. N-o să scap deci niciodată de tine? Ce faci aşa de departe de Teba? Prindeai anghile, preotule?

Senmut îl examină amănunţit pe însoţitorul ei, care stătea cu braţele încrucişate pe pieptu-i lat. Lancea îi era prinsă cu un şnur de centura de piele împodobită cu aur. Un zâmbet imperceptibil îi trecu peste faţă.

— Aveam nevoie să mă plimb puţin, răspunse în cele din urmă Senmut. Pe urmă, m-am odihnit aici, am prânzit şi am adormit. Raţa ta, prinţe, a căzut peste mine ca un trăsnet.

— Dar cum stai cu lucrările tale? îl întrebă ea.

— Deocamdată, nu am nimic de făcut. Nobilul Ineni e plecat şi nu ştiu cu ce să-mi umplu zilele.

— Evident, oftă ea. Ineni lucrează pentru tatăl meu. Ei bine, nu vrei să ni te alături la vânătoare, preotule? Sunt convinsă că o să fiu în stare să-ţi umplu ziua. Se întoarse brusc spre Hapusenb. E preotul care mi-a făcut un serviciu, îi explică ea. Şi, după cum vezi, se ţine de mine ca un căţeluş.

Ochii îi străluceau de plăcerea pe care o simţea făcând asemenea glume, căreia nu i se putea împotrivi.

Senmut îl salută solemn pe fiul vizirului Egiptului de Jos, buimăcit de a se afla în faţa unei asemenea personalităţi.

Hapusenb, în ceea ce-l priveşte, înclină din cap.

Avea doar un an mai mult decât Senmut şi, la fel ca Menkh, poseda aroganţa inconştientă pe care i-o conferea poziţia socială, dar, spre deosebire de Menkh, era chibzuit, prevăzător şi deja capabil să-şi înlocuiască tatăl cu autoritate în funcţiile de administrator. Hatşepsut avea întotdeauna încredere în el fiindcă era un băiat loial. Se jucaseră şi vânaseră deseori împreună, aşa cum se duseseră împreună la şcoală, încercând să capete fiecare aprobarea lui Khaemwese, apoi fiind deseori rivali, indiferent că era vorba de trasul cu arcul sau de mânarea carului.

— Te salut, preotule! spuse el. Ai mult noroc că i-ai putut face un serviciu speranţei Egiptului.

— Speranţa Egiptului! pufni Hatşepsut. Floarea Egiptului! Haideţi înapoi la barcă, fiindcă timpul trece şi o singură raţă e o recoltă jalnică pentru o zi de vânătoare.

Se întoarse şi se afundă în desişurile de trestii, cu Hapusenb pe urmele ei. Senmut îşi luă de jos sacul cu mâncare şi, buimăcit, îi urmă. După scurtă vreme, ieşiră pe malul fluviului, unde se legăna o ambarcaţiune vopsită în roşu şi

galben, împodobită cu stindarde albastre şi albe. Intrarea cabinei era protejată de perdele grele de damasc în spatele cărora Senmut zări o grămadă de perne şi o carafă de vin şi o cupă cu fructe pe o măsuţă joasă. La provă, aştepta un marinar, cu prăjina în mână; în faţa lui, se înălţa un mic catarg aurit, de care era prinsă o velă strânsă. În partea din spate, fusese desfăcut un baldachin, pe care se lăfăia nepăsător un grup de tineri şi tinere. Deasupra capetelor lor, pe fondul de un albastru adânc al cerului, se agitau încet evantaie din pene de struţ. O pasarelă mică lega intrarea în cabină de ţărm, unde aştepta răbdător un soldat.

Pălăvrăgelile şi râsetele ajunseră la urechile lui Senmut cu mult înainte de a vedea barca şi, dintr-o dată, îşi dori din toată inima să se afle în altă parte, într-un loc cunoscut şi sigur, în camera de lucru a lui Ineni, de exemplu, sau, pur şi simplu, pe cale de a dormi sub palmierul unde stătuse mai devreme. Nu avea nici un chef să devină ţinta atenţiei sau protejatul acestor tineri nobili, atât de superiori lui, cu veşmintele lor scumpe şi bijuteriile nepreţuite, dar era prea târziu ca să mai dea înapoi.

Vorbele li se stinseră pe buze, şi capetele li se înclinară când Hatşepsut străbătu pasarela, cu Hapusenb păşind imperturbabil după ea. Senmut urcă ultimul, conştient de ţinuta sa grosolană de ţăran, de absenţa perucii, de genunchii murdari şi de sărmanul lui sac ascuns sub braţ. Simţi în spate privirea dezaprobatoare a santinelei, dar deja se afla la bord şi trecea de umbra şi răcoarea liniştitoare ale cabinei. Hatşepsut îi făcu semn marinarului. Începură să alunece pe firul apei şi, spre marea lui surpriză, o simţi pe Hatşepsut luându-l de braţ şi trăgându-l la umbra baldachinului. Hatşepsut se azvârlise pe perne şi bea frenetic cupe mari de apă, plescăind din buze; lancea pe care o purta la şold lovea

puntea ambarcaţiunii. Se lăsă tăcerea. Aşa cum se temuse, toate privirile erau aţintite asupra lui Senmut, care le înfruntă cu semeţie. Hapusenb îi puse mâna pe umăr.

— Iată-l pe preotul... cum te cheamă? şopti el.

— Sunt Senmut, răspunse el cu glas tare, preot al lui Amon şi arhitect pe lângă marele Ineni.

Mica adunare se ridică, sub ochii aprobatori ai lui Hapusenb, în timp ce Hatşepsut aşeza câteva perne alături de ea.

Fără a-şi crede ochilor, Senmut se apropie de ea, se aşeză turceşte şi primi cupa pe care i-o întindea ea. Conversaţiile reîncepură din plin şi simţi câteva picături de sudoare brobonindu-i tâmplele. „Eu sunt ăsta care mă aflu aici, stând pe satinul acesta nepreţuit şi printre femeile cele mai cunoscute şi mai puternice ale Egiptului?“ se întreba el.

— Foarte bine, spuse Hapusenb. Aici fiecare îl respectă pe cel care ştie să vorbească în numele lui. Spune-mi, Senmut, cum e să lucrezi pentru Ineni? Eu mă temeam de el când eram mic. Când venea la tatăl meu, ne trata ca pe nişte ştrengari. „Afară cu voi!“ striga, şi asta îl distra nespus pe tata.

Senmut îl privi cu recunoştinţă, ştiind că acesta încerca să-l facă să se simtă în largul său; îi răspunse lui Hapusenb cum putu mai bine. Avea o faţă deschisă, simpatică şi, fără să ştie prea bine de ce, îl consideră imediat aliat. Tânărul nobil era frumos; bărbia energică şi ochii adânciţi în orbite inspirau încredere. Senmut se surprinse vorbind fără reţinere, dar simultan ceva din el îl sfătuia să rămână vigilent. „Ai mare grijă ce spui, fiindcă te afli în tovărăşia unor nemuritori. Nu spune în nici un caz nimic care ar putea avea urmări grave.“ Simţi deodată că cineva îl atingea pe umăr şi văzu un chip brun şi maliţios care îi zâmbea.

— Menkh! exclamă el uşurat.

Tânărul se aşeză lângă el.

— E un loc cam ciudat pentru un tânăr preot, spuse Menkh. Stai să afle tatăl meu! O să-şi piardă oare elevul preferat?

— În nici un caz! răspunse vesel Senmut.

Barca despica mai departe, în tăcere, apele sub cerul orbitor. Hatşepsut îngenunche la margine şi-şi lăsă mâna plină de brăţări să atârne în apa limpede.

În timp ce vorbea, Senmut îşi îndrepta mereu privirile spre părul ei răvăşit de vânt, spre profilul ei atât de pur şi de desăvârşit. Se simţea atras de ea, şi cunoştea frământările pasiunii, ceea ce-l făcea să se simtă ruşinat şi fascinat deopotrivă. Părea la fel de îndepărtată ca o zeiţă. Nu avea dreptul, îşi spunea el, să simtă pentru ea aceleaşi sentimente ca pentru o sclavă din taverne. Şi totuşi, nu era nici asta de fapt. Între ei exista o atracţie tacită, o recunoaştere a mâinii destinului, acea mână a destinului care făcuse să încolţească în el ambiţia de-a lungul acestor ani îndelungaţi de trudă la templu, mâna destinului care-l adusese în barca regală.

Simţi aţintite asupra lui privirile curioase ale femeilor, în care i se părea că nu se zăreşte nici o admiraţie. Nu avea cum să-şi dea seama de ceea ce vedeau ele: un bărbat tânăr şi înalt, înzestrat cu graţia şi forţa legendare ale panterei şi cu trăsăturile senzuale care îndemnau la plăcere. Şuşoteau şi râdeau între ele, în timp ce Senmut, fără a le acorda nici o atenţie, îi asculta pe Hapusenb şi pe Menkh vorbind despre nişte lucruri pe care le înţelegea foarte puţin şi le răspundea prudent, fără a se arăta totuşi evaziv.

La un moment dat, Hatşepsut scoase un strigăt. Se ridicară cu toţii de la locurile lor şi se apropiară de marginea ambarcaţiunii. Văzură un crocodil mare părăsindu-şi pe furiş adăpostul de sub trestii şi aruncându-se în apă, cu fălcile larg deschise.

Enorma siluetă cenuşie nici nu apucase bine să se îndepărteze, că Menkh îşi luă arcul.

— Vrei să-l omor, Alteţă?

— Nu. E un animal sacru, tovarăşul zeilor; pe deasupra, cred că e o prevestire. Lasă-l să trăiască, îi răspunse ea, dând din cap.

În timp ce vorbea, îi aruncase o privire ascunsă lui Senmut, după care-şi întorsese capul. El însă îi prinsese privirea stânjenită, întrucâtva îngrijorată, şi, cu inima bătând, rămase împreună cu ceilalţi uitându-se la crocodilul care se făcea nevăzut. „Cum s-a mai schimbat! îşi zise el. Ce a mai rămas din copila tandră şi mânioasă pe care am scos-o din lac?"

Spre sfârşitul după-amiezei, stârniră un stol de gâşte albe, care se împrăştiară zgomotos. Hatşepsut îi întinse lancea fără o vorbă, vrând să-l sfideze.

Într-o clipă, Senmut îşi aminti de casa părintească, de turnirele sale cu Senmen şi de dificultatea lor de a mânui prăjinile grele de lemn care ţineau loc de lănci. Jucăria asta de nobili era uşoară şi bine echilibrată; o ridică, ţinti şi o azvârli. Lancea zbură drept la ţintă, şi pasărea căzu ca o piatră. Senmut auzi de jur-împrejur un murmur admirativ. Menkh îi dădu o palmă peste spinare. Hapusenb înălţă din sprâncene.

— Ţinteşti bine pentru un preot, spuse Hatşepsut, mirată.

Mânia care-l năpădi îl făcu să se răsucească mai iute decât ar fi vrut.

— Tatăl meu e ţăran, spuse el. Ţăranii nu-şi învaţă copiii să vâneze cu suliţele.

— Ştiu, răspunse ea simplu, şi mânia lui Senmut se spulberă pe loc.

Barca se apropie de ţărm, şi Menkh dădu fuga să ia pasărea moartă.

— Ar trebui s-o iei, îi spuse ea lui Senmut, mângâind penele albe ale gâştei. Spune-le bucătarilor s-o gătească şi am putea s-o mâncăm împreună.

Fără un cuvânt, Senmut luă cu delicateţe pasărea, apoi se întoarseră la Teba, stând unul alături de celălalt, în vântul acelui sfârşit de după-amiază.

— Ţi-ar plăcea să-l cunoşti pe tatăl meu? îl întrebă ea când sosiră la debarcader.

Îi vorbise de foarte aproape şi el se răsuci, uşor tulburat, închipuindu-şi preţ de o clipă că-i propunea să urce în barca cerească. Pielea ei avea o strălucire arămie, şi părul părea să se aprindă în razele soarelui în asfinţit. Stătea atât de aproape de el, încât îi putea simţi parfumul de smirnă, cel mai sfânt dintre toate.

— Ai fost deosebit de liniştit astăzi, preotule, continuă ea. Ziua asta ţi-a fost propice?

— Nu ştiu, răspunse el cu stângăcie, dar e o zi de care o să-mi amintesc.

Senmut ţinea încă gâsca în mână.

— Dă-mi-o, spuse ea, o să pun să fie gătită special pentru tine şi o s-o mâncăm noi doi, împreună cu tatăl meu. Du-te să te odihneşti puţin, o să te chem eu. Sau poate că preferi să ne oprim aici şi să te întorci la lucrările tale?

Ştia că ea nu se referă la cina cu faraonul, dar dădu din cap.

— Nu, Alteţă, răspunse el încet. Îţi mulţumesc pentru ziua asta.

— O zi care făgăduieşte şi altele la fel? Îmi pare bine că ţi-a plăcut.

O salută, şi ea plecă, urmată de un roi de femei. Senmut o apucă încet spre camera de lucru a lui Ineni şi spre odaia sa.

Un sclav veni după el la ora cinei şi-l conduse prin întunericul înmiresmat al grădinilor până în faţa uşii duble a sălii de ospeţe, unde un crainic aştepta să-l anunţe. Senmut dădu să-şi bâlbâie numele, când omul împinse cu un gest batantele şi strigă: „Senmut, preot al marelui Amon, arhitect", şi Senmut pătrunse în mulţime. Sala i se păru uriaşă, mare ca şi curtea exterioară a templului; tavanul se pierdea în întuneric, în ciuda sutelor de lămpi împrăştiate pretutindeni. Sala dădea într-o parte spre o pădure de coloane printre care se întrezărea noaptea neagră care cuprinsese grădina. În anotimpul acesta primăvăratic, măsuţele joase erau împodobite cu flori proaspete de sicomori albi şi cu rodii portocalii; cât despre perne şi mantii, acestea erau acoperite de nenumărate flori de lotus albastre şi trandafirii.

O sclavă micuţă, goală şi timidă, abia mai mare decât un copil, se apropie de el şi, după ce-l salută cu o plecăciune adâncă, îi agăţă de gât un con de parfum. Alt sclav apăru în urma ei.

— Binevoiţi a mă urma, nobile Senmut, îi spuse el respectuos.

După ce-şi croiră drum prin mulţimea de musafiri, ajunseră la un mic baldachin situat între uşa şi colonada grădinii. Sclavul îi indică un grup de patru mese aurite, acoperite de flori, ale căror picioare erau ascunse sub o grămadă de perne. Văzând şovăiala lui Senmut, sclavul preciză:

— În seara aceasta cinaţi cu faraonul.

Apoi, după ce Senmut urcase cele două trepte ale estradei, omul adăugă:

— Vreţi vin?

Senmut dădu din cap că da, iar sclavul se făcu nevăzut în mulţime. Tânărul aşteptă, cu gâtlejul uscat ca iasca şi cu

nervii încordaţi, ameţit de parfumul amestecat al trupurilor calde şi al florilor. Îi fu oferită o cupă de aur lucrat atât de fin, încât îşi putea vedea degetele prin ea în timp ce o ducea la gură. În sfârşit, văzu deschizându-se larg uşile şi zări strălucirea pietrelor preţioase în întuneric. Conversaţiile încetară; doar briza îşi continua tânguitul molcom.

Crainicul trase adânc aer în piept şi anunţă:

— Horus, Taurul Puternic, Cel Iubit de Maat, Senior al lui Nekhbet şi Pen-Uarchet, Fiul Soarelui, Tutmes, cel Veşnic! Ahmes, Mare Soţie Regală, Mare Regină, Soră Regală, Cea Iubită de Faraon! Prinţul Moştenitor Hatşepsut Khnum-Amon, Cea Iubită de Amon, Fiica lui Amon!

Toţi genunchii se îndoiră şi braţele se întinseră înainte, iar frunţile se lipiră de pământ.

Senmut, expus tuturor privirilor, se prosternă şi el sub baldachin. Fu cuprins brusc de o îngrijorare cumplită. Ce se va întâmpla dacă nu-i plăcea faraonului? Ce se va întâmpla dacă nu răspundea cum trebuie şi era alungat ruşinos din sală? Gândul dizgraţiei îi era mai penibil decât cel al morţii.

Când îl văzuse pentru prima oară, de departe, Senmut nu-şi dăduse seama cât de mare era nimbul pe care autoritatea faraonului îl crea în jurul persoanei sale. Umerii i se părură mult mai laţi, picioarele mai musculoase, capul mai războinic, privirea mai incisivă, mobilă şi pătrunzătoare. În seara aceasta, era îmbrăcat în galben, culoarea lui preferată. Pieptarul era alcătuit din două mâini de cristal împodobite cu un filet de aur, ţinând între ele ochiul lui Horus făcut din turcoaz albastru încrustat cu ametist. Coiful era din piele galbenă, şi laturile sale îi cădeau până aproape de talie; iar deasupra frunţii se înălţau cobra şi vulturul care-şi aşterneau asupra mulţimii privirea rece şi cristalină.

Senmut o contemplă pe Ahmes cu un interes făţiş. Nu o mai văzuse niciodată pe mama lui Hatşepsut şi fu dezamăgit descoperind atât de puţină asemănare între ele. Hatşepsut purta încă şorţul tinerilor, dar în seara aceea nimeni nu se putea înşela în privinţa sexului ei. Ochii mari şi negri erau machiaţi cu khol verde-închis. În cozile grele, peste care purta o coroniţă de argint, erau prinşi muguri de flori albe. Un colier de argint îi cuprindea gâtul, şi de-a lungul braţelor se răsuceau şerpi din acelaşi metal. Doar luna nu avea de ce să-i invidieze luminozitatea rece a strălucirii.

Tutmes se lăsă să cadă greoi pe perne, Ahmes luă loc alături de el şi Hatşepsut, zâmbitoare, se aşeză lângă Senmut.

— Îmi pare bine că eşti aici, îi spuse ea. Mor de foame. Gâsca ta o să apară imediat şi o să vedem dacă te pricepi să alegi carnea dulce! Ce zici de brăţările mele? Mi le-a dăruit vizirul. Tată, adăugă ea lovindu-l uşor peste braţ, el e preotul de care ţi-am vorbit. N-are rost să te mai ridici din nou, preotule. Ai făcut destulă gimnastică pentru astăzi.

Senmut întâlni privirea cea mai tulburătoare, mai pătrunzătoare şi mai sfredelitoare care se aţintise vreodată asupra lui şi avu nevoie de întreaga sa voinţă pentru a nu o ocoli.

După o clipă de tăcere care i se păru că durează o veşnicie, faraonul sparse tăcerea.

— Eşti imposibil de prins, tinere, îi spuse el cu un glas puternic şi profund, dar amical. Sunt deja săptămâni de când aud vorbindu-se de tine fără să fi avut prilejul de a te zări. Ineni are o părere foarte bună despre tine. Spune că ai talent şi deopotrivă imaginaţie. Fiica mea te place mult. Ai noroc. Cu un gest, mătură florile de pe masă. N-ai altceva decât hainele astea amărâte de preot? Unde ţi-e peruca? Ei? Şi unde ţi-s cuvintele?

Hatşepsut îi privea amuzată.

Senmut se strădui să-i dea faraonului un răspuns prudent, ca şi lui Hapusenb.

— Nu sunt decât un ucenic, Maiestate, şi un novice în slujba altor preoţi. Nu s-ar cuveni ca unul ca mine să îmbrace aceleaşi veşminte ca ale celor care-mi sunt superiori.

Tutmes îi aruncă o privire vicleană.

— Bineînţeles. Dar sentimente înalte nu-i dau de mâncare celui care le nutreşte, cum spunea marele Imhotep.

— Mănânc pe săturate, Maiestate. Învăţătorul meu mă pune să muncesc din greu, dar e un om drept.

— Ştiu asta mai bine decât tine. Unde locuieşti?

— Am o odăiţă în spatele camerei învăţătorului meu.

— Bine. Hatşepsut, îţi dau voie să-l frecventezi. Îmi place. Acum, să mâncăm. Unde sunt muzicanţii?

Se întoarse brusc în altă parte, şi Senmut scoase un oftat de uşurare. Un sclav aştepta răbdător în spatele său, cu o tavă în mâini. Tânărul se simţi cuprins de o poftă de mâncare feroce. Hatşepsut se apucase deja să mănânce. Senmut îşi înfipse o floare de lotus la cingătoare şi începu şi el să mănânce. Voia să profite din plin de serată, să se îmbete la fel ca ceilalţi, să râdă şi să danseze şi să nu se întoarcă în odaia lui decât în zori; dar o altă parte a sa rămânea alături de el, fără a pierde nimic din ceea ce era în jur şi aruncând asupra a toate şi a tot o privire rece, cinică şi calculată. Senmut ştia foarte bine că nu se va lăsa în voia plăcerilor beţiei, că nu va râde în hohote şi că nu le va aplauda prea zgomotos pe tinerele dansatoare. Firea sa era prea puţin înclinată spre asemenea plăceri. Cină liniştit şi, după ce termină de mâncat, Hatşepsut îi şopti la ureche, surescitată, toate zvonurile mărunte care circulau despre anumiţi invitaţi, arătându-i cu degetul.

— O vezi, acolo, în dreapta celei de-a cincea coloane, sub lampă, pe femeia aceea grasă? E Mutnefert, a doua soţie, mama fratelui meu Tutmes; i-a interzis tatălui meu să mai intre în apartamentele ei de când m-a desemnat prinţ moştenitor. Se spune că are o aventură cu şeful crainicilor, dar nu cred. Dacă era adevărat, tata l-ar fi ucis... Tutmes nu e aici, adăugă ea. Tata l-a trimis să inspecteze garnizoanele din Nord împreună cu Pen-Nekheb. Îşi închipuie că Tutmes va trage oarecare foloase, dar o să fie dezamăgit. Tutmes voia să-şi ia concubina cu el şi tata era cât pe ce să explodeze... Uită-te acolo, Menkh îţi face semn!

Era într-adevăr tânărul şi elegantul bărbat; Senmut îi răspunse. Menkh ţinea o fată pe genunchi şi avea câteva pene de struţ înfipte ostentativ în perucă. Hapusenb discuta aprins cu tatăl său, sub baldachin, şi, deşi Senmut era sigur că-l văzuse, nu-şi întoarse privirile spre el.

La sfârşitul mesei, cu puţin înainte de începerea petrecerii, vizirul şi fiul său se apropiară de faraon. Tutmes le făcu semn.

— Ce e, prietene?

— Te rog să mă ierţi, faraonule, dar aş vrea să plec acasă. Drumul m-a obosit.

— Du-te. Şi tu, Hapusenb. O să-mi daţi raportul mâine dimineaţă, la o oră după răsăritul soarelui, în Sala de Audienţe.

Le făcu semn că sunt liberi şi, în clipa când plecau, Hapusenb întâlni privirea lui Senmut şi îi zâmbi cu căldură. După plecarea lor, faraonul se ridică.

— Ia mai tăceţi cu toţii! Ipuky e aici?

Din fundul sălii, muzicantul orb fu condus până la baldachin de unul dintre fiii săi. În mână ţinea o lăută nouă.

— Sunt aici, Maiestate, spuse el.

Cu un semn din cap, faraonul porunci unui sclav să-l aducă pe bătrân lângă el şi-l puse să se aşeze la picioarele sale.

— Dă-mi lăuta ta, îi porunci Tutmes. Prinţul moştenitor a învăţat să cânte la acest instrument şi ar vrea să-ţi cunoască părerea.

Hatşepsut se strâmbă spre Senmut şi se ridică. Acesta se pomeni brusc împins mult în trecut, în noaptea aceea blândă de pe malul lacului lui Amon, martor al întâlnirii sale cu acel copil gol şi trist. „A trecut ceva timp de atunci", îşi zise el, nu fără tristeţe.

Hatşepsut puse un picior pe masă şi-şi sprijini lăuta pe genunchi. Cu capul uşor înclinat, cu buzele strânse de concentrare, căută primele acorduri ale cântecului; cu o cupă de vin în mână, Senmut se propti în mijlocul pernelor. Ipuky aştepta liniştit, cu mâinile împreunate pe genunchi. Apoi Hatşepsut înălţă capul şi parcurse întreaga adunare cu privirile. Răsunară două acorduri plângătoare, dulci şi tulburătoare ca o noapte de iarnă, şi fata începu să cânte.

Glasul îi era înalt şi pur, ca strigătul unei păsări în zorii adormiţi; şi Senmut se simţi cuprins de o teamă supranaturală. Era într-adevăr fiica zeului!

Stăteau nemişcaţi şi tăcuţi. Cu toţii cunoşteau bine cântecul acesta vechi de dragoste. Dar Hatşepsut îl interpreta uimitor, cu o inocenţă şi o simplitate extreme.

Auditoriul subjugat uită de intrigi şi de inamiciţii, lăsându-se pradă frământărilor dragostei născânde. Apoi, după un moment de tăcere stupefiată, toată lumea se ridică şi dădu frâu liber bucuriei şi entuziasmului. Hatşepsut îi înapoie, calmă, lăuta lui Ipuky şi se aşeză la loc, indiferentă la tumultul general.

— Proştii! îi zise ea sec lui Senmut. Habar n-au ce aplaudă. Strigă fiindcă sunt frumoasă şi cânt frumuseţea,

dar cântecul ăsta e uşor de interpretat şi nu am un glas prea grozav. Când minunatul Ipuky umple templul cu accentele lui suave şi puternice, aplaudă din vârful degetelor. Ce imbecili!

Când ovaţiile se potoliră, Tutmes îi ceru părerea marelui muzicant.

Ipuky rămase o clipă tăcut, apoi îşi exprimă opinia:

— Cântecul acesta este destul de uşor de interpretat, dar Alteţa Sa l-a cântat în aşa fel încât să ascundă faptul că vocea ei nu şi-a atins încă întreaga amplitudine şi densitate a registrului. Acompaniamentul la lăută este corect.

Hatşepsut îl aplaudă aprins şi îi murmură la ureche lui Senmut:

— Ce-ţi spuneam!

Tutmes îi mulţumi bătrânului. Mesele fură date la o parte pentru a face loc, şi din fundul sălii se auzi sunetul castanietelor şi al tamburinelor.

— Vin dansatoarele, spuse Hatşepsut. Să ne aşezăm lângă Menkh, ca să le vedem mai bine picioarele.

Luându-şi cupa de vin, Senmut o urmă.

După nasul încovoiat şi pielea brun-gălbuie, Senmut îşi dădu seama că cele şapte fete care intrară în sală erau siriene. Părul negru le ajungea până la genunchi. În mână ţineau o tamburină şi un clopoţel. Doar brăţările zăngănitoare şi o multitudine de inele le acopereau trupurile lucioase. Ameţit de vin, de parfumurile puternice şi de prezenţa lui Hatşepsut, Senmut nu prea dădu atenţie dansului. Când se făcură nevăzute, într-un zornăit de castaniete, se iviră jonglerii, apoi un scamator care răspândi o ploaie de aur peste întreaga adunare şi făcu să iasă globuri de foc din nenumărate petale de flori.

Faraonul era binedispus. Râdea şi bea vesel, în timp ce Ahmes începea să adoarmă. Când căzu şi ultimul fir de nisip

din clepsidră, iar cerul se coloră uşor în cenuşiu, se ridică strigând:

— La culcare cu voi, toţi câţi sunteţi!

Se îndreptă greoi spre uşă. Muzica încetă pe dată. Sclavii se grăbiră să-i ajute pe musafirii care erau prea beţi ca să mai poată merge singuri, iar ceilalţi se făcură nevăzuţi pe coridoarele palatului sau în grădini.

Cu ochii încinşi, obosit şi fericit, Senmut se ridică cu plăcere, pregătindu-se să se îndrepte spre culcuşul lui.

Hatşepsut, care îşi îmbrăcase deja pelerina, îl luă de braţ.

— Vino mâine pe terenul de manevre, înainte de amiază, o să-ţi poţi câştiga propria lance, îi spuse ea.

Şi dispăru în întunericul grădinii, în timp ce el o saluta cu o plecăciune adâncă. Sclavul său se prezentă pentru a-l conduce înapoi, şi Senmut îl urmă recunoscător, cuprins de o oboseală fericită.

În vara aceluiaşi an, Ahmes muri. Într-o noapte deosebit de caldă, se trezi şi ceru apă. Hetefras se duse să-i aducă din ulciorul mare de piatră, aşezat la răcoare, lângă uşă. După ce goli cupa, Ahmes mai ceru una şi, cu mâna încleştată la piept, se plânse că o doare braţul. Apoi se mai trezi o dată, chemându-l, terorizată, pe Tutmes. Era atât de agitată, încât Hetefras se duse chiar ea să-l cheme pe faraon, dar când sosiră amândoi, Ahmes murise.

Hatşepsut dormea profund şi de data aceasta nici un vis prevestitor nu o mai trezi. Fu anunţată şi dusă lângă mama ei. Moartă, Ahmes arăta la fel de blândă ca atunci când era în viaţă; o pace nemărginită o cuprinsese cu totul.

— Eşti iarăşi tânără, spuse Hatşepsut, citând din Cartea Morţilor. Tată, ce frumoasă trebuie să fi fost! Nu simt nici o

părere de rău pentru ea. I-a plăcut să trăiască pentru noi toţi şi iat-o acum pe pajiştile sacre ale lui Osiris.

Tutmes nu fu deloc mirat. Ştia că Ahmes i se rugase mai mult soţiei lui Osiris decât puternicului Amon şi că avea să fie răsplătită pentru credinţa ei, dar intuiţia fiicei sale îl miră încă o dată.

— Mormântul din vale e aproape gata, spuse el. Se va odihni acolo în pace.

Îşi ascunse din nou gândurile sub masca regalităţii şi se aşeză să o vegheze pe Ahmes pe un mic taburet, alături de ea, cu ochii aţintiţi asupra ei. Hatşepsut se întoarse în odaia ei, lăsându-l singur.

În timpul celor şaptezeci de zile de doliu care urmară, Teba fu cuprinsă de un puternic sentiment de reculegere. Tutmes se ocupa tăcut de treburile sale, şi Hatşepsut îşi petrecea majoritatea timpului cu Nebanum şi cu animalele sale, aşa cum făcea şi înainte. De data aceasta însă, liniştea parcului, încrederea şi docilitatea animalelor, afecţiunea lui Nebanum îi dădeau o minunată senzaţie de fericire. Se gândi deodată la valea aceea mică ce-i apăruse în faţa ochilor în zorii liliachii, şi în minte îi încolţi o idee. Un templu. Un templu care, fără a căuta zadarnic să rivalizeze cu inaccesibilele faleze, ar fi întrucâtva completarea lor, desăvârşirea lor, expresia frumuseţii lor grandioase. Îi trebuia un arhitect, înzestrat cu o minte ageră, familiarizat cu visurile sale; şi nu la Ineni se gândea ea. Chemă un paznic şi-l trimise să-l aducă pe Senmut.

Se întoarse şi se aşeză pe o terasă mică, în parc, şi aşteptă nerăbdătoare. Începea să se lase amurgul, când îl zări printre copaci, mergând în urma unui soldat. Probabil că fusese surprins în timp ce făcea baie, fiindcă nu purta decât

un şorţ scurt şi nu-şi pusese însemnul de arhitect. Soldatul i-o arătă pe Hatşepsut cu degetul. Când ajunse în faţa ei, toată bucuria care făcea să-i înflorească faţa lăsase locul unei politeţi pline de atenţie, cea a servitorului chemat de stăpân. Hatşepsut îi observă atunci culoarea întunecată a pielii, pometii proeminenţi şi gura senzuală.

— Bună ziua, preotule. Ai umerii încă umezi. Făceai baie când te-am chemat? Aşază-te aici, lângă mine, să privim împreună asfinţitul soarelui.

Ţinând cont de recomandările instructorului său militar, făcuse câteva traversări ale fluviului, şi membrele îi erau frânte de o oboseală sănătoasă. De la petrecere încoace, trupul îi devenise musculos şi vocea mai gravă, încât sclavii care se ocupau de curăţenia încăperilor lui Ineni începeau să se teamă de el, deşi nu era încă decât un băieţandru.

— Am fost la grajduri azi şi i-am dat nişte ovăz calului negru, cel pe care-l preferi. Nu prea face mişcare, zise ea.

— Sclavii ar trebui să-l alerge puţin, răspunse Senmut. Când doliul se va fi încheiat, va fi capricios şi îndărătnic.

— Eşti mulţumit că te poţi antrena, în sfârşit, la aruncatul suliţei şi la mânarea carelor? Eşti mulţumit de viaţa ta?

— Da, sunt fericit, dar trebuie să recunosc că lecţiile lui Ineni îmi lipsesc... Nu ţi-am mulţumit pentru micul apartament pe care mi l-ai dăruit şi nici pentru sclavii şi cerealele pe care le-ai trimis familiei mele.

— Fiindcă nu ţi-am dat prilejul s-o faci.

— Alteţă, ai fost atât de bună cu mine, adăugă Senmut; pot să te întreb de ce?

— Poţi s-o faci, replică ea, dar s-ar putea să nu-ţi răspund. La drept vorbind, nu ştiu nici eu prea bine. Cred că fiindcă te văd aşa cum mi-ar fi plăcut să fie fratele meu, şi asta mă înfurie. De ce laşul ăla să primească cea mai bună

educaţie şi de ce cineva ca tine să fie condamnat la o trudă umilitoare în timp ce familia îi moare de foame?

Vorbea cu o asemenea vehemenţă, încât Senmut nu ştiu ce să răspundă.

În adâncul ei, Hatşepsut se temea de Tutmes şi, ca şi Ahmes, începea să se întrebe dacă, în ciuda asigurărilor date de tatăl ei, nu va fi silită într-o bună zi să-l ia de soţ.

— Nu ştiu, prietene, adăugă ea. Un prinţ moştenitor nu e liber să facă ce vrea? Dar te-am chemat dintr-un motiv anume. Există un loc pe care aş vrea să ţi-l arăt, un loc sfânt în ochii mei. Ceea ce vreau să înalţ acolo mi-a apărut în minte, dar am nevoie de ajutorul tău. Vrei să mergem să-l vedem împreună?

— Sigur că da, Alteţă! Unde e?

Hatşepsut întinse mâna spre vest, spre celălalt mal al fluviului.

— Într-o vale micuţă, ascunsă acolo, lăcaşul marelui Mentu-hotep-hapet-Ra. N-o să-ţi spun nimic mai mult până nu-l vezi singur. Mergem mâine. Să fii la debarcader, la o oră după răsăritul soarelui, şi ia-ţi sandalele, fiindcă drumul e anevoios.

— O să fiu acolo. Dar de ce eu, Alteţă? În ce măsură pot să-ţi fiu eu util?

— O să înţelegi când îţi voi fi împărtăşit visul meu. Ineni nu ar fi în stare să-l înfăptuiască, chiar şi cu cea mai mare bunăvoinţă de pe lume. Deşi nu ne-am văzut cu totul decât de vreo zece ori, am avut prilejul să ne cunoaştem reciproc. Mă cunoşti bine, nu-i aşa?

— Te venerez, prinţe, dar cred că nimeni nu va putea să te cunoască vreodată. Vrei să spui că ai încredere în mine. N-ai de ce să te temi de mine fiindcă nu sunt nimic, doar un mic novice.

— Nu mai eşti un novice din clipa în care l-ai întâlnit pe Ineni, replică ea. Dar ce eşti acum?

Garda lui Hatşepsut şi sclavul lui Senmut aşteptau răbdători la baza treptelor, în timp ce tinerii erau cufundaţi în gândurile lor. Era atât de întuneric, încât abia dacă se mai puteau vedea unul pe celălalt.

Când se auzi clopoţelul vestind cina, ea fu cea care sparse tăcerea.

— N-o să merg la masă în seara asta. Acum, du-te acasă, ne vedem mâine!

Era un ordin. Senmut se ridică stângaci şi o salută, dar ea privea deja în altă parte, scrutând grădinile, ca şi cum avea să vadă apărând în faţa ochilor, prin bezna adâncă, valea ei vrăjită. Tânărul coborî treptele terasei, gata să-şi accepte destinul.

A doua zi dimineaţă, se duse grăbit la debarcader, unde ea îl aştepta deja, împreună cu o însoţitoare. Era îmbrăcată toată în alb, ca să se apere de soare, şi contrasta cu sclava ei, o nubiană neagră ca noaptea.

— Să ne adăpostim la umbră, propuse ea. E deja prea cald. Tata mi-a spus să nu merg prea departe pe dealuri pe căldura asta. Ar fi trebuit să-ţi dai cu khol ca să te fereşti de razele soarelui, adăugă ea. Ta-kha'et!

O sclavă ieşi din cabină, aşteptându-i ordinele.

— Adu sipetul de machiat şi periuţele! porunci Hatşepsut.

Fata se îndepărtă cu o legănare a şoldurilor atât de sugestivă, încât Senmut nu-şi putut desprinde privirile de spatele ei arcuit.

— E Ta-kha'et, noua mea sclavă, observă Hatşepsut, care surprinsese privirea aprobatoare a lui Senmut. E serviabilă

şi foarte docilă, dar nu vorbeşte prea mult. Ta-kha'et, îi spuse ea fetei, care între timp se întorsese, dă-i cu puţin khol. Alese o periuţă şi i-o întinse. Grăbeşte-te, aproape că am ajuns.

Ta-kha'et îngenunche în faţa lui Senmut, cufundă periuţa în ulcica cu khol şi îi spuse zâmbind:

— Stăpâne, închide ochii, te rog.

Senmut se supuse şi simţi nişte mâini calde atingându-i obrajii şi mângâierea blândă a periei umede peste pleoape; Ta-kha'et mirosea a miere şi a anason. Abia terminase să-l machieze, că barca acostă.

— Se pricepe, spuse Hatşepsut. Kholul te prinde bine. Acum să ne grăbim, fiindcă avem mult de mers. Aduceţi-mi litiera! le porunci ea barcagiilor.

Senmut o urmă pe ţărm, unde litiera fu desfăcută. Nubiana deschise umbrela de soare, şi Hatşepsut se instală, alungită şi sprijinindu-se într-un cot, astfel încât să poată vorbi în continuare cu Senmut.

Senmut, sclava nubiană şi cei doi purtători se puseră în mişcare, loviţi de îndată de căldura sufocantă emanată de nisip şi stânci. În momentul când poteca făcea o cotitură bruscă la dreapta, Senmut zări alt drum, mai recent şi mai lat, plin de urme de picioare omeneşti şi de potcoave de boi. Rămase perplex, dar coti totuşi la dreapta, la ordinul lui Hatşepsut, şi începu să urce colina.

În momentul când simţea că nu mai poate face nici un pas dacă nu bea nişte apă, ajunseră la umbra unei stânci, şi Hatşepsut porunci un popas. Din litieră fu scoasă o carafă şi cu toţii băură cu lăcomie. Hatşepsut le porunci marinarilor să-i aştepte acolo şi îi făcu semn unui nubian să ia umbrela de soare şi să vină cu ei.

— E surd, spuse ea cu răceală, aşa că o să putem vorbi nestânjeniţi.

Porniră toţi trei la drum şi în scurt timp zăriră o vâlcea care se întindea în faţa lor, împrejmuită din trei părţi de faleze înalte.

— Lăcaşul sacru al lui Osiris-Mentu-hotep, spuse Hatşepsut, scoţând un oftat.

Rămaseră tăcuţi, în timp ce Senmut era cuprins de maiestatea tulburătoare a locului. Se simţi deodată nelalocul lui, neînsemnat şi amuţit de admiraţie. Nici un sunet nu tulbura somnul greu al depresiunii incandescente.

— Aici vreau să înalţ un monument, spuse Hatşepsut. Iată valea sacră pe care o voi dedica persoanei mele. Oamenii vor veni aici să mi se închine. Dar ce templu va fi demn de mine? Ce monument va fi la fel de frumos ca mine? Nu îmi imaginez o piramidă ca Mentu-hotep, fiindcă falezele ar strivi-o şi i-ar răpi toată puterea. Atunci, ce anume? O să găsim amândoi giuvaierul desăvârşit care trebuie încrustat în coroana acestor pereţi gigantici.

Senmut nu răspunse. Arhitectul din el era ocupat să calculeze distanţele, să evalueze proporţiile, să măsoare înălţimile.

— În locurile astea ar putea fi construit cel mai mare templu din lume, spuse el încet. Locul e foarte chibzuit ales, Maiestate. Văd ceva uşor, rece, poate nişte colonade. Nişte unghiuri, dar cu siguranţă că nu nişte pinioane care ar rivaliza în zadar cu faleza. O să mă gândesc mai bine. Îmi dai voie să mă plimb pe aici de câte ori voi simţi nevoia?

— Vino când vrei, răspunse ea. Şi, când o să te hotărăşti, o să începem. Ce-ai zice de un sanctuar tăiat chiar în stâncă, unde m-aş putea aşeza şi auzi rugăciunile?

— S-ar putea, dar voi avea nevoie de ajutorul unui bun meşter constructor. Un meşter constructor capabil să înţeleagă piatra în profunzimea ei ultimă.

Se gândi imediat la Benya. Prietenul lui era singurul care ştia unde să taie piatra şi până unde. Dar numai zeii ştiau unde era, lucrând cu nobilul Ineni la proiectul secret al faraonului. Senmut i se destăinui lui Hatşepsut, al cărei chip se întunecă brusc.

— E prietenul tău? Cu siguranţă că e un meşter constructor bun! Altfel nu ar lucra pentru Ineni.

Privirea i se îndreptă atunci spre drumul care se înfunda în faleză, în spatele lor.

Senmut îi simţi încurcătura.

— Ai nevoie de omul ăsta?

— Îl cunosc, Alteţă, şi am încredere în judecata lui. Împreună, am putea face o treabă excelentă.

— Mă tem că e cu neputinţă, replică ea brutal. S-ar putea să nu se mai întoarcă niciodată.

Şi aruncă din nou o privire furişă spre faleză.

O frică bruscă îl cuprinse pe Senmut, amplificată de prezenţa lui Hatşepsut şi de atmosfera stranie a locului, dar ştia destule ca să nu mai pună întrebări.

Hatşepsut se înfăşură în pelerină, cu braţele încrucişate la piept, cu nubianul alături, nemişcat ca o stâncă. Amândoi păreau să fi uitat de prezenţa lui.

— O să văd ce pot să fac, spuse ea deodată. Dar nu-ţi pot promite nimic. Doar tatăl meu are puterea să-l cheme înapoi pe Benya şi să-l lase în viaţă.

— O merită din plin, adăugă precipitat Senmut.

— Ca şi tine, Senmut, spuse ea zâmbind.

Faptul că îi spusese pe nume îl umplu de bucurie.

— Te venerez, Alteţă! îi murmură el cu o sinceritate desăvârşită. O să te slujesc până la moarte.

Hatşepsut înţelese că aceste cuvinte veneau din adâncul inimii, şi nu de pe buzele josnic linguşitoare ale vreunui curtezan; îi luă mâna şi i-o puse peste a ei câteva clipe.

— Sunt convinsă de asta de multă vreme, răspunse ea. Şi mai ştiu că-mi eşti întru totul devotat, oricare ar fi atitudinea mea faţă de tine, nu-i aşa?

Întrebarea aceasta pe care-i plăcea să o pună deseori îl făcu să zâmbească.

— Ai dreptate, spuse el.

Apoi se întoarseră încet la litieră şi la barcagiii ameţiţi de căldură.

A doua zi dimineaţă, Senmut fu convocat de faraon. Tutmes umbla încoace şi-ncolo prin cabinetul vizirului statelor din Sud, cu un teanc de pergamente în mână. Când fu anunţat Senmut, le aruncă pe masa lui User-amon, care ieşi făcând o plecăciune.

Faraonul părea contrariat, şi Senmut aşteptă, tremurând tot, să afle ce i se reproşa.

— Îl vrei pe Benya, huritul, urlă faraonul.

— Da, Maiestate.

— Ia-l pe unul dintre constructorii mei. La palat sunt destui ca să construieşti câte un templu pe zi! Ia-l pe unul dintre ei, pe oricare!

— Maiestate, îl cunosc pe Benya de multă vreme. E un meşter bun şi un om stimabil. Pe el îl vreau şi pe nimeni altul.

— Ce poţi tu să ştii despre ce înseamnă stimabil, tu, care nici măcar nu eşti încă bărbat? strigă Tutmes.

— Anul ăsta am învăţat multe despre bine şi despre rău, răspunse calm Senmut, cu mâinile umede şi genunchii tremurând. Şi cunosc un meşter constructor bun care este deopotrivă un om demn de stimă.

Tutmes izbucni deodată în râs şi-l luă pe Senmut de umeri.

— Bine zis! Fiica mea e înţeleaptă, dar e şi răsfăţată şi capricioasă. „Pe Senmut l-am ales, a spus ea cu mândrie.

O să construiască pentru mine cu ajutorul acestui hurit. Trimite după el, tată, te rog." Dar nu era o rugăminte, ci o poruncă de-a micului meu prinţ! (Se linişti şi se aşeză într-un jilţ.) Şi totuşi, mormăi el, şi totuşi... ştii foarte bine, Senmut, că Benya trebuie să moară peste trei zile.

Pereţii începură să se rotească şi, fără să vrea, Senmut îşi întinse mâinile în faţă. Inima îi bătea cu putere. Simţi că pălise, dar Tutmes se uita în altă parte.

— Peste trei zile, scumpa mea Ahmes va intra în mormânt, un mormânt despre care nimeni nu ştie unde se află, în afară de fiica mea şi de Ineni. Oamenii care au participat la construcţia lui vor fi executaţi în zorii celei de-a treia zile. Huritul ştie prea multe despre el. A lucrat până la sfârşit cu Ineni şi nu se va mai întoarce.

Senmut înţelese atunci neliniştea bruscă manifestată de Hatşepsut în vâlcea, dar îi răspunse calm faraonului:

— Maiestate, înţeleg necesitatea de a păstra acest secret pentru totdeauna şi de a-i sacrifica pe toţi sclavii. Dar în măsura în care îl cruţi pe marele Ineni, fiindcă ai încredere în el, cruţă-l şi pe prietenul meu, fiindcă am aceeaşi încredere în el. Dacă îmi îndeplineşti dorinţa, sunt gata să răspund de tăcerea lui cu viaţa mea. Benya nu are nevoie de onoruri şi recompense. E incoruptibil. Nu-i place decât piatra şi de asta am nevoie de el. Sarcina pe care mi-a încredinţat-o prinţul e anevoioasă, şi fără Benya va cere şi foarte mult timp. Desigur, aş putea alege alt meşter constructor, dar în cât timp aş reuşi să-l fac să înţeleagă ce doreşte Floarea Egiptului? Un om care a văzut moartea cu ochii va lucra cu o înflăcărare cu atât mai mare.

— Prostii, i-o tăie Tutmes. (Apoi se ridică.) Devin senil, adăugă el. Mă înmoi. Acum douăzeci de ani, l-aş fi sacrificat pe prietenul tău şi aş fi pus să fii biciuit. Să nu te mai prind!

strigă el, agitând un deget ameninţător în faţa chipului înseninat al lui Senmut. La cea mai mică supărare a fiicei mele mult-iubite, lespezile templului vor fi spălate cu sângele tău! Şi acum, ieşi! O să trimit un sol pe dealuri, şi o să ţi-l aducă pe acest tânăr fericit. Să o slujeşti pe Hatşepsut a mea cu aceeaşi loialitate.

Senmut făcu o plecăciune şi se îndreptă spre aleea care ducea la templu. Pentru prima oară în viaţă, se ducea să-i mulţumească zeului a cărui fiică era în stare să facă asemenea miracole. Benya va trăi.

În zorii celei de-a treia zile, soldaţii regelui, înarmaţi cu pumnale, se năpustiră asupra muncitorilor şi le tăiară beregăţile. Un scrib era însărcinat să noteze fiecare execuţie pentru ca nimeni să nu scape şi să se întoarcă apoi să jefuiască mormântul.

Cei doi tineri auziră procesiunea funebră formându-se în grădini, şi Senmut trimise un sclav să aducă vin.

— Să bem în cinstea salvării tale, îi propuse el lui Benya, ca şi în a Marii Soţii Regale Ahmes.

— Şi a norocului tău uimitor! adăugă Benya cu fervoare. Fără bunătatea micului prinţ, acum aş fi cu faţa în ţărână.

— Nu mai e chiar atât de mică, preciză Senmut. Ai lipsit mult, şi copiii cresc...

Senmut îşi privi prietenul cu tandreţe. Nu se schimbase. Ameninţarea unei morţi sigure abia dacă-l zdruncinase şi-şi recăpătase repede entuziasmul juvenil.

— Prinţul te-a cruţat într-un scop precis, îi aminti el.

— A, da! O mare construcţie în perspectivă! Şi ce trebuie să fac? O să lucrez la ordinele tale, Senmut?

— O să lucrăm împreună. Între noi nu se pune problema poruncilor!

Senmut îi vorbi de vâlcea şi de intenţiile prinţului. Benya îl ascultă cu atenţie.

— Asta îmi aminteşte de ziua când am contemplat valea cea mare de pe creasta dealurilor...

Amuţi brusc, consternat.

— Nici o vorbă în plus, Benya, i-o reteză Senmut, febril. Ţine-ţi limba sau o să fii vinovat de moartea mea!

— Iartă-mă, prietene, răspunse umil Benya. De-acum înainte n-o să mai fac niciodată aluzie la ce-am văzut.

— Aşa să faci.

Mai băură vin, apoi Benya vorbi din nou:

— În ce priveşte templul, începe să faci planurile şi apoi o să-ţi spun care e piatra cea mai potrivită. Am impresia că ai prefera gresia, dar granitul e mai solid.

— Piatra va trebui să se confunde la prima vedere cu faleza.

— Dar ea vrea un sanctuar săpat adânc în stâncă. Cum o să împaci toate astea?

— Asta-i problema mea. Am putea să mergem să studiem locul împreună, apoi voi face o schiţă pentru Alteţa Sa. Unde locuieşti acum?

— În fosta mea chilie, alături de locuinţa contramaistrului.

— E prea departe pentru mine. Trebuie să lucrăm mai aproape unul de celălalt. O să încerc să-ţi obţin o odaie aici.

Benya îşi privi prietenul cu surprindere, dar nu spuse nimic. Siguranţa acestuia era la fel de nouă ca apartamentul său, sclavul şi patul confortabil din dormitor. Dar privirea liniştită şi zâmbetul straniu nu dispăruseră.

Vizitară împreună locul, studiară îndelung pereţii stâncoşi şi examinară vâlceaua din toate unghiurile; totuşi, Senmut nu se gândea la nici un plan exact şi nu o mai văzuse pe Hatşepsut de la funeraliile mamei sale.

10

În ultima zi a lunii lui Apap, când Nilul se revărsase din nou din matca sa şi năpădise câmpia în care se oglindea cerul palid de iarnă, Tutmes o chemă pe Hatşepsut la el. Celebrarea aniversării sale tocmai se sfârşise, şi acum intra în cel de-al şaisprezecelea an de viaţă. Deşi prefera cu aceeaşi înverşunare şorţurile scurte din copilărie, începeau să i se ghicească uşoara curbă a şoldurilor şi rotunjimea pieptului sub bijuteriile pe care le adora. Dispreţuind perucile, purta părul descoperit, împodobindu-l totodată cu numeroase diademe de aur şi de argint.

Peste palat bătea un vânt de schimbare. Anotimpul nu era prea plăcut. Ţânţarii îşi făcuseră apariţia, şi bolile începeau să-i doboare pe copii. Faraonul se simţea foarte indispus. Doar Hatşepsut era binedispusă şi toţi aşteptau furtuna cu nerăbdare.

Tutmes îşi primi cu amabilitate fiica, o sărută şi îi puse în faţă vin cald şi prăjituri. Fata se aşeză pe marginea scaunului, cu ochii aţintiţi asupra tatălui ei, care stătea în picioare în faţa sa, cu mâinile în şolduri.

— Anul nou se apropie şi o dată cu el nişte schimbări mari, spuse el. E multă vreme de când eşti prinţ moştenitor, Hatşepsut. Titlul acesta este rezervat copiilor; or, tu nu mai eşti un copil. Sunt obosit şi am nevoie acum de un regent. O să facem amândoi o călătorie, un turneu regal. O să-ţi arăt, în sfârşit, regatul şi minunăţiile lui. În felul ăsta o să apreciezi mai bine darul pe care ţi l-au făcut zeii. La întoarcere, te încoronez moştenitoare regală.

— O să te căsătoreşti cu mine, tată? Acum, că mama a murit, ai nevoie de altă femeie de sânge regal ca să-ţi păstrezi tronul?

Faraonul izbucni în râs, ceea ce o contrarie nespus pe Hatşepsut.

— Întrebarea mea e cât se poate de firească! Mi s-a spus mereu că un faraon trebuie să-şi legitimeze tronul căsătorindu-se cu o femeie de neam regal şi, din moment ce pari nemuritor, dragă tată, îmi închipui că trebuie să mă iei de nevastă.

— Crezi că am nevoie de altă nevastă ca să-mi legitimez puterea? Eu care, de atâţia ani, sunt stăpânul sorţii Egiptului? Nu, Hatşepsut, o asemenea căsătorie e inutilă. Ţi-am promis dubla coroană şi o s-o ai, dar sarcina va fi grea. Eşti pregătită?

— Sunt gata de luni de zile, îi aruncă ea, şi răbdarea mea a ajuns aproape de capăt. Dar am încredere în tine. Amon m-a zămislit pentru asta. Tu mi-ai spus-o şi sunt convinsă de asta în sinea mea. O să guvernez bine; şi de asta sunt convinsă.

— Da, de asta te-ai născut, Hatşepsut, spuse el apropiindu-se de ea. Aşa cum Ineni s-a născut ca să deseneze şi Pen-Nekheb ca să lupte. Dar trebuie să ştii că nu toţi văd cu ochi buni urcarea ta pe tron. Şi, dacă voi muri prea curând, s-ar putea să ai probleme mari cu legitimiştii.

— Eh! Moşnegii ăia cu nasul în ceasloavele lor... Armata îţi este credincioasă şi-mi va fi şi mie; de ce altceva m-aş mai teme?

— Mă uimeşti. Într-adevăr, nu ai de ce să te temi de armată. Soldaţii te stimează, pe tine, prinţul capabil să nimereşti ţinta dintr-un car gonind cu toată viteza. Dar ce părere ai de Tutmes, fratele tău, şi de preoţii lui Amon?

— Tutmes nu are ambiţie nici cât un ţânţar! Atâta vreme cât o să-i aduci femei şi mâncăruri rafinate, o să stea liniştit. Cât despre iscusitul Menena, l-ai alungat de mult.

— Da, dar sunt mulţi preoţi care cred că, sub conducerea unei femei, ţara se va şubrezi, graniţele vor fi din nou ameninţate şi că tributul kuşiţilor nu va mai fi vărsat în mâinile lacome ale slujitorilor zeului. Se vor duce să se pună în slujba lui Tutmes până când vor constata cât de rău se teme de primejdiile luptei.

— Şi atunci, ce trebuie să fac?

— Lasă-mă să te încoronez şi lucrează alături de mine. Învaţă cât de bine poţi arta guvernării şi în felul ăsta, la moartea mea, poate că vei fi în stare să înăbuşi în faşă zvâcnirile de revoltă care nu vor putea să nu se ivească.

Hatşepsut se ridică brusc şi începu să se plimbe încoace şi-ncolo.

— Promite să fie dificil. Încep să înţeleg temerile lui Neferu, deşi nici măcar în cele mai întunecate coşmaruri nu şi-ar fi închipuit vreodată că tronul Egiptului mi-ar putea reveni într-o bună zi. O să fiu regină. Ba nu, mai mult decât regină. O să fiu faraon!

— Doar după moartea mea, îi aminti Tutmes, amuzat. Dar s-ar putea ca atunci să fii sătulă de corvezile puterii şi să preferi culcuşul moale al unei căsătorii cu Tutmes în locul tronului regal lipsit de confort.

Se distra provocând-o, dar, în faţa privirii ei îngrozite, încetă repede să mai zâmbească.

— Vai, tată! Mai degrabă m-aş culca cu cel mai umil dintre soldaţi decât cu Tutmes, spuse ea înfiorându-se. Nu pot să-i suport pe imbecili.

— Ai grijă! adăugă el sec. Să nu mai vorbeşti niciodată despre fratele tău cu asemenea cuvinte! Mama ta avea dreptate

să se teamă că ai limba prea ascuţită! Se poate ca, în ciuda tuturor edictelor mele, fratele tău să obţină mai mult decât ne aşteptăm. Mai poate încă să urce pe tronul lui Horus.

— Numai la moartea mea! răspunse Hatşepsut. La moartea mea...

— Sper. Vom consacra luna lui Mesore vizitării vechilor minunăţii ale acestei ţări şi ai datoria să aduci în acest fel omagiu zeilor ale căror morminte te aşteaptă. Vei fi încoronată la întoarcere. După ce am consultat numeroşi astrologi, am ales începutul noului an pentru ceremonie. Consacră restul lunii ăsteia pregătirilor pe care le ai de făcut şi nu sufla o vorbă nimănui, fiindcă am de gând să aştept până la întoarcerea noastră ca să fac anunţul. Mai ţine seama şi de îndoielile pe care le-ai putea avea. Trebuie să te simţi convinsă că asta e ceea ce vrei într-adevăr. Eşti sigură?

— N-am nevoie să mă mai gândesc, replică ea ferm. N-am nici o îndoială în privinţa asta şi nu voi avea niciodată. Acest dar nu e doar al tău, faraonule. Ştiu dintotdeauna că este şi al zeului. N-ai nici o teamă. O să guvernez bine.

Îl sărută pe obraz şi se năpusti spre uşă.

— Voi fi întotdeauna liberă, tată, fiindcă nu fac decât ce vreau. Fiecare om ar trebui să facă la fel. Dar, din moment ce nu e cazul, cei puternici le poruncesc celor slabi, precum Tutmes.

Plecă dansând, şi faraonul puse să i se aducă hărţile. Nici un zeu nu trebuia uitat şi malurile Nilului erau presărate cu morminte, de-a lungul întregului său traseu maiestuos.

Peste o săptămână, Senmut primi un pergament din mâna unui sol regal. Îl luă şi se duse imediat în apartamentul său, fiindcă tocmai prânzea cu Benya în aripa constructorilor. Nu era o scrisoare de la tatăl lui şi, cu mâinile tremurânde, rupse pecetea impunătoare. În faţa ochilor îi apărură hieroglifele negre.

„Mă îmbarc în scurt timp cu tatăl meu şi voi lipsi toată luna lui Mesore. Continuă să lucrezi la ce ţi-am poruncit. Intenţionez să începem lucrările imediat ce mă întorc. Ţi-o dăruiesc pe sclava mea Ta-kha'et, trateaz-o după bunul tău plac. N-o lăsa să trândăvească."

Pergamentul era semnat, în numele lui Hatşepsut, de Anen însuşi, marele scrib regal. Abia terminase Senmut de citit, că în uşă se auzi o bătaie.

— Intră! strigă el.

Ta-kha'et se strecură în odaie şi se prosternă la picioarele sale. Senmut îi privi stupefiat coama roşcată împrăştiată pe jos.

— Ridică-te!

Ea se ridică şi rămase în faţa lui, cu ochii plecaţi.

— Dar ce ar trebui să fac cu tine? o întrebă el. Uită-te la mine!

Nişte ochi mari şi verzi se aţintiră asupra lui şi putu citi în ei o bucurie nespusă.

— Prinţul moştenitor m-a dăruit ţie pentru ca să nu mai ieşi niciodată în soare fără khol, spuse ea, cu o voce înaltă, în care se desluşea un accent foarte pronunţat. (Pielea îi era palidă, aproape albă, dar ştia că ea venea dintr-o ţară foarte îndepărtată.) Prinţul a mai spus că trebuie să te distrez în lipsa ei şi să-ţi fac nopţile de iarnă mai plăcute.

— De unde eşti? o întrebă Senmut zâmbind. Unde te-ai născut?

Ea îl privi câteva clipe fără să înţeleagă, apoi, cu o mişcare grăitoare din umeri, răspunse:

— Nu ştiu, stăpâne. Îmi amintesc că era foarte frig, că în apropiere era marea... Am fost multă vreme în slujba fiului vizirului Nordului.

— Şi atunci cum ai ajuns la palat?

— Prinţul Hapusenb m-a dăruit Alteţei Sale datorită talentului meu de a folosi fardurile.

Senmut izbucni în cele din urmă în râs şi ea îi zâmbi.

— Presupun că ai şi alte talente?

Ea îşi plecă privirile şi începu să-şi netezească poalele şorţului.

— Asta tu va trebui să hotărăşti, stăpâne.

— O să vedem. Eşti, totuşi, un dar preţios.

— Aşa nădăjduiesc. Prinţul mi-a recomandat să-mi ofer darurile cât mai repede cu putinţă.

Senmut o expedie, apoi se aşeză pe marginea patului, zâmbind. În sfârşit, reveni la treburile sale şi cină din nou cu Benya. Când se întoarse acasă, înfăşurat în pelerina care îl apăra de asprimea iernii, găsi un vas cu jar roşiatic într-un colţ al odăii, lămpile aprinse şi tămâie arzând în faţa micului altar închinat lui Amon.

Ta-kha'et îl salută imediat ce-l văzu intrând. Veşmântul uşor pe care îl purta alcătuia ca un halo în jurul siluetei sale; îşi împodobise părul împletit în cozi cu flori liliachii şi verzi.

— Vrei nişte vin cu mirodenii ca să te încălzeşti? îl întrebă ea în timp ce privirea părea să-i propună nişte plăceri mult mai ademenitoare.

Senmut nu-i putu răspunde nimic. Păşi spre ea, dându-i pelerina care-i alunecă de pe umeri; ea o puse pe un taburet, în spatele ei, şi se întoarse cu faţa la el. Mâinile ei începură să-i mângâie umerii, şi Senmut îşi strecură un braţ în jurul taliei, trăgând-o spre el. Simţi un val de parfum ameţitor în timp ce-i căuta gâtul cu buzele. Ea râse uşor ducându-l spre pat. Lămpile erau pe cale de a se stinge când Senmut îi vorbi din nou.

Şi aşa se face că Senmut, ţăran, preot şi arhitect, îşi pierdu în cele din urmă virginitatea. Se îndrăgosti de

Ta-kha'et, de tăcerile ei, de elanurile ei pasionale bruşte şi mute. Prezenţa ei reconfortantă îi îngădui să se dedice mai eficient muncii sale. „Prinţul trebuie să fi bănuit că aşa se va întâmpla, se gândi el, amuzat. Ce perspicace şi isteaţă e!"

Ziua, se întorcea la planurile lui cu un nou avânt, şi seara, în dormitor, cu o dorinţă mereu reînnoită.

11

Hatşepsut şi Tutmes porniră la drum în prima zi a lunii lui Mesore. În timp ce el aştepta în barca regală, ea se duse la templu pentru a-i sacrifica un taur lui Mentu. Îi lăsă pe preoţi să ardă animalul şi se întoarse la tatăl ei, pe ambarcaţiune. Era o zi frumoasă de iarnă, călduţă şi cu un vânt uşor. În timp ce se îndepărtau de ţărm, mulţimea strânsă pe mal arse tămâie în cinstea lui Hapi, zeul Nilului, şi aruncă mănunchiuri de flori în apă.

Hatşepsut şi Tutmes priveau oraşul îndepărtându-se. Micul-dejun îi aştepta în umbra cabinei, ai cărei pereţi de pânză fuseseră ridicaţi pentru a putea admira peisajul în timp ce mâncau. Hatşepsut scoase un oftat de satisfacţie. Nu părăsise niciodată Teba şi atâtea lucruri noi o încântau. Se bucura la perspectiva acestor plăceri variate şi a zilelor întregi pe care avea să le petreacă alături de tatăl ei, contemplând malurile Nilului, legănată de ruliul bărcii.

Tutmes se bucura de fericirea ei, de scânteierea jucăuşă a ochilor ei şi de faptul că se simţea la rândul său scăpat pentru o bucată de vreme de corvezile puterii, care aveau să-i revină de-acum lui Ineni şi vizirilor săi. Cu picioarele bine înfipte pe punte, cu capul dat pe spate, adulmeca vântul. Mai avusese prilejul de a pleca din Teba odinioară, pentru a lupta

în ţinuturi îndepărtate sau pentru a vizita zona monumentelor pe care le înălţa, dar era la fel de emoţionat ca şi fiica lui şi nerăbdător să-i arate frumuseţile fără seamăn ale ţării sale, adevărat dar al zeilor. Până să se hotărască să se instaleze în cabină, Teba era deja departe în urmă, iar fluviul şerpuia domol printre câmpuri inundate şi crânguri de palmieri. De o parte şi de alta, în zare, colinele se profilau în negură, şi din fluviu se înălţa o ceaţă uşoară pe măsură ce soarele se ridica pe cer. Prânziră cu poftă, făcând glume, apoi se instalară sub un baldachin ridicat pe punte. Fluviul făcea o buclă largă spre est şi falezele se îndepărtau în direcţia deşertului.

— O să le revedem mâine, îi spuse Tutmes. Nu sunt niciodată prea departe, şi ăsta e un lucru bun, fiindcă ele singure înlocuiesc batalioane întregi apărându-ne cum trebuie de triburile nomade din deşert. În două sau trei zile, vom ajunge la Abydos, loc sacru, dar nu vom coborî pe uscat. Vom ancora ca să petrecem noaptea acolo, înainte de a merge mai departe.

Hatşepsut nu răspunse nimic, absorbită cu totul de contemplarea peisajului care se desfăşura ca un sul uriaş de papirus. Soarele devenea mai dogorâtor şi fluviul mai iute. Trecură pe lângă nişte sătucuri cu colibe de lut şi văzură numeroase animale care contemplau cu un aer trist pajiştile inundate. Apa însă scădea şi, în unele locuri, ţăranii se apucaseră din nou de lucru, încovoiaţi peste pământul fertil.

Sosiră la Abydos în seara celei de-a patra zile. Soarele asfinţea îndărătul oraşelului şi, când luna şi stelele îi luaseră locul pe cerul de un albastru-închis, Hatşepsut desluşi acoperişul alb al unor construcţii pe jumătate ascunse de palmieri şi, în depărtare, coloanele unui templu. Se înfăşură în

pelerină, fascinată de liniştea cu care vacarmul neîncetat al palatului nu o obişnuise.

— Acesta-i Abydos, unde se odihneşte capul lui Osiris, îi spuse încet Tutmes. Aşa cum mama ta mă iubea, şi Isis îl iubea pe zeu şi s-a dus să-i caute rămăşiţele trupului, împrăştiate în cele patru zări ale lumii. Am înălţat aici monumente. N-o să zăbovim însă prea mult aici. Abydos nu e prea departe de Teba şi vei mai avea prilejul să vii aici. Mă duc la culcare. Mâine dimineaţă, vom îndeplini ceremoniile închinate lui Osiris, după care vom pleca.

O sărută pe fruntea îngheţată şi se îndepărtă. Hatşepsut, dorind încă să se bucure de noapte, rămase o bucată bună de vreme contemplând oglindirea luminii aruncate de lămpiţe, ce scânteia la suprafaţa apei liniştite şi netede. Se gândi la uciderea fiului Zeului-Soare şi la dragostea lui Isis. Se plimbă încoace şi-ncolo pe punte, ascultând sforăitul tatălui ei şi râsetele şi glasurile din barca servitorilor, şi nu se duse la culcare decât în clipa când liniştea pogorî cu totul peste ţărm.

În zori, toată lumea se strânse pe mal pentru a-i închina un sacrificiu lui Osiris. Atmosfera era relaxată şi, o dată ce ceremonia se sfârşi, se urcară cu toţii la bord şi porniră în viteză spre largul fluviului. Hatşepsut avusese un somn adânc şi fără vise şi fusese trezită de ciripitul păsărilor şi de răcoarea dimineţii. Se instală în faţa lui Tutmes ca să-şi ia micul-dejun, în timp ce barcagiii îndreptau ambarcaţiunea spre mijlocul fluviului. Un vânt bun din spate umflă deodată pânzele. Hatşepsut zări o îngrămădire de ruine în nordul oraşului şi îi atrase atenţia lui Tutmes, care-şi puse la loc bucata de pâine pe masă, cu un aer nemulţumit.

— Acolo a fost cu multă vreme în urmă templul lui Khentamentiu, zeul-şacal din Abydos, mormăi el. Iar acum, nu a mai rămas aproape nimic. Scârbele alea de hicsoşi!

A trebuit multă vreme pentru ca iluştrii tăi înaintaşi să-i alunge din Egipt! Dar distrugerile făcute de ei au rămas.

— Khentamentiu, spuse Hatşepsut, trebuie să fi fost un zeu foarte puternic pentru localnicii din Abydos. O să reconstruiesc templul ăsta pentru ei, şi pentru el.

— Da? făcu Tutmes, surprins. Perfect! Am încercat şi eu, dar fără prea mare rezultat. Mai am o ruină să-ţi arăt peste cinci zile. O să te duci să asculţi chiar tu ce vrea să-ţi spună zeiţa, fiindcă e vorba de Hathor, al cărei templu din Cusae e lăsat în paragină.

În zilele care urmară, peisajul nu se schimbă prea mult. Fluviul continua să se întoarcă la matcă şi ici-colo pământul apărea pe bucăţi, maronii sau negre, în care se iveau muguri verzi. Din când în când, se vedea câte o locuinţă a vreunui nobil bogat, cu zidul ei de incintă şi debarcaderul pavat; asta nu se întâmpla însă prea des, deoarece se aflau acum extrem de departe de orice oraş mare.

După cinci zile, sosiră în dreptul unui drum care părea să se termine direct în fluviu. Faraonul porunci să se arunce ancora şi să fie coborâte litierele.

— Cusae se află chiar în spatele falezelor ăstora, spuse Tutmes. Iată drumul pe care-l foloseau sătenii ca să ajungă la fluviu. Astăzi nu mai trece aproape nimeni pe aici şi m-am gândit să postez un detaşament înarmat, fiindcă tâlharii şi nomazii din deşert încep să dea târcoale pe dealuri şi să-i ameninţe pe ultimii localnici.

Tutmes şi Hatşepsut luară loc în litiere şi porniră la drum, escortaţi de patru gărzi care păndeau orice mişcare; doar câteva păsări zburând sus pe cerul senin tulburau orizontul.

În plină vară, o asemenea excursie ar fi fost insuportabilă, dar în această perioadă a anului era o plimbare plăcută. După ce străbătură un defileu îngust prins între două stânci enorme, ieşiră deasupra satului Cusae: aici nu mai rămăseseră decât câteva colibe de pământ, care păreau locuite, dat fiind că deasupra lor se înălţau fuioare subţiri de fum, şi ruinele câtorva locuinţe înstărite, ale căror ocupanţi fugiseră când avusese loc ocupaţia barbară. La marginea satului, printre buruienile crescute în devălmăşie, se înălţa un mic templu în ruină. Hatşepsut putu ghici contururile a ceea ce fusese cândva o grădină frumoasă.

— O să te aştept aici, spuse Tutmes. Mergi mai departe singură; acolo-i templul lui Hathor, căreia trebuie să i te închini.

Ascultătoare, Hatşepsut coborî din litieră. Nisipul era cald sub picioarele ei şi făcea ca mersul să fie anevoios. În scurt timp, însă solul deveni mai dur şi-şi dădu seama că păşea pe o fostă alee pavată. După ce trecu de ruinele pe jumătate îngropate în nisipul de la intrarea templului, pătrunse în vestibulul cu lespezi sparte şi despicate, între care creşteau tufe de spini. Bucăţi de coloane zăceau de jur-împrejur, roase de vreme. Îşi croi drum spre sanctuar şi spre coloanele sale albe, şi constată că nu mai rămăsese nimic din ceea ce fusese splendoarea acestui loc sacru; dincolo de el se întindea doar deşertul vibrând de soare.

Privi de jur-împrejur, şi tristeţea nesfârşită provocată de părăginirea acestui loc îi aduse lacrimi în ochi. Deodată, simţi că cineva îi atinge timid mâna. Patru copii, care se strecuraseră până în apropierea ei, o contemplau cu privirea sălbatică şi directă a vârstei lor mici. Unul dintre ei ţinea un arc grosolan din papirus, altul o lance făcută dintr-o cracă. Erau foarte slabi, cu oasele proeminente, şi pielea lor avea culoarea plantelor maronii pe care călcau. O fetiţă îi atinse mâna

şi se dădu înapoi, cu un deget în gură. Hatşepsut îşi stăpâni râsul.

— Ce căutaţi aici? îi întrebă ea cu severitate. Nu ştiţi că e un loc sacru?

O privire o clipă fără să-i răspundă, apoi unul dintre băieţi prinse glas:

— Am venit să ne jucăm, spuse el ferm. E garnizoana noastră şi o s-o apărăm până la moarte. Pentru faraon, adăugă el, după ce remarcă veşmântul scump şi sandalele bătute cu nestemate ale musafirei.

Înainte ca Hatşepsut să fi putut răspunde, fetiţa o trase de şorţ.

— Ştiu de ce aţi venit aici, şopti ea. Aţi venit s-o vedeţi pe doamna cea frumoasă?

— Exact, confirmă Hatşepsut. Vrei să mă duci la ea?

Copilul îi întinse o mână mânjită de nisip şi împreună se îndreptară spre curtea exterioară, unde fetiţa îşi făcu drum până la o bucată de zid rămasă încă în picioare.

— Iat-o, murmură ea, după care dădu fuga înapoi la prietenii ei.

Mirată, Hatşepsut îşi coborî privirile şi zări la picioarele ei un coş grosolan în care se aflau rămăşiţele unei ofrande: pâine uscată, fructe zbârcite, o floare de lotus ofilită. Şi lângă zid, la adăpostul unei grămezi de pietre prăbuşite, se înălţa zeiţa, încă păstrându-şi găteala albastră, roşie şi galbenă, cu zâmbetul încremenit, cu cele două coarne de vacă înălţate, una din ele încă acoperită de aur. Hatşepsut căzu în genunchi şi sărută picioarele lui Hathor. Apoi se aşeză şi îşi spuse rugăciunile, nu fără oarecare greutate, fiindcă nu i se mai rugase zeiţei din copilărie. Îi ceru să-i binecuvânteze domnia.

— Fă să ajung la fel de frumoasă ca tine şi-ţi făgăduiesc să refac toate aceste ruine şi să trimit aici preoţi care să ardă tămâie în cinstea ta.

Hatşepsut se ridică, mai sărută o dată picioarele statuii şi se îndepărtă rapid.

Copiii o aşteptau de cealaltă parte a curţii.

— Vreţi să-l vedeţi pe faraon? îi întrebă ea pe neaşteptate.

Nefiind capabili să-i răspundă, copiii izbucniră în râs.

— Vă bateţi joc de noi, spuse un băiat. Ce să caute aici faraonul, aşa departe de tronul şi coroana lui?

— Nu contează, e aici, replică ea, luându-l în braţe. Veniţi cu mine!

O urmară cu toţii, nu fără multe şuşoteli şi priviri incredule. După scurt timp, Tutmes o văzu sosind, urmată de o ceată de ţărănuşi. Faraonul coborî din litieră, mormăind nemulţumit.

— Tată, strigă ea, iată-i pe copiii din Cusae care vor să-l vadă pe faraon!

Copiii ridicară ochii spre bărbatul acela scund şi solid, cu ochi negri şi scânteietori, pe a cărui cască lucea *uraeus*-ul regal.

— Prosternaţi-vă, prosternaţi-vă! le murmură poruncitor băiatul celorlalţi copii. E chiar el!

Şovăitori, îngenunchează cu toţii, după cum aveau obiceiul s-o facă atunci când se jucau, fără a şti prea bine cum să se comporte.

— Ridicaţi-vă! le spuse Hatşepsut, mângâindu-i pe creştet. Iată-l pe faraon. O să le puteţi povesti părinţilor ce aţi văzut astăzi!

Era surescitată şi roşie de plăcere.

— Eu te trimit la zeiţă şi tu te întorci cu o turmă de gâşte de Nil! îi spuse Tutmes, izbucnind în râs. Ei bine, voi ce aveţi de spus? Tu, de colo, ia dă-mi arcul tău.

Şi dintr-un pas fu lângă băieţel, luându-i arcul din mână.

— Tu l-ai făcut?

— Da, Maiestate, izbuti el să răspundă.

— Hmmm... şi reuşeşti să tragi cu el?

— Nu merge prea bine. N-am reuşit să găsesc o bucată bună de lemn, aşa că săgeata nu ajunge prea departe.

Tutmes aruncă arma şi-l chemă pe căpitanul gărzilor sale.

— Kenamon! strigă el. Dă-i arcul tău şi săgeţile copilului ăstuia.

Copilul nu-şi crezu ochilor şi luă obiectele cu mâinile tremurătoare. Arcul era cât el de mare. Îi încercă apoi coarda, făcându-o să vibreze.

— O, mulţumesc, puternice Horus! îngăimă el.

— Aminteşte-ţi de ziua asta, spuse Tutmes zâmbind. Când o să fii mare, poate că te vei sluji de acest arc pentru mine. Acum, să mâncăm! Vino repede, Hatşepsut, până ce n-or să apară toţi localnicii să-mi despoaie soldaţii!

Porniră înapoi în litierele lor. Când, la puţin timp după aceea, Hatşepsut se întoarse să privească, zări patru siluete mici şi negre, nemişcate, care se conturau în depărtare în faţa coloanelor albe ale templului lui Hathor.

— Astăzi ajungem la câmpia piramidelor, îşi vesti Tutmes fiica.

Călătoria lor dura deja de două săptămâni şi, pentru Hatşepsut, ţinea în mod ciudat de vis: zile dăruite băilor de soare, mâncărurilor bune, discuţiilor despre tot felul de lucruri cu tatăl ei în faţa unui peisaj mereu schimbător, nopţi de somn adânc, legănate de clipocitul valurilor în vreun golf retras. Egiptul era într-adevăr o ţară foarte frumoasă, cu mult mai frumoasă decât tot ce-şi putuse închipui ea.

— Vreau neapărat să-ţi arăt câmpia asta, Hatşepsut, continuă Tutmes, mai mult decât orice altă minunăţie, fiindcă ea te va face să-ţi dai pe deplin seama de destinul tău. N-o să-ţi crezi ochilor. Strămoşii tăi sunt cei care au construit

toate aceste splendori. Dar nu-ţi mai spun nimic. Uită-te bine la malul stâng al fluviului; colinele se vor retrage şi în curând n-o să le mai vezi.

Dimineaţa se scurgea, şi Hatşepsut avea un chef nespus de a se aşeza la umbră, dar tatăl ei stătea nemişcat, fără ca vreo tresărire să-i tulbure chipul întors spre vest.

Deodată, unul dintre barcagii scoase un strigăt.

— Priveşte la orizont, exclamă Tutmes, iat-o pe prima!

Hatşepsut privi. O formă cu vârful turtit se contura, mică, îndepărtată, ivindu-se din câmpie. De jur-împrejur, nu era nici un câmp cultivat, nici o locuinţă; doar o fâşie lată de trestii verzi îşi croia drum prin nisip şi apă. Piramida semăna cu o piatră uriaşă căzută din cer. Li se aduseră nişte scaune şi umbrele sub care se instalară fără un cuvânt; barcagiii şi servitorii păstrau şi ei tăcerea. Silueta se apropie, deveni mai precisă şi li se impuse privirilor, împrejmuită de alte piramide, ceea ce o aduse pe Hatşepsut în culmea surescitării. Se aflau chiar în dreptul ei, şi fata văzu că era înconjurată de pietre prăbuşite, dar vârful ei turtit şi baza masivă păreau să sfideze ravagiile vremii şi ale oamenilor.

— N-a arătat întotdeauna aşa, observă Tutmes. Odinioară era acoperită de varul cel mai alb şi strălucea ca soarele în culmea puterii sale. Nimeni nu ştie ce zeu e îngropat acolo, dar se zice că e vorba de faraonul Snefru.

Trecură prin faţa altei piramide, al cărei vârf se înălţa spre cer. Hatşepsut îşi ţinu respiraţia. I se părea deja imposibil ca toate acestea să fie opera oamenilor, dar ca aceşti oameni să mai fi fost şi strămoşii ei, asta o răvăşea cu totul.

— Asta însă nu-i încă nimic, adăugă Tutmes. De aici şi până la Memfis, la o zi de mers cu barca, piramidele jalonează deşertul, şi diversitatea lor te va uimi. Ce părere ai de toate acestea?

Îi aruncă o privire fiicei sale, dar ea nu-l auzise. Cu chipul impasibil, urmărea din ochi maiestuosul peisaj al mormintelor.

Ajunseră la Memfis în cursul nopţii şi acostară ceva mai în amonte să se odihnească. Doar piramidele se detaşau în întuneric, dar Hatşepsut, întinsă în patul ei, putea auzi rumoarea oraşului, frecarea corăbiilor de acostament, ecoul glasurilor, o întreagă cacofonie de zgomote nocturne care o împiedicau să doarmă. Tatăl ei îi vorbise puţin despre oraş, despre care ştia doar că fusese odinioară capitala Egiptului. Zgomotele citadine o făcură să regrete Teba, confortul apartamentelor ei, chipurile familiare. Se gândi brusc la Senmut şi la vâlceaua de pe celălalt mal al fluviului. Continua să nu ştie cu exactitate ce avea să construiască acolo, dar îşi dori din toată inima ca Senmut să reuşească să ridice în cinstea ei nişte monumente tot atât de splendide ca piramidele. Dar cum? Ziua trecută o epuizase şi-şi dorea cu disperare să doarmă, deoarece a doua zi trebuia să-şi pună din nou podoabele regale şi să primească omagiile viceregelui. Totuşi, somnul întârzia să vină.

În zori, se înfăşură în pelerină şi coborî pe ţărm. Respiră câteva clipe miresmele umede ale unui crâng de palmieri care se întindea de jur-împrejur, apoi se întoarse în cabină, înfiorându-se, şi se cufundă cu delicii în baia caldă pe care i-o pregătise sclava sa. Se lăsă spălată. Acceptase în mod excepţional să îmbrace o rochie pe care, când ieşi din baie, sclava i-o puse, prinzându-i la brâu o cingătoare aurită, bătută cu lapislazuli şi împodobită cu franjuri de aur. Se aşeză, gata să fie machiată: un fard auriu pentru pleoape, khol în jurul ochilor, hena pe buze şi pe palma mâinilor sale delicate. I se perie părul, apoi îi fu pusă peruca grea de ceremonie, formată dintr-o sută de codiţe brune care-i coborau până la

umeri. Reuşi să-şi mişte foarte greu capul ca să-şi aleagă bijuteriile. Se hotărî să-şi pună un pieptar de aur, înfăţişând două păsări ale lui Horus purtătoare ale dublei coroane, faţă în faţă, reţinute de doi şerpi întrepătrunşi, nişte brăţări de electrum şi o calotă mică aurită, acoperită cu pene din turcoaz.

O dată ce fu îmbrăcată şi încălţată, i se alătură lui Tutmes, care o aştepta privind malul fluviului. Şi el îşi îmbrăcase veşmintele de ceremonie, aurii şi albastru-deschis, împodobite cu piele albă. Chipul îi era fardat cu grijă şi o salută cu un aer absent, cu ochii aţintiţi asupra adunării de personalităţi strânse de-a lungul debarcaderului. O alee largă ducea direct la zidurile albe ale oraşului şi la poarta sa de bronz deschisă, care lăsa să se întrevadă casele, obeliscurile şi grădinile unui templu.

— Iată celebrul Zid Alb al lui Menes, spuse Tutmes, şi în depărtare coloanele lăcaşului soţiei zeului Ptah. O să luăm masa în dimineaţa asta cu marele preot al Memfisului, dar înainte de asta vom merge la templu.

Fu instalată o pasarelă şi răsună trâmbiţatul cornurilor. Hatşepsut şi faraonul coborâră încet spre demnitari. Crainicul-şef al lui Tutmes înşiră toate titlurile acestuia, iar marele preot păşi spre ei şi se prosternă la picioarele lor.

— Ridică-te! îi spuse Tutmes.

Marele preot, un tânăr trupeş, cu un nas coroiat şi cu o privire vie, se ridică şi rosti cu gravitate:

— Binecuvântată fie această zi! Egiptul întreg se bucură la trecerea Florii Egiptului. Binecuvântat fie oraşul Memfis, mult-iubit de Ptah!

Se formă un cortegiu în direcţia oraşului, în ovaţiile tumultuoase ale mulţimii. Copiii alergau în faţă, presărând drumul cu flori de lotus. Era o zi excepţională pentru locuitorii Memfisului. Zeul şi fiica lui aveau să le fie oaspeţi vreme

de două zile. Prăvăliile şi şcolile aveau să fie închise, şi toată populaţia avea să se îngrămădească pe străzi, în speranţa de a-l zări pe micul prinţ căruia Egiptul întreg îi lăuda frumuseţea şi aroganţa, ca şi pe faraonul deja legendar.

Apartamentele regale ale templului fuseseră pregătite şi, în sala banchetului, soarele din zori inunda deja cu lumina lui mesele, florile, covoarele, pernele şi cupele cu vin. Un vas cu jăratic fusese adus ţinând cont de răcoarea zorilor, şi Hatşepsut îşi întinse mâinile spre flăcări. Îşi lăsase pelerina pe ambarcaţiune, pentru ca mulţimea să o poată vedea mai bine, şi acum începuse să-i fie frig. După nenumărate discursuri şi plecăciuni, se auzi sunând un clopoţel şi masa începu. Hatşepsut fu fermecată văzând că i se oferă bucatele ei preferate: castraveţi cu peşte, friptură de gâscă în sos şi salate felurite. Îl lăudă pentru aceasta pe marele preot.

— Cum te cheamă? îl întrebă ea.

— Ptahmes, Alteţă. Tatăl meu este viceregele faraonului.

— Presupun că o slujeşti pe soţia lui Ptah cu mult zel, fiindcă altfel nu ai fi fost numit mare preot.

Ptahmes roşi şi făcu o plecăciune.

— Am avut norocul să-i plac zeului şi el m-a răsplătit, spuse el, privind cu o sinceră curiozitate chipul acesta de atâtea ori descris de prietenii săi când se întorceau dintr-o călătorie la Teba.

Dar în faţa zâmbetului larg şi a acestor ochi negri şi captivanţi ca o noapte de vară, constată că nici unul dintre ei nu se pricepuse să descrie gestul graţios al mâinii sale, aplecarea fermecătoare a gâtului lung şi glasul blând şi deosebit de melodios.

— O ador de multă vreme pe Sekhmet, îi spuse ea, şi a fost o mare bucurie pentru mine să ajung în dimineaţa asta

pentru prima dată în faţa ei. Amon e foarte puternic, dar Sekhmet, ca şi Hathor, înţelege inima femeilor.

Se aplecase uşor spre el pentru a-i face această confidenţă şi el fu cucerit. La drept vorbind, i se mai vorbise şi de încăpăţânarea ei, de orgoliul şi de mâniile ei bruşte, şi-şi petrecuse noaptea chinuit de neliniştea de a fi dizgraţiat.

— Sekhmet e foarte puternică! aprobă el cu înflăcărare.

Ea îi zâmbi.

— Mâine îi vom aduce împreună un sacrificiu, îi spuse ea. Cred că tatăl meu şi cu mine va trebui să mergem în zori la Taurul Sacru, dar o să te chem după prânz.

— Va fi o mare bucurie pentru mine, Alteţă, răspunse el. Faraonul şi tatăl meu vor avea de discutat împreună, aşa că aş putea, dacă doreşti, să-ţi arăt frumosul meu oraş Memfis.

Preţ de o clipă, îşi regretă cutezanţa, dar ea puse cupa la loc pe masă, îşi clăti degetele, apoi dădu din cap cu seriozitate.

— Mi-ar face mare plăcere, Ptahmes. Şi vei veni la cină cu tatăl tău pe ambarcaţiunea regală. Nu prea avem cu ce să ne distrăm în călătoria asta, dar mi-am luat lăuta cu mine. Cunoşti cumva vreun muzicant de pe aici care să poată cânta pentru noi? Îmi place muzica.

— O să mă ocup de asta, Alteţă. Aşteptăm de mult vizita voastră. Ultima oară când l-am văzut pe tatăl tău, nu eram decât un copil, dar de atunci încoace am auzit multe despre Floarea Egiptului.

— Ce e cu linguşelile astea, nobile Ptahmes?

— Alteţa Voastră nu are deloc nevoie să fie linguşită de umilul ei servitor, răspunse el roşind.

Voia să continue, dar faraonul îi făcu semn lui Hatşepsut să-l urmeze şi părăsiră sala.

Restul zilei fu ocupat de vizite protocolare. Prânziră cu tatăl lui Ptahmes, împreună cu timida lui soţie şi cu fiica lor.

După-amiază, se întoarseră pe vas să-şi facă siesta. Hatşepsut, obosită de atâtea discursuri şi atâta umblet, aţipi de îndată, în ciuda rezemătoarei tari de eben folosită să nu-i deranjeze peruca.

Când soarele începu să asfinţească, Tutmes se duse la Palatul de Justiţie, ducând toiagul şi biciul să-i asculte pe inculpaţi, cu Hatşepsut alături. La căderea nopţii, se întoarseră pe vasul iluminat acum ca ziua. Ptahmes se afla deja acolo, mai relaxat acum, împreună cu tatăl lui şi întreaga familie. Hatşepsut îi distră cu nenumărate poveşti de la Curte, în timp ce pe masă se perindau bucatele şi carafele cu vin, iar muzicanţii viceregelui cântau. Noaptea târziu, Tutmes îşi luă rămas-bun de la musafiri, care se îndepărtară agale, îngreunaţi de mâncarea aleasă.

În zori, Hatşepsut şi Tutmes merseră la templul Taurului Sacru din Memfis. Apis, simbol al fertilităţii pământului şi al omului, era venerat în tot Egiptul, şi Tutmes îi aducea regulat omagiu.

Zeul era adăpostit într-un mic templu lipit de Zidul Alb, în cealaltă parte a oraşului. În momentul când Hatşepsut şi Tutmes intrară în prima curte, nările le fură izbite de un miros violent de vite. Preotul care îi aştepta le întinse ghirlande pentru zeul pe care-l auziră fornăind şi lovind din copite în sanctuarul din apropiere.

Îngenunchează pe litiera de paie. Tutmes umplu cădelniţa şi intonară împreună litaniile, sub privirile liniştite ale Taurului Sacru. Apoi Hatşepsut se apropie de el să-i arunce flori peste coarne. Se aplecă peste bariera aurită şi animalul înălţă capul şi o linse pe braţ. Încântată, se aplecă şi mai mult şi-l scărpină după urechi. Taurul mârâi şi închise ochii. Preotul nu-şi putu ascunde surprinderea, deoarece Apis avea

reputaţia de a se purta brutal şi mulţi novici însărcinaţi cu spălarea lui plecaseră răniţi şi îngroziţi.

O dată ajunşi afară, preotul se plecă adânc în faţa ei.

— De-a lungul întregii tale domnii, ţara se va bucura de o mare prosperitate, spuse el. Avem acum dovada. Viaţă lungă şi sănătate Maiestăţii Voastre!

Era prima oară când Hatşepsut auzea spunându-i-se „Maiestate" şi, stupefiată, îi aruncă o privire lui Tutmes. Extrem de surprins şi el de puterea pe care o dovedise asupra animalului, îl salută pe preot, o luă de braţ şi o conduse afară din templu. Soarele abia se ridica deasupra orizontului şi întreg oraşul era scăldat într-o lumină trandafirie.

— Acum, că i-am adus omagiu lui Ptah, creatorul lumii, spuse Tutmes, să aducem omagiu şi pântecului nostru. Eşti obosită, Hatşepsut?

— Nu. Sunt la fel de rezistentă ca şi tine, tată, şi ştii asta foarte bine! Dar discursurile astea frumoase încep să mă plictisească.

— Dar tu, una, n-ai rostit nici unul până acum! glumi el.

În timp ce Tutmes discuta cu viceregele, marele preot o conduse pe Hatşepsut prin tot oraşul. Îi arătă fostul palat regal, sediu al puterii de secole, şi o duse pe vârful Zidului Alb, de unde au putut admira peisajul de jur-împrejur, cu mult dincolo de întinderea de curmali, până la şirul falezelor roşii ce se înălţau la vest. Vizitară târgurile şi şantierele navale. Hatşepsut făcea câte un comentariu despre tot ce vedea, astfel încât marele preot, spre marea lui uşurare, nu trebui să umple deloc tăcerea. Lui Hatşepsut îi plăcea oraşul acesta ce părea să supravieţuiască mândru splendorilor sale trecute, fără nici o amărăciune. Îi făgădui lui Ptahmes că se va mai întoarce.

— Când vei veni la Teba, o să-ţi arăt oraşul *meu*, spuse ea, despărţindu-se de tânărul răscolit şi cucerit de farmecul ei.

— Înainte de a pleca, vom merge la vest de oraş, o informă Tutmes. N-am vrut ca populaţia din Memfis să ştie, fiindcă aş vrea să vezi necropola pustie.

După ce străbătuseră un meandru al fluviului, acostară din nou pe malul stâng. Fără întârziere, Tutmes porunci să fie coborâte litierele şi de data aceasta puse piciorul pe uscat o Hatşepsut prost-dispusă şi obosită, pe care o durea capul, o usturau ochii şi care era convinsă că-şi făcuse cu vârf şi îndesat datoria în ziua aceea.

După o oră de mers, Tutmes porunci purtătorilor să se oprească. Coborî din litieră şi îi întinse mâna fiicei sale; cu un gest, ea îi respinse însă ajutorul şi coborî singură, netezindu-şi şorţul cu un aer iritat.

Faraonul observă mina ei îmbufnată şi privirea supărată, dar, fără să facă vreun comentariu, o luă de braţ şi o duse ceva mai încolo.

— Priveşte, astea-s ruinele Oraşului Morţilor, necropola vechiului Memfis, spuse el. Uită-te la înfăptuirile marelui zeu Imhotep însuşi.

Hatşepsut îşi feri ochii de soare şi privi de jur-împrejur, simţind cum i se spulberă toată mânia. Cât vedeai cu ochii, se întindea o câmpie, presărată ici şi colo cu câţiva palmieri izolaţi şi, ivindu-se din nisip, cu turnurile, aleile pavate, piramidele şi rămăşiţele ei de ziduri, se înălţa Saqqara, oraşul prafului. Era un loc deosebit de impresionant, şi frumuseţea lui haotică o răscoli pe Hatşepsut, făcând-o să-l ia de mână pe Tutmes.

— Imhotep, geniu şi zeu, e cel care a creat toate acestea, spuse el calm.

Hatşepsut zări o piramidă în trepte, care urcau spre un vârf de mult năruit.

— E monumentul funerar al lui Djoser, războinic şi rege puternic, pe care Imhotep l-a construit cu propriile mâini. Regele a pus să se graveze deasupra portretului său: „Cancelar al regelui Egiptului de Jos, administrator al marelui palat, senior ereditar, mare preot al Heliopolisului, Imhotep, arhitect şi sculptor." Ce-a mai rămas din palatul şi din grădinile lui înmiresmate? Priveşte, Hatşepsut, şi învaţă.

— Cu siguranţă că e un loc sfânt, spuse ea, dar e foarte neliniştitor. Iată, uită-te la coloanele acelea în formă de lotus! Ce s-a ales de cei cărora le erau hărăzite minunăţiile astea?

Tutmes se întoarse să plece.

— Şi asta face parte din moştenirea ta. E indispensabil ca un rege să nu uite că în cele din urmă nu rămân decât pietrele.

Înainte de a se întoarce la bordul vasului, se opriră la capela lui Imhotep şi admirară, ca mulţi alţii înaintea lor, chipul expresiv şi inteligent al celui pe care Egiptul îl venera ca zeu al vindecării. Hatşepsut se gândea la ruinele pe care le văzuse şi la efortul considerabil necesar pentru realizarea unei asemenea capodopere. Gândurile i se îndreptară spre Senmut, care lucra fără îndoială la planurile sale, aşteptând-o să se întoarcă.

Se întoarseră pe vas şi adormiră istoviţi, în timp ce Saqqara dispărea încetul cu încetul la orizont.

La Gizeh, la nord de Memfis, coborâră din nou pe uscat şi se îndreptară spre interiorul ţinutului, spre ceea ce constituia în ochii lui Tutmes dovada indiscutabilă a divinităţii strămoşilor săi.

Hatşepsut era pradă celei mai vii nerăbdări, ştiind că ceea ce avea să contemple era de o importanţă extremă faţă de tot ce putuse vedea până acum. Avea intenţia de a edifica

cel mai celebru monument al tuturor vremurilor, iar piramidele şi templele pe care le admirase nu făceau decât să-i stimuleze pofta de glorie. Gândindu-se la vâlceaua sa, simţea din nou chemarea destinului ei, chemarea mută a falezelor.

— Uite, îi spuse Tutmes, iată cele trei giuvaiere ale Egiptului.

În zare se conturau nişte siluete de un alb orbitor. Când Hatşepsut puse piciorul pe uscat, trebui ca sclavul ei să o prindă cu putere de braţ ca să nu cadă, într-atât de violent fu extazul care o cuprinse. Când îşi veni în fire, vru să se apropie de piramide, să le dea ocol, să le atingă, să le examineze; după ce o ocolise de jur-împrejur pe prima, renunţă şi, perplexă, se apropie de Tutmes.

— Asta nu poate fi opera oamenilor! spuse ea. Zeii au coborât pe pământ şi au înălţat monumentele acestea în cinstea lor!

Simetria desăvârşită a muchiilor o încânta şi le admira formele simple şi semeţe, ascuţite ca dinţii lui Seth, şi superioritatea lor impunătoare.

— Şi totuşi, e opera oamenilor, răspunse Tutmes. Mii de sclavi au muncit ca să ridice aceste morminte regale. Aici se odihnesc Keops, Kefren şi Mikerinos. Doar aceste piramide sunt demne să le adăpostească trupurile sacre. Dar vino să mai vezi o minunăţie.

Se îndreptară spre sud, şi Hatşepsut se pomeni deodată între labele uriaşe ale unui leu.

— Îl înfăţişează pe regele Kefren, o informă Tutmes. Îşi păzeşte intrarea mormântului pentru eternitate. Pe piept i-au fost săpate formule magice. A fost cioplit direct în faleză, ghemuit, mereu la pândă, gata să sară pe toţi cei care nu sunt demni să se apropie de el.

„Oare eu sunt demnă?" se întrebă Hatşepsut, cu un nod în gât, simţindu-se zdrobită de statuia gigantică a animalului şi de avertismentul îngrijorător gravat în piatră. Rămase nemişcată multă vreme, până când umbra leului se întinse departe, spre deşert şi spre mormintele solitare.

Tutmes, aşezat pe o piatră, privea mica siluetă albă. Ştia foarte bine ce simţea fiica lui, deoarece voise şi el să răspundă provocării după ce văzuse pentru prima dată înfăptuirile extraordinare ale strămoşilor lui. El, unul, reuşise să le răspundă zeilor prin război, şi acum se întreba cum le va răspunde Hatşepsut. Când întunericul o ascunse cu totul privirii sale, îl trimise pe Kenamon să o aducă; soldatul o găsi stând pe una dintre labele Zeului-Soare, cu bărbia în palmă, fixând noaptea neagră cu frumoşii ei ochi voalaţi. Se plecă în faţa ei, şi ea îl urmă, plină de admiraţie şi totodată copleşită. Întrezărind luminiţele de pe vas, clipind în beznă, fu năpădită din nou de povara visurilor sale, trecute şi prezente, astfel încât se lăsă spălată şi îmbrăcată cu cea mai mare uşurare. O dată ce fu confortabil instalată, cu o cupă de vin în mână, visurile se estompară, făcând loc sentimentului că-şi lăsase la picioarele lui Kefren o parte din copilărie.

Între Gizeh şi Heliopolis era un drum de numai o jumătate de zi, încât ajunseră în însăşi inima Egiptului în jurul amiezei. Personalităţile locului urcară la bord să-şi prezinte omagiile cuplului regal, care nu coborî pe uscat. Hatşepsut urma să-şi primească prima coroană la Templul Soarelui. Stând pe un scăunel, ea admira, peste capetele notabililor încovoiaţi ca să-i sărute picioarele, turnurile scânteietoare ale oraşului. În spatele ei, pe malul stâng, se înălţau alte piramide. După plecarea demnitarilor, Tutmes se duse să se odihnească puţin, dar Hatşepsut porunci ca scaunul să-i fie îndreptat în direcţia Tebei şi medită la destinul ei.

Rămase în această poziţie până seara, refuzând să mănânce, şi Tutmes o lăsă singură. Cuprins deodată de dorinţa de a vâna, plecă în mlaştini împreună cu servitorii săi, lăsând-o pe Hatşepsut nemişcată, cu picioarele goale scăldate de ultimele raze ale soarelui. Cina fu servită înainte de întoarcerea faraonului şi mâncă rapid, după care merse la culcare. Exclamaţiile tatălui ei care se întorcea cu tolba plină o treziră în toiul nopţii. Răsăritul soarelui o găsi stând din nou pe punte. Sclava ei veni să o roage să intre în cabină, pentru a fi pregătită în vederea ceremoniei, şi ea o urmă docilă, fără un cuvânt. Ieşi peste o oră, îmbrăcată toată în alb, cu capul descoperit.

— Sunt gata! îi spuse zâmbind lui Tutmes, care o aştepta.

Preoţii o conduseră la templu, mergând pe străzi străjuite de o mulţime tăcută, conştientă de solemnitatea ceremoniei. La poarta templului îi întâlni adunaţi pe toţi demnitarii din Heliopolis, nerăbdători să o vadă pe cea care în ultimă instanţă nu era decât o copilă palidă şi intimidată. Păşi încet până la Piatra Sacră şi, pierdută în gânduri, rămase preţ de o clipă contemplând această piatră ivită din prima rază de soare, în cea dintâi zi a creaţiei. Apoi se întoarse şi cu un gest brusc lăsă să cadă la pământ pânza în care era drapată. O exclamaţie înăbuşită se înălţă din rândurile mulţimii; trupul ei era acoperit în întregime de aur, încrustat cu pietre preţioase, şi doar capul îi era descoperit.

Prosternată, ea păşi până la statuia lui Amon-Ra, aşezată pe un tron alături de Piatra Sacră, apoi zeii îşi făcură apariţia într-un halo de tămâie. Ridicându-se, îi văzu pe toţi: Thot*, cu capul său de ibis; Horus, cu ochii săi pătrunzători de răpitor; şi Seth cel mândru şi crud. Păstra un aer indiferent şi rece faţă de tot ceea ce o înconjura, dar, când

* Thot – zeu egiptean, protector al culturii şi ştiinţei. (n.r.)

Tutmes se apropie de ea pentru a o îmbrăţişa, se aruncă la pieptul lui, îngropându-şi capul între umărul şi gâtul său. Ştia că el îi făcea în clipa aceasta ultimul dar, oferindu-i însuşi tronul lui, într-un mod mult mai direct decât în oricare dintre toate ceremoniile care aveau să se mai desfăşoare, şi izbucni în lacrimi, fără nici o ruşine, în strigătele de bucurie ale mulţimii. Tutmes o ţinu ferm cu o mână, iar cu cealaltă impuse tăcerea.

— Adorato! îi şopti el la ureche. Adorato, continuă el cu glas tare, tu, cea pe care te ţin în braţe, tu eşti moştenitoarea mea, şi numai tu!

O îndepărtă, cu chipul scăldat în lacrimi, fără să facă un gest pentru a şi le şterge.

Atunci Thot, zeul înţelepciunii, vorbi în numele tuturor:

— Puneţi-i diadema pe cap, în faţa tuturor zeilor şi a oamenilor.

Hatşepsut simţi cum nişte mâini îi aşază pe cap frumoasa coroană pe care o purtase mama ei şi, înaintea ei, toate celelalte regine. Marele preot începu să înşire titlurile care îi aparţinuseră lui Ahmes, dar glasul i se pierdu în tunetul aplauzelor şi strigătelor care izbucniră când Hatşepsut îşi ridică braţele în semn de triumf.

Tutmes o mai strânse o dată în braţe, şi glasul lui puternic acoperi tumultul mulţimii.

— Hatşepsut, fiica mea, e cea care îmi va lua de-acum locul. De-acum înainte, pe ea trebuie să o urmaţi. Cine i se va supune va trăi, iar cine i se va împotrivi va muri!

Faraonul şi fiica lui ieşiră din templu şi, la fiecare pas pe care-l făceau, oamenii se prosternau încercând să le sărute picioarele.

Pe malul fluviului fuseseră ridicate corturi mari, şi ospăţul urma să înceapă. Tutmes şi Hatşepsut benchetuiră

în compania demnitarilor care însă nu erau toţi bucuroşi. Unii se îndoiau de sănătatea mintală a faraonului, care începea să îmbătrânească şi să devină deosebit de emotiv; alţii, văzând fermecătorul chip şi fragilitatea aparentă a regentei, începeau să fie cuprinşi de teamă pentru viitorul ţării şi doreau ca Tutmes să mai rămână în fruntea lor câţiva ani.

Tutmes le cunoştea reticenţele, li le citea în ochi, dar se ferea să formuleze o observaţie cât de mică, cu privirile întoarse spre Hatşepsut, mult-iubita lui fiică, ce discuta aprins cu Kenamon.

— Aş vrea mai degrabă un frâu scurt şi o zăbală rigidă, explica ea, altfel cum vrei să-ţi stăpâneşti calul în toiul bătăliei dacă nu l-ai obişnuit de la bun început cu asta?

Tutmes îşi goli cupa dintr-o înghiţitură şi-şi linse buzele cu un aer mulţumit.

Timp de trei zile, cei doi fură oaspeţii Heliopolisului şi ridicară ancora în cea de-a patra zi.

— Teba, frumoasa mea Teba! suspină Hatşepsut. Tată, cu toate plăcerile călătoriei acesteia, sunt foarte fericită să mă întorc acasă.

Cobra pe care o purta pe cap scânteia la fiecare mişcare.

— Antrenamentul militar începe să-mi lipsească serios şi sunt nerăbdătoare să pornesc lucrările la templul meu.

— Aşadar, ştii ce vrei să construieşti?

— Întrucâtva, dar nu pot să spun nimic până nu mă consult cu Senmut.

— A, da, tânărul şi frumosul arhitect! Probabil că e copleşit de muncă acum, fiindcă Ineni a fost numit guvernator al Tebei şi va avea foarte puţin timp să se ocupe de lucrările lui preţioase...

— Ce bine-mi pare! exclamă ea. Sunt sigură că mama ar fi fost bucuroasă să mă vadă încoronată în templu!

— Nimic nu-i mai puţin sigur, replică blând Tutmes. Viitorul tău o îngrijora nespus şi coroana pe care o porţi astăzi nu e nimic în comparaţie cu cea care-ţi va aparţine foarte curând. Nu, cred că s-ar fi împotrivit cu înverşunare, adăugă el, râzând deschis.

— S-ar putea să ai dreptate. Şi eu sunt cea care am moştenit toate titlurile ei. Mare Soţie Regală. Ce ciudat! Aşa am auzit spunându-i-se, încă de mic copil. Tot Egiptul o adora...

Se întreba dacă poporul avea să o iubească şi pe ea şi hotărî că acest lucru avea în ultimă instanţă o importanţă prea mică. Importantă era puterea, puterea de a te face ascultat spre binele Egiptului, şi ea începea deja să o deţină.

12

Acostară la treptele debarcaderului cu două zile înainte de începutul noului an. Fluviul se întorsese în matcă, şi pământul era gata să fie însămânţat. În grădinile palatului, arborii înmugureau. Ascultă cu răbdare omagiile de bun-venit şi constată nu fără plăcere că noile sale titluri îi erau recunoscute de toţi. Îl gratifică pe Ineni cu un zâmbet larg şi, văzând că acesta avea de discutat cu tatăl ei, îşi chemă escorta şi puse să fie condusă la Senmut.

Îl găsi întins pe spate, în iarbă, pe malul unui iaz adăpostit de un pâlc de sicomori, cu Ta-kha'et alături. Hatşepsut îi auzi râzând şi-şi dădu seama, spre marea ei surprindere, că asta nu-i plăcea deloc. Înaintă spre ei, şi la vederea sa, Senmut, cu un cuvânt, o concedie la iuţeală pe Ta-kha'et, fugi în întâmpinarea ei şi se aruncă în iarbă la picioarele sale.

Mânia lui Hatşepsut se spulberă într-o clipă.

— Ridică-te, preotule, spuse ea. Văd că nu ţi-ai pierdut timpul în lipsa mea.

Spusese aceasta pe un ton glumeţ, dar Senmut ghici fără greutate în spatele surâsului forţat o iritare certă. Făcu o nouă plecăciune.

— N-am pierdut timpul, Divină, deşi somptuosul tău cadou m-a îndemnat mai curând la trândăveală.

Privirea lui directă o căută pe a ei, dar ea îşi întoarse ochii în altă parte, fără urmă de animozitate.

— Am câteva planuri să-ţi arăt, adăugă Senmut.

— Atunci, să le vedem imediat, fiindcă sunt nerăbdătoare să începem lucrările, acum că ştiu ce vreau, răspunse ea.

Apoi îşi zâmbiră îndelung, bucuroşi că sunt din nou împreună. Senmut ştia că avea să devină în scurt timp regentă. Desigur, faraonul nu făcuse încă nici o înştiinţare oficială, dar vestea încoronării ei se răspândise cu repeziciune. „Cobra îi stă foarte bine pe cap, îşi zise el. Simbolizează puterea latentă şi forţa nerăbdătoare pe care o are în ea, şi dubla coroană i se va potrivi de minune." Hatşepsut îl privi cu o plăcere evidentă, cu ochii pe jumătate închişi şi cu chipul încadrat de părul negru. Devenit ceva mai priceput în privinţa naturii feminine, datorită lui Ta-kha'et, Senmut îşi dădu seama de frumuseţea ei fascinantă şi misterioasă nu numai ca regină şi zeiţă, ci şi ca femeie. Cu braţele încrucişate, aşteptă poruncile ei.

— Condu-mă în apartamentul tău, spuse ea în cele din urmă, şi vom studia împreună planurile tale, mâncând prăjituri cu miere şi bând vin.

La sosirea lor, Ta-kha'et îşi salută stăpâna şi aduse vin roşu în ulcioare de alabastru, cupe mici aurite şi o tavă de curmale zaharisite şi dulciuri. Apoi Senmut o concedie cu un

gest neglijent în timp ce-şi scotea sulurile de papirus, uitând de ea înainte chiar de a fi închis uşa în urma ei.

— Iată ce am schiţat, spuse el, desfăşurând planurile pe masă.

Hatşepsut se aplecă şi, prin mişcarea aceasta, părul şi colierele ei se legănară în faţă. În ciuda prezenţei ei atât de apropiate, Senmut nu se mai gândea deja decât la crochiurile sale care se întindeau în linii negre şi clare pe foile galbene.

— După cum poţi vedea, Alteţă, am renunţat la orice idee de înălţime, deoarece, aşa cum spuneai chiar tu, nimic nu poate rivaliza cu faleza. Drept pentru care am conceput o serie de terase etalându-se din josul văii până la sanctuarul săpat chiar în stâncă.

Hatşepsut luă o prăjitură cu miere din care muşcă cu grijă, examinând în acelaşi timp planurile.

— E un început foarte bun, spuse ea, dar terasele trebuie să fie mai late şi mai lungi, pentru ca faleza să nu pară că le striveşte. Haide, desenează!

Senmut îşi luă pensula de trestie şi, câteva clipe mai târziu, ea exclamă:

— Da, asta e! Ansamblul trebuie să fie uşor şi delicat, exact ca mine.

— Nu vor exista trepte, adăugă el, dar cred că o rampă lungă uşor înclinată ar fi de cel mai bun efect. Şi între prima şi cea de-a doua terasă, ca şi la intrarea sanctuarului, prevăd nişte coloane mult distanţate între ele.

În câteva clipe, îşi completă desenul. Ochii lui Hatşepsut străluciră de plăcere.

— Ar trebui construite şi alte sanctuare, identice cu al meu, spuse ea, unul pentru Hathor, altul pentru Anubis, ansamblul fiind bineînţeles dedicat tatălui meu, Amon, care va avea şi el sanctuarul lui.

— În stâncă? Toate?

— Exact. E treaba meşterului tău să rezolve problema. Şi acum, toarnă-mi nişte vin.

Îşi petrecură restul după-amiezei discutând despre realizarea templului, depăşind cu mult ora siestei.

— Vreau ca lucrările să înceapă imediat, chiar de mâine, îi spuse ea lui Senmut. Strânge o echipă de săpători şi pregăteşte locul. Dacă vrei, poţi utiliza ruinele templului lui Mentu-hotep.

— Pregătirea terenului va lua ceva timp, Alteţă. Va trebui să nivelăm solul la poalele falezei.

— Asta-i treaba ta. Rechiziţionează toţi oamenii care-ţi trebuie. Preoţii au aprobat alegerea locului şi nimic nu ne împiedică să începem lucrările cât mai curând cu putinţă. O să-i arăt fratelui meu de ce e în stare o regină!

Păru dintr-o dată năpădită de gânduri întunecate şi, în timp ce-şi bea vinul, el observă cum trăsăturile i se alterează, iar pe fruntea de obicei netedă se iveşte o încreţitură, chiar sub şarpele aurit. Privirea glacială şi acuzatoare pe care i-o aruncă lui Senmut îl făcu pe acesta să se înfioreze. Era privirea tatălui ei, faraonul.

— Peste două zile o să fiu încoronată regentă a Egiptului, spuse ea.

Senmut nu răspunse însă nimic, aşteptând să vadă ce vrea să spună.

— Viaţa mea se va schimba, preotule. Mulţi dintre cei care obişnuiau să mă salute cu condescendenţă îşi vor ascunde acum privirile şi gândurile în faţa regelui lor. Voi fi obligată să mă înconjur numai cu oameni de încredere.

Îi aruncă una dintre privirile ei pătrunzătoare.

— Oameni faţă de care simt o încredere absolută, insistă ea calmă, cu un aer întrucâtva gânditor, fără a-l slăbi

din ochi. Ţi-ar plăcea să fii numit majordom al domeniului lui Amon?

— Nu înţeleg prea bine, Alteţă, răspunse el, şocat de această propunere.

— Dimpotrivă, cred că înţelegi foarte bine, spuse Hatşepsut cu un râs uşor. De când ne-am întâlnit, te-ai dovedit foarte discret. Ţi-ai dovedit orgoliul şi loialitatea faţă de mine ca şi faţă de prietenul tău, mergând până la a-i ţine piept faraonului, ceea ce n-a fost deloc uşor. Am nevoie de tine, Senmut. Îl iubesc pe zeu, pe tatăl meu, şi aduc omagiu slujitorilor săi, dar nu sunt inconştientă. Sunt cam tânără şi lipsită de experienţă ca să guvernez. O parte dintre preoţi se va apuca să mă supravegheze, fiindcă se tem pentru privilegiile lor. Ca majordom al domeniului lui Amon, vei avea toată puterea asupra lor şi ştiu că o să mă slujeşti cu credinţă. Acum înţelegi?

Senmut nu putu să nu se gândească la ziua funestă a sosirii sale la Teba, când îşi văzuse tatăl implorându-l pe acel pretenţios şi înfumurat slujitor al zeului, care-l ascultase cu o plictiseală neprefăcută.

În cuvintele sale răzbătu o nuanţă de amărăciune şi aroganţă.

— Ţi-am spus deja că vreau să-mi închin viaţa slujirii tale, răspunse el, şi asta o să fac. Doar tu eşti demnă de adoraţia mea.

— Ei bine, atunci suntem de acord, conchise ea, nu fără a fi remarcat cu o oarecare plăcere schimbarea tonului său. Vei avea grijă să nu pui la templu decât slujitori întru totul demni de încredere şi nu vei avea de dat socoteală altcuiva decât mie. Vei veni zilnic să-mi dai raportul la ora audienţelor; o să-ţi dau un sol şi nişte scribi. Vei fi majordom al

turmei lui Amon şi al grădinilor sale, deoarece îţi cunosc experienţa în materie, şi vai de cel care nu-ţi va da ascultare!

Rămase aşezat, privind-o, preocupat de această responsabilitate zdrobitoare.

— Rămâi în apartamentul ăsta până la noi ordine. O să-ţi construiesc în curând un palat; o să ai propria ambarcaţiune, un car şi tot ce se cuvine poziţiei tale.

În penumbra plăcută a odăii, ea îi întinse mâna, cu chipul la fel de impenetrabil, atent şi senin. El ştia că Hatşepsut are nevoie de el şi ar fi vrut să-i mărturisească dragostea sa, să-i spună că templul acesta nu va fi doar ofranda lui către zeu, ci şi cea mai mare dovadă de dragoste faţă de ea. Hatşepsut ghici fără îndoială ceea ce el nu îndrăznea să spună, fiindcă îi zâmbi trist.

— Ai un suflet nobil, Senmut. Ţin mult la tine. Îţi aminteşti ce înfuriată eram atunci când m-ai şters cu pătura ta veche? Şi când am adormit pe umărul tău?

— Îmi amintesc, Alteţă. Pe atunci erai o fetiţă drăgălaşă. Acum eşti o femeie foarte frumoasă.

Aceste câteva cuvinte rostite cu răceală şi simplitate plutiră o clipă prin odaie şi el îşi muşcă buzele, cu ochii plecaţi.

— Eu sunt zeul, răspunse ea cu fermitate, rupând farmecul clipei, după care se ridică. Se apropie ora cinei. Vino cu mine, o să stăm de vorbă cu Menkh şi Hapusenb. User-amon va fi poate şi el de faţă. Încă nu l-ai cunoscut şi aş vrea să ştiu părerea ta despre prietenii mei, fiindcă s-ar putea ca în scurt timp să fie mai mult de-atât. Aş mai vrea să-l cunoşti şi pe fratele meu Tutmes; tocmai s-a întors din provinciile de Nord pentru încoronarea mea.

Senmut se ridică şi făcu o plecăciune.

— Alteţă, tocmai mi-a trecut prin minte că fratele meu Senmen mi-ar fi de mare ajutor în noile mele funcţii. Pot să-l

chem aici şi eventual să trimit un sclav în locul său ca să-l ajute pe tatăl meu? Ştiu că are nevoie de el, dar va fi mai de folos lângă mine.

— Nu trebuie să mă întrebi asemenea lucruri. Strânge-ţi toţi oamenii de care crezi că vei avea nevoie. Ţii la fratele tău?

— Da. Am lucrat deseori împreună.

— Şi eu am lucrat deseori cu fratele meu! replică ea, dar trebuie să mărturisesc că e groaznic de plictisitor. Dar s-ar putea să te înţelegi bine cu el, fiindcă îi place la nebunie să construiască şi a înfăptuit deja lucruri mari în Egipt.

Merseră unul alături de celălalt prin întuneric, iar sclavii le deschideau drumul luminându-l. Noaptea îi învălui cu blândeţea ei tulburătoare, amplificată de miriadele de stele, de miresmele ei îmbătătoare aduse de vânt şi de sentimentul bruştei lor intimităţi.

În ziua încoronării sale, Hatşepsut fu sculată din somn de sunetul metalic al cornurilor. Camera era scăldată într-o lumină caldă şi trandafirie. Se duse goală în baie, unde o aştepta o apă caldă şi parfumată, şi se cufundă până la bărbie în bazinul de marmură.

— Cum e vremea? o întrebă ea pe sclava care trebuia să o spele şi să o fricţioneze.

Vremea era caldă şi frumoasă. Locuitorii Tebei luaseră deja loc de-a lungul traseului care ducea la templu. Stindardele imperiale fluturau peste oraş, iar ambarcaţiunile pline de demnitari soseau în mare număr de la Memfis, Hermonthis, Assuan şi Nubia, de la Buto şi Heliopolis. Musafirii se adunau deja la palat. Viceregele şi guvernatorii provinciilor cucerite umpleau sălile, împreună cu suitele lor pitoreşti

alcătuite din sclavi care vorbeau dialecte stranii. O atmosferă de aşteptare îi copleşea deopotrivă pe toţi.

Hatşepsut ieşi din baie şi se lăsă ştearsă, apoi se întinse pe o masă pentru a fi unsă şi masată. Majordomul ei Amon-hotep îşi făcu apariţia cu cupa sa matinală şi îi dădu raportul. Totul mergea cum nu se poate mai bine. Coafeza şi garderobiera o aşteptau în anticameră.

Tatăl ei se pregătea şi el în apartamentele sale şi, în cele ale soţiilor şi concubinelor, Mutnefert se agita, mânca febrilă şi se pregătea pentru ceremonie. Îşi revenise din decepţia ei, şi nu ar fi vrut pentru nimic pe lume să lipsească de la festivităţi. Tutmes, fiul ei, se afla în apartamentele sale şi îi dicta ceva scribului. În timpul cât fusese silit să stea departe de palat, în nordul ţării, înţelesese că nu va obţine niciodată nimic prin îmbufnarea sau tăcerile sale dezamăgite şi, la fel ca mama sa, renunţase la orice urmă de amărăciune; spre deosebire însă de ea, el aştepta momentul prielnic. Călătoria îl transformase. Îndepărtarea de mama lui şi frecventele încercări fizice legate de expediţii îl modelaseră armonios, burta dizgraţioasă dispărându-i. Lipsit de femei şi de mâncărurile rafinate, învăţase să fie răbdător. Va şti să aştepte, vreme de ani de zile poate, dar într-o bună zi avea să devină faraon. Sora lui nu avea să izbutească să-l împiedice.

Hatşepsut îmbrăcase o rochie amplă de interior; coafeza îi strânse părul bogat în creştet pentru ca diadema să-i poată sta pe cap fără greutate. Ca orice faraon, ar fi trebuit să accepte coroana cu capul ras, dar în faţa împotrivirii sale înverşunate, tatăl ei cedase şi îi dăduse voie să-şi păstreze părul. Se lăsă machiată şi imaginea pe care o văzu în oglinda de aramă o încântă: o frunte largă şi înaltă, o frumoasă linie a sprâncenelor prelungită până la tâmple cu ajutorul kholului, ochi mari migdalaţi, un nas fin şi drept şi buze senzuale

şi vii, totdeauna gata să zâmbească. Doar bărbia îi putea trăda caracterul. Pătrată, arogantă, hotărâtă şi intransigentă, aducea dovada voinţei sale nedomolite.

Fu dusă la templu într-o litieră pe care se afla un tron impunător. Un sclav stătea în spatele ei, agitând deasupra capului ei încântător pene mari de struţ de culoare roşie; mulţimea admirativă încerca să zărească acest corp superb acoperit de aur, pentru ca apoi să se prosterneze cu faţa la aleea colbuită. În urma ei veneau nobilii regatului: Ineni şi fiul său, vizirul Nordului şi Hapusenb cel grav, fiul său; maiestuosul vizir al Sudului, aflat într-o discuţie aprinsă cu amabilul User-amon. Tânărul Djehuti din Hermopolis venea în urma lor, solemn, cu privirea aţintită drept în faţa lui. Bogaţii demnitari, mai vechi sau mai noi, se perindau lent, îmbrăcaţi în cele mai somptuoase veşminte. Senmut venea în urma acestora, cu capul acoperit de o perucă lungă, înveşmântat într-o robă nouă care îi ajungea până la călcâie. Ta-kha'et îl fardase cu grijă şi-l unsese cu ulei parfumat, dar nu purta încă semnele distinctive ale noii sale funcţii, şi în faţa lui nu păşea nici un secretar.

În faţa porţilor grele ale templului, larg deschise, aştepta marele preot, îmbrăcat în pielea de leopard, împreună cu alţi oficianţi. Litiera se opri şi Hatşepsut coborî, aruncând scânteieri aurii la fiecare mişcare. Îşi aşteptă tatăl perfect nemişcată, în timp ce fumul de tămâie se înălţa în văzduh. Tutmes îi dădu braţul şi, precedaţi de marele preot, intrară în templu.

Porţile sanctuarului fuseseră deschise şi toţi încercau să-l întrezărească pe atotputernicul Amon. Tutmes se apropie de zeu şi, prosternat pe podeaua aurie, depuse la picioarele sale biciul şi toiagul, după care rosti în faţa adunării cuvintele următoare:

— Mă prosternez la picioarele tale, rege al zeilor! În schimbul a tot ceea ce am făcut pentru tine, dă-i fiicei mele, Copil al Soarelui, Maat-Ka-Ra, Nemuritoare, Egiptul şi ţinuturile roşii, aşa cum mi le-ai dat şi mie.

Se ridică şi îi făcu semn din priviri lui Hatşepsut.

Aceasta se întinse pe jos şi începu să se târască spre zeu. Lespezile de aur răspândeau miros de tămâie, de flori şi de praf şi, în chip ciudat, ea se gândi atunci la mama ei. Apoi îşi concentră atenţia asupra zeului şi începu să-l roage cu glas scăzut, în timp ce picioarele divine se apropiau. Tăcerea atentă a asistenţei era desăvârşită şi i se putea auzi respiraţia gâfâitoare în atmosfera încărcată de tămâie. În sfârşit, degetele ei îl atinseră pe zeu şi rămase prosternată, cu faţa la pământ, şi cu ochii închişi.

— Acordă-mi favoarea ta, Amon, rege al întregului pământ! exclamă ea, ridicând spre zeu o privire imploratoare.

Cu coada ochiului vedea picioarele tatălui ei şi pe cele ale noului mare preot. Blana de leopard în care era înfăşurat atârna cu capul în jos, şi un rânjet strâmb dezvelea dinţii albi ai fiarei. Hatşepsut se gândi la Menena şi la ciracii lui, exilaţi în nordul ţării, şi care urzeau neîndoielnic planuri întunecate. Neliniştea începea să o năpădească. O tăcere adâncă plutea asupra adunării şi nimeni nu mişca.

Din fundul sălii, Senmut nu putea vedea decât capul faraonului şi pe cel al marelui preot. Nu o vedea pe Hatşepsut, dar contempla în schimb chipul rece şi distant al zeului aşezat pe tronul său, acoperit de pene aurii.

Deodată, din rândurile mulţimii se înălţă un murmur din ce în ce mai puternic atunci când Amon îşi înclină capul aurit lent, cu o graţie nemărginită. Senmut îşi simţi mâinile umezindu-se şi un fior îl străbătu de-a lungul spinării. Deja însă toată lumea sărea de bucurie. Sunetul castanietelor şi al

sistrelor acoperi strigătele mulţimii. Când liniştea se instaură din nou şi îşi veni în fire, se căţără pe soclul unei coloane pentru a putea privi pe deasupra adunării, şi atunci o văzu în sfârşit, palidă şi radioasă, la picioarele zeului. Glasul lui Tutmes răsună:

— Ai pus lumea în mâinile fiicei mele mult-iubite, care te adoră şi care este strâns legată de tine! Ai ales-o regină!

Cuvintele tatălui ei îi răsunau încă în urechi când Buto şi Nekhbet, zeiţele Nordului şi Sudului, îi aduseră în tăcere lui Hatşepsut dubla coroană. „Lumea! Lumea! Lumea!" îşi zicea ea şi în extazul ei abia dacă auzi cuvintele pe care le rosteau despre coroana roşie a Nordului şi cea albă a Sudului. „Îţi mulţumesc, puternice Amon, şi ţie, puternice Tutmes, cel mult-iubit de Horus!" Simţi dubla coroană apăsând-o pe cap şi, în timp ce o potrivea cu o mână, îl zări pe Senmut, iţit deasupra mulţimii, ţinându-se cu braţul de o coloană; privirile li se întâlniră preţ de o clipă.

Fu stropită cu apă, apoi rochia grea bătută cu nestemate îi fu pusă pe umeri; Tutmes îi înmână în sfârşit toiagul şi biciul; Hatşepsut le apucă cu hotărâre şi le strânse la piept.

Tutmes o conduse până la tronul pe care se aşeză cu precauţie, uşor ameţită de parfumul exotic al lotusului albastru din Sud şi al papirusului din Nord.

Şeful crainicilor îi enumeră titlurile şi, în momentul când se pregătea să se retragă, Hatşepsut ridică mâna. Toată lumea amuţi.

— Prin divina mea naştere, am dreptul la toate aceste titluri, zise ea cu un glas puternic şi limpede. Aş vrea să-mi schimb însă numele. Numele de Hatşepsut, prima dintre femeile nobile, se potrivea prinţesei care eram, dar acum sunt regină. De-acum înainte voi fi Hatşepset, prima dintre favorite.

Senmut o urmări cu privirile în timp ce dădea ocol sanctuarului, demnă şi cu încetineală, din pricina greutăţii coroanei şi a rochiei. Ce mult o iubea pe mica lui prinţesă arogantă, care nu şovăia să-şi proclame superioritatea în faţa zeilor!

Ieşi din sală şi plecă spre malul fluviului, unde avea întâlnire cu Benya, care se hotărâse să meargă la pescuit, fiind sigur că acolo nu va fi ţipenie de om. Senmut avea impresia că trăieşte ultima zi de libertate; deşi era încântat de noile sale funcţii, se gândi la tinereţea lui trecută ca la un dar nepreţuit.

Festivităţile durară toată noaptea. Toţi locuitorii oraşului îşi lăsaseră casele şi treburile ca să danseze şi să bea pe străzi până în zori. La palat, invitaţii părăsiră sălile aglomerate şi ieşiră în răcoarea grădinilor, unde fuseseră agăţate de copaci lămpiţe, şi pe peluze fuseseră aşezate perne şi scaune. Hatşepsut, Tutmes şi câţiva nobili luaseră loc pe estradă; cât despre Senmut, împreună cu Menkh, Hapusenb, User-amon şi Djehuti, îşi petrecu timpul bând, ascultând muzica, aplaudând înfocat şi strigând, fără a înceta în acelaşi timp să mănânce. La sfârşitul mesei, căzu într-o visare dulce din care îl scoase Hapusenb, care se aşeză alături de el.

— Am aflat că ai primit un nou rang, Senmut, începu el.

Senmut confirmă. Nu se simţea încă întru totul în largul lui alături de acest tânăr atât de stăpân pe sine şi rămase în defensivă, atent la ceea ce avea să urmeze.

— Va trebui să învăţăm să lucrăm împreună, continuă încet Hapusenb, fiindcă şi eu sunt cu totul devotat slujirii reginei şi i-am închinat viaţa mea. Tatăl meu este foarte bătrân, adăugă el, şi în curând îi voi lua locul de vizir al Nordului, ceea ce înseamnă că voi fi silit să lipsesc deseori şi nu voi putea fi aici în caz de nevoie.

„Omul ăsta îmi ascunde ceva", îşi zise Senmut, neliniştit, lăsând cupa jos. Hapusenb continuă să-l privească zâmbind, dar Senmut ştia că era pe cale de a-l cântări.

— Tânărul Tutmes a început să corespondeze cu Menena, care a fost exilat de faraon. Nu ştiu încă exact ce înseamnă asta. Doar timpul ne va lămuri. Îţi pun însă la dispoziţie pe toţi servitorii mei, solii şi spionii pentru ca să poţi acţiona în locul meu când nu voi fi aici.

O privi pe Hatşepsut care râdea în hohote, apoi pe Senmut.

— Atâta vreme cât faraonul va fi în viaţă, nu va avea de ce să se teamă. E nevoie să-ţi spun mai multe?

Senmut dădu din cap, întrebându-se totodată dacă fusese penibil pentru acest tânăr aristocrat să se înjosească până la a-i face o asemenea ofertă. Fără să-i mai aştepte răspunsul, Hapusenb se întoarse lângă Unser-amon, şi Senmut avu impresia neplăcută că viaţa lui avea să se complice neobişnuit de mult şi că de-acum înainte va trebui să-şi cântărească fiecare cuvânt. Se simţi deodată obosit şi nerăbdător să se întoarcă în patul lui, lângă trupul cald al lui Ta-kha'et, şi plecă de la petrecere cu mult înainte de încheierea ei.

Hatşepsut îl zări plecând, dar tocmai atunci în sală îşi făcea intrarea trupa de dansatori, astfel încât fu nevoită să rămână la locul ei.

Hatşepsut ajunsese regină. Tutmes se bucura nespus să-şi petreacă bătrâneţile depănându-şi amintirile şi jucând dame în grădină cu vechiul său camarad Pen-Nekheb. Avu grijă să pună să se graveze pentru posteritate pe monumentele pe care le construise ultimele recomandări ale domniei sale. Se simţea obosit, frânt de bătăliile pe care le purtase, uzat de exerciţiul puterii. Dacă avea remuşcări pentru moartea fiicei sale mai mari, nu lăsa să se vadă nimic, şi nu se îngrijea

deloc de fiul său. Îşi zicea că făcuse tot ce putea în privinţa siguranţei ţării sale, aşezând-o în mâinile pricepute ale fiicei sale.

Vreme de mai multe luni, Hatşepsut îşi însoţi tatăl în fiecare dimineaţă la templul lui Amon, apoi la Sala de Audienţe, pentru a-l asculta dând instrucţiuni guvernatorilor, luând cunoştinţă de depeşe şi rezolvând diferendele. Încoronarea sa părea să-i fi descătuşat toate forţele şi trecea de la o activitate la alta cu ardoare, fără să cruţe nici propria persoană, nici suita sa, aureolată de o putere care devenea tot mai vădită pe zi ce trecea.

Tatăl lui Hapusenb muri într-o după-amiază, în cursul unei partide de vânătoare. Fiul său, numit vizir al Nordului, plecă imediat din Teba să-şi inspecteze provinciile. Senmut, care se confrunta cu noile sale răspunderi, alerga de la templu la şantierul din vale, unde, sub soarele torid, munceau deja sute de sclavi, în timp ce excavaţia în faleză a primului sanctuar se lărgea necontenit.

De câte ori putea, Hatşepsut pleca de la palat şi traversa fluviul să se ducă pe şantier şi să vadă înălţându-se zidul primei terase, zidul negru al lui Hathor. Noaptea, îşi imagina templul terminat, înălţându-se şi adăpostind toate tainele sale sub un soare de un alb strălucitor.

Nu îşi neglija nici una dintre îndatoririle de la templul lui Amon şi simţea mai mult ca oricând mâna zeului ocrotind-o. Îi plăcea să danseze la templu cu preotesele sale, printre flori şi smirnă, şi petrecea momente îndelungate rugându-se singură în odaia ei.

Se ştia fără egal pe lume şi singurătatea ei spirituală regală îi impresiona anturajul. Tutmes o vedea făcându-se din ce în ce mai frumoasă cu o plăcere întrucâtva obosită şi în curând o lăsă să guverneze singură. Cu toate acestea, ea venea uneori, seara, să se întâlnească cu el în grădini, pentru a-i cere sfatul, şi atunci pălăvrăgeau îndelung despre câte în

lună şi-n stele. Îl invita adesea pe Senmut să li se alăture, deoarece Tutmes îl aprecia pe acest tânăr mândru, şi prezenţa lui îi făcea plăcere.

Refuzase categoric să ocupe fostele apartamente ale lui Neferu sau pe cele ale mamei sale şi poruncise construirea pentru folosinţă proprie a unui nou palat legat de cel vechi. Puse ca apartamentul surorii ei să fie redecorat pentru Senmut, astfel încât acesta să fie mai aproape de ea.

Senmen sosi de la ţară, timid şi zăpăcit, cu veşmintele sale grosolane şi cu accentul lui provincial. Senmut îl instală în fostul său apartament, unde se piti ca o vulpe a deşertului, impresionat de acest frate la fel de frumos şi de puternic ca un zeu.

Hatşepsut îşi luase obiceiul ca în zori să aducă ofrande la templul mortuar al lui Neferu; rămânea acolo singură, ascultând vaierul vântului matinal printre coloane. Acum, înţelegea neliniştile şi temerile surorii sale, încercările ei disperate de a se descotorosi de povara existenţei şi, pentru prima oară, se simţi cu adevărat copleşită de dispariţia ei.

Îşi văzu tatăl îngrăşându-se şi şubrezindu-se, în ciuda faptului că privirea sa îşi păstra strălucirea şi era capabilă încă să terorizeze. Urmări deopotrivă transformarea tânărului Tutmes. Acest băiat blând şi trupeş părea să-şi însuşească viaţa care-l părăsea pe tatăl său.

Desigur, era tot afabil şi trândav, iar glumele surorii lui îl făceau să fie cuprins de mânii bruşte. Era văzut însă pretutindeni în acelaşi timp: la templu, la petreceri, în împrejurimile oraşului, străbătându-le în carul său. Hatşepsut nu reuşea să-şi explice neliniştea pe care i-o provoca acest lucru. De aceea, îşi spori eforturile de a afla, înţelege şi cunoaşte tot ce se petrecea în regatul ei.

Partea a III-a

13

Într-o seară de primăvară, la cinci ani după încoronarea lui Hatşepsut, Tutmes adormi pentru totdeauna. Sărbătoarea lui Min era în toi. Amon îşi părăsise templul pentru a merge la Luxor, unde devenise zeul mâncător de salată. Teba cunoştea atunci acea agitaţie necontenită ce se naşte din beţie şi desfrâu, iar palatul era părăsit de locatarii săi.

Ineni îl găsi pe rege lungit pe pernele sale, cu ochii închişi şi gura întredeschisă. Rictusul morţii îi dezvelea dinţii proeminenţi. Îl contemplă o clipă pe omul care fusese atât de însemnat pentru el, apoi, după ce trimisese de urgenţă după medicul regal şi preoţii lui Sem, se duse la apartamentul lui Hatşepsut. Ca să poată intra, trebui să se certe cu paznicul, care-l lăsă în cele din urmă să treacă pragul fără să-l fi putut anunţa. O găsi gătindu-se pentru ritualurile nopţii, gata să plece cu litiera la Luxor. Cu brăţările zornăind şi cu privirile aprinse, regina înaintă spre el.

— Ineni, ţi-ai pierdut minţile? Sunt foarte grăbită, după cum poţi vedea. Ar trebui să te arestez.

Pe faţă i se vedeau semne de epuizare, în urma atâtor nopţi petrecute dansând. Îşi pipăia nervoasă coroana în formă de cobră, aşteptând ca sclavele să vină să o coafeze.

Ineni făcu o plecăciune adâncă, dar nu găsi nimic de spus. Piciorul reginei bătea în podea.

— Dar vorbeşte o dată! Ce e? Eşti bolnav?

În cele din urmă, reuşi să deschidă gura, înspăimântat de cuvintele pe care trebuia să le rostească. Ea ghici, după expresia chipului său, că aducea veşti rele.

— Tata? E suferind?

Ineni confirmă cu un gest din cap.

— Regele a murit, Maiestate. A trecut în Sala de Judecată în timp ce dormea. I-am chemat pe preoţi şi pe marele medic. Poate că ar trebui să-i trimiţi un mesaj fiului său.

Hatşepsut îl fixă multă vreme cu privirea, apoi se răsuci brusc şi-şi puse coroniţa pe pat.

Ineni îi oferi o cupă de vin pe care ea o refuză. Rămase nemişcat, dezarmat, fără să ştie ce să facă. Hatşepsut îşi înălţă capul.

— Ştiu ce greu ţi-a fost, nobile senior, să vii să-mi aduci vestea aceasta, spuse ea cu blândeţe; cheamă-mi crainicul şi trimite-l la Luxor. Zeul trebuie să se întoarcă, şi festivităţile să înceteze. Vai, tată! gemu ea brusc. De ce m-ai părăsit aşa de repede? Mai aveam atâtea de făcut împreună!

Ieşind, Ineni trimise după Senmut; ştia instinctiv că acesta putea să-i aducă alinarea de care avea nevoie. Ştia că, peste noapte, Egiptul avea să cunoască o atmosferă de nesiguranţă. Se mai gândea şi la tânărul Tutmes, aflat fără îndoială în braţele vreunei preotese în templul din Luxor, şi-şi simţi inima strânsă.

Senmut sosi în fugă. Vestea ajunsese la el în momentul când, împreună cu Benya şi cu Menkh, ieşea dintr-o tavernă de la periferia Luxorului. Avea de gând să se ducă la spectacolul dat de dansatori în grădina templului şi apoi să se întoarcă la Ta-kha'et. Când înţelese însă mesajul şoptit de crainicul cu răsuflarea tăiată şi tulburat peste poate, se năpusti afară şi străbătu în goană distanţa până la Teba. Seara era răcoroasă, liniştită şi blândă. Apele Nilului curgeau

de-a lungul drumului, întunecate şi tăcute. Alerga fără să se oprească, blestemându-şi carul lăsat la grajd, ambarcaţiunea legată la chei şi pe sclavii care-l lăsaseră singur la petrecere. Ajuns în grădina personală a reginei, făcu o pauză scurtă ca să-şi tragă răsuflarea, apoi, făcându-i un semn pazniculuí, trecu pragul apartamentelor regale.

Stând în picioare în mijlocul odăii, Hatşepsut, descumpănită, îşi frângea mâinile. Îl recunoscu pe dată şi, cu un strigăt, se ghemui la pieptul lui. Cu un gest firesc, Senmut o luă în braţe şi, pe un ton sec, le porunci sclavelor să iasă. O dată ce uşa fu închisă în urma lor, o aşeză pe pat şi îi mângâie părul negru.

— Îmi pare rău, foarte rău, Maiestate, îi spuse el cu blândeţe, în timp ce ea se lăsa în voia lacrimilor.

Nu se mai simţise niciodată atât de descumpănit. Se duse să ia de pe măsuţa de toaletă un şervet pe care-l înmuie în vin şi i-l trecu peste faţă. Ochii reginei erau încercănaţi de umbre negre, şi pleoapele îi erau umflate. Lacrimile făcuseră ca fardul să-i curgă de-a lungul obrajilor până pe gât. Îl şterse cu delicateţe, apoi, cuprinzând-o din nou cu braţul, îi duse cupa la gură. Hatşepsut bău încet, lăsând să-i scape câteva hohote, apoi închise ochii şi îşi lăsă capul pe umărul său.

— Nu pot să ies de aici, spuse ea.

— Trebuie, replică el. Sunt multe de făcut şi o regină nu-şi poate permite să plângă în singurătatea odăii ei.

— Nu! spuse ea. Era tatăl meu, tatăl meu! Vai, puternice tată, unde eşti acum? Lumina Egiptului s-a stins.

— Lumina Egiptului eşti tu, spuse el pe un ton aspru. Eşti regina. Înfruntă-ţi durerea şi arată-le supuşilor tăi din ce aluat eşti făcută.

Ea scutură din cap, începând din nou să plângă.

— Nu pot, repetă ea cu un strigăt din inimă, strigătul unei femei părăsite, apoi, cu un pas şovăitor, se apropie de masă. Iată sigiliile mele. Ia-le, Senmut. N-o să părăsesc odaia asta decât ca să-mi însoţesc tatăl la mormântul din vale. Să veghezi la conducerea treburilor în Sala de Audienţe.

Senmut simţea teama lui Hatşepsut sporind. O asemenea prăbuşire nu-i stătea în fire. Se gândi la tânărul Tutmes, care probabil că aştepta deja afară, şi o sili să-şi ridice capul.

— Ascultă-mă, spuse el, aproape strigând, ascultă-mă bine! Nu eşti o simplă ţărancă ce se vaită, ghemuită în întunericul colibei ei. Crezi că tatăl tău te-a înălţat la rangul la care te afli pentru ca într-un moment de slăbiciune să-i distrugi toată opera? Vrei ca duşmanii tăi să poată spune: „Uitaţi-vă, regina Egiptului a cedat, e mai fragilă decât o credeam." Fii recunoscătoare tatălui tău care ţi-a oferit lumea! Luptă-te! Gândeşte-te că marele preot şi guvernatorii tăi te aşteaptă, ca şi Tutmes, fratele tău. O să-i copleşeşti cu spectacolul unei femei înfrânte?

Ea se desprinse din îmbrăţişarea lui şi, îndreptându-se cât era de înaltă, îi răspunse:

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa! O să te pun în lanţuri în temniţă şi o să te biciuiesc cu mâna mea!

Din ochi îi ţâşneau fulgere îngheţate. Senmut o ţintui cu o privire fermă. Deodată, ea şi-o plecă pe a ei şi se aşeză în faţa oglinzii.

— Ai dreptate, adăugă ea. Te iert pentru ce ai spus. Deschide uşile, Senmut, şi cheamă-mi sclava! Imediat ce voi fi gata, o să-i primesc pe ceilalţi.

— Era un mare zeu, un mare faraon, răspunse Senmut calm. Va rămâne în amintirea Egiptului tot atât cât Ra îl va duce în Barca Sacră.

— E adevărat, spuse ea cu un zâmbet palid. N-o să întinez dragostea pe care ne-o purtam. Era tatăl meu, protectorul meu, prietenul meu. O să mă port aşa cum şi-ar fi dorit. Egiptul îmi aparţine.

Senmut deschise uşa şi îi dădu drumul înăuntru lui Nofret, apoi o închise de îndată în nasul demnitarilor care se îngrămădeau în prag. Se aşeză câteva clipe alături de Hatşepsut, vrând să se asigure că-şi revenea cu adevărat. Când o văzu potrivindu-şi coroana pe cap, îşi dădu seama că poate pleca.

Acum el era cel care se clătina de oboseală, în timp ce străbătea coridoarele ce duceau la apartamentul său. Ta-kha'et aţipise pe rogojina ei, cu pisica ghemuită lângă ea, şi nu o trezi. Se dezbrăcă şi se spălă repede, dar, înainte de a se lăsa pradă somnului, îi trimise lui Hapusenb un mesaj scurt şi precis: „Vino repede. E nevoie de prezenţa ta."

În timpul celor şaptezeci de zile de doliu, Hatşepsut nu dădu nici un semn de slăbiciune. Administra treburile curente ale guvernului cu răceală, ascunzându-şi intensitatea suferinţei. Preoţii, care se duseseră să măsoare nivelul apelor fluviului, raportară că revărsarea acestuia era mai mare ca oricând şi o sfătuiră să sporească toate impozitele. Ea însă nu-i ascultă decât cu o ureche şi le porunci perceptorilor ca, dimpotrivă, să scadă toate dările timp de un an, pentru a cinsti memoria lui Tutmes. Primi vizita viceregelui Nubiei şi al Etiopiei, Inebni cel Drept, care o informă că minele de aur se dovedeau foarte productive şi o sfătui chiar să prospecteze şi alte minereuri aurifere, dar ea îl trimise la Senmut, rugându-l să se ocupe de aceste probleme. Cum ar fi putut să se intereseze de găsirea aurului necesar monumentului său, acum că tatăl ei nu mai era de faţă ca să-şi dea asentimentul?

Nu-şi putea mărturisi durerea decât lui Senmut, şi nu se sfia să o facă, dar nu încuraja niciodată nişte relaţii prea intime. Se retrăgea în singurătatea ei regală, aidoma unei stele îndepărtate scânteind în noapte.

În ziua funeraliilor, se duse la necropolă alături de tânărul Tutmes. Într-un ultim gest de disperare, Hatşepsut se aruncă peste sicriu, împrăştiind florile pe care tocmai le depusese. La funeraliile mamei sale, mâna caldă a tatălui ei îi adusese linişte şi îmbărbătare. Acum însă, în întunericul acestui mormânt, înconjurată de obiecte care-i aminteau până la ultimul zilele fericite de odinioară, nu-şi putu stăpâni lacrimile. Tutmes se simţea şi el, împotriva voinţei sale, cuprins de emoţie. Cu un gest stângaci, o ajută să se ridice şi, departe de a-l respinge, ea se sprijini de braţul său. Când ieşiră însă înapoi la lumina zilei, se desprinse de el şi se îndepărtă fără un cuvânt.

La palat nu-i aştepta nici o gustare reconfortantă, nici o masă de împărţit cu un tată care se pricepea ca dintr-un cuvânt sau o glumă să îndulcească necazul şi povara morţii din inima unei fetiţe. Se duse în camera ei tăcută şi se încuie acolo.

Noaptea, Senmut fu trezit de un sol venit din Nord. Omul, tras la faţă şi cu hainele în neorânduială, ajunse la el epuizat. Senmut îşi îmbrăcă şorţul şi, făcând lumină în odaie, constată că nu i se aducea nici vreun sul de papirus, nici vreo scrisoare.

— Pe masă se află pâine şi vin, spuse el. Întremează-te, şi după aceea îmi spui mesajul.

Omul îl refuză.

— Vin din deltă, spuse el cu un glas alterat de oboseală. Mesajul e scurt. Sunt trei săptămâni de când Menena şi-a părăsit domeniul şi chiar în clipa de faţă se află în apartamentele lui Tutmes cel Tânăr. Asta-i tot.

— E mai mult decât suficient. Eşti sigur că Menena se află în palat?

— L-am văzut cu ochii mei, răspunse solul.

— Du-te imediat la vizirul Hapusenb! Probabil că acum doarme în casa lui de pe malul fluviului. Ia gărzile mele cu tine şi ia şi asta. Luă un sigiliu din sipetul de fildeş. Spune-i să vină fără întârziere la regină. Ne întâlnim în grădină, la intrarea în apartamentele ei.

Ta-kha'et, care se trezise acum, ciulea atentă urechea. Senmut o chemă:

— Fetiţo, adu-mi o pelerină şi sandalele!

Ta-kha'et puse o mână timidă pe braţul lui Senmut.

— Ce e, stăpâne? Suntem în primejdie?

Senmut îşi puse buzele pe ochii ei încă umflaţi de somn, dar cu mintea era în altă parte. Era deopotrivă prea târziu şi prea devreme, îşi zicea el. Prea târziu pentru ca regina să mai poată scăpa de inevitabil şi mult, mult prea devreme pentru a reuni un guvern care să o numească faraon. Era o lovitură cumplită a sorţii.

— Du-te înapoi la culcare şi dormi liniştită. Nu te teme. N-o să mă întorc în noaptea asta, dar nu te paşte nici un pericol.

Ta-kha'et se înapoie docilă în pat, şi pisica sări pe dată lângă ea.

Senmut mergea febril încoace şi-ncolo, aşteptându-l pe Hapusenb. Noaptea era senină, luminată de luna plină, dar de data aceasta Senmut nu avea ochi pentru ea. Păsările ciripeau pe pajişti şi un peştişor sărea în bazin. În sfârşit, o umbră compactă prinse viaţă printre copaci. Era Hapusenb, care se apropia tăcut. Senmut îl puse rapid la curent. Hapusenb ascultă vestea în tăcere, fără a manifesta o surpriză excesivă, şi în cele din urmă spuse, dând din umeri:

— Deocamdată, nu e nimic de făcut. Nu cred că Tutmes nutreşte ambiţii prea înalte. Vrea doar să recupereze anii petrecuţi sub ochiul critic al tatălui său şi cred că se va mulţumi cu titlul de faraon în măsura în care nu va trebui să facă eforturi prea mari. Egiptul nu va avea de suferit. La urma urmei, e un tânăr mai degrabă cumsecade.

Hapusenb avu un zâmbet uşor care-i dezveli dinţii sclipitori şi-l cuprinse pe Senmut de umeri.

— Desigur, în trupul încântător al reginei sălăşluieşte un spirit masculin şi ea nu tolerează nici o slăbiciune din partea nimănui. Dar Tutmes este fratele ei şi are o oarecare afecţiune pentru el. Totuşi, căsătoria asta fadă o s-o irite.

Părăsiră grădina şi se prezentară la uşa reginei, unde primiră autorizaţia de a intra. Făcură o plecăciune în faţa lui Hatşepsut, care stătea aşezată lângă pat, cu Nofret alături. Purta un văl foarte fin şi părul îi cădea liber pe umeri.

— Trebuie să se fi întâmplat ceva grav, spuse ea, dacă cei doi prieteni ai mei vin să tulbure somnul reginei. Vorbiţi, sunt gata să vă ascult.

Îşi încrucişă mâinile.

— Tutmes l-a chemat pe Menena, spuse Senmut. Chiar acum, sunt împreună în apartamentele prinţului.

Ea dădu din cap:

— Ei şi?

Senmut o privi, nevenindu-i să-şi creadă ochilor:

— Maiestate, ştiaţi?

— Bănuiam. Iscoadele mele nu sunt mai puţin informate decât ale voastre. Şi ce concluzii aţi tras?

Senmut şi Hapusenb schimbară o privire, iar Senmut luă cuvântul:

— Cred că Tutmes râvneşte la titlul de faraon şi că l-a chemat pe Menena din exil ca să-i obţină sprijinul. Cred că

preoţii vor fi de partea lui. N-ai guvernat ţara îndeajuns de mult, Maiestate, ca să câştigi simpatia poporului.

— Hapusenb, şi armata?

— Maiestate, dacă utilizezi acest atu, vei trece Egiptul prin foc şi sabie. Generalii îl preferă pe Tutmes, pentru că e bărbat. Desigur, trupele te plac fiindcă te pricepi să mânuieşti arcul şi să conduci carele, dar poporul îl preferă şi el pe Tutmes. El onorează în tine pe fiica zeului şi pe puternica regină, dar vor un bărbat pe tronul lui Horus.

— Foarte bine, spuse ea, aţi spus adevărul.

Rămase tăcută multă vreme, încât cei doi se întrebară dacă nu uitase de ei, dar în cele din urmă se ridică şi porunci:

— Nofret, scoate-mi rochia regală, cea pe care o purtam la încoronare, şi peruca mea cu o sută de meşe de aur. Scoate sipetul cu bijuterii şi rupe pecetea vasului de alabastru în care se află kholul pe care mi l-a dăruit Ineni. Naiba să-l ia pe Tutmes şi obrăznicia lui! adăugă ea dispreţuitoare. Bine, trebuie să mă supun, dar nu va guverna niciodată şi nimeni nu va avea mai puţină putere decât el în toată ţara. Furia o făcea să pălească. Tata m-a avertizat, iar mama nu a încetat s-o implore pe Isis să mă apere. Dar n-am nevoie de nimeni. Eu sunt zeul, şi Tutmes va afla cine stăpâneşte Egiptul.

Senmut şi Hapusenb făcură o plecăciune şi dădură să iasă, dar ea le porunci să rămână.

— De ce plecaţi? îi întrebă ea. Nu sunteţi oare, dragii mei, sfetnicii reginei? Rămâneţi şi haideţi să vedem ce are de gând să spună trădătorul Menena.

Îşi scoase veşmântul şi intră în baie, unde o auziră poruncind să i se aducă pe loc litiera, mâncare şi cel mai bun vin. Sclavele, care dormeau în mica anticameră, se puseră la iuţeală pe treabă şi într-o clipă lămpile fură aşezate la locul lor şi aprinse.

Hatşepsut fu gata în mai puţin de o oră; se aşeză pe jilţul ei de trestie, îmbrăcat în aur, în faţa unei mese pline de bucate şi de flori, aşezându-i pe cei doi bărbaţi alături de ea.

— Nu spuneţi nimic şi mai ales nu vă ridicaţi şi nici nu faceţi vreo plecăciune când va intra fratele meu. Calitatea lui de prinţ nu-l scuteşte să fie unul dintre supuşii mei. Toarnă vinul, Hapusenb, dar n-o să bem deocamdată. Să-i aşteptăm cu răbdare. Nofret, cheamă-i pe şeful crainicilor şi pe servitorii mei. Cheamă-l şi pe purtătorul Evantaiului regal şi pe paznicul Sigiliului. Pune de strajă doi soldaţi din escorta Maiestăţii Sale, de fiecare parte a uşii, fiindcă cea cu care vor avea de-a face e regina.

Nu aşteptară prea mult. Un zgomot de paşi se făcu auzit pe coridor şi răsună o bătaie în uşă. Hapusenb le făcu semn soldaţilor, care o deschiseră, tăindu-le totodată drumul cu lăncile lor încrucişate. Uimiţi, Tutmes şi marele preot priviră înspăimântaţi încăperea scăldată în lumină şi pe cei dinăuntrul ei, care îi aşteptau în tăcere.

— Cine cere audienţă la regină? întrebă cu glas tare unul dintre soldaţi.

Tutmes trebui să-şi înşire în faţa tuturor numele şi toate titlurile. La un semn de-al lui Hapusenb, Tutmes şi cei trei preoţi care-l însoţeau trecură pragul şi se pomeniră, descumpăniţi, în faţa unui suveran şi a sfetnicilor săi. Menena şi preoţii salutară cu o plecăciune respectuoasă. Tutmes, stacojiu la faţă, se plecă în silă. Hatşepsut lăsă suita fratelui ei să stea prosternată la pământ şi nu i se adresă decât lui.

— Fii binevenit, Tutmes, dar prezenţa ta la o oră atât de târzie e cel puţin ciudată şi încă mai ciudaţi sunt însoţitorii tăi! De când un prinţ al Egiptului frecventează un surghiunit?

Tonul ei era sarcastic. Menena nu se clinti. Trupul său poate că se încovoie puţin, ridurile de pe chip i se accentuară,

dar privirea nu-şi pierdu nimic din vivacitate. Tutmes părea, în ceea ce-l priveşte, pradă unei indispoziţii nespuse. În picioare, cu mâinile la spate, stătea în faţa lui Hatşepsut aidoma unui şcolar prins copiind.

— N-am venit ca să fiu ţinta batjocurilor tale, Hatşepsut, vorbi el deodată. Tata nu mai e şi ştii la fel de bine ca mine că surghiunul lui Menena era un simplu capriciu. De ce nu s-ar întoarce la Teba, dacă l-am rugat eu s-o facă?

— În toată viaţa lui, tatăl nostru nu a făcut nimic din capriciu, răspunse ea cu fermitate. Pe deasupra, ţine de prerogativele reginei, şi nu de cele ale prinţului, să graţieze un surghiunit.

Bucatele abureau pe masă, vinul era turnat în cupele de argint, dar nimeni nu mişca. Toţi simţeau puterea emanată de Hatşepsut, energia pe care o degaja voinţa ei aproape supraomenească, dar şi hotărârea încăpăţânată a lui Tutmes, asistat de marele preot. Aşteptau cu toţii, ţinându-şi respiraţia.

— O regină fără rege îşi poate aroga asemenea prerogative, răspunse el în sfârşit, dar am hotărât, surioară, să te scap de această povară şi sunt doritor să-mi ocup imediat locul legitim ca faraon al Egiptului.

Nimeni nu făcu vreo mişcare, dar se simţi că toţi cei de faţă se relaxează. Hatşepsut îi zâmbi fratelui ei, care o întrebă, cu braţele încrucişate, cu picioarele bine înfipte în pământ:

— Ei bine, ce ai de spus?

— Cunosc foarte bine motivul prezenţei tale aici, îi răspunse ea, şi-ţi aşteptam sosirea. O, Tutmes, încetează jocul ăsta! Tu, Menena, ridică-te, împreună cu escorta ta. Nu te am la inimă şi nu te-am plăcut niciodată; acum se pare însă că trebuie să fac abstracţie de sentimentele mele.

Marele preot se ridică, cu chipul împurpurat, dar senin, şi se înclină fără un cuvânt. Hatşepsut adăugă cu un gest:

— Staţi jos cu toţii, o să mâncăm, o să bem şi o să discutăm despre problema asta aşa cum se cuvine rangului nostru. Sfetnicii mei au permisiunea să-şi spună părerea. Cât despre tine, Menena, nu vreau să-ţi aud glasul.

Se aşezară pe perne, şi Nofret începu să servească. Hatşepsut îşi înălţă cupa:

— Să bem acum, prieteni! spuse ea, adresându-se lui Senmut şi lui Hapusenb şi zâmbindu-le. (Îşi goli cupa şi o puse cu un gest brusc pe masă.) Aşadar, Tutmes, dacă am înţeles eu bine, doreşti să devii faraon. Aşa-i?

— Nu e o chestiune de dorinţă, răspunse el iritat, ci e vorba de lege. O femeie nu poate urca pe tronul Egiptului.

— A, da? Şi în numele cărei legi? Legea nu e făcută de cea care guvernează? Protejata lui Maat, încarnarea lui Maat în persoană?

— De *cel* care guvernează, o corectă el pe dată. Tatăl nostru era şi el Maat, şi totuşi guverna după legile faraonilor. A făcut din tine o regină puternică; dar nu era în puterea lui să facă din tine un bărbat.

— Tatăl meu este Amon, regele tuturor zeilor. El e cel care m-a zămislit şi a pregătit pentru mine tronul Egiptului. Mi-l hărăzise înainte de a mă fi născut blânda Ahmes şi mi-a confirmat-o printr-un semn în ziua încoronării mele.

— Şi atunci de ce nu te-a făcut bărbat?

— *Ka*-ul meu e al unui bărbat şi dacă m-a făcut femeie e fiindcă puternicul Amon voia un faraon mai frumos decât toate făpturile.

— Nu poţi schimba legea, repetă el enervat, poporul nu va accepta niciodată un Horus feminin. El vrea ca acela care guvernează să fie bărbat, ca să poată oferi sacrificii în numele

său şi ca să ducă armata la luptă. Eşti în stare să faci lucrurile astea?

— Bineînţeles că da. Ca regină, sunt femeie, dar ca faraon, o să guvernez ca un bărbat.

— Provoci confuzie în discuţie cu argumentele tale nechibzuite. Fapt e că, prin drept de naştere, pot pretinde tronul lui Horus, şi-l cer! Pe deasupra, Hatşepsut, dacă guvernezi, cine-ţi va fi soţ? Ce titlu va purta? Soţ Divin? Mare Soţie Regală a lui Horus feminin? Şi dacă nu te căsătoreşti, Egiptul va trebui să-şi caute în afara hotarelor vreun fiu de rege pe care să-l pună pe tron? Asta vrei tu?

Hatşepsut îşi plecă fruntea. Senmut şi Hapusenb schimbară o privire. Toate aceste consideraţii le scăpaseră şi înţeleseră acum că regina era învinsă de la bun început. Dragostea pe care o nutrea ţării sale nu-i va îngădui să conceapă prezenţa unui străin pe tronul lui Horus. După o tăcere lungă, Hatşepsut îl întrebă pe Tutmes :

— Vrei binele Egiptului sau te atrage prestigiul dublei coroane? Pentru mine, Egiptul e viaţa mea, şi vocaţia mea e să-l slujesc. Ce spui tu e adevărat, dar cuvintele tale nu vin dintr-o inimă dezinteresată.

— Eşti nedreaptă, protestă el. Sigur că iubesc Egiptul şi dragostea aceasta este motivul pentru care vreau să te iau de soţie şi să ajung pe tronul sacru.

— Chiar aşa e? murmură ea, apropiindu-se de el şi cufundându-şi privirea în ochii lui. Chiar aşa e? Ce nobil şi ce amabil din partea ta, frate dragă!...

— Nu ne-am înţeles niciodată, spuse el coborându-şi pleoapele, dar poate că vom fi în stare să lucrăm împreună pentru un ţel comun. Recunoaşte, Hatşepsut, că pe mine mă aşteaptă Egiptul.

— Nu are nevoie şi de mine? i-o întoarse ea cu un şuierat. Unde erai în timp ce eu mă ocupam zi de zi, începând din zori, de treburile regatului? Unde erai în nopţile în care stăteam trează, cu povara guvernării în loc de pătură şi cu obligaţiile necruţătoare pe post de pernă?

Strângea braţele jilţului, ca şi cum s-ar fi luptat să-şi păstreze calmul şi se cufundă preţ de o clipă în gândurile ei.

— Nu contează, continuă ea. O să-ţi ofer un târg, Tutmes. Trebuie să ne resemnăm din moment ce ştim acum că nici unul din noi nu e atât de puternic pe cât credea. O să colaborez cu tine şi, în public, o să apar în spatele tău. O să te asist la templu şi o să-mi împart patul regal cu tine pentru a-i oferi un moştenitor Egiptului. În felul acesta, poporul va fi mulţumit. Dar o să-mi laşi în întregime sarcina guvernării.

Menena lăsă să-i scape o exclamaţie înăbuşită. Hatşepsut se întoarse brusc spre el.

— Să nu scoţi o vorbă, tu, care ai trădat încrederea zeului, sau îţi smulg pe loc însemnul rangului tău şi-l calc în picioare!

I se adresă din nou lui Tutmes, spunându-i pe un ton îmblânzit:

— E singurul mod de a păstra şi apăra Egiptul. Recunoaşte că n-ai habar de treburile guvernării. Or, eu am în jur slujitori loiali cărora o să le cer sfatul cu orice prilej. Nu ăsta-i adevărul?

Năucit, Tutmes privea chipul zâmbitor al lui Hatşepsut. Faptul de-a nu-şi fi dat seama de profunzimea dragostei ei pentru Egipt îl făcuse să se aştepte la o declaraţie de război, la o explozie violentă de mânie.

— O să fiu, aşadar, faraon? întrebă el.

— Bineînţeles, răspunse ea. Nu avem de ales. Oricum, poporul şi generalii mi-ar fi cerut-o nu peste multă vreme.

O să mergem la templu şi o să-ţi dau sângele meu ca să poţi să-ţi pui pe cap dubla coroană. Dar să nu uiţi niciodată, Tutmes, că am purtat-o înaintea ta!

Lovit din plin de umilirea aceasta, Tutmes răspunse înfuriat:

— Cum aş putea uita? Crezi desigur că nu o să fiu un bun faraon? Dar nu uita că tatăl tău e şi al meu şi că suntem amândoi de acelaşi sânge regal!

— Ai fost întotdeauna lipsit de umor, Tutmes, îi aruncă ea. Haideţi acum să mâncăm şi să bem înainte de a merge la culcare. Mâine dimineaţă, crainicii vor anunţa vestea şi vom sărbători căsătoria noastră. Cât despre tine, adăugă ea întorcându-se spre Menena, să-l slujeşti cum trebuie, fiindcă altfel de data asta n-o să scapi cu viaţă. O să asist în persoană la execuţia ta!

Tutmes ieşi împreună cu escorta lui, şi ea aruncă o privire peste adunarea amuţită.

— Visam, spuse ea cu nostalgie. N-aveam cum să fac altfel. Dar să bem împreună şi acordaţi-mi încrederea voastră. Am tot atâta nevoie de voi cât aveţi şi voi de mine.

Îşi petrecură restul nopţii cu ea, bând şi discutând într-o atmosferă apăsătoare. Când, în sfârşit, soarele se ivi la orizont, o însoţiră la templu pentru a celebra riturile dimineţii şi oferiră un sacrificiu, cu ea şi pentru ea, regina Egiptului.

14

În ziua încoronării, cerul era senin şi luminos, dar un vânt venit din deşert sufla peste banderolele albastre şi albe care fluturau din nou în vârful catargelor înălţate în oraş şi în palat, învolburând fără deosebire veşmintele preoţilor, ale oamenilor de rând, ale nobililor sau ale sclavilor.

Hatşepsut se îmbrăcase în mod voit cât mai simplu. Purta o rochie împodobită cu puţin argint, cum i se cuvenea unei regine. Pe cap, coroana mică în formă de cobră strălucea în soare, deoarece din pricina vântului tronurile supraînălţate ale lui Hatşepsut şi Tutmes nu erau acoperite de baldachine.

Hatşepsut asculta aclamaţiile delirante ale mulţimii. „Am perfectă dreptate, îşi zicea ea. Pe el îl vor. Le aduce sentimentul acela de siguranţă de care au nevoie. Sunt frumoasă şi puternică în ochii lor, dar un rege li se pare mai demn de a purta dubla coroană. Siguranţa, asta aplaudă ei cu atâta entuziasm. Ei bine, n-au decât să aibă regele pe care-l vor! Poporul şi regele pe care şi l-au ales n-au decât să se complacă în sentimentul lor de fericire. O să urmez o vreme calea croită de tatăl meu şi o să leg ţara de mine cu lanţurile puterii. Ce-mi trebuie coroana? Pentru mine contează doar poporul şi puterea. Şi, dacă am pierdut deocamdată poporul, am păstrat puterea. N-aş vrea să fiu în locul lui Tutmes nici pentru tot aurul din minele Egiptului."

Tutmes saluta mulţimea cu mâna, şi cortegiul se urni din loc, în sunetul tobelor şi al fanfarelor. Hatşepsut contempla capul ras al proaspătului ei soţ iţindu-se deasupra acestui tron care fusese al ei la încoronare. Timpul trecea încet şi ea se lăsa pradă visării.

„Au trecut cinci ani, îşi zicea ea. Doar cinci ani. Am douăzeci de ani acum şi, din nou, viaţa mea va căpăta un nou curs. O, Amon, tatăl meu, n-o să fiu pentru tine şi pentru tot Egiptul decât soţia energică a unui faraon slab şi nehotărât?"

Cu paşi lenţi, i se alătură lui Tutmes, îngreunat de costumul regal aurit şi îl luă de braţ, aşa cum tatăl ei o luase pe ea; aruncându-i o privire dispreţuitoare lui Menena, îmbrăcat în pielea de leopard pentru slujbă, trecu pragul templului,

în timp ce cornurile răsunau şi sistrele zăngăneau în mâinile preoteselor.

Ceremonia se desfăşură fără incidente. Tutmes era acum Tutmes al II-lea, dar şi Horus cel de Aur, Seniorul lui Nekhbet şi al lui Pen-Uarchet, Regele şi Divinul Suveran, fiul lui Amon, Emanaţia lui Amon, Alesul lui Amon, Răzbunătorul lui Ra, Prinţul Tebei. Faraonul şi Soţia lui Divină fură conduşi înapoi la palat, străbătând o mulţime în delir.

În cursul marii petreceri care urmă, seniorii şi vasalii regatului veniră să-şi prezinte omagiile, după cum se cuvenea rangului lor. Senmut se afla între Senmen şi noul faraon, care nu se arăta prea vorbăreţ. Bea şi mânca fără măsură şi nu-şi ridica privirile decât pentru a arunca o ocheadă de cunoscător asupra trupurilor dansatoarelor nubile. Observând mâinile groase mânjite de mâncare şi burta proeminentă revărsată peste cingătoarea aurită, Senmut se simţea cuprins încetul cu încetul de tristeţe.

Hatşepsut, elf mărunţel şi subţire alături de acest rege puhav, părea veselă. Râdea şi pălăvrăgea cu toţi cei care treceau prin faţa lor, dar lui Senmut i se păru că desluşeşte o notă de disperare în râsul ei ascuţit. Ştia că pălăvrăgeala ei neîncetată trăda dorinţa febrilă de a împiedica timpul să se scurgă.

După-amiaza trecu, şi întunericul se lăsă treptat. Tutmes bău şi ultima picătură din cupă şi se ridică, urmat de purtătorul stindardului şi de demnitarii care urmau să escorteze cuplul regal până la noul palat al lui Hatşepsut. Ea îşi întrerupse pe dată vorbăria pentru a-şi lua, umilă, locul în spatele soţului ei. Doar Senmut zări mişcarea nervoasă a degetelor sale şi rigiditatea umerilor.

Hapusenb apăru lângă el.

— Linişteşte-te, prietene, îi spuse el cu glasul lui aşezat şi profund. Şi nu uita că a nu te gândi la ea ca la o făptură divină, ca la o mare şi nobilă regină înseamnă o blasfemie. Nu are nevoie de privirile tale îngrijorate. Pe deasupra, Tutmes e foarte versat în meşteşugul dragostei. Şi-a consacrat cea mai mare parte a vieţii etalându-şi virilitatea. Toate micile lui sclave şi toate concubinele sunt nebune după el.

Senmut nu reuşi să râdă, deşi voia să o facă.

— Hai la mine acasă în noaptea asta, îi propuse Hapusenb, şi cheamă-l şi pe fratele tău. O să stăm în grădină şi, măcar de data asta, o să pălăvrăgim despre nimicuri, de exemplu despre pescuit. Nu vor fi audienţe mâine şi o să poţi dormi în camera de oaspeţi.

Senmut primi invitaţia cu plăcere şi, chemându-l pe Senmen, părăsiră palatul ieşind prin grădini.

Hatşepsut o concedie pe ultima dintre sclave şi închise uşile fără tragere de inimă. Se răsuci cu faţa la soţul ei, în lumina palidă a lămpii care ardea lângă patul presărat de flori de lotus şi de frunze de smirnă. Tutmes puse cu precauţie dubla coroană pe masă, simbol a tot ceea ce ea căutase şi pierduse, apoi turnă vin în cupe, în timp ce ea se apropia încet de el, frecându-şi încheieturile îndurerate de brăţările grele de argint. Îi oferi o cupă, dar ea refuză, enervată, istovită de tot ceea ce trebuise să suporte întreaga zi.

— N-am chef să mai beau, spuse ea, şi cred că şi tu ai băut destul.

— Îmi place să mai beau o cupă înainte de culcare, replică el.

Îşi dezlegă şireturile de la sandale şi-şi desfăcu cingătoarea cu un suspin.

— E ultima oară când mă dezbrac singur.

Ea îşi întoarse iute capul, se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre măsuţa de toaletă. Îşi scoase coroana şi peruca, şi părul negru, eliberat, i se revărsă pe umeri într-un val parfumat. Îşi trecu degetele prin el cu un gest nerăbdător, în timp ce Tutmes, dintr-o dată nemişcat, îi contempla părul strălucitor.

— Când o să mă vizitezi, va trebui să te dezbraci singur, răspunse ea pe un ton acru. Sclavele mele nu sunt obişnuite să se ocupe de un bărbat.

Tutmes nu răspunse. Văzându-i expresia feţei, ea aruncă o privire rapidă în oglindă.

— Nu te uita la mine ca şi cum n-ai mai văzut până acum o femeie, îi spuse ea. Îţi cunosc reputaţia pe care ţi-ai făcut-o în odăile haremului.

— Eşti frumoasă, răspunse Tutmes, vorbind încet şi pe un ton grav. Podoabele tale regale te fac să pari inaccesibilă, dar aşa, cu părul despletit şi umerii goi, frumuseţea ta nu are asemănare în tot Egiptul.

Se apropie de ea şi-şi lipi gura de a ei, cufundându-şi mâinile în părul ei şi lipindu-i trupul de al său. Ea fu plăcut surprinsă de moliciunea buzelor sale şi începu să se simtă tulburată. Fără să vrea, simţi trezindu-se în trupul ei un instinct pe care spiritul ei hotărât îl înăbuşise până atunci. Tutmes zâmbi în sinea lui când o simţi răspunzându-i îmbrăţişării.

— N-am putea fi cât de cât afectuoşi unul cu celălalt? întrebă el încet. Suntem frate şi soră. Trebuie să fie chiar atât de greu să concepem un urmaş?

Fără un cuvânt, ea îşi agită capul, implorându-l cu gemete uşoare. În clipa când se rostogoleau pe pat, două gânduri îi trecură prin minte. Unul era pentru Senmut, ai cărui umeri puternici şi-i amintea într-un elan pătimaş, iar celălalt pentru

Tutmes însuşi, pentru firea lui nehotărâtă şi risipitoare. Înţelese că incapacitatea sa de a-şi manifesta în mod normal energia pe care o dovedea în acest moment era ceea ce-i lipsea în exercitarea puterii.

După ce făcură dragoste, ea ar fi vrut să mai stea de vorbă, dar Tutmes adormi pe dată, sforăind uşor.

Un val de refuz o cuprinse brusc. Se ridică, îşi puse rochia şi se aşeză pe un scaun. Zorii începeau să mijească. Aşteptă, cu mintea şi trupul golite, până ce a putut desluşi limpede frescele care împodobeau pereţii. Atunci, se apropie de pat, se aplecă peste Tutmes şi îl scutură încet:

— Trezeşte-te, marele preot va veni peste câteva clipe, murmură ea.

El scoase un mormăit, se răsuci şi-şi puse capul pe mâna plină de inele, acoperită încă de henna. Când fu intonat Imnul Laudelor, deschise ochii; stând împreună în pat, în capul oaselor, îi ascultară pe preoţii care cântau imnul sacru. Când ceremonia se încheie, Tutmes o sărută şi se ridică:

— Azi mă duc la vânătoare. Vii şi tu?

— Nu, astăzi nu, am alte treburi.

— Evident, spuse el dând din umeri. Apoi zâmbi şovăielnic: Vrei să vin şi diseară?

Ea îi privi obrajii rotunzi, ochii mari şi meşele de păr brunet pe care le mai avea la tâmplele dezgolite şi simţi născându-se în ea un val de simpatie. Într-un fel, era înduioşător ca un copil. Îşi înclină capul:

— Poţi veni în noaptea asta, dar nu şi mâine. O să am o zi plină şi o să fiu obosită.

— Foarte bine. Cred că nobilii s-au adunat să asiste la îmbăierea mea. Hatşepsut, îţi doresc un mic-dejun la fel de savuros cum a fost şi noaptea asta pentru mine.

Ea se ridică şi făcu o plecăciune în faţa lui, faraonul întregului Egipt. După plecarea sa, porunci sclavelor să facă patul, apoi se strecură în cadă, unde se odihni o clipă cu ochii închişi. În timpul masajului aţipi, şi somnul acesta scurt fu de ajuns să-i refacă puterile.

La mijlocul dimineţii, se plimbă prin grădini, însoţită de Nofret. Nu încercă să-şi analizeze sentimentele în privinţa a ceea ce se întâmplase între ea şi Tutmes în noaptea trecută. Nu mai avusese niciodată vreun amant. Inima ei îl chema pe Senmut, pentru reconfortarea pe care o găsise întotdeauna în ochii întunecaţi ai acestuia şi pentru zâmbetul său ironic. Nu încercă să-l vadă însă. Îşi petrecu cea mai mare parte a timpului afară, plimbându-se fără ţintă.

Când veni seara, se întoarse fără tragere de inimă în apartamentele sale, pentru a face din nou baie, fiindcă ştia că Tutmes îşi va termina repede masa ca să vină la ea înainte de apusul soarelui. Nofret, care nu înţelegea motivul tăcerilor acestora îndelungate şi al suspinelor de nelinişte ale stăpânei sale, îi aduse cea mai frumoasă rochie şi parfumă odaia cu smirnă şi tămâie.

Pe la mijlocul lunii lui Famenoth, după două luni de la încoronarea lui Tutmes, zvonul despre tulburările din Nubia ajunse până la Teba. Hatşepsut primi mesajul din mâinile unui soldat epuizat, care fugise în deşert, de unde fusese luat de o caravană. Fără a-şi mai lua răgazul să-l citească până la capăt, ea hotărî să-şi convoace cabinetul în sala de audienţe, şi trimise după Pen-Nekheb, Ineni şi Tutmes, sperând că acesta din urmă nu plecase încă la vânătoare. Nerăbdătoare, măsura sala în lung şi-n lat, şi se apucă să-şi hărţuiască scribul:

— Găseşte hărţile Sudului şi ale Primei Cataracte, şi află poziţia garnizoanelor de la frontiera nubiană. Adună-i pe generali! Adu-mi lista cu toate recrutările! Vreau să ştiu unde se află trupele mele. Haide, grăbeşte-te!

Demnitarii sosiră unul câte unul, făcură o plecăciune şi luară loc în jurul mesei mari. Pen-Nekheb sosi ultimul şi se îndreptă spre locul lui şchiopătând. Era pentru prima dată când Hatşepsut îl convoca şi îi tremura inima, fiindcă presimţea că va fi război. Hatşepsut porunci să fie închise uşile şi se aşeză în capul mesei.

— Tocmai a sosit un ofiţer din deşert, spuse ea. Se pare că una dintre garnizoanele noastre a fost devastată şi că o hoardă de nubieni se dedă jafului în interiorul graniţelor noastre.

În sală domnea liniştea cea mai desăvârşită. Yamu-nefru scuipă pe jos.

— Era de prevăzut, Maiestate. De fiecare dată când un faraon se întoarce la zeu, şi altul îi ia locul, localnicii ăştia dezgustători, execrabili din Kuş urzesc o rebeliune.

— Ce s-a întâmplat cu comandantul? întrebă User-amon.

— Nimeni nu ştie dacă e mort sau viu şi nici măcar nu-i cunosc numele, răspunse Hatşepsut. Scribul tocmai se interesează. Aneni, adu hărţile!

Senmut luă hărţile din mâinile scribului şi le desfăşură pe masă. Se ridicară cu toţii pentru a urmări mai bine traseul pe care Hatşepsut îl arăta cu degetul.

— Aici e Assuan şi aici Cataracta. Drumul deşertului se abate de la fluviu în punctul acesta. Aici se află două garnizoane, una în interiorul frontierelor noastre, şi alta aici, în ţinutul Kuş. Mi s-a spus că regiunea este încercuită, că oamenii noştri sunt masacraţi, şi că mulţi kuşiţi se îndreaptă spre celelalte garnizoane.

Dădu drumul papirusurilor, care se înfăşurară la loc, şi-l privi pe fiecare în parte cu un aer întrebător.

— Hapusenb, spuse ea în sfârşit, dat fiind că eşti vizirul Nordului, te declar ministru de război. Ce părere ai despre situaţie?

Cu braţele pe masă, Hapusenb răspunse:

— Cred, Maiestate, şi părerea mea trebuie să fie împărtăşită de toţi cei de faţă, că trebuie să mobilizăm îndată un contingent şi să-l trimitem cât mai grabnic spre Sud. Nu e nici o îndoială că-i putem pune rapid pe fugă pe câinii ăştia turbaţi, în măsura în care intervenim înainte ca ei să fi ajuns la cea de-a doua garnizoană.

Se auzi un murmur aprobator şi glasul lui Aahmes Pen-Nekheb se înălţă deasupra celorlalte. Bătrânul părea copleşit:

— Maiestate, pot vorbi?

Ea dădu din cap cu un zâmbet afectuos.

— Nădăjduiam în intervenţia ta, bătrâne prieten. Tatăl meu nu a plecat niciodată din Teba în vreo expediţie fără să beneficieze de ajutorul tău nepreţuit. Spune.

— Ca să vorbesc pe şleau, trebuie să spun că nu înţeleg cum de a putut cădea garnizoana. Locul acesta este punctul-forte al frontierelor noastre, împrejmuit de ziduri solide, inexpugnabile, şi apărat de combatanţi călîţi. Inamicul a atacat deseori cu sălbăticie de-a lungul frontierei, a masacrat, a jefuit, a furat bunurile egiptene, dar rareori a pătruns într-o garnizoană. Asta mi se pare de rău-augur.

— De ce te temi, venerabile? întrebă Hatşepsut. De o trădare?

— Se poate... N-ar fi prima oară când oamenii, acriţi de un serviciu îndelungat în deşert, departe de familia lor, se lasă ispitiţi de momeala aurului.

— Nu avem încă nici o informaţie. Ofiţerul pe care l-am văzut nu era de faţă când a fost cucerită garnizoana. A, iată-l pe scribul Adunării!

Omul se apropie, cu braţele încărcate de suluri pe care le puse pe masă. Era mic, încovoiat de atâţia ani petrecuţi scriind, şi infirm de un picior.

— Acum poţi să pui întrebările, Hapusenb.

Hapusenb întrebă cine comanda garnizoana interioară. Scribul îşi drese glasul, răsfoi hârtiile şi răspunse cu o voce nazală:

— Nobilul Wadjmose e cel care comandă cele cincizeci de unităţi amplasate în aceste locuri de tatăl Maiestăţii Tale.

Tutmes exclamă:

— Wadjmose! Fratele meu! Ce zici, Pen-Nekheb? Un nobil din familia faraonului şi-ar trăda ţara?

Pen-Nekheb dădu din cap:

— Se poate întotdeauna întâmpla, Maiestate, ca o trădare să aibă loc fără ştirea comandantului. Nu renunţ la această ipoteză.

— Şi nici eu, adăugă Hatşepsut, lăsând să i se vadă îngrijorarea.

Tutmes izbucni brusc.

— Pe Amon, fratele nostru trebuie răzbunat! O să-i zdrobesc pe kuşiţi cu toată forţa armatelor mele! O să distrug totul! N-o să cruţ nici un om!

— Recunosc că oamenii ăştia trebuie să primească o lecţie, îi răspunse Hatşepsut, calmă. Nu în vederea unui asemenea moment ai cerut tronul, Tutmes? Sunt bucuroasă că ai intenţia de a urma calea strămoşilor noştri şi de a-ţi conduce trupele în bătălie.

Tutmes nu răspunse. Furia părea să-l fi părăsit. Hatşepsut îi adresă un zâmbet dezamăgit, ştiind bine că nu avea să meargă niciodată la luptă, şi îi făcu un semn lui Hapusenb.

— De câţi soldaţi dispunem? îl întrebă acesta pe scrib. Nu-i pune la socoteală decât pe cei care sunt în stare să acopere distanţa într-o săptămână.

— Cinci mii în oraş, răspunse prompt scribul, o mie din trupele permanente şi de patru ori mai mulţi mobilizând un contingent.

— O divizie? Chibzui o clipă. Maiestate, care e puterea duşmanilor noştri?

— Cifrele nu sunt exacte, dar se poate să fie peste trei mii.

— Au care?

Buzele lui Hatşepsut tremurară de dispreţ:

— Nu, doar dacă nu le-au furat pe cele din garnizoană. Câte care erau acolo? îl întrebă pe scrib.

Aneni răspunse la fel de imperturbabil:

— Un escadron, Maiestate.

— Bine! Dacă Wadjmose este soldatul care spunea tatăl meu că este, probabil că a ucis toţi caii la începutul confruntărilor, pentru a se asigura că nubienii nu vor putea utiliza carele. Acum, spune-mi părerea ta, Hapusenb.

Vizirul se aşeză mai bine în scaun şi rezumă faptele.

— Se pare că o hoardă de nubieni, probabil nedisciplinaţi şi prost conduşi, se îndreaptă prin deşert în direcţia celei de-a doua garnizoane. Sunt în jur de trei mii. Cred că nu va fi greu să-i oprim. O jumătate de divizie şi un escadron de care ar trebui să ajungă.

Hatşepsut aprobă.

— Rapiditatea va fi însă un element capital, adăugă ea. Cum se numeşte divizia staţionată la Teba în acest moment?

— Divizia lui Horus, Maiestate. Mai avem şi câteva unităţi din divizia lui Seth, venite aici în vederea unor manevre.

— Mulţumesc, nu are rost să vă mai reţin. Hapusenb, vei merge la luptă, evident, şi tu, Yamu-nefru.

Îi dădu fiecăruia instrucţiuni. Toţi murmurau, dar tăcerea se aşterne la loc când se înalţă din nou glasul limpede al lui Hapusenb:

— Maiestate, cine va comanda bătălia? Nu este vorba de un război, ci de o expediţie de pedeapsă, şi avem nevoie de un om călit şi care să cunoască bine ţinutul.

Toate privirile se îndreptară spre Aahmes pen-Nekheb, care se ridică, cu mâinile înălţate spre cer, scuturând din cap:

— Maiestate, sunt bătrân, pot să dau sfaturi tactice, dar nu mai pot lupta.

— Contam pe braţul tău, nobile Aahmes, dar, dacă e prea slab, poate că-mi poţi sugera pe cineva în care să pot avea încredere.

Bătrânul ezită:

— Există cineva, Maiestate, dar nu ştiu dacă o să-l consideri acceptabil. E vorba de Nehesi.

La auzul acestui nume, se auzi un mârâit, şi Djehuti exclamă:

— Nu ne puteţi pune sub comanda lui, Maiestate, e nubian.

Tutmes ridică un braţ impunător şi tăcerea se lăsă iarăşi pe dată. Uitaseră cu toţii de prezenţa lui.

— E drept că Nehesi e negru, spuse el, dar nu e nubian. S-a născut pe pământ egiptean. Mama lui e o slujnică de-a mamei faraonului, blânda Mutnefert, şi tatăl lui era un sclav adus de Ineni ca pradă de război. Nehesi e soldat din cea mai fragedă copilărie şi după părerea mea e un soldat genial. E tăcut, lipsit de patimă şi cumpătat, dar performanţele sale la mânuirea arcului, a securii şi a suliţei sunt remarcabile. Pe deasupra, are mintea trează şi e prevăzător.

Hatşepsut îi porunci crainicului:

— Găseşte-mi-l pe omul ăsta şi adu-l aici!

După puţin timp, Nehesi se prezentă în faţa reginei. Toţi îl priveau cu o curiozitate vădită. Era înalt, mult mai înalt decât media, şi mai negru ca noaptea. Şorţul său alb părea uşor şi ridicol pe trupul de colos. Nasul drept dovedea o descendenţă egipteană îndepărtată. Nepăsător, îşi ţinea privirea aţintită pe perete, peste capetele oamenilor şi, dacă remarcă zâmbetul dispreţuitor al lui Djehuti, nu reacţionă în nici un fel.

— Apropie-te, îi spuse Tutmes pe un ton amabil. Cât timp ai servit în armată?

Fără ezitare, Nehesi răspunse cu un glas adânc:

— Cincisprezece ani, Maiestate.

— Ce grad ai?

— Comandant al trupelor de asalt. Am mai participat şi la antrenamentul conducătorilor de care şi al „Vitejilor" Maiestăţii Sale.

Tonul său indiferent şi rece iscă un sentiment de respect în rândurile adunării. „Vitejii Regelui" era un corp de elită care dădea toate atacurile sub conducerea directă a faraonului. Până şi Djehuti îşi pierdu aerul dispreţuitor.

— La câte lupte ai luat parte? întrebă User-amon.

Omul dădu nerăbdător din umerii masivi:

— Nu a mai fost nici o bătălie din vremea când eram simplu soldat în rândurile infanteriei, dar am participat la expediţii de pedeapsă şi la nenumărate incidente de frontieră. Trupele mele nu au cunoscut niciodată retragerea sau înfrângerea, adăugă el fără să se laude.

— Ce ştii în materie de strategie? întrebă Hatşepsut.

— M-am născut ca să lupt, spuse el, şi simt din instinct justeţea sau greşeala unei mişcări, dar asta doar pe câmpul

de luptă. Nu sunt în stare să iau hotărâri uitându-mă pe o hartă.

Aahmes interveni. Observase cu un aer amuzat reacţiile provocate de protejatul lui. Îşi zicea că ar fi extrem de avantajos ca tinerii aristocraţi să primească botezul focului sub ordinele acestui om.

— Maiestate, v-am făgăduit că vă voi fi sfetnic. Nehesi e omul care ne trebuie. Pot să vă afirm că victoria e a noastră dacă o pregătim împreună.

Tutmes căscă:

— Bine, atunci treaba e rezolvată, nu-i aşa?

Se uita la Hatşepsut îngrijorat. Ea dădu din cap:

— Cred că da. Hapusenb, stabileşte o tabără la sud de oraş şi pregăteşte-te să porneşti la drum. Dă-ţi consemnele ofiţerilor tăi cu ajutorul lui Aahmes. Nehesi, te numesc general. Înţelegi că numirea aceasta se întemeiază pe convingerea mea că mă vei sluji până la moarte şi că n-o să primeşti ordine decât de la rege sau de la mine însumi. Ai vreo îndoială cât de mică? Expediţia asta e îndreptată împotriva compatrioţilor tăi kuşiţi.

— Am mai luptat împotriva lor, spuse el indiferent. Nu fac nici o deosebire între duşmanii Egiptului, şi Egiptul e cel pe care vreau să-l slujesc în fiecare zi a vieţii mele.

Noua lui avansare nu părea să reprezinte mare lucru în ochii săi, şi Hatşepsut se înfioră văzând o asemenea răceală. Dădu liber adunării, cu excepţia lui Senmut, Hapusenb şi User-amon, şi fiecare plecă la datorie, liniştit de faptul că regina era efectiv cea care organiza expediţia şi că nimic nu avea să fie lăsat la voia întâmplării.

Pe când cei trei aşteptau, Hatşepsut îl luă pe Tutmes deoparte:

— Tutmes, o să te pui în persoană în capul trupelor tale?

Acesta căpătă un aer jalnic:

— Şi de ce aş face-o? răspunse el sfidător. Egiptul e plin de generali capabili, iar căpitani sunt puzderie. Ştii la fel de bine ca mine că nu am o fire războinică. Să-i lăsăm comandamentul trupelor mele lui Hapusenb.

— Hapusenb are propriul escadron de comandat şi campania în sine de condus. Tutmes, îţi asumi comandamentul?

Rebel, acesta răspunse:

— Nu! Mi se pare ridicol să expun fără să fie nevoie preţioasa persoană a faraonului.

— Dar e nevoie, pledă ea. Oamenii au nevoie să te vadă în fruntea lor, în echipamentul de războinic strălucitor, pentru a le stimula înflăcărarea în luptă.

— Parcă ai fi mama, ripostă el. Nu mă duc. O să merg la Assuan în litieră şi o să aştept acolo întoarcerea lor. Sunt dispus să strâng prada şi să hotărăsc soarta prizonierilor, dar n-o să merg să lupt.

Ea se întoarse cu spatele la el, ultragiată.

— Bine, atunci o să merg eu, şi poporul Egiptului va şti că regina ştie să se arate demnă de el.

— Eşti nebună! strigă el înspăimântat. N-ai văzut niciodată curgând sânge omenesc şi nu ai cunoscut nici cel mai mic pericol. Eşti în stare să parcurgi o distanţă lungă, să înduri setea şi să dormi pe jos?

— Dar tu? i-o întoarse ea pe un ton tăios. În numele zeului, Tutmes, chiar aşa de puţin amor-propriu ai? Sunt în stare să arunc sulița, să trag cu arcul şi să învinge în cursă orice conducător de car. Am încredere în oamenii mei. N-or să mă lase, fiindcă mă iubesc.

— Toată lumea te iubeşte, aşa nebună cum eşti. Până şi eu, mormăi el.

Cu o expresie de căinţă, ea îi puse mâna pe braţ.

— O să merg eu dacă nu mergi tu, îi spuse ea cu blândeţe. Nu e nici un pericol. Voi fi înconjurată de braţele cel mai puternice şi de ochii cei mai vigilenţi din tot Egiptul. Vino cu mine, Tutmes, şi arată-i Egiptului şi poporului kuşit ceea ce au fost dintotdeauna faraonii.

El o respinse şi îi spuse, îndepărtându-se:

— Eşti nebună, nebună de legat...

Hatşepsut se răsuci pe călcâie şi se apropie de cei trei care aşteptau:

— Plec spre Nubia cu trupele, le spuse ea.

O priviră cu toţii, neîncrezători, şi Senmut strigă, alarmat:

— Nu, Maiestate, nu trebuie să mergi. Locul reginei nu e pe un câmp de luptă.

Ea îi adresă un zâmbet ciudat:

— Nu sunt o simplă regină, spuse ea pe un ton glacial. Sunt zeul, izvorul vieţii, şi nu-mi mai spune ce trebuie să fac, Senmut. Vreau să merg. O să conduc trupele faraonului, stegarii mei vor merge în faţa mea şi „Vitejii Regelui" mă vor urma împreună cu Nehesi.

— Atunci, lasă-mă să mă exprim altfel, insistă Senmut, disperat de încăpăţânarea pe care i-o citea în ochi. Dacă tu pieri, ce-o să se întâmple cu Egiptul? Şi cine va conduce ţara cât lipseşti?

— Ştiu că n-o să pier. Amon mă va apăra. Tu, Senmut, vei fi cel care va guverna în lipsa mea, cu ajutorul lui User-amon. Senmut, te numesc prinţ Erpa-ha.

Cei trei nu o slăbeau din priviri, incapabili să mai scoată un cuvânt.

— Ar fi trebuit s-o fac de mult, adăugă ea, fiindcă ţi-ai dat măsura în slujba mea. Te numesc Erpa-ha, prinţ moştenitor al Tebei şi al întregului Egipt, pe tine şi pe toţi urmaşii tăi, până la sfârşitul veacurilor.

Senmut îngenunche brusc, o apucă de glezne şi îi sărută picioarele. Când se ridică, cu un nod în gât, nu putu scoate un cuvânt. Ea îl luă în braţe.

— Niciodată o asemenea onoare nu a fost oferită mai nimerit, spuse ea. Apoi se întoarse spre Hapusenb: Ţie, Hapusenb, îţi ofer titlul de conducător al Profeţilor din Nord şi din Sud. Ca vizir şi fiu de vizir, cred că îţi dai seama ce înseamnă asta?

Acesta făcu o plecăciune.

— Îmi dau foarte bine seama, Maiestate, de amploarea puterii pe care mi-o înmânezi, şi te asigur că n-o să abuzez de ea.

— Şi acum, la treabă! Senmut şi User-amon, vom petrece restul zilei la sfat cu Ineni şi cu ceilalţi. Vă puteţi încrede în Ineni, în tot ceea ce priveşte guvernarea. Tu, Hapusenb, du-te să-mi îndeplineşti ordinele. Intenţionez să plec la Assuan peste două zile.

Seara, după asfinţitul soarelui, Hatşepsut şi Senmut plecară să se plimbe pe malul lacului lui Amon. Păşeau domol unul alături de celălalt, cu capetele plecate, fără a schimba un cuvânt. Aproape că terminaseră de dat ocol lacului, când Hatşepsut se opri şi se aşeză în iarbă, pe malul apei.

— O să ai timp să continui lucrările din vale? întrebă ea. Aş fi tare fericită să găsesc la întoarcere prima terasă gata. Templul meu este de pe-acum de o mare frumuseţe.

— Este oglinda graţiei tale. Amon nu şi-ar putea dori un monument mai frumos pentru fiica sa mult-iubită.

Ea dădu din cap şi se aplecă să adune frunzele uscate căzute de pe ramurile sălciilor plângătoare.

— Spune-mi, acum că eşti Erpa-ha şi prinţ al acestei ţări, te vei hotărî să ai copii care să-ţi ducă mai departe titlul?

El îi zâmbi şi răspunse cu gravitate:

— Nu ştiu, Maiestate, nu cred. Ca să am fii, ar trebui să mă căsătoresc.

— O ai pe Ta-kha'et.

— E adevărat, dar nu cred că o s-o iau de soţie, deşi ţin mult la ea.

— S-ar putea să te răzgândeşti peste câţiva ani. Ce vârstă ai, Senmut?

— Am venit pe lumea asta acum douăzeci şi şase de ani.

Cu ochii în continuare întorşi în altă parte, ea rupea frunzele moarte cu degetele ei nervoase.

— Cei mai mulţi bărbaţi au cel puţin o nevastă. Nu ţi-ar plăcea o casă plină de copii?

— Maiestate, ştii de ce nu mă pot căsători.

— Da! Ştiu de ce, răspunse ea. Dar nu vrei să mi-o spui tu? Să fie din cauză că te-am împovărat cu prea multe răspunderi?

— Cunoşti răspunsul la asta.

Ştia ce voia ea să-l facă să spună şi voia să i-o spună din toată inima, dar pe capul ei scânteia cobra şi la gât îi atârnau însemnele regale. În mintea lui nu putea despărţi regina de femeie.

Ea îşi împreună mâinile într-un gest de implorare şi se apropie de el.

— Spune-mi. Şi să nu crezi că am încercat să te mituiesc oferindu-ţi acest titlu. Te cunosc suficient de bine. Tu nu minţi niciodată, nici pe tine şi nici pe mine. Haide, spune-mi!

— Bine, zise el, cu braţele împrejurul genunchilor, lăsându-şi privirile să rătăcească peste turnurile templului care se profilau în lumina ce se stingea. Te iubesc! Nu numai ca regină, ci şi ca femeie. O ştii, dar m-ai silit să ţi-o spun fără să-mi iei în seamă orgoliul, fiindcă eşti regina, şi eu sunt obligat să-ţi răspund. E o cruzime din partea ta.

Cu mâinile încleştate, ea îi contempla profilul liniştit.

— Nu e cruzime, răspunse Hatşepsut. Mă pregătesc să plec şi mi-e frică. Am nevoie de cuvintele tale, Senmut, ca să mă susţină, ca să-mi încălzească inima. Ca regină, aştept din partea ta omagii, dar ca femeie – îi puse mâna pe braţ – fă-mi un dar, Senmut.

El nu-şi mai desprindea privirile de pe zidurile templului.

— Orice doreşti, spuse el calm, dar sub degetele sale ea îi simţi muşchii încordându-se.

— Dacă îmi scot coroana, *ankh*-ul de pe braţ şi pecetea de la cingătoare, şi le pun jos, în iarbă, mă săruţi?

El o privi şi văzu că nu se prefăcea. Hatşepsut îl privea, cu buzele tremurânde şi ochii strălucind de lacrimi. Nevenindu-i să creadă şi plin de bucurie, îi luă capul în mâini şi îi mângâie obrajii mătăsoşi.

— Nu! murmură el. Nu! Puternică regină, o să te sărut aşa cum eşti, regina mea divină, durerea mea, sora mea!

Şi, cu o nespusă blândeţe, îşi puse buzele peste ale ei şi îi simţi braţele înconjurându-i gâtul, în timp ce ultimele raze ale asfinţitului se stingeau, lăsând turnurile în întuneric şi noaptea învăluind pământul cu mantia ei.

15

Şapte zile mai târziu, profitând de nepreţuita răcoare a dimineţii, armata Egiptului înainta prin deşert, nu departe de Teba. Avusese o întârziere de două zile, fiindcă Djehuti şi oamenii săi se rătăciseră căutând o scurtătură printre dealuri. Hatşepsut se impacientase, dar Aahmes pen-Nekheb îi explicase că nubienii puseseră cu siguranţă deja stăpânire pe cea de-a doua garnizoană şi că două zile în plus sau în minus nu mai aveau mare importanţă.

Tutmes îşi petrecuse timpul cu mama sa, care îi dăduse o droaie de sfaturi. Apoi se dusese la palatul lui Hatşepsut, care-l expediase pe un ton fără replică, şi-şi petrecuse ultima noapte în Teba singur în odaia sa regală, asaltat de gânduri sumbre.

Dimineaţa, trecu în revistă trupele mobilizate de Hatşepsut, Pen-Nekheb, Hapusenb şi Nehesi. Dimineaţa era frumoasă, briza flutura stindardele şi drapelele, iar soarele făcea să scânteieze lăncile şi securile. Cei patru mii de oameni din infanterie stăteau nemişcaţi, alături de carele de cupru, uşoare şi strălucitoare. Caii aşteptau şi ei, agitându-şi capetele maronii împodobite cu pene albe, galbene şi roşii. Tutmes îşi pusese dubla coroană, dar toate privirile se îndreptau spre Hatşepsut.

Aceasta purta ţinuta de comandament, un şorţ alb şi scurt, o cască mică de piele care îi acoperea părul şi mănuşi de piele albă ca să-i protejeze mâinile care ţineau hăţurile. Pe frunte se înălţa o cobră mică de argint, pe care oamenii o puteau vedea sclipind de departe în soare. Ochii i se plimbau neîncetat peste şirurile de pedestraşi şi de conducători de care, cu căşti albastre pe cap, apoi se îndreptară, peste pădurea de lănci şi arcuri, spre palatul roşiatic din depărtare. Se întoarse brusc spre Tutmes:

— Le vorbeşti tu? Sau o fac eu?

Tutmes înaintă un pas, făcându-i semn lui Menena să urce treptele estradei cu tămâia. În timp ce vorbea de glorie şi de răsplăţi, despre pericolele ce trebuie înfruntate pentru siguranţa Egiptului, despre onoarea de a muri pe câmpul de luptă, oamenii percepură nişte intonaţii vagi care le amintiră de ale tatălui său şi îi aclamară discursul.

Menena intonă rugăciunile de binecuvântare şi de victorie, apoi Hatşepsut şi Tutmes părăsiră estrada.

— Vino în carul meu, îi propuse ea, apucând hăţurile.

— Nu, răspunse el, e prea cald acolo; merg în litiera mea.

Oamenii se aliniau, potrivindu-şi echipamentul de pe ei. Hatşepsut îi ordonă lui Menkh să coboare din carul său:

— O să-l conduc eu o vreme, îi spuse ea.

Îi luă biciul din mână, plesni din limbă şi caii porniră în trap în spatele lui Tutmes. Nehesi şi oamenii săi veneau în urma lor. Cavalcada se puse în mişcare, aidoma unui şarpe multicolor. Convoiul de bagaje venea în urmă, într-o oarecare dezordine, transportând corturile, hrana, apa, covoarele pentru cuplul regal, paturile pliante şi altarele.

Oamenii intonară mai întâi un imn războinic pentru a-şi potrivi paşii în cadenţă, dar în curând muzica se opri şi se lăsă tăcerea, deoarece se făcea tot mai cald, şi Assuanul era încă departe.

Senmut rămase cu privirile aţintite în zare până ce vântul împrăştie şi ultimii nori de colb maroniu.

— Zeii să fie cu tine! spuse el cu glas scăzut.

Bătrânul Ineni zâmbi văzându-i expresia.

— Nu e decât o expediţie de mici proporţii, spuse el. Te îndoieşti fie şi o clipă că se vor întoarce plini de pradă pentru templu şi de aur pentru tezaur?

— Nu, nu mă îndoiesc, răspunse Senmut, forţându-se să zâmbească şi gândindu-se la distanţa crescândă care-l despărţea de armata în marş.

— Nu te mai gândi la război, îl sfătui Ineni. Solii lui Retenu ne aşteaptă în Sala de Audienţe, şi avem multe de făcut, prinţe.

În prima zi, armata nu străbătu decât o etapă scurtă şi, la apusul soarelui, făcu tabără pe malul Nilului. Hatşepsut se

scăldă în fluviu împreună cu Tutmes, bucuroasă că se poate curăţa de praful şi de sudoarea adunate în timpul zilei. Îmbrăcă apoi o rochie largă şi se aşeză în faţa cortului, contemplând fuioarele de fum ce se înălţau din sutele de focuri de tabără şi ascultând loviturile de copite în pământ ale cailor şi conversaţiile cu glas scăzut ale oamenilor epuizaţi de marşul forţat pe drumurile pline de hârtoape şi bolovani. Tutmes se pregătea deja să se retragă în cortul albastru şi alb, ridicat lângă al ei. Hatşepsut zâmbi gândindu-se la cât de bucuros avea să fie, când vor sosi la Assuan, să se culce din nou în patul regal.

Hapusenb veni să o vadă, şi ea îl întrebă când urmau să pătrundă în deşert.

— Mâine ar trebui să parcurgem o etapă mai lungă, răspunse el. Vom ajunge la Assuan peste două zile. Încă o zi de marş ne va aduce la porţile deşertului şi va trebui să ne umplem toate butoaiele cu apă. Sunteţi obosită, Maiestate?

— Puţin. Cred că mâine o să-l las pe Menkh să conducă.

Rămaseră tăcuţi. Acum se făcuse întuneric, şi focurile dădeau o impresie de căldură şi siguranţă, ca şi cuvintele schimbate între ele de santinele. Hatşepsut îşi înăbuşi un căscat, şi Hapusenb făcu o plecăciune, luându-şi rămas-bun.

Două zile mai târziu, după-amiaza, ajunseră la Assuan şi ridicară corturile în împrejurimile oraşului. Oamenii îşi recăpătaseră puterile şi în jurul focurilor se auzeau râsetele şi exclamaţiile celor care jucau zaruri. Hatşepsut îşi puse peruca şi coroana şi se duse împreună cu Tutmes la reşedinţa regală, unde acesta se grăbi să comande vin şi prăjituri.

— Rămâi cu mine în noaptea asta, îi ceru el rugător. N-o să ne mai vedem câteva săptămâni. Şi o să ne trezim dis-de-dimineaţă, se grăbi el să adauge.

Supusă, ea se ghemui zâmbind în braţele sale, bucuroasă să-i ofere trupul, în timp ce mintea îi rămânea preocupată de garnizoana asediată. Dormi adânc alături de el, epuizată de drum şi de înflăcărarea soţului ei.

Dimineaţa, îşi luă rămas-bun de la el cu afecţiune, nu fără o oarecare uşurare. Cornurile sunau când se urcă în carul ei, în spatele lui Menkh. „Ce bine e, îşi zise, să fiu din nou singură şi liberă!" Se întoarse să-i facă semn lui Tutmes, care, cu un aer întunecat, se pregătea să plece la vânătoare.

În jurul lui Hatşepsut răsunau clinchetul harnaşamentelor şi bocănitul sandalelor; zări cu încântare în zare apele învolburate ale Primei Cataracte. Dimineaţa, după o nouă noapte petrecută în tabără, butoaiele fură umplute cu apă, caii fură adăpaţi şi echipamentele fură controlate cu atenţie, fiindcă în scurt timp aveau să pătrundă în deşertul ostil. Hatşepsut trimise oameni în recunoaştere pentru a stabili traseul cel mai scurt, un drum nu prea sigur folosit de neguţătorii, soldaţii şi caravanele care veneau din oaza situată departe la nord; seara nu fu aprins nici un foc de tabără, deoarece a doua garnizoană se afla la mai puţin de jumătate de zi de mers. La apusul soarelui, oamenii îmbrăcară pelerine căptuşite cu lână ca să se apere de frigul nopţii. Hatşepsut ceru vin şi îi convocă în cortul ei pe Hapusenb, Pen-Nekheb şi Nehesi, care sosi fără pelerină, nepăsător la frig, ca şi la căldură. Menkh sosi şi el, anunţând că oamenii se odihneau, iar caii fuseseră hrăniţi şi ţesălaţi. Hatşepsut întrebă care era planul pentru a doua zi. Nehesi răspunse:

— După o zi de marş, oamenii nu pot lupta cum trebuie. După părerea mea, e mai bine să poposim o noapte în plus în deşert şi să atacăm inamicul în zori, dacă se mai află în garnizoană.

— Cunosc regiunea asta, anunţă Pen-Nekheb, în ai cărui ochi deschişi la culoare se vedea limpede bucuria de a lua parte la campania aceasta, în ciuda aerului său obosit. Suntem la o jumătate de zi de o pantă stâncoasă îndărătul căreia se află garnizoana. Stâncile ne vor masca înaintarea şi vom putea poposi în spatele lor mâine seară. Dacă îi trimitem noaptea pe „Vitejii Regelui" să atace garnizoana pe la nord, îi vom sili pe nubieni să se retragă spre restul armatei.

— Rămâne de văzut dacă inamicul continuă să asedieze garnizoana, spuse Hapusenb. În ceea ce mă priveşte, aş prefera să înaintez pe teren deschis dimineaţa dacă garnizoana este înconjurată; sau inamicul continuă să se afle acolo, sau a plecat deja. Iar în caz contrar, vom pune rapid capăt situaţiei.

— Trimiteţi mai mulţi cercetaşi, declară Hatşepsut, şi să încercăm să aflăm care-i situaţia mâine seară.

— Maiestatea Ta vorbeşte cu mare înţelepciune, spuse Nehesi, zâmbind pentru prima dată. Ce rost ar avea să elaborezi o strategie dacă nu ştii cum stau lucrurile?

Hatşepsut dădu din cap.

— Foarte bine, să aşteptăm veşti de la cercetaşi.

Îşi băură vinul şi se culcară devreme, lăsând-o pe Hatşepsut preocupată de deznodământul campaniei.

În dimineaţa următoare, ostaşii se aliniară din nou în formaţie, tăcuţi, şi coloanele se puseră în mişcare înainte de răsăritul soarelui. În trei rânduri făcură popas, pentru a le îngădui oamenilor să bea şi să mănânce la repezeală. Pe la mijlocul după-amiezei, stegarul se întoarse spre Hatşepsut strigând ceva: regina zări la orizont o creastă zimţată ce părea suspendată, nemişcată, deasupra întinderii deşertului. În timp ce se apropiau, cercetaşii se întoarseră, şi Hatşepsut le ascultă raportul împreună cu Nehesi şi cu alţi generali.

— Garnizoana pare pustie, spuseră ei, dar în împrejurimile ei zac cadavre şi săgeţi, care dovedesc că a avut loc o luptă. Nu ne-am apropiat prea mult, de teamă să nu fim văzuţi.

— Cărei naţiuni aparţineau cadavrele? întrebă Hatşepsut.

Cercetaşul îi adresă un zâmbet obosit şi crud.

— Cele mai multe sunt negre şi roşii, Maiestate, declară el. Cred că a avut loc o luptă, fiindcă sunt vreo sută de morţi şi rămăşiţe de pradă părăsite pe drumul spre deşert.

Pen-Nekheb luă cuvântul:

— Aş zice să înaintăm, spuse el. Deşi nu-mi plac jocurile de noroc, sunt gata să pun rămăşag că garnizoana continuă să reziste.

Ceilalţi confirmară.

— Bine, atunci să nu mai pierdem timpul, spuse Hatşepsut. Pune trupele de asalt în avangardă, sub comanda ta, Nehesi. Să nu păcătuim prin exces de încredere.

Fiecare se întoarse la carul lui, şi cornul dădu semnalul de pornire. Peste două ore, după ce străbătuseră defileul, ieşiră în câmpie, şi Hatşepsut descoperi cu privirea garnizoana, împrejmuită de ziduri înalte, ale căror portaluri de lemn erau închise.

Nehesi îi strigă:

— Uite, Maiestate, se vede fluturând stindardul alb-albastru.

Hatşepsut, uşurată, recunoscu drapelul imperial.

Auzi atunci ordinele şi văzu escadronul de care şi trupele de asalt trecând pe lângă ea cu un zgomot de tunet, cu drapelele umflându-se în briza serii. În curând dădură peste cadavre zăcând claie peste grămadă în nisip, şi Hatşepsut trebui să se înarmeze cu mult curaj în vederea acestei prime

confruntări cu moartea. Zări două hiene care se îndepărtau pe furiş, ca nişte umbre cenuşii, târând după ele un braţ omenesc; un val de greaţă îi răscoli stomacul. Îşi îndreptă privirile spre garnizoana aflată acum foarte aproape şi auzi un strigăt răsunând din spatele zidurilor:

— Egiptul, e Egiptul!

Porţile se deschiseră încet şi şase soldaţi ieşiră din incintă, conduşi de un ofiţer cu casca albă a gradului său. Hatşepsut coborî din car, surprinsă să-şi simtă picioarele moi şi nesigure, şi merse în întâmpinarea lor, împreună cu Nehesi. Comandantul îl îmbrăţişă fericit pe acesta, dar, când o văzu pe tânăra femeie de lângă el şi coroana în formă de cobră sclipind în soarele ce asfinţea, se aruncă cu faţa la pământ:

— Maiestate, e o mare cinste. Nădăjduisem... nu ştiam... Ieri, am văzut cercetaşi umblând printre stânci, dar ne temeam să nu fie ai inamicului.

— Ridică-te! spuse ea. Am venit cât de repede am putut, dar ne temeam că am ajuns prea târziu. Cum te cheamă?

— Zeserkerasomb, comandantul suprem al diviziei lui Ptah.

— Du-ne înăuntru, Zeserkerasomb, fiindcă se lasă noaptea. Nehesi, pune să se împartă hrana, ridică tabăra şi vezi să fie ţesălaţi caii. Aveţi apă aici?

— Da, puternică regină, în stâncile de acolo sunt multe izvoare şi am construit un puţ înăuntrul incintei.

— Bine, să intrăm.

Garnizoana era golită şi încă funcţională. Pătrunseră într-o încăpere spaţioasă, lipsită de perne, abia mobilată; podeaua tare, din pământ bătătorit, nu era acoperită. Prin singura fereastră intra vântul nopţii. Zeserkerasomb trase un scaun pentru Hatşepsut şi trimise un servitor după mâncare şi bere. Se puteau ghici urmele unei lupte recente în

chiar interiorul încăperii. O grămadă de rufe murdare zăceau la picioarele patului, masa era plină de hărți, un arc și niște săgeți zăceau uitate într-un colț și nu era nici urmă de tămâie în fața micului altar al lui Amon. Un miros de ars, înțepător și neplăcut, plutea pretutindeni.

— Oamenii mei ard după ziduri cadavrele nubienilor uciși în luptă, spuse Zeserkerasomb pe un ton de scuză. Din păcate, au scăpat destui.

Era un bărbat frumos, întunecat, auster, nu prea vorbăreț, dar totodată un soldat bun și aspru. În timp ce vorbea, se întreba unde era faraonul și îi arunca reginei priviri curioase. Își zise însă că era mai bine să nu pună întrebări. Armata era aici, și numai asta conta.

— Unde sunt oamenii tăi?

Comandantul se întoarse spre ea și răspunse pe un ton respectuos:

— Urmăresc inamicul, dar mă tem că e zadarnic. Dispun numai de câteva sute de oameni. Patrulăm în mod normal de-a lungul frontierei, unde rezolvăm veșnicele încăierări și micile insurecții, dar nu suntem echipați pentru confruntări mari. Le-am ordonat oamenilor mei să se mulțumească cu hărțuirea flancurilor kușiților. Aflaserăm de incendierea primei garnizoane. Eram pregătiți să ținem inamicul la distanță până când înțelege că nu ne va învinge. S-a retras spre interior. Mă îndoiesc că a făcut-o pentru a bate în retragere. După părerea mea, are de gând să jefuiască Egiptul.

— Speranță zadarnică, răspunse Hatșepsut.

Servitorul aduse tăvi aburinde și ulcioare cu bere de calitate mediocră. Băură și mâncară fără ceremonie, până la căderea nopții. Apoi Hatșepsut îi chemă pe Nehesi, pe generalii Djehuti, Yamu-nefru, Sen-nefer și pe ceilalți. Zeserkerasomb își goli masa și se așezară în jurul acesteia.

— Poţi să începi, îi spuse Hatşepsut lui Hapusenb.

— La cât evaluezi forţele kuşiţilor? îl întrebă acesta pe Zeserkerasomb.

Comandantul garnizoanei îi adresă un zâmbet palid:

— Întrebarea asta este evident de cea mai mare importanţă pentru voi. Să ştiţi că am numărat aproape trei mii cinci sute de oameni, pedestraşi, înarmaţi cu ciomege grosolane şi toporişti, dar vreo opt sau nouă sute dintre ei au şi arcuri.

— Escadroane de care? întrebă Pen-Nekheb.

— Nu, răspunse comandantul. Nu au care. Şi nici nu sunt disciplinaţi. Şefii îşi conduc trupele răcnind cât pot, iar oamenii aleargă dintr-o parte într-alta omorând tot ce prind. Va fi foarte uşor să-i încercuiţi...

— Şi să-i lichidăm. Cuvintele lui Hatşepsut avură efectul unui duş rece. Vreau să înţelegeţi, vreau ca fiecare dintre voi să înţeleagă, că ordinele faraonului trebuie executate. Nimeni nu va fi cruţat. Nu vreau ca domnia mea să se scalde într-un fluviu de sânge egiptean. Poporul acesta va servi ca exemplu tuturor celor care ar fi ispitiţi să sfideze puterea Egiptului. Pot să-mi folosesc aurul şi soldaţii în scopuri mai bune decât să le irosesc în lupte fără sfârşit. N-am de gând să las armata de izbelişte, adăugă ea, schiţând un zâmbet spre Zeserkerasomb. Numărul trupelor staţionate va fi menţinut, dar nu vor mai fi războaie. Fie ca Egiptul să trăiască în pace atâta vreme cât voi guverna eu! Am spus!

— Cuvintele tale sunt înţelepte, Maiestate, răspunse Nehesi. Nici un soldat nu trebuie să scape.

— Dar femeile şi copiii nu trebuie ucişi. Nu vreau nici masacre, nici jafuri. Voi împărţi cu mâna mea recompensele la momentul potrivit.

Toţi aprobară cu un semn din cap, şi Hatşepsut simţi aţintită asupra ei privirea rece şi isteaţă a lui Nehesi.

— La ce distanţă se află inamicul? întrebă Djehuti.

Comandantul îi răspunse imediat:

— La mai puţin de o zi. Probabil că înaintează încet, extenuaţi cum sunt de luptă şi hărţuiţi de oamenii mei.

— Bine! spuse Hapusenb. Să lăsăm trupele să se odihnească cât mai mult. Dacă Amon e cu noi, vom porni lupta mâine dimineaţă.

— Aşa să fie, mormăi Pen-Nekheb satisfăcut. Dacă e să-i atacăm prin surprindere, nu e nevoie să ne facem un plan de luptă complex. Va fi mai bine să punem trupele de asalt şi pe Vitejii Regelui în faţă, cu un escadron de care pe flancuri şi cu pedestrimea în spate. În felul ăsta, ar trebui să reuşim să-i încercuim rapid şi să-i nimicim. Maiestate, ai de gând să stai în spate, printre lăncieri?

Era o rugăminte, dar, dându-şi părul pe spate şi scuturând din cap, Hatşepsut răspunse cu mândrie:

— Sunt comandantul suprem al „Vitejilor Regelui", şi, unde vor fi ei, voi fi şi eu. Nu te teme, Nehesi, că va trebui să te ocupi de siguranţa mea în loc să-l hărţuieşti pe inamic. Eu sunt zeul şi n-am de ce mă teme. Şi vă poruncesc să nu vă ocupaţi decât de trupele voastre!

— Calitatea ta de comandant al „Vitejilor Regelui" mă face să fiu ofiţerul tău şi-ţi datorez supunere, răspunse el. Dar, ca general, o să-i pun pe „Vitejii Regelui" acolo unde trebuie. Vor merge în spatele trupelor de asalt şi vor avea rolul să te apere tot timpul.

Ea îşi înclină capul.

— Bine, să încercăm să dormim dacă se poate, fiindcă suntem cu toţii istoviţi. După încheierea bătăliei, o să-ţi trimit oamenii înapoi, Zeserkerasomb. Vitejia lor şi a ta nu vor rămâne nerăsplătite.

Se ridicară şi se împrăştiară cu toţii rapid, după ce o salutară printr-o plecăciune.

În toiul nopţii glaciale a deşertului, Menkh veni să o trezească şi se pregătiră să înceapă ultima etapă de marş. Oamenii erau plasaţi în formaţie de luptă, şi ofiţerii le împărţeau instrucţiuni şi încurajări. Corturile fură demontate la iuţeală, şi urmele taberei fură şterse.

Hatşepsut îşi luă rămas-bun de la Zeserkerasomb în afara zidurilor garnizoanei.

— Îl cunoşteai pe fratele meu Wadjmose? întrebă ea.

Fără să vrea, vorbea despre el ca şi cum ar fi murit.

Comandantul îi răspunse pe un ton grav:

— Îl întâlneam foarte des. Era un om remarcabil şi un ofiţer foarte apreciat şi valoros.

— Spune-mi adevărul, Zeserkerasomb. A fost copleşit de puterea inamicului?

Celălalt tăcu o clipă îndelungată, apoi dădu din cap şi spuse fără tragere de inimă:

— Nu. Wadjmose ar fi rezistat lesne câteva săptămâni, până ce oamenii lipsiţi de hrană ar fi murit de foame. Dar nu despre o asemenea înfrângere am auzit eu că s-ar fi întâmplat. Informaţiile mele spun că garnizoana a fost incendiată şi că soldaţii au fost masacraţi în timp ce încă încercau să-şi găsească armele.

— Să le fi deschis cineva porţile?

— Cred că da!

— Nenorociţii! şuieră ea cu glas scăzut şi veninos. O să-i prind eu şi atunci o să-şi dorească să nu se fi născut niciodată! O să-i rup în bucăţi şi o să arunc bucăţile şacalilor! O să fac să le dispară până şi numele, pentru ca zeii să nu-i mai găsească niciodată!

Se aşeză în spatele lui Menkh, şi solul său îi întinse arcul şi lancea.

— Rămas-bun, Zeserkerasomb, şi nu te teme că zeii te vor uita, slujitor nepreţuit al Egiptului!

Menkh scutură hăţurile. Urmele inamicului erau uşor de văzut. Nubienii încercau vădit să facă un ocol larg şi să traverseze graniţa mai la sud. Deşertul se întindea, neted şi liniştit, sub cerul fără lună, spuzit de stele. În zori, Menkh arătă cu biciul spre un nor ce se înălţa în zare:

— Ei sunt. Uite praful pe care-l ridică. O să-i prindem înainte de a se lumina complet.

Hatşepsut dădu din cap şi trupa grăbi pasul. Soarele se pregătea să răsară, şi norul de colb se apropia din ce în ce. Ordinele începură să curgă de pretutindeni. Trupele de asalt o depăşiră, urmate de care. „Vitejii Regelui" se strânseră în jurul ei, cu Nehesi în fruntea lor. În spatele ei, infanteria se desfăşura. Exaltarea soldaţilor o cuprinse brusc şi pe ea. Acum, se putea zări ariergarda kuşiţilor în mişcare. Cu braţul ridicat, Nehesi ordonă celor cu cornuri să sune. Trupele de asalt, cu sulițele la orizontală, se năpustiră în pas alergător. Nubienii pricepură brusc că erau urmăriţi şi începură să se împrăştie în dezordine. Hatşepsut văzu valuri de arcaşi brăzdându-le rândurile şi încercuindu-i; cu o mână tremurătoare, luă o săgeată şi-şi încordă arcul.

Menkh plesni din bici şi caii porniră în galop, în timp ce din rândurile nubienilor se înălţa un strigăt difuz. Menkh stătea încovoiat şi nisipul azvârlit de copitele cailor îl plesnea peste faţă. Zărea celelalte care gonind direct spre inamic. Încheieturile şi genunchii începeau să o doară din pricina efortului de a-şi păstra echilibrul, ţinându-şi arcul în continuare întins. Deodată, şirurile regulate ale egiptenilor se desfăcură şi carele se pierdură în mijlocul unei nemărginiri de trupuri brune, din care se iţeau căştile albe, galbene şi albastre ale vizitiilor şi lăncierilor. Braţul încetă să-i mai tremure

şi, cu mâna înmănuşată, trase cu precizie. Omul căzu cu un strigăt în nisip, şi Hatşepsut potrivi la iuţeală altă săgeată.

Vacarmul era asurzitor; caii se împotmoliseră sub presiunea îngrămădelii de oameni care strigau şi năduşeau, şi Menkh încerca disperat să-şi croiască drum în timp ce Hatşepsut îşi întindea din nou arcul. O ploaie de săgeţi se abătu deodată asupra carului şi Hatşepsut se aplecă să-şi ia lancea. Deodată, îl văzu pe Nehesi sărind din carul său şi pe un alt ofiţer luându-i locul. Într-o clipită ajunse în spatele ei, cu securea ridicată ca să-i apere spatele, în timp ce ea îşi înălţa suliţa.

„Nu mai pot", îşi spuse ea înspăimântată, după ce prima exaltare trecuse.

Hatşepsut privea în jur, cuprinsă de panică. Îi venea să urle şi s-o ia la goană. Deasupra ei se ivi capul cuiva care gâfâia şi două mâini însângerate se agăţară de marginea carului. Venindu-şi în fire, îşi ridică suliţa şi o înfipse adânc în grumazul descoperit.

Menkh ocăra caii, folosind un limbaj nu prea îngrijit, şi „Vitejii Regelui", văzându-şi comandantul retrăgându-se, strânseră rândurile şi porniră după el.

— Rămâneţi pe loc şi luptaţi! le strigă Hatşepsut. E un ordin!

Îi pierdu în scurt timp din vedere, ascunşi de norii de colb. Carul gonea printre şirurile ce se împuţinau şi, când se îndepărtară suficient, Menkh domoli caii.

— Ce faci? strigă ea mânioasă.

El scutură din cap, luându-şi o mână de pe hăţuri ca să-şi şteargă sudoarea de pe frunte, şi zâmbi văzând cum arată regina şiroind de transpiraţie, cu faţa mânjită de sânge şi khol.

— Maiestate, generalul Nehesi mi-a ordonat, atunci când ţi-ai pierdut lancea şi nu te mai puteai folosi de arc, să

te scot imediat de pe câmpul de luptă, sub ameninţarea pedepsei cu moartea. Drept pentru care asta am şi făcut.

Hatşepsut îi zâmbi:

— Nehesi procedează înţelept căutând să ţină în viaţă Floarea Egiptului, spuse ea şi, văzându-i expresia feţei, izbucni în râs. Ştiu că niciodată nu am semănat mai puţin ca acum cu o floare.

— Semeni cu ceea ce eşti, Maiestate, răspunse el, eşti comandantul „Vitejilor Regelui"!

Îi văzu chipul luminându-se şi constată deodată că soarele se înălţase mult pe cer.

— Nu putem sta proţăpiţi aici, fără să facem nimic, în timp ce oamenii mor, spuse ea. Du-mă la marginea câmpului de luptă. Mai am destule săgeţi, Menkh, şi am de gând să le folosesc pe toate. În felul ăsta, o să te supui ordinului lui Nehesi şi deopotrivă al reginei tale, din moment ce vom rămâne la distanţă de focul luptelor.

Menkh luă hăţurile şi începu să descrie un cerc larg pentru a se apropia de celelalte care porniteîn urmărirea nubienilor care încercau să fugă. Nehesi zări coroana în formă de cobră pe deasupra pădurii de lănci. Uneori, soldaţii izbucneau în aclamaţii la trecerea ei, dar de cele mai multe ori nici măcar nu o vedeau. Nubienii, încolţiţi, îşi adunau ultimele forţe şi se băteau cu furie, cu dinţii şi cu mâinile goale, armele lor rupte zăcând în nisip. Hatşepsut îi ţinti pe mai mulţi şi mulţi căzură loviţi de săgeţile cu vârf aurit.

După o vreme, când soarele începea să asfinţească, ritmul luptei scăzu. Hatşepsut mai trase o ultimă săgeată şi lăsă arcul jos, doborâtă, frântă de oboseală şi tremurând din toate încheieturile. Totuşi, se forţă să stea în picioare, agăţându-se cu preţul unui efort supraomenesc de marginile carului. În jurul ei domneau prăpădul şi moartea. Pământul era

presărat de cadavre. Ici şi colo, continuau încăierări izolate. Pretutindeni, soldaţi egipteni epuizaţi şi mânjiţi de sânge se regrupau în jurul drapelelor şi al ofiţerilor. Nisipul era şi el murdar de sânge, care se răspândise în băltoace sau în pete maronii alungite. Trecu pe lângă un ofiţer şi doi soldaţi care mergeau printre nubienii răniţi şi le tăiau metodic gâtul cu o lovitură scurtă. Îşi întoarse capul şi se auzi strigând că era timpul să plece de aici. Îşi dorea cu înflăcărare ca Tutmes să fi fost şi el de faţă ca să înţeleagă ce înseamnă războiul, gândindu-se totodată la moliciunea trupului fratelui său şi la manierele sale efeminate.

În cele din urmă, îi găsi pe Nehesi împreună cu Pen-Nekheb, Hapusenb şi alţi ofiţeri la picioarele cărora zăceau mai mulţi oameni cu pielea întunecată şi pe care îi crezu la început morţi. Ofiţerii se plecară în faţa ei, fără a cuteza să întâlnească privirea răzbunătoarei fiice a lui Amon, care se opri în faţa lor, schiţând un zâmbet în ciuda istovelii.

— Victoria e a noastră, spuse regina. Aţi luptat cu vitejie şi o să înalţ aici un monument care să comemoreze bravura voastră.

Deodată, unul dintre bărbaţii negri întinşi pe jos se agită şi ea se dădu cu un pas înapoi.

— Cine sunt? întrebă ea.

Hapusenb, epuizat şi el, îi răspunse pe tonul calm şi liniştitor dintotdeauna, în ciuda rănii pe care o căpătase la braţ:

— Dacă nu ar fi goi, ţi-ai da seama, Maiestate, că sunt prinţii kuşiţi.

Regina fu însufleţită brusc de un interes nou şi de o mânie crescândă. Îşi coborî privirile asupra trupurilor lucioase şi a capetelor rase.

— În picioare! strigă ea, dându-i un picior celui care se afla mai aproape.

Se ridicară cu toţii, cu privirile abătute.

— Imbecililor! şuieră ea. Sunteţi de trei ori nebuni, taţii voştri blestemaţi şi părinţii lor au pierit sub loviturile soldaţilor Egiptului. N-aţi fost niciodată învăţaţi să fiţi înţelepţi? Nu vă gândiţi la nevestele şi la copiii voştri? Le hărăziţi doar să îngroaşe rândurile duşmanilor noştri şi să hrănească şacalii? Egiptul vă aduce siguranţa. Egiptul vă aduce pacea şi protecţia. Şi asta pentru ce? (Îl scuipă în faţă pe unul dintre conducători, care se abţinu de la orice mişcare şi lăsă saliva să-i alunece pe obraz.) Ca să puteţi distruge, incendia şi jefui, gunoaie ce sunteţi!

Se răsuci brusc spre generalii ei:

— Adunaţi-vă trupele! Înainte de a căuta un loc de tabără pentru înnoptat, luaţi-i pe ăştia, tăiaţi-le capetele în public şi înfigeţi-le în ţăruşi, fiindcă vreau ca întreg poporul kuşit să ştie ce înseamnă să sfideze puterea Egiptului. Păstraţi-l pe unul viu, ca să-l ducem la Assuan şi să i-l sacrificăm lui Amon, ceea ce va fi pentru el o moarte mult prea uşoară decât cea pe care o merită.

Lăsă să-i scape un mârâit şi avu un spasm nervos. Hapusenb se grăbi să-i vină în ajutor:

— Mergi să te odihneşti, Maiestate, îi vorbi el cu blândeţe. Te-ai dovedit demnă de strămoşii tăi prin lupta de astăzi. Dă-i voie lui Menkh să te conducă undeva unde să poţi dormi.

În timp ce el vorbea, Hatşepsut îşi trecu o mână tremurătoare peste ochi, şi umerii îi căzură brusc.

— Sunt istovită, recunoscu ea în cele din urmă. Dar încă nu mă pot odihni. Spune-mi, Hapusenb, câţi oameni am pierdut?

— Încă nu ştim. Numărătoarea nu a fost încă făcută, răspunse el. Puţini, după socoteala mea.

— Ce ai aflat despre trădători? Ai găsit egipteni printre rebeli?

— Nici asta n-o ştim încă. (Dintr-un salt, se apropie de unul dintre prinţi.) Acum vorbeşte, spuse el calm, dar ameninţător. În felul ăsta, o să poţi să-ţi prelungeşti viaţa cu câteva zile şi să mori demn în faţa zeului. Cum a căzut garnizoana?

Omul îl privi, posomorât, şi rămase tăcut, cu un aer agresiv. Cu o lovitură de pumn, Hapusenb îl trimise la pământ, sângele năpădindu-i prizonierului pe nas şi pe gură.

— Ridicaţi-l! porunci Hatşepsut liniştită.

Prizonierul fu pus pe picioare la iuţeală şi rămase clătinându-se, ştergându-şi nasul cu mâinile brune şi murdare.

— Te întreb din nou: ce s-a întâmplat cu garnizoana?

Hapusenb făcu din nou un pas înainte şi omul cedă:

— O să vă spun şi, cum tot o să mor, o să vă mai spun şi că mi-a făcut mare plăcere să tai gâtul soldaţilor voştri. Poporul meu s-a săturat să-i tot dea Egiptului avuţii an după an. Să ştiţi că ne-aţi înfrânt azi, o să ne înfrângeţi mâine şi anul viitor şi celălalt, dar că n-o să încetăm niciodată să luptăm împotriva voastră!

Nehesi se agită, dar Hatşepsut făcu un semn cu mâna şi acesta se calmă, fulgerându-l din ochi pe nubian.

— Ce-i cu garnizoana, idiotule, zi o dată! urlă ea.

Capul omului se clătina dintr-o parte într-alta. Camarazii săi erau nemişcaţi, în starea aceea de apatie de dinaintea unei morţi iminente.

— Un ofiţer ne-a deschis poarta, un prieten vechi, al cărui frate a fost ucis de faraon cu mult timp în urmă. Restul a fost floare la ureche.

— Cum îl cheamă? răcni Hatşepsut, ieşindu-şi din fire.

— Nu ştiu. Nimeni nu ştie. Comandantul l-a ucis în pragul porţii.

— Ce ştii despre comandantul Wadjmose?

— A murit şi el; zace undeva înăuntrul fortului.

Rămaseră cu toţii tăcuţi, apoi Hatşepsut se întoarse cu spatele.

— Bine că tatăl meu nu a trăit să apuce o zi ca asta, spuse ea, urcându-se în car în spatele lui Menkh. Nehesi, du-te la garnizoană cu oamenii tăi şi aduceţi cadavrul fratelui meu, dacă îl găsiţi. Va avea cel mai mare mormânt şi funeralii demne de prinţul care a fost. Hapusenb, adu-mi lista morţilor şi a răniţilor. Menkh, ridică-mi un cort departe de locul ăsta mizerabil!

Se prăbuşi pe scândurile carului, lăsându-şi capul să-i atârne, în timp ce Menkh mâna caii şi apoi îi înălţa cortul în apropierea convoiului cu provizii.

•

Nehesi, împreună cu jumătate din „Vitejii Regelui" plecară în dimineaţa următoare în misiunea lor macabră. Restul armatei le aşteptă întoarcerea stivuind cadavrele nubienilor şi arzându-le. Cât despre egipteni, aceştia fură sumar îmbălsămaţi şi înhumaţi în nisip. Hatşepsut se duse la cortul răniţilor şi îi trecu în revistă pe toţi soldaţii, unul câte unul, oferindu-i fiecăruia câte un cuvânt de îmbărbătare. Apoi se duse în cortul lui Nehesi. Evenimentele campaniei aproape că i se şterseseră din minte şi avea sentimentul că şi-a făcut datoria. Ştia că nu se va mai întoarce niciodată la război şi că nu va mai avea niciodată nevoie să dovedească prin actele sau cuvintele sale că era demnă de dubla coroană. Asistă totuşi netulburată la execuţia nubienilor, care merseră la moarte în aceeaşi tăcere grea ca în seara precedentă.

Nehesi se întoarse în seara celei de-a treia zile, aducând cadavrul de nerecunoscut al fratelui ei. Îngrozită de ceea ce vedea, Hatşepsut porunci să fie îngropat în nisip.

Dimineaţa, când se pregăteau să pornească pe drumul de întoarcere, Hatşepsut se simţi cuprinsă de îndoială. În numeroase privinţe, experienţa vieţii militare, a libertăţii, a călătoriilor, a plăcerii vieţii taberelor îi convenea. Fu silită să-şi mărturisească ei înseşi că perspectiva reîntâlnirii cu Tutmes o preocupa. Când tabăra se puse în mişcare, se ridică, vrând să facă o baie în fluviu. Numărul de răniţi pe care îl transportau era suficient pentru a încetini marşul şi totul părea învăluit într-o atmosferă relaxată.

Hapusenb şi Pen-Nekheb se retrăgeau în fiecare seară pentru a-i dicta scribului evenimentele din campanie.

Într-o seară, Hatşepsut se apropie de Nehesi şi-l întrebă dacă îl aştepta vreo femeie la Teba. Chipul acestuia trădă surprinderea:

— Nici nevastă, nici concubină, Maiestate. Singurele mele iubiri sunt pentru Egipt, armată şi ocupaţiile din timpul liber. Citesc şi meditez mult.

Surprinsă, Hatşepsut răspunse:

— Un soldat care ştie să citească e lucru rar.

— Aşa e. Mama s-a ocupat de educaţia mea. Am citit scrierile tatălui tău despre război şi pe cele ale strămoşilor tăi, dar nu cred că o să am de-acum prea mult timp de citit.

— De ce? Crezi poate că am prins gustul războiului şi că o să te trimit mereu în noi campanii?

Râse spunând acestea şi privindu-l, şi el îi răspunse cu un zâmbet:

— Poate. Sunt mândru să fiu general sub comanda ta.

Hatşepsut dădu din cap, cu un aer hotărât:

— Războiul, doar dacă nu e defensiv sau e vorba de incidente de frontieră, cum s-a întâmplat acum, este pur şi simplu o risipă. Vreau ca poporul meu să trăiască în pace şi siguranţă. Dar aveai dreptate când spuneai că de-acum n-o să prea ai timp pentru activităţi personale, fiindcă am de gând să te numesc Păzitorul Sigiliului Regal.

El o privi liniştit.

— Gradul de general îmi ajunge, Maiestate..., începu el.

Ea îi tăie vorba:

— Nu e de ajuns. Vreau un om puternic lângă mine, căruia să nu i se poată smulge Sigiliul Regal decât cu forţa. Faraonul nu are ce face cu Sigiliul, eu însă am nevoie de el. Accepţi să-l porţi la cingătoare şi să mă însoţeşti peste tot, Nehesi? Pot să te eliberez din funcţia de general şi cred că o să-ţi încredinţez şi comanda Escortei Maiestăţii Sale; vei fi o gardă de corp ideală.

— Sunt un om grosolan, care nu e obişnuit să se mişte prin sferele înalte, răspunse el cu un zâmbet uşor sarcastic, dar nu vreau altceva decât să te slujesc, pe tine şi pe faraon. Eşti zeul, fiindcă doar zeul poate însufleţi trupul unei femei care luptă aşa cum ai făcut tu. Toţi soldaţii o ştiu. Îmi acorzi un mare privilegiu.

— Sper că nu ai vorbit doar să te afli în treabă, Nehesi, şi, pe viitor, nu uita ce ai spus acum. S-ar putea să mai am nevoie de ajutorul braţului tău.

El îşi înclină capul în semn de acceptare tăcută a încrederii pe care tocmai i-o dovedise regina. Când ieşi, certitudinea că a luat o decizie corectă o făcu să se înseninеze.

Ajunseră la fluviu, şi Hatşepsut putu în sfârşit să se scalde. Nu zăboviră însă, fiindcă Assuan se afla la numai o zi de mers şi solii probabil că vestiseră deja victoria. Hatşepsut îşi deschise trusa din fildeş şi scoase peruca, coroana şi

brăţările de aur. Cortegiul se formă, şi ea luă loc în partea dinainte a carului ei scânteietor, precedată de stegari.

Defilară încet prin Assuan, în mijlocul mulţimii în delir care le arunca flori şi le oferea soldaţilor vin şi dulciuri. Tutmes îi aştepta la porţile palatului, aşezat pe tronul său, în ţinută ceremonioasă. Hatşepsut îl salută şi luă loc alături de el, în timp ce generalii defilau prin faţa lor şi le sărutau picioarele, pentru ca apoi să-şi primească recompensele.

Conducătorul nubian, strâns legat cu hăţurile unui cal ucis, veni la urmă, clătinându-se de epuizare. Tot drumul, soldaţii îl hărţuiseră cu bicele, şi spatele brăzdat îi era însângerat şi plin de muşte. Nehesi îl duse în faţa faraonului şi-l împinse brutal la pământ, unde căzu cu faţa în jos. Tutmes îşi ridică piciorul şi i-l puse pe grumaz, iar mulţimea vui, manifestându-şi aprobarea.

Pen-Nekheb povesti cele întâmplate în săptămânile trecute într-o tăcere generală. Tutmes puncta relatarea cu zâmbete şi gesturi de entuziasm. Când bătrânul termină, faraonul înălţă toiagul şi biciul scânteietoare cu un gest victorios.

— Aşa să piară toţi duşmanii Egiptului! strigă el. Ştiţi cu toţii, fără îndoială, cum a pierit fratele meu, nobilul Wadjmose şi cum a fost răzbunat. Acum e timpul să-i mulţumim lui Amon şi să-i aducem acest sacrificiu la templul din Teba, pentru a şti că încrederea pe care ne-a acordat-o nu a fost zadarnică.

Nubianul fu pus pe picioare şi luat de acolo. Tutmes şi Hatşepsut se îndreptară spre sala de ospeţe, unde fusese pregătită o petrecere în cinstea lor şi a tuturor ofiţerilor.

— A fost foarte greu? întrebă el şovăitor.

Ea îi zâmbi cu indulgenţă.

— A fost foarte greu şi deopotrivă foarte uşor, răspunse ea. Îmi pare foarte rău pentru Wadjmose, dar sunt cât se poate de fericită că acum îmi cunosc mai bine ofiţerii.

El nu făcuse aluzie la acest lucru şi ea o ştia, dar se încăpăţâna să-l tachineze, zâmbindu-i în acelaşi timp cu un aer enigmatic, în stare să-l înfurie.

„E imposibilă", îşi zise Tutmes. Cât timp lipsise, şi-o imaginase întorcându-se distrusă, înlăcrimată şi dornică de consolare; or, ea se întorcea la fel de vioaie şi de radioasă ca o gazelă şi avea nevoie de el ca de pietrele templului. Între felurile de mâncare, vorbea cu ofiţerii care-i răspundeau cu butade pline de un respect amestecat cu afecţiune. Tutmes pusese să fie aduse trei grupuri de muzicanţi să o distreze şi patru căruţe cu flori de lotus sosiseră de la Teba ca să-i încânte mirosul, dar ei nici nu-i trecea prin cap să-i mulţumească pentru toate aceste atenţii. Era hotărât să o rupă cu ea şi să o lase să-şi vadă de palatul şi de guvernatorii ei, întâlnind-o doar cu prilejul unor evenimente importante. În faţa ochilor ei strălucitori, a graţiei sale naturale şi a mâinilor desăvârşite, înţelese însă că o iubea cu înflăcărare.

— Îmi pare bine că sunt aici, spuse ea. Acum ştiu ce înseamnă să vii de la război şi să te întorci acasă.

— Cu atât mai bine, răspunse Tutmes stânjenit. Mi-ai lipsit, Hatşepsut.

— Şi tu mi-ai lipsit, răspunse ea pe un ton neutru. Dar ce-i asta?

Un bărbat îşi făcuse apariţia, îmbrăcat doar cu un şorţ, şi se plecă în faţa lor, având în mână o tobă. O femeie îl urma şi, văzând-o, Tutmes avu un zâmbet satisfăcut. În timp ce se prosterna în faţa lor, el îi şopti lui Hatşepsut:

— E Aset, noua mea dansatoare. Lucrează aici, în casa guvernatorului, dar am de gând să o iau la Teba şi s-o bag în haremul meu. Îmi place mult.

— Mereu cu ochii după femeile frumoase, îl mustră ea râzând.

O privi pe femeia care se ridica cu o mişcare suplă. Era înaltă, cu membre lungi şi zvelte, cu şoldurile înguste, mijlocul subţire, sânii mici şi semeţi. Părul negru şi bogat îi cădea până la şale. Nu semăna deloc cu slujnicele voluptuoase şi vioaie care-i plăceau lui Tutmes şi pe care obişnuia să le aducă în patul său. Toboşarul se aşeză turceşte cu toba între genunchi şi începu să cânte pe un ritm lent; femeia îşi înălţă braţele, se ridică în vârful picioarelor şi-şi întoarse faţa spre Hatşepsut, care fu dezamăgită de buzele prea subţiri şi ochii prea apropiaţi. Preţ de o clipă, privirile li se înfruntară, apoi ritmul se acceleră şi toţi bărbaţii tăcură, cu ochii aţintiţi asupra pântecelui neted şi catifelat şi a sânilor ridicaţi. Hatşepsut se uita la ea, brusc trezită din ameţeală. În ochii femeii ardea o flacără promiţătoare, şi Tutmes o contempla ca vrăjit, cu răsuflarea tăiată, devorând-o cu ochi lacomi.

„De ce mă deranjează? se întrebă Hatşepsut. Doar nu e prima dată când Tutmes se lasă sedus pentru o vreme de o dansatoare drăguţă."

Când dansul luă sfârşit şi aplauzele izbucniră, mâna pe care i-o puse pe braţ lui Tutmes era îngheţată.

— Ce părere ai? o întrebă el nerăbdător, cu obrajii aprinşi şi privirea strălucitoare. Nu-i aşa că-i extraordinară?

Hatşepsut îl privi înduioşată.

— Nu e la fel de frumoasă ca mine, răspunse liniştită. Are însă un oarecare farmec pentru o dansatoare.

— Ei bine, mie îmi place, răspunse Tutmes înfuriat, şi am de gând să o iau cu mine la Teba!

— N-am spus că nu-mi place, ci că mi se pare cam rece, în ciuda înflăcărării care mocneşte în ea. Oricum, ia-o, dacă te face fericit.

Tutmes fu surprins văzând că ea o acceptă atât de lesne pe Aset. Se aşteptase ca sora lui să dea ceva semne de gelozie,

dar ea continua să-şi bea vinul şi să arboreze un zâmbet enervant. Se ridică dintr-un salt. Aset aştepta permisiunea să se retragă.

— Pleci deja, Tutmes? îl întrebă Hatşepsut, luând o felie de pepene. Nu vii să-mi faci o vizită la noapte în apartamentul meu?

— Nu, nu vin! În sfârşit, nu ştiu, Hatşepsut. Poate că da. Mă rog, dacă mă inviţi, o să vin...

Se aplecă spre ea şi schiţă gestul de a o lua în braţe, şi atunci de pe faţa lui Aset pieri orice urmă de zâmbet. Tutmes îi aruncă o bijuterie. Dansatoarea ieşi din sală cu semnele celui mai desăvârşit respect, dar lui Hatşepsut i se păru că e întrucâtva obraznică. „Cred că e periculoasă", îşi zise ea, fără a şti de ce. Braţul lui Tutmes continua să-i înconjoare mijlocul şi se simţi brusc înfometată de trupul său, cuprinsă de o bruscă explozie de senzualitate. Se sprijini cu totul de el, aşteptând ca el să-şi termine de băut vinul.

— Să mergem, îi şopti ea la ureche. Sunt nebună după tine!

Surprins, Tutmes se ridică.

— Mâncaţi, beţi şi distraţi-vă mai departe! strigă el către oaspeţi.

În timp ce se prosternau cu toţii, se simţi împins spre ieşire de femeia care îi murmura cuvinte înflăcărate, trăgându-l afară, în grădină, la adăpostul unui pâlc des de arbuşti. O luă repede, aproape brutal, aşa cum un soldat posedă o sclavă capturată şi apoi rămaseră lungiţi, gâfâind, în timp ce muzica de la petrecere ajungea până la ei prin întuneric.

Se întoarseră la Teba după o călătorie de două zile în litiere. La sosire, oraşul le făcu o primire triumfală. Înainte de a merge la palat, îi aduseră un omagiu lui Amon. În timp ce înainta împreună cu Tutmes prin nenumăratele coloane

ale templului înălţat de tatăl ei, Hatşepsut îl zări pe Senmut, alături de Benya şi de User-amon, ai cărui ochi străluceau de o bucurie nespusă, şi îi zâmbi în semn de răspuns. Se aşezară pe tronuri în faţa zeului acoperit de aur, cu nubianul întins pe jos, la picioarele lor. Ceremonia sălbatică ce urmă fu scurtă: Menena îi zdrobi capul cu lovituri de măciucă. Un asemenea sacrificiu nu-i mai fusese adus zeului de multă vreme. Se vedea limpede că Tutmes nu se simţea în largul lui, în timp ce Hatşepsut şi generalii priveau netulburaţi, gândindu-se la moartea lui Wadjmose şi la mormintele proaspete peste care călcau chiar în acele clipe şacalii deşertului.

16

Cu un semn, îi invită pe Senmut şi pe User-amon să o urmeze şi, odată ajunşi la palat, Hatşepsut se instală în jilţul ei de argint şi îi pofti să ia loc lângă ea.

— Ce veşti aveţi să-mi daţi? întrebă ea. Totul e bine?

— Foarte bine, răspunse Senmut. Tributul lui Retenu a sosit, şi Ineni s-a ocupat cu împărţirea lui. Ahmose, vizirul Sudului, e aici, aduce impozitele şi, la templu, hambarele zeului se umplu.

— Bine. Şi templul meu, Senmut?

— Prima terasă e terminată, aşa cum voiai, şi e mai frumoasă decât tot ce-mi imaginasem. Acum se pregătesc terasamentele pentru cea de-a doua.

Privirea lui Hatşepsut se lumină:

— Trebuie să mergem să o vedem imediat. A, uitasem, Senmut, l-am numit pe Nehesi, negrul, purtătorul Sigiliului Regal. Du-i toate documentele să le pecetluiască. Bineînţeles că e tot subordonatul tău. Încearcă să dai de el. Deocamdată,

lăsaţi-mă să fac baie şi apoi vom trece fluviul să vizităm valea mea scumpă, de care mi-a fost atâta dor.

Traversară Nilul împreună şi urcară în litiere cu baldachin ca să fie duşi până la şantier. Între fluviu şi faleze se înălţa satul sclavilor care lucrau pe şantierele templului, alcătuit din şiruri de case de pământ uscat. Le ocoliră şi ajunseră la defileul adânc care ducea la locul sacru.

O terasă era suspendată ca prin vrajă de versantul falezei, în faţa unei colonade din piatră roşie, care capta lumina trandafirie a după-amiezei. Edificiul, a cărui faţadă se întindea de-a lungul versantului văii, se sprijinea de un zid construit de Benya. De formă alungită, dat fiind că un pătrat ar fi distonat cu configuraţia văii, părea să se afle acolo dintotdeauna, abia modificat de mâna omului. Hatşepsut ştia însă că în spatele coloanelor delicate se înălţau două altare, tăiate în masa falezei, închinate unul lui Hathor, celălalt lui Anubis. În mijlocul faţadei, oamenii se îngrămădeau cu sutele în jurul unei găuri căscate, cu margini neregulate.

— Acolo va fi legată viitoarea terasă de cea care e terminată deja, printr-o rampă asemănătoare celei de care am vorbit, explică Senmut. Locul tău este însă înăuntru, printre altarele zeilor, dintre care nici unul nu este încă terminat. Vrei să ne apropiem, Maiestate?

— Nu, replică ea. Prefer să mă uit de aici, unde mă aflu. Când totul va fi încheiat, o să păşesc pe piatră. Ai înfăptuit un miracol, preotule! Toţi au spus sus şi tare că e imposibil, dar geniul tău a dat formă visurilor mele.

Tulburarea ei era vizibilă, ca de fiecare dată când venea să inspecteze lucrările. În ziua aceea însă se simţea slăbită, bolnavă, cuprinsă de ameţeli. Senmut îi remarcă paloarea şi se nelinişti. Hatşepsut îl părăsi brusc şi se duse să se întindă pe litieră, cu ochii închişi.

Senmut se simţea cuprins de nelinişte. Era oare bolnavă? Să fi fost victima vreunei boli luate de pe întinderile inospitaliere ale deşertului? A doua zi însă apăru în Sala de Audienţe, puţin cam palidă, desigur, dar cu un aer viguros, şi el îşi zise că e prea prăpăstios. Cu toate acestea, continuă să o observe cu atenţie, bântuit din nou de amintirea otrăvirii lui Neferu.

Senmut era foarte obosit. Împărţit între îndatoririle de la templu, de la palat şi de pe şantier, se vedea adesea silit să-i încredinţeze lui Senmen răspunderi pe care ar fi preferat să şi le asume personal. Nu-i prea plăceau funcţiile de la templu, unde se găsea deseori faţă în faţă cu Menena. Îi adresa marelui preot reverenţele datorate rangului său, fără să primească în schimb decât saluturi date în silă. Senmut nu avea deloc încredere în Menena, care odinioară îl trădase pe faraon, şi se întreba dacă tânărul Tutmes chibzuise vreodată la motivele surghiunirii acestuia. Ca să se simtă mai liniştit, strecură iscoade printre servitorii marelui templu, convins că într-o bună zi mintea vicleană şi calculată a lui Menena îi va duce la dezastru.

După două luni de la întoarcerea lui Hatşepsut, Nofret nu mai putu, într-o dimineaţă, să mai încheie şorţul cu care încingea mijlocul reginei.

— Maiestate, fie-mi cu iertare, dar şorţurile tale sunt prea strâmte. Poate c-ar trebui să pui să ţi se facă altele la templu.

— Vrei desigur să insinuezi că ar trebui să nu-mi mai vâr mereu mâna în bocalul cu dulciuri, îi răspunse Hatşepsut zâmbind. Deodată însă prin minte îi trecu altă bănuială şi-şi pipăi pântecele cu o mână şovăitoare. Nofret, adu-l pe medic. Să vină pe dată şi nu-ţi face griji. Nu cred că sunt bolnavă.

Se aşeză pe pat, pradă unei exaltări amestecate cu nelinişte şi teamă. „Bineînţeles, trebuia să se întâmple mai devreme sau mai târziu, îşi zise ea. Cum de nu mi-a trecut mai devreme prin cap?" Medicul sosi şi ea se lăsă examinată.

— Ei, ce părere ai? întrebă ea.

— E cam devreme ca să mă pronunţ, Maiestate.

— Ştiu, ştiu. E nevoie de prudenţă în meseria ta. Dar poate că totuşi poţi încerca să pui un diagnostic.

— Cred că Maiestatea Sa aşteaptă un copil.

— Ah! Egiptul va avea un moştenitor! Nofret, dă fuga şi cheamă-l pe faraon. Cred că de-acum s-a întors de la templu. Spune-i că trebuie să-l văd imediat.

Nofret ieşi în goană, şi medicul continuă:

— Maiestatea Ta ar trebui să renunţe la dulciuri şi să nu bea prea mult vin. Va trebui, pe cât posibil, să se culce devreme şi să-şi supravegheze alimentaţia.

Hatşepsut se plimba încoace şi-ncolo prin odaie, în timp ce medicul îi dădea sfaturi de prudenţă cu glasul lui sec şi rece. Ea însă nu-l asculta. Gândurile i se îndreptau spre misterele ce se plămădeau în trupul ei. Tutmes dădu buzna, cu răsuflarea tăiată şi chipul aprins.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, clătinându-se pe picioare. Nu poate fi prea grav, n-ai arătat niciodată aşa bine ca acum.

Fugi spre el, luminată la faţă:

— Tutmes, Egiptul va avea un moştenitor, datorită mie!

El tresări şi o luă în braţe cu un aer şovăitor, pe care ea nu-l înţelese.

— Nu te bucuri? îl întrebă. Ar trebui să fii fericit că pe tronul lui Horus nu se va aşeza niciodată un prinţ străin.

— Totul depinde de sexul copilului, remarcă el cu glas scăzut.

— În sfârşit, văd bine că nu-ţi face nici o plăcere; chiar dacă sunt atâtea lucruri care ne separă, ai putea totuşi să te bucuri pentru Egipt!

— Dar mă bucur, răspunse el precipitat. Bineînţeles că mă bucur. Totuşi, ştii bine că am dreptate, Hatşepsut. Dacă dai naştere unei fete, totul va trebui luat de la capăt.

— Şi ţi-ar fi chiar aşa de greu? îl întrebă ea batjocoritoare. Zău că mă dezamăgeşti, Tutmes...

— Iartă-mă, spuse el. Doar că...

— Ei, ce? Bucuria i se topise şi acum îl înfrunta, cu mâinile în şolduri. De ce oare voi, Tutmes, sunteţi aşa greu de înţeles? adăugă ea.

— De parcă tu nu eşti, răspunse el iritat. Nu mai există nimeni care să fie atât de greu de înţeles ca tine. Să ştii că mi s-a mai adus o veste ca asta chiar ieri. Aset e şi ea însărcinată.

— Şi ce mă priveşte pe mine? replică ea surprinsă. O puzderie de bastarzi regali se zbenguie prin palat. Ce mai contează unul în plus sau în minus? Copiii mei vor fi întru totul legitimi.

El făcu un gest stânjenit şi răspunse, cu privirile plecate:

— Copilul lui Aset va fi şi el legitim. Am de gând s-o fac a doua mea soţie.

Cu gura căscată, Hatşepsut se lăsă să cadă pe pat. Nu-şi putea crede urechilor.

— Lasă-mă să încerc... să încerc să înţeleg, murmură uluită. O să te însori cu prăpădita aia de dansatoare vulgară?

— Da, răspunse el sfidător. O iubesc mult. E inteligentă, afectuoasă şi în stare să le conducă pe celelalte femei. Mă face fericit.

— Şi după ce măsori tu inteligenţa unei femei din haremul tău, izbucni ea mânioasă, după lungimea picioarelor? Pe ce alt criteriu te bazezi, Tutmes?

Intuiţia îi spunea unde se afla puterea lui Aset. Ea ştia să măgulească, mai mult decât celelalte femei, virilitatea soţului ei. În buzele strânse şi în sprâncenele încruntate ale lui Tutmes, Hatşepsut văzu semnul unei hotărâri înverşunate care se manifesta foarte rar, dar care, odată aţâţată, nu avea să cedeze. Îşi înălţă mâinile într-un gest de supunere.

— Bine. E dreptul tău să te însori cu cine-ţi place. Îmi pare rău doar că nu ai crezut de cuviinţă să alegi o femeie din rândurile nobilimii, o fiică de-a lui Ineni, de pildă, sau una din surorile drăguţe ale lui User-amon. Femeia aceea nu e demnă de un faraon, Tutmes, nu-i decât o intrigantă, care bagă zâzanie, şi s-ar putea ca într-o bună zi să-ţi pară rău că ai adus-o la palat.

— Nu vreau să te ascult, spuse el enervat. De când e intuiţia ta atât de puternică? Se întâmplă să te înşeli, ca şi mine, şi de data asta tu eşti cea care greşeşte.

— Mă înşel rareori, Tutmes, şi pot să-ţi spun că Aset nu e decât o micuţă mizerabilă.

— Prostii! o luă el peste picior, tremurând de furie. Eşti geloasă. Ţi-e teamă să nu te trezeşti într-o bună zi dată la o parte de Aset şi de copilul ei!

Tutmes vorbea anapoda şi cuvintele sale o făcură să zâmbească sincer, fiindcă ştia, tot atât de bine ca el, că aşa ceva nu se putea întâmpla.

— Bine, mormăi el. Nu înţeleg de ce faci atâta tărăboi. O iubesc cu adevărat, ştii, şi pe deasupra, e întotdeauna unde vreau eu şi când vreau eu.

— Ştiu, spuse ea îmblânzită. Ei bine, însoară-te cu ea şi fă din copilul ei un copil regal! Ce crezi că o să fie, băiat sau fată?

— M-ar distra să fie amândouă fete, spuse el pe un ton acru, şi să nu existe nici un băiat care să se urce pe tronul lui Horus.

— În cazul ăsta, fiica mea ar urca pe tronul sacru, ca singură şi unică moştenitoare de sânge cu desăvârşire regal.

— Nu fi proastă, nici o femeie nu a purtat vreodată dubla coroană.

— Ba da, eu!

— N-are nici o legătură. Ai purtat-o ca regentă, nu ca faraon.

— Să nu începem iarăşi cearta asta, spuse ea împăciuitoare. Avem tot timpul să ne ciorovăim în privinţa succesiunii.

Tutmes se ridică dintr-un salt.

— Nu va fi nici o dispută. În calitatea mea de faraon, o să numesc pe cine vreau eu ca urmaş.

— Cu condiţia ca moştenitorul tău să se însoare cu o femeie de sânge regal.

— Bineînţeles. Acum, trebuie să plec. Mă bucur pentru noi, Hatşepsut, şi pentru Egipt deopotrivă.

Şi, adunându-şi ce-i mai rămăsese din demnitate, Tutmes se întoarse să mai spună ceva, dar în ultima clipă se răzgândi şi plecă. Hatşepsut era prea distrată ca să mai râdă de el.

— O prăpădită de dansatoare vulgară, e de necrezut, mormăi ea.

Înainte de sfârşitul săptămânii, întreg oraşul ştiu că Egiptul aştepta un moştenitor şi că Tutmes se pregătea să-şi mai ia o soţie. După o lună, ştirea făcuse înconjurul ţării, de la Deltă şi până la Cataracte, şi fiecare ofta de uşurare. Desigur, Tutmes era un mare faraon şi Soţia lui Regală un puternic guvernator, dar amintirea dominaţiei străine era încă prea vie în memoria egiptenilor pentru ca ei să accepte cu seninătate ideea urcării pe tron a unui prinţ care să nu fie de sângele lor. Naşterea unui moştenitor regal rezolva problema.

Senmut primi vestea fără să comenteze. Hatşepsut i-o anunţă chiar ea, nu fără o anumită nelinişte, dar el făcu o plecăciune adâncă şi îi prezentă complimentele sale. Cu toate acestea, regina simţi tristeţe în el şi se grăbi să-şi ia rămas-bun. Pentru ea, acest copil avea să aducă o siguranţă nouă Egiptului. El avea să fie noul zeu care-i va continua opera atunci când avea să părăsească viaţa aceasta istovitoare pentru a se aşeza acolo sus, alături de tatăl ei, în Barca Cerească.

Hatşepsut avea o statuie a lui Ta-urt, zeiţa naşterii, sculptată din granit, pe care o puse în dormitorul ei, lângă altarul lui Amon. Rămânea deseori, pierdută în gânduri, în faţa hipopotamului binevoitor care zâmbea cu labele încrucişate peste pântecele proeminent.

Se ducea mai des în litieră în valea sacră, însoţită de un nubian surd şi mut, care-i ducea evantaiul stacojiu şi, ajunsă acolo, rămânea deoparte, ca de obicei, contemplând liniile armonioase şi rampele monumentului ei. Cea de-a doua terasă era aproape gata, dar nu voia să se apropie mai mult.

Oamenii reginei aflară că la nord-est populaţia hanebu se răscula şi ea hotărî pe loc să întreprindă o nouă campanie. De data aceasta, ofiţerii ei refuzară categoric ca ea să li se alăture, şi Hatşepsut trebui să recunoască în silă că ar fi fost într-adevăr o nebunie, adăugând însă că nu va accepta să rămână la Teba decât dacă faraonul avea să plece în locul ei. După ce schimbă nenumărate priviri furişe cu sfetnicii săi, Tutmes îşi dădu consimţământul. Hatşepsut jubila închipuindu-şi-l asudând şi gâfâind la soare şi tremurând de frică, dar şi mai mult se bucura de mândria trupelor de a se şti conduse de faraonul însuşi. Era vorba de o campanie de proporţii reduse, neînsemnată, mai curând de o simplă demonstraţie de forţă din partea Egiptului decât de o luptă indispensabilă. Îşi luă rămas-bun grăbit de la el şi se întoarse

la umbra sicomorilor, unde juca dame cu Nofret sau zaruri cu Senmut.

Uneori, trimitea un crainic în apartamentele lui Aset să se intereseze de sănătatea ei şi o zărea din când în când plimbându-se prin grădinile femeilor, învecinată cu cele ale palatului. În ciuda stării sale, Aset îşi păstra supleţea de felină. Hatşepsut îi auzea râsul ascuţit şi îi scruta chipul pe care se citea un aer de indiferenţă care nu era decât masca urii şi a intrigilor sale. Îi ceruse lui Senmut să asigure supravegherea neîntreruptă a lui Aset şi acesta se supusese, ştiind totodată că Soţia Regală, la curent cu prezenţa iscoadelor, nu se sinchisea de ele. Temeritatea dispreţului ei o alarma, dar, când încerca să-şi exprime îngrijorarea faţă de suverană, aceasta nu făcea decât să râdă.

— Las-o să se împăuneze cât vrea, spunea ea. Într-o bună zi va fi silită să se dea de gol şi să se jumulească singură de toate penele.

17

Peste cinci luni, armata se întoarse aducând o pradă frumoasă din ţinuturile bogate ale Deltei, iar Tutmes, extrem de satisfăcut de sine, reuni Adunarea pentru împărţirea recompenselor. Faraonul ceru ca şi soţiile sale să fie de faţă, şi Hatşepsut ceru în schimb ca tronul ei să fie pus alături de cel al soţului său; Aset luă loc pe un taburet de aur la picioarele faraonului, sprijinindu-se de el cu neobrăzare. Era îmbrăcată în veşminte de culori sclipitoare, care-i plăceau în mod deosebit. Mutnefert, aflată şi ea de faţă, era numai zâmbet.

De la moartea soţului ei regal, Mutnefert renunţase cu desăvârşire la orice încercare de a-şi modera apetitul şi

ajunsese rotundă ca un butoi. Cu toţii remarcară că mama faraonului şi noua soţie a acestuia împărtăşeau aceeaşi predilecţie pentru bijuterii şi culorile pestriţe. În ciuda afecţiunii vădite pe care faraonul o manifesta faţă de Aset, a zâmbetelor pe care i le adresa şi a faptului că o bătu uşurel pe cap de mai multe ori cu mâna lui dolofană, regala superioritate a lui Hatşepsut nu-i scăpă nici unuia dintre curtenii şi generalii adunaţi acolo. Îmbrăcată în in alb ţesut cu argint, ea stătea nemişcată în timp ce examina comorile care-i erau înmânate.

La încheierea ceremoniei, Mutnefert şi Aset începură să pălăvrăgească între ele ca nişte vrăbii dis-de-dimineaţă. Tutmes se plecă în faţa lor, dar cea pe care o conduse în sala ospăţului şi pe care o ajută cu graţie să se aşeze pe perne, ca şi cum ar fi fost fragilă precum cristalul cel mai pur, pentru ca apoi să-i pună în faţă cu mâna lui o cupă de vin, fu Hatşepsut. Trupul ferm şi subţire al lui Aset îi lipsise în aceste luni de absenţă, dar Hatşepsut fusese cea care-i bântuise visele şi glasul pe care îl auzea în zori, la trezire, amestecat cu sunetul cornurilor era al ei.

Aset născu prima, triumfătoare, cu preţul unor mari eforturi. Aplecat peste copilul care scâncea, Tutmes aplaudă.

— Pe Amon, e băiat! Şi pe deasupra unul viguros! Ia auziţi cum zbiară!

Îl luă grăbit în braţele sale neîndemânatice, şi copilul se apucă să urle şi mai abitir, agitându-şi cu un aer combativ feţişoara roşie.

— Dă-i-l dădacei, îl sfătui Aset.

Tutmes îi întinse copilul femeii tăcute care-l luă, micuţul ţipând în continuare. Faraonul se aşeză pe marginea patului şi luă mâinile lui Aset într-ale sale. Ea îi zâmbi, cu ochii înfundaţi în cap de oboseală.

— Eşti fericit că ai un fiu, puternice Horus?

— Foarte fericit; ai făcut un lucru minunat, Aset. Vrei ceva? Ceva care ţi-a face viaţa mai plăcută?

Aset îşi plecă privirile şi-şi retrase mâinile dintr-ale sale.

— Să ştiu că-mi porţi o dragoste neştirbită, asta îmi doresc. Nu mi-e bine decât dacă mă simt apărată de tine.

Fericit şi măgulit, Tutmes o trase la pieptul lui şi ea îşi lăsă capul pe umărul lui, revărsându-şi părul negru şi bogat, încrezătoare şi plăpândă ca un pisoiaş.

— Egiptul întreg te binecuvântează astăzi! îi spuse el. Fiul tău va fi un prinţ puternic.

— Poate chiar faraon?

În glasul ei era o intonaţie înăbuşită şi deodată bucuria provocată de această primă naştere se estompă, făcându-l să se simtă întrucâtva obosit şi puţin cam trist.

— Poate, răspunse el, dar ştii la fel de bine ca mine că accesul lui la Curte va depinde mult de copilul pe care îl va naşte regina.

— Dar tu eşti faraonul atotputernic şi, dacă vrei ca fiul meu să-ţi urmeze la tron, e de ajuns să o porunceşti, iar poporul te va asculta.

— Lucrurile nu sunt chiar aşa de simple, şi tu o ştii foarte bine, o mustră el cu blândeţe. Nu cere prea mult, Aset.

Femeia roşi, fiindcă îi descoperea acum o trăsătură de caracter pe care nu i-o cunoştea. Ea, una, nu avusese niciodată prilejul să aibă de-a face cu crizele de încăpăţânare pe care Hatşepsut i le provoca atât de frecvent. Nu mai reveni asupra acestui subiect, dar hotărârea nu-i slăbi cu nimic, şi-şi jură că, dacă nu o va putea obţine direct, o va obţine cu binişorul, prin blândeţe şi persuasiune. În spatele uşii, în camera copilului, fiul ei mai scoase un scâncet şi apoi tăcu. Indispusă, se întoarse cu spatele şi se întinse să doarmă. Fiul ei avea să fie faraon, lucrul era sigur.

Tutmes îi consultă pe astrologi şi pe preoţi în privinţa numelui pe care urma să i-l dea fiului său şi, în unanimitate, aceştia îi răspunseră că era hărăzit să se numească Tutmes. Acesta şi era răspunsul pe care-l spera. Se duse să-i dea vestea lui Hatşepsut, fericit şi mândru ca un cocoş. Aceasta tocmai se gătea, după siesta zilnică, şi pleoapele îi erau încă umflate de somn. Îl invită să intre.

— Nu te-am felicitat încă pentru naşterea fiului tău, spuse ea, şi îmi cer scuze, Tutmes, dar sunt foarte ocupată de două zile încoace. Se pare că au apărut nişte probleme în legătură cu strângerea diverselor impozite pe care le-ai poruncit. Ha-nebu şi perceptorii mei s-au dedat unor tocmeli în toată regula, ca la piaţă. Cum se simte copilul?

Tutmes îşi trase un scaun şi se aşeză, privind-o cum îşi piaptănă cozile grele.

— E foarte puternic şi foarte viguros şi seamănă mult cu tatăl nostru. E un adevărat Tutmes.

Cu buzele strânse, ea răspunse:

— Va trebui să mi-l arăţi, să-mi dau seama singură în ce măsură este un adevărat Osiris-Tutmes sau dacă nu cumva vanitatea părintească te înşală.

— Hatşepsut! protestă el ofensat. Până şi servitorii se extaziază văzând o asemănare ca asta. Aset se bucură şi ea.

Nici nu terminase de rostit cuvintele acestea nefericite, că Hatşepsut făcu un pas înapoi.

— Nu mă îndoiesc de asta. Ce fericire pentru ea că fiul tău poartă pecetea ascendenţei sale regale, şi nu semnele degradante ale originii mizerabile a mamei lui!

Tutmes deschise gura, cu un aer jignit. Hatşepsut turnă vin şi îi întinse o cupă, apoi se aşeză din nou la măsuţa de toaletă.

— Şi cum o să-l cheme? întrebă ea.

Cu mânia ceva mai domolită, Tutmes răspunse:

— Preoţii poruncesc să-l cheme Tutmes, fiindcă numele acesta îi va aduce putere şi binecuvântare. Aset...

— Ştiu, i-o tăie ea nerăbdătoare. Aset e încântată.

— Nu, spuse el. Aset nu e mulţumită, fiindcă voia să-l cheme Sekhenenre.

Hatşepsut izbucni în râs, se înecă cu vinul şi începu să tuşească. Când putu să vorbească din nou, văzu că Tutmes zâmbea, contaminat, împotriva voinţei sale, de veselia ei.

— Vai, Tutmes, îţi poţi închipui? Sekhenenre! Aset îşi vede fiul lovindu-l pe inamic, ca un erou războinic, ca un soldat legendar? Numele marelui, viteazului Sekhenenre, strămoşul meu divin, e fără nici o îndoială un nume puternic, dar biata Aset îşi dă ea oare seama că nu e fără pată, fiindcă bunul Sekhenenre a pierit în chinuri, învins de Hyksos? Nu prea cred.

— Poate că nu, dar e totuşi un nume sacru.

— Ai dreptate, fu ea de acord în cele din urmă, dar Tutmes e un nume mult mai potrivit pentru fiul în viaţă al faraonului.

Ar fi vrut să-l mai întrebe despre visurile pe care le nutrea în privinţa copilului său, a speranţelor şi a temerilor pe care le are orice tată, dar erau prea străini unul faţă de celălalt ca să-şi facă mărturisiri. Fără să aibă nevoie să-l chestioneze, ea ştia totul despre ambiţia şi vanitatea lui Aset legate de viitorul băieţelului ei.

„Şi acum e mai mult decât ambiţie", îşi spunea ea, gândindu-se cu nelinişte la anii care aveau să vină. Tutmes era oare numele plăcut şi binevoitor al fratelui ei sau al unui rege puternic? „Dar ce rost avea să se frământe, se întreba ea, atâta vreme cât propriul copil nu văzuse încă lumina lui Ra?"

— Vino cu mine în mlaştini diseară, îi vorbi el deodată. Vreau să vânez. O să facem o plimbare până la Luxor şi înapoi. Poţi să te bucuri de briza de pe malul fluviului.

— Bine, o să vin, acceptă ea. Nu m-am prea odihnit astăzi, şi spatele mă doare întruna. Mă bucur pentru tine şi pentru Egipt, Tutmes, spuse apropiindu-se de el. În ciuda a tot ce ţi-am spus, recunosc că e mare lucru să zămisleşti un fiu regal.

Îl sărută tandru pe buze şi se îndreptară încet, ţinându-se de braţ, prin grădină spre ambarcaţiunea ce se apropia de mal şi aşteptară ca aceasta să acosteze, aşezaţi pe o piatră ce mai păstra căldura zilei. Apoi urcară la bord şi, aflaţi la provă, zăriră un cocor luându-şi zborul, în timp ce barca se îndepărta de ţărm în lumina piezişă a asfinţitului.

Trei săptămâni mai târziu, dis-de-dimineaţă, nobilii şi demnitarii Tebei fură convocaţi în Sala de Audienţe a reginei. Pe jumătate adormiţi, îl întâlniră acolo pe faraonul care-i aştepta pradă celei mai mari agitaţii.

— Maiestatea Sa e pe punctul de a naşte, îi vesti el. Ca prinţi ai Egiptului, aveţi privilegiul de a fi prezenţi alături de mine în dormitor.

Trecu în odaia alăturată, de unde se strecura o lumină blândă aurie. Ceilalţi îl urmară cu toţii, în afară de Senmut, care nu se arătă deloc grăbit şi mai degrabă s-ar fi strecurat în umbră dacă Hapusenb nu l-ar fi apucat de braţ.

— Unde te duci, slujitor al lui Amon?

— Plec acasă, vizirule, să aştept acolo vestea. Crezi că am dreptul să intru aici?

Hapusenb îi vorbi pe un ton amabil:

— Cred chiar că ai obligaţia s-o faci. În primul rând, pentru că eşti Erpa-ha, şi pe deasupra prinţ moştenitor al

Egiptului. Ai datoria de a asista la eveniment şi de a-ţi pune sigiliul alături de ceilalţi pentru a atesta această naştere.

— N-o să mă faci să mă răzgândesc, spuse Senmut pe un ton sec. Înainte ca regina să-mi confere titlurile pe care le am, eram un simplu ţăran, şi fiu de ţăran, am rămas şi acum la fel de încăpăţânat ca orice ţăran.

— Când o să încetezi să o insulţi pe fiica zeului, pe regina nemuritoare, considerând-o o simplă şi plăpândă femeie? Crezi că-şi va da măcar seama de prezenţa ta sau că va scoate fie şi un strigăt sau vreun cuvânt? Crezi că o regină naşte gemând, ca o femeie din harem? Greşeşti! Ai fost ridicat la cele mai mari onoruri, dar în clipa asta eşti pradă smintelii şi trufiei.

— Încetează! strigă Senmut. Nu sunt un copil neştiutor sau un savant obtuz. N-am deloc nevoie de lecţiile tale, fiindcă ştiu mai bine decât tine ce se întâmplă în mintea mea. Fii indulgent, Hapusenb. Fiecare zi care trece îmi aduce o nouă povară, grea ca un sac de grâne, şi o să-mi sfârşesc drumul păşind cu fruntea sus sau târându-mă ca un orb. Sunt prinţ, da, şi chiar la fel de mult ca tine, dar sunt şi un animal de povară.

— Vorbeşti cu cineva care s-a luptat cu constrângerile puterii cu mult înainte ca tu să fi lăsat deoparte măturile şi găleţile templului, îi aminti cu îngăduinţă Hapusenb. De ce luptăm noi, Senmut, zi de zi? Din dorinţa de a ne ocupa timpul? Nu, prietene, ci pentru că ştim cine reprezintă salvarea Egiptului. Vino cu mine. E vorba de o împrejurare extraordinară.

Senmut intră, lăsându-se condus de Hapusenb printre demnitarii adunaţi în odaia parfumată de tămâie. Însă, în timp ce prietenul său lua loc la căpătâiul patului, aşa cum îi îngăduia rangul său, Senmut se aşeză la picioarele patului, pe jos, de unde nu putea să vadă nimic.

Hatşepsut se odihnea, cu ochii închişi şi cu mâinile lăsate pe pătura fină şi albă. Dacă degetele nu i s-ar fi agitat şi capul nu i-ar fi tresărit din când în când, s-ar fi putut crede că doarme. Travaliul începuse în ziua precedentă, şi regina era istovită. Medicul îi administrase un calmant. Visele îi erau întretăiate de momente de luciditate în timpul cărora deschidea ochii şi contempla faţa lui Tutmes, aplecată peste ea. În cele din urmă, îşi recăpătă cunoştinţa şi o auzi pe moaşă:

— Naşterea se apropie.

Fu cuprinsă de un spasm, strânse din buze şi-şi rostogoli capul cu un efort suprem de a nu ţipa.

Când durerea încetă, medicul se aplecă peste ea, cu gura lipită de urechea ei:

— Copilul iese, Maiestate... Nu-ţi mai pot da calmante.

Ea acceptă cu glas stins şi se întoarse, adunându-şi toate puterile în clipa când un nou val de durere o năpădi. Pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare, dar nu scoase decât nişte gemete slabe, acoperite brusc de strigătul moaşei:

— E fată, nobili ai Egiptului, e fată!

Oamenii se aplecară, încercând să o întrezărească pe prinţesa care scotea scâncete uşoare. Senmut o văzu pe Hatşepsut ridicându-se într-un cot, cu ochii dilataţi de calmante, cu faţa palidă şi suptă.

— Ridicaţi-mă! porunci ea, şi medicul o ajută cu precauţie să se îndrepte. Regina îşi întinse braţele ca să-şi ia copilul. Tutmes îngenunche, şi ea îi zâmbi ameţită. E fată, Tutmes, o fiică frumoasă şi delicată a lui Amon! Uită-te cum degeţelele ei le prind pe ale mele...

— E delicată şi frumoasă ca tine, Hatşepsut, spuse el zâmbind. Un mugure al Florii Egiptului.

O sărută pe obraji, se ridică şi se adresă grupului de oameni adunaţi în odaie:

— Documentele sunt gata să fie pecetluite. Anen, scribul, vă va aştepta la ieşire.

Se îndreptară spre uşă, şuşotind între ei.

— Maiestatea Sa a născut fără prea multă suferinţă, Amon fie lăudat! exclamă User-amon cu glas scăzut, adresându-se lui Hapusenb, şi ceilalţi aprobară.

— Dă dovadă de o mare forţă, şi Egiptul va simţi din nou nu peste mult ponderea puterii sale, replică Hapusenb.

Senmut dădea să iasă când auzi un glas venind dinspre pat. Hatşepsut îl chema. Se întoarse, făcând o plecăciune. Pen-Nekheb era şi el de faţă şi amândoi aşteptară ca regina să desprindă degetele minuscule agăţate de veşmântul ei, după care îi întinse copilul lui Senmut:

— Ia-mi fiica, Senmut. Şi, cum el şovăia, ea îl bruscă. Ia-o o dată! Ţi-o dau în grijă. Începând de azi, eşti răspunzător de sănătatea şi de siguranţa ei, şi sunt sigură că o să veghezi să nu fie nici prea răsfăţată, nici prea sever crescută. Vei fi răspunzător de camera copilului şi de dădaca ei.

Senmut luă copilul cu precauţie şi cu o blândeţe nesfârşită, privind feţişoara aceasta atât de asemănătoare cu cea pe care o iubea. Schimbară o privire, şi Hatşepsut se întinse la loc suspinând:

— Voiam să fiu sigură că se află pe mâini bune, îi spuse ea. Se petrec atâtea lucruri într-un palat mare ca ăsta, şi cum ai putea să ştii totul? În ceea ce te priveşte, Pen-Nekheb, mă bazez pe tine în legătură cu educaţia ei. Vreau să înveţe liber, ca mine, tot ce se poate învăţa într-o şcoală şi pe un teren de antrenament. Vreau ca nici o cunoştinţă să nu-i fie refuzată. Va avea nevoie de înţelepciunea şi de experienţa ta.

Închise ochii, şi cei doi crezură că adormise. Ea însă şi-i redeschise pentru a le da liber.

Pen-Nekheb se duse la culcare, dar Senmut se îndreptă spre camera copilului, unde puse el însuşi sugarul în leagănul aurit, îl acoperi şi se asigură că un soldat din escorta Maiestăţii Sale stătea de gardă în faţa uşii, iar altul în grădină, sub fereastra înaltă şi îngustă. Plecă în căutarea lui Nehesi şi, când îl găsi, îi ceru ca un număr mai mare de santinele să fie afectat pazei copilului.

O dată ce se asigură că a luat toate măsurile necesare, se îndreptă spre micul lui palat. Peste tot domnea liniştea. Ta-kha'et îi spusese că o să-l aştepte, dar o găsi aţipită pe covor, cu pisica lângă ea, şi se culcă fără să o mai trezească.

Sărbătoarea de la templu continuă câteva zile în prezenţa faraonului şi a întregii Curţi. Senmut îşi petrecea cea mai mare parte din timp în odaia copilului, veghind ceas după ceas la buna desfăşurare a îngrijirilor acordate micii prinţese. Dădaca părea că are destul lapte şi toate slujnicele erau femei de o anumită vârstă, alese din harem pentru că au avut grijă de propriii copii. Senmut le adună pe toate pentru a le da consemne severe. Le părăsea cu inima grea pentru a inspecta noile ţarcuri ale turmelor lui Amon şi pentru a vorbi cu Benya despre evoluţia lucrărilor la templul din valea sacră.

Hatşepsut aştepta cu nerăbdare şi nelinişte să afle numele ce avea să-i fie dat copilului. Se ridicase deja din pat, preferând să stea în jilţ, dar se simţea încă slăbită. Într-o bună zi, îi fu anunţat cel de-al doilea mare preot al lui Amon. Nerăbdătoare, porunci să fie poftit înăuntru şi, fără a mai irosi vremea cu pălăvrăgeli, îl întrebă pe un ton tăios:

— Haide, spune-mi ce nume va primi!

— Hotărârea a fost greu de luat şi a cerut multă vreme, răspunse el zâmbind, fiindcă numele unei prinţese regale trebuie să aibă o mare putere şi să-i ofere o protecţie desăvârşită.

— Da, da, bineînţeles.

— Numele pe care-l va purta va fi Neferura, Maiestate.

Cuvintele rămaseră suspendate în aer. Odaia păru dintr-o dată măturată de un suflu rece şi chipul lui Hatşepsut păli. Nofret se înfioră şi se răsuci brusc pentru a arunca o privire statuii de aur a zeului. Preotul nu păru însă să observe nimic. Hatşepsut îi făcu semn să se apropie:

— Te rog să repeţi numele, Ypuyemre. Mă tem că nu l-am înţeles.

— Neferura, Maiestate. Neferura...

Ea insistă:

— Nu se poate! Numele acesta este fără îndoială plin de putere, dar de o putere nefastă. V-aţi înşelat!

Ypuyemre se simţi jignit, dar nu o arătă.

— Nu ne-am înşelat, Maiestate. Semnele au fost interpretate de mai multe ori. E Neferura, aşa cum am spus.

— E Neferura..., repetă ea cu tristeţe. Perfect, Amon a vorbit şi copilul va purta acest nume. Poţi să pleci.

Preotul se îndreptă spre ieşire salutând, paznicul îi deschise uşa şi el părăsi încăperea.

Hatşepsut rămase aşezată, cu ochii pierduţi în gol, repetând fără încetare numele.

— Trimite-l pe Dua-eneneh la faraon, îi spuse în cele din urmă lui Nofret, ca să-i aducă la cunoştinţă numele. Nu pot să merg eu. Cred că o să stau întinsă restul zilei. Neferura, repetă ea încet, rea prevestire pentru fetiţa mea. Ar trebui să chem un vrăjitor să-l întreb despre viitorul ei.

Ştia însă că asemenea procedee erau străine firii sale şi că nu va apela niciodată la preoţii lui Seth.

Tutmes îl trimise înapoi pe Dua-eneneh cu acordul oficial în privinţa numelui, dar se abţinu să se prezinte în persoană. Hatşepsut ştia că se află în tovărăşia lui Aset, în odaia

micului Tutmes. Se culcă pe o parte, sprijinindu-şi capul pe braţ, şi începu să se gândească la sora ei Neferu-kebit şi la mica gazelă, care muriseră amândouă de multă vreme.

De atunci, refuză să se mai ridice. Senmut îi aducea copilul zilnic, şi Hatşepsut se juca cu el, îi zâmbea, dar nu se ridica din pat. O cuprinsese o oboseală cumplită, o apatie primejdioasă care o îndemna să rămână în siguranţa dormitorului. În Sala de Audienţe şi în consiliu, Hapusenb, Ineni şi Ahmose, tatăl lui User-amon, se zbăteau disperaţi să vină de hac unei stive de documente care creştea mereu. Între timp, Tutmes şi Aset mergeau la vânătoare, se plimbau cu barca pe fluviu sau benchetuiau, într-o atmosferă de veselie. Senmut încercă să deştepte interesul lui Hatşepsut pentru marea maşinărie a guvernului egiptean, care era pe punctul de a se opri pentru că ea încetase s-o mai conducă, dar regina îi răspunse, iritată, să-şi vadă de treburile lui, amintindu-i că miniştrii nu erau numiţi ca să stea degeaba.

În disperare de cauză, Senmut încercase să recurgă atunci la ajutorul faraonului, deşi o făcuse în silă. Îşi alesese însă un moment foarte prost: Tutmes se pregătea să plece într-o excursie de-a lungul fluviului, împreună cu Aset şi cu micul Tutmes, vrând să meargă la Memfis pentru a-i aduce omagiu lui Sekhmet, şi Senmut fu nevoit să-i vorbească pe debarcaderul năpădit de gură-cască, în faţa ambarcaţiunii regale gata să se desprindă de mal, cu toate drapelele înălţate şi fluturând în vânt.

Tutmes îl respinsese cu un gest.

— O să mă ocup de astea când mă întorc, îi strigase el pe un ton sec, privind-o pe Aset care-i făcea semne de pe punte.

Senmut se retrăsese, neputincios şi înfuriat, şi, când Tutmes se întoarse, lucrurile nu se schimbară cu nimic, iar ospeţele reîncepură.

Nehesi luă în cele din urmă hotărârea de a se duce la Hatşepsut. Într-o seară înăbuşitoare, dădu buzna în dormitorul ei, fără a fi anunţat, şi o găsi stând în pat, practic dezbrăcată, cu o cupă de vin goală la căpătâi. Făcu o plecăciune:

— Maiestate, e timpul să te dai jos din pat, spuse el pe un ton categoric. Zilele trec, şi Egiptul are nevoie de tine.

Ea îl privi cu ochii încercănaţi.

— Cum ai intrat, Nehesi?

— Le-am ordonat soldaţilor mei să-mi dea drumul, firește.

— Ce vrei?

— Personal nu vreau nimic, răspunse el, aplecându-se spre ea cu un gest de implorare, dar ţara ta te cheamă, Maiestate. De ce stai în pat ca un copil bolnav? Unde e comandantul „Vitejilor Regelui"? N-aş vrea să lupt acum sub ordinele tale, chiar dacă la porţi s-ar îngrămădi mii de kuşiţi.

— Trădare! strigă ea, recăpătându-şi dintr-o dată toată asprimea. Drept cine te iei, negrule Nehesi, ca să spui cuvinte de trădare în prezenţa reginei tale?

— Sunt purtătorul Sigiliului Regal şi nu duc la cingătoare decât o bucată de metal lipsită de orice valoare, iar asta începe să mă obosească. Sunt generalul tău şi comand soldaţi care încep să se îngraşe, să fie agitaţi şi nedisciplinaţi. De ce nu te ridici?

Ea îi privi braţele negre şi masive ce se desfăceau într-un gest de chemare, îndemnând-o să se ridice, şi avu un acces de furie:

— Îmi arde capul, spuse ea, nu e zi să nu simt că mă sufoc. Din ziua în care preotul mi-a spus numele pe care-l va avea fiica mea, mă simt slăbită, şubrezită, ca şi cum numele ăsta mi-ar slei toate puterile. Mă gândesc întruna la el, Nehesi. A ajuns o obsesie...

— Dar nu-i decât un nume, replică el. Desigur, numele acesta posedă o mare putere, dar bărbatul sau femeia care-l poartă îl poate orienta liber spre bine sau spre rău.

— Neferu-kebit a murit, răspunse ea cu glas scăzut. Oare numele acesta apare din nou în viaţa mea doar printr-o întâmplare?

— Nu! strigă el. Nu e o întâmplare, e un nume favorabil, un nume regal, un nume iubit de Amon. I-ar da el fiicei sale un nume capabil să-i dăuneze? Crezi că sora ta a murit din cauza unui nume? Şi crezi că ţi-ar purta ghinion ţie, care ai iubit-o atât şi ai împărţit totul cu ea? Maiestate, te dezonorezi pe tine însăţi şi o dezonorezi deopotrivă pe sora ta şi pe tatăl tău Amon.

Nu mai aşteptă ca ea să-i spună că e liber şi ieşi, aruncându-i o privire dispreţuitoare şi poruncindu-i cu vocea lui seacă pazniculuí să deschidă uşa. După plecarea sa, regina rămase întinsă, cu inima bătându-i tare. Cuvintele lui o tulburaseră şi se întreba, cuprinsă deodată de panică, de ce stătea în penumbra aceea, în timp ce afară totul era verde şi era scăldat în lumina lui Ra. Cu toate acestea, nu făcu nici un gest.

Într-o dimineaţă, când Aset se simţea obosită şi era enervată de o durere în gât, Tutmes se duse să-şi vadă fiica. Aceasta dormea. De altfel, părea să doarmă mereu, în timp ce micul Tutmes se agita, zâmbea şi se încurca în scutecele sale. Îi aruncă o privire perplexă şi fruntea senină îi fu brăzdată de o cută de îngrijorare. Apoi intră în dormitorul lui Hatşepsut şi se aşeză lângă ea:

— Cum te simţi azi? o întrebă el.

— Foarte bine. Şi tu, Tutmes, cum te descurci cu treburile ocârmuirii?

— Habar n-am. Le las în grija miniştrilor. Nu pentru asta sunt acolo?

Cuvintele acestea semănau atât de mult cu cele pe care i le spusese ea lui Senmut, încât fu stupefiată.

— Vrei să spui că nu ştii nimic despre depeşele care sosesc zilnic?

— Nu, n-am fost niciodată prea înclinat spre lectură şi scrisul monoton al scribilor mă plictiseşte. În schimb, am avut un succes nebun la vânătoare.

Hatşepsut îi contempla expresia de beatitudine cu o tulburare pe care nu o mai simţise de mult. Îi venea să şteargă cu o palmă zâmbetul ăsta prostesc şi, simţind cum urcă furia în ea, se dădu jos din pat şi îi ceru lui Nofert să-i aducă rochia.

— Cred că eşti mulţumit că ai făcut ce ai vrut în tot timpul ăsta. Câtă vreme m-am odihnit, n-ai făcut altceva decât să te distrezi?

— Să mă distrez! Dar numai copiii se distrează!

— Dragul meu Egipt, ce ţi-am făcut? murmură ea.

Tutmes se întoarse spre ea, părând încurcat, în timp ce ea îşi îmbrăca rochia.

— Hatşepsut..., începu el. Ea însă ceru să i se aducă de mâncare şi nişte lapte, refuzând să-l privească. Venisem să-ţi vorbesc despre Neferura, continuă el.

Ea auzi rostindu-se acest nume fără să se înfioare şi se întrebă de ce fusese cuprinsă de o asemenea disperare din pricina lui. Îşi recăpăta cu repeziciune toate facultăţile, deşi nu se simţea încă sigură pe picioare. Se gândea deja la stiva de misive care aşteptau probabil ca ea să le aprobe în Sala de Audienţe.

— Ce e cu ea?

— Ce spun medicii? Pare cam plăpândă.

— Senmut a remarcat şi el asta, dar medicii afirmă că e doar delicată şi că atunci când o să crească va fi puternică şi plină de sănătate ca un taur tânăr, aşa cum sunt toţi din familia ta. Va fi un bun faraon.

Tutmes se ridică dintr-un salt.

— Asta eu o s-o hotărăsc!

Nofret se întoarse, urmată de o puzderie de sclavi care aduceau tăvi pline de bucate. Trecuse multă vreme de când Hatşepsut nu mai luase o masă atât de copioasă. Instalându-se pe perne, adulmecă cu un aer nerăbdător.

— Peşte! spuse ea, ţintuindu-l deodată pe Tutmes cu un aer semeţ. Nu sunt de aceeaşi părere, adăugă ea. Ai de gând, ca faraon, să o numeşti pe Neferura prinţesă moştenitoare?

— Sigur că nu, e o idee prostească.

— Tată tău a făcut-o în ceea ce mă priveşte şi, dacă nu erai tu, acum aş fi fost faraon. Îl acuzi pe tatăl tău de prostie?

Nofret luă capacul unei tăvi de argint şi îi puse lui Hatşepsut mâncarea în farfurie.

— Da, exact. N-are rost să mai continuăm disputa asta în privinţa succesiunii. O să-l declar oficial moştenitor pe fiul meu Tutmes şi, la momentul potrivit, o să-l însor cu Neferura ca să legitimez această declaraţie.

— Nu, n-ai s-o faci! Poţi să faci toate declaraţiile pe care le vrei, Tutmes, dar n-o s-o las pe Neferura să se mărite cu fiul tău. Am hotărât să întemeiez o nouă dinastie, o dinastie de regine. O să schimb legea.

— Nu poţi schimba legea, răspunse Tutmes, consternat. Faraonul trebuie să fie de sex masculin.

— Vrei să spui că faraonul trebuie să aibă atributele unui bărbat sau că trebuie să guverneze cu energia şi hotărârea unui bărbat? Cine este Egiptul, Tutmes, tu sau eu? Nu e nevoie să răspunzi. Te rog să taci, mă dezgusti. Eu conduc Egiptul,

şi Neferura va fi crescută pentru a putea exercita puterile faraonului după ce eu nu voi mai fi.

— Tutmes va fi faraon!

— Nu va fi el!

Tutmes se ridică, vrând să tragă un şut în masă şi să răstoarne toate tăvile.

— Amon mi-e martor că, aşa cum eu sunt faraonul Egiptului, el va domni! mârâi el. Eşti nebună de legat!

— Vai, Tutmes, ieşi de aici, răspunse ea cu un zâmbet. Încă un cuvânt, totuşi: dacă nu te pronunţi în favoarea lui Neferura, n-o să te mai primesc niciodată în patul meu, jur solemn!

— Căţea! Nu-i nici o pagubă. Nu mai vreau să suport niciodată atacurile tale.

Împinse violent uşile grele de bronz şi ieşi. În timp ce alerga însă clătinându-se de-a lungul coridoarelor, era cuprins deja de nostalgia nopţilor lungi petrecute în braţele ei şi o blestema în timp ce trecea pe sub sălciile plângătoare din grădină.

Peste o oră, oamenii adunaţi în Sala de Audienţe auziră apropiindu-se un pas grăbit şi hotărât. Paznicul din faţa uşii tresări şi se grăbi să salute, lovind podeaua cu lancea. Peste câteva clipe, Hatşepsut intră în sală, cu coroana în formă de cobră scânteind pe cap şi cu şorţul ei băieţesc fluturând în jurul coapselor. Toţi se prosternară. Cu mâinile în şolduri, îşi plimbă privirile peste cei de faţă.

— Ridicaţi-vă! Pe Amon, vă înecaţi în hârţoage! Nehesi, sigiliul! Hapusenb, o să începem cu problemele de care te ocupi tu. Ineni, adu-mi un scaun! Vreau să stau jos. Şleahtă de leneşi ce sunteţi, în sala asta-i o dezordine de te sperii!

Se ridicară zâmbind. Pe feţele lor se puteau citi recunoştinţa şi o uşurare imensă. Regina le zâmbi, înţelegând ce simţeau.

— Egiptul s-a întors la voi, zise ea luând loc în jilţ şi întinzând mâna spre primul sul de papirus. Prieteni, vom face din ţara asta una dintre cele mai mari din toată istoria, şi vom ţine hăţurile zdravăn până ce vom stârpi toată opoziţia din Teba şi din întreg Egiptul. Ceea ce am făcut până acum e nimica toată în comparaţie cu ceea ce vom face împreună începând de astăzi. Şi faraonul însuşi va fi întru totul uimit.

Căută din priviri chipul lui Senmut şi, în privirea pe care o schimbară, erau un mesaj şi o sfidare. Se aplecă să citească misiva, şi Anen îşi instală planşa de scrib, cu penele şi cernelurile sale, pe picioarele încrucişate.

— Faraonul e pe punctul de a-şi face publice intenţiile legate de succesiune, anunţă ea, şi toţi înţeleseră motivul întoarcerii sale bruşte. Declară – făcu o pauză, plimbând o privire pătrunzătoare peste întreaga asistenţă – că Şoimul din Cuib va fi micul Tutmes. Nimeni nu spuse nimic. Vom merge însă la templu pentru a auzi ce vrea să ne spună Amon; tatăl meu n-ar putea aproba această alegere, sunt sigură de asta.

User-amon se pregătea să spună că împricinaţii erau încă prea mici pentru ca orice discuţie pe acest subiect să nu fie lipsită de rost, dar Hapusenb îl fulgeră cu privirea, şi el îşi închise gura la loc, simulând tusea.

— Până atunci, la treabă! îi zori ea. Trebuie să muncim pentru pace şi să ne sporim puterea şi vitejia pentru a merita darurile zeului.

Când începu noul an, întârzierea fusese recuperată, şi Hatşepsut se putu consacra pe deplin consolidării puterii pe care tatăl ei i-o încredinţase. Conştientă că ea şi numai ea reprezintă speranţa Egiptului, stăpânea totul cu o mână de fier. Ştia că, dacă voia ca Neferura să devină faraon, trebuia

să umple groapa care o despărţea încă de tronul lui Horus. Discută îndelung despre această problemă cu Senmut şi cu Hapusenb şi ei recunoscură deopotrivă că, atâta vreme cât Tutmes şi ea însăşi trăiau, nu se putea face nimic. Hatşepsut dorea însă pe zi ce trece mai mult să o vadă pe Neferura urcând pe tron şi hotărî să nu cruţe nimic pentru a asigura succesiunea fiicei sale după moartea ei sau a lui Tutmes.

Cu prevedere şi nu fără isteţime, se apucă să înlocuiască o mare parte dintre preoţii care ocupau funcţii înalte la templu cu oameni de-ai ei. Nu avea însă nici o posibilitate să se descotorosească de Menena, atâta vreme cât acesta se bucura de sprijinul lui Tutmes, fiindcă numirea marelui preot ţinea doar de faraonul însuşi. Astfel încât, Menena îşi păstră rolul de sfetnic regal, nelăsându-i lui Hatşepsut decât soluţia de a-l înconjura de iscoade. Cu răbdare şi discreţie, ea se asigură de supunerea tuturor vizirilor, viceregilor şi guvernatorilor din provincii. Îşi petrecu o parte considerabilă din timp în cazărmi cu soldaţii şi în reşedinţa generalilor, pe care îi atrase de partea ei prin farmec şi entuziasm. Cu toate acestea, nu era inspirată de motive egoiste. Voia un Egipt puternic, întemeiat pe suveranitatea desăvârşită a lui Amon.

Îl numi pe Senmut mare majordom, ştiind că în acest fel în palat nu se va putea întâmpla nimic pe care privirea lui pătrunzătoare şi neobosită să nu-l descopere. Fiica ei creştea sub protecţia sa atentă şi făcea cei dintâi paşi în siguranţă în braţele sale binevoitoare. Hatşepsut îi invita deseori pe tinerii aristocraţi ai Tebei la o partidă de vânătoare sau la câte un ospăţ, ştiind că Yamu-nefru, Djehuti sau Sen-nefer aparţineau unor familii aproape la fel de vechi ca a ei, adânc înrădăcinate în tradiţiile strămoşilor lor. La început, se întreba cum s-ar comporta ei faţă de o femeie care era rege,

şi nu regină. Îi aduceau daruri scumpe, o copleşeau cu elogii şi linguşeli, dar anumite priviri întunecate arătau îndeajuns cu ce dispreţ îi priveau pe parveniţii de felul lui Senmut, în ciuda dovezilor de respect pe care i le dădeau cu cea mai mare curtoazie. Senmut era acum un personaj foarte important, primul din ţară după regină, şi o ştiau cu toţii.

Când, ca urmare a vigilenţei sale neslăbite, maşina guvernării ajunse să funcţioneze la perfecţie, ea îşi îndreptă atenţia spre şcoala de arhitecţi, care reprezenta o clasă aparte, privită cu mare stimă de către regi încă din vremuri imemoriale. Privirea ei atentă îi îngădui să descopere un tânăr promiţător în persoana tăcutului Puamra. Hatşepsut îi încredinţă lucrări de executat atât pentru ea, cât şi pentru Tutmes, şi el se achită în linişte şi cu promptitudine de sarcină. Îi era însă greu să-l înţeleagă. Era foarte puţin văzut la templu şi nu părea să aibă prea mulţi prieteni. Se ducea frecvent în nord, la Bubastis, pentru a i se închina zeiţei Bastet. Totuşi, îi era întru totul devotat lui Hatşepsut, în mod discret, dar intens, şi asista din ce în ce mai des la întrunirile ei intime, cel mai adesea atent şi tăcut, dar totodată în stare să facă uneori câte un comentariu judicios care limpezea ideile, pentru ca apoi să se cufunde din nou în gândurile sale tainice.

Amunofis era alt nou-venit în anturajul lui Hatşepsut, căruia aceasta îi încredinţase funcţia de al doilea majordom, de care se achita bine, împărţind cu Senmut responsabilitatea administrării palatului. Era un om eficient, cu un fizic plăcut, solid ca şi caii săi la care ţinea mult. Oricât de grele ar fi fost sarcinile pe care le avea de îndeplinit zilnic, găsea întotdeauna timp să-şi înhame caii la car şi să se antreneze o oră sau două pe traseul dintre Teba şi Luxor. Senmut îl însoţea uneori şi se luau la întrecere, ridicând nori de praf în

lumina portocalie a deşertului. Amunofis câştiga de fiecare dată, deoarece la acel ceas al zilei Senmut era adesea extrem de obosit.

Hatşepsut avea nevoie să se bizuie pe oameni de geniu şi puternici. Puterea ei de concentrare şi simţul priorităţilor nu o părăseau niciodată şi sfetnicii ei politici, solii şi scribii ei se rugau la zeu să nu-i lase să fie zdrobiţi de povara sarcinilor grele cu care-i copleşea.

Şi ea muncea însă din greu şi nu se prea cruţa. În cele din urmă, constată cu satisfacţie o răsturnare subtilă şi treptată a balanţei puterii. Unul câte unul, aduna în mâinile ei frâiele puterii.

Într-o după-amiază caldă, Hatşepsut îi făcu o vizită personală fiului lui Aset. La început se gândise să cheme băieţelul la ea, dar apoi hotărî că nu ar strica să petreacă câteva clipe şi în aripa femeilor, pentru ca Aset şi suita ei să nu uite cine comanda în palat.

Însoţită de Senmut şi de Hapusenb, se prezentă în sala de recepţie a lui Aset fără să se fi anunţat. Aset juca dame cu o slujnică şi era atât de concentrată asupra jocului, încât Hatşepsut se putu apropia şi trebui să aştepte un minut întreg până când cele două femei să-şi dea seama de prezenţa ei. Aset tresări şi răsturnă tabla de joc, încât pionii se rostogoliră pe jos.

Hatşepsut cântări din priviri încăperea, spaţioasă şi însorită, care era vădit puţin folosită, deoarece ştia că Tutmes şi Aset erau nedespărţiţi. Patul, jilţurile, statuile, altarele, totul era din aur. Pretutindeni se ghicea mărinimia faraonului. Hatşepsut îşi făgădui să-i ceară lui Ineni, trezorierul său, să facă o apreciere a valorii avuţiilor dăruite de Tutmes lui Aset. O privi pe tânăra femeie prosternată, al cărei păr negru era răsfirat pe podea.

— Ridică-te, Aset, spuse ea în sfârşit. Am venit să-ţi văd băieţelul.

Aset se ridică, cu un zâmbet perfid pe buze, ceea ce o îndemnă pe Hatşepsut să înceteze să mai zâmbească. Nu o mai văzuse pe dansatoare de multă vreme şi se pregătise să facă un efort pentru a fi binevoitoare, dar, şi de data aceasta, se lovi de aerele de superioritate arogantă a unei parvenite nutrind visuri ambiţioase.

— Trimite-ţi dădaca să-l aducă! porunci ea pe un ton sec. Vrem să ne facem o părere despre el. Faraonul continuă să afirme că seamănă cu tatăl meu.

— Aşa şi este, se grăbi să răspundă Aset, poruncindu-i cu un gest slujnicei să aducă băieţelul.

Femeia ieşi pe dată, şi Hatşepsut îşi stăpâni replica, întrebându-se totodată cum putea Aset să-şi dea seama de asemănarea respectivă, din moment ce probabil că nu-l văzuse niciodată pe Tutmes I. Hatşepsut nu-şi putea închipui tatăl întreţinând vreo relaţie cât de neînsemnată cu neobrăzata asta mică, ce semăna cu o mâţă costelivă şi nemâncată. Se miră din nou de monumentala lipsă de discernământ a lui Tutmes. Poate că Aset nutrise deja asemenea ambiţii, încât îi făcuse farmece înainte de sosirea ei la Assuan.

În timp ce prin minte îi treceau toate aceste gânduri, o chestiona pe Aset în legătură cu ocupaţiile zilnice ale micului Tutmes. Cum dormea? Mânca bine? Ce colegi de joacă avea? Aset răspundea respectuos, dar scurt, aruncându-le din când în când câte o privire celor doi bărbaţi tăcuţi care stăteau de-o parte şi de alta a reginei.

Uşa din fund se deschise în cele din urmă şi dădaca intră, de mână cu un băieţel viguros şi cu tenul întunecat, care nu se ţinea încă prea bine pe picioare, dar care stătea totuşi drept, fără să se teamă că ar putea cădea. Privindu-l în timp

ce păşea spre ea pe parchetul lucios, Hatşepsut se simţi profund tulburată.

Nu încăpea nici o îndoială că era un adevărat Tutmes, cu umeri drepţi şi ţinută semeaţă. Ochii rotunzi şi negri o priveau întrebători, fără teamă. Chipul său, care părea cioplit cu dalta şi dinţii de copil, proeminenţi sub nasul mic, îi aminteau de trăsăturile arogante ale bunicului acestuia.

Dădaca se apropie şi făcu o plecăciune, în timp ce copilul se agita, plin de îndrăzneală, cu micul său coif princiar căzându-i pe ochi. Hatşepsut se lăsă în genunchi, chemându-l pe copil să vină în braţele ei. Băieţelul se apropie de ea tropăind, dar nu se lăsă luat în braţe, uitându-se când la mama lui, când la musafiră, ţinându-şi un deget în gură şi, deodată, rosti un cuvânt urât din colţul buzelor.

— Ce părere ai, Senmut? întrebă Hatşepsut.

Senmut îşi imagina viitorul, şi-l vedea pe copil devenind un bărbat tânăr, asemănător cu Tutmes I, înzestrat cu o voinţă de fier. Fu surprins de expresia blândă de pe faţa reginei şi de vocea ei calmă, dar îi răspunse pe dată:

— Nu încape îndoială că poartă amprenta ascendenţei sale regale.

— Şi tu, Hapusenb, ce zici?

Hapusenb dădu din cap, ascunzându-şi ca întotdeauna gândurile în spatele unei măşti curtenitoare şi prietenoase.

— Îl văd în el pe tatăl tău, fără nici o îndoială, răspunse el.

Hatşepsut îi făcu semn dădacei să ia copilul şi se întoarse spre Aset, care zâmbea cu un aer plin de recunoştinţă afectată.

— Nu vreau să-l mai văd cu coiful ăla pe cap, spuse ea. (Cu toţii sesizară avertismentul subînţeles, în ciuda intonaţiei calme.) Soţul meu l-a proclamat prinţ moştenitor, dar deocamdată e un băieţel care trebuie să se simtă liber, cu

părul ras ca toţi ceilalţi copii. Ai grijă să nu-i împuiezi capul cu idei prosteşti şi fără noimă, fiindcă asta ar însemna să vă pregătiţi amândoi pentru o dezamăgire cruntă.

Aset făcu o plecăciune, chipul ei ca un bot de vulpe căpătând dintr-o dată o expresie posomorâtă.

Hatşepsut începu să zâmbească:

— E un băieţel foarte frumos, un adevărat prinţ al Egiptului, şi un fiu de care Tutmes are tot dreptul să fie mândru, spuse ea. Ai grijă să nu-l răsfeţi prea mult. Şi acum, întoarce-te la jocul tău, nu vreau să te mai deranjez.

Hapusenb se aplecă să adune pionii împrăştiaţi pe jos şi îi puse la loc, cu gravitate, pe tablă. Aset făcu o nouă plecăciune, şi uşile se închiseră în urma celor trei vizitatori. Rămasă din nou singură, Aset se aşeză la loc, cu privirile în gol, încruntată, muşcându-şi nervoasă unghiile cu dinţii ei mici şi ascuţiţi.

18

În cursul anilor ce urmară, Tutmes fu nevoit să mai plece de trei ori în campanie, în ciuda protestelor sale, şi de fiecare dată Hatşepsut se simţea uşurată. Nu participa la nici o confruntare şi nu vărsa niciodată sânge, dar cel puţin îşi conducea trupele, ceea ce-l umplea de mândrie. Generalii săi împrăştiară fără greutate triburile belicoase ale „Celor Nouă Arcaşi", făcându-le locuitorilor din deşertul răsăritean o demonstraţie binevenită a puterii Egiptului.

În timpul absenţelor sale, lucrările de edificare a unui templu, utopic şi efemer, se desfăşurau cu zel în vale. De fiecare dată când se întorcea, Tutmes se grăbea să se ducă la faţa locului să constate stadiul lucrărilor şi acest subiect oferi

în scurt timp prilej de înţelegere între el şi Hatşepsut. Dat fiind că era pasionat de arhitectură, capodoperele lui Senmut îl intrigau şi-l entuziasmau. Avea neîndoielnic un suflet de arhitect şi, din simpatie, Senmut îi arătă planurile sale şi îi ascultă comentariile şi recomandările timide, ghicind jalnicele accese de gelozie care-l frământau pe acest faraon prea bine hrănit atunci când Hatşepsut sublinia pe un ton sec somptuozitatea edificiilor pe care avea să le lase ca omagiu glorios la adresa posterităţii.

Tutmes construia şi el, şi o ţinea pe Hatşepsut la curent cu proiectele sale. Se apucase să înalţe la Medinet-habu un mic monument comemorativ dedicat persoanei sale şi-şi întrebă soţia dacă era de acord să-i împrumute serviciile iscusitului ei arhitect. Ea îl tachină puţin, cerându-i să-i desemneze pe colaboratorii pe care-i mai râvnea, dar, într-un elan de toleranţă binevoitoare, i-l dădu în cele din urmă pe Senmut. Acesta făcu un plan în conformitate cu indicaţiile lui Tutmes, dar activitatea aceasta îl tracasa, şi într-o noapte i se destăinui lui Hatşepsut.

Ea aruncă o privire proiectului şi izbucni în râs:

— Bietul Tutmes! El a desenat asta?

— Nu, eu, Maiestate, după indicaţiile pe care mi le-a dat faraonul.

— Bietul Tutmes, repetă ea, lăsându-şi râsul să se stingă. Schimbară o privire, după care ea îi înapoie sulul de papirus. Lasă-l să-şi continue ideea, hotărî ea. N-o să poată însă rivaliza niciodată cu capodopera mea din vale, deşi proiectul lui este foarte asemănător. Medinet-habu este un sit cu totul diferit, care necesită edificarea unui templu întru totul diferit. Ce smintit! Şi totuşi, are gust şi ar fi în stare să conceapă planuri de o mare originalitate, dar atâtea lucruri se opun afirmării talentelor lui.

Senmut participă şi la edificarea templului pe care Tutmes îl hărăzea cultului lui Hathor.

— Va fi, îi spuse faraonul, pândindu-i reacţia cu coada ochiului, un gest de recunoştinţă faţă de zeiţă pentru că mi-a dăruit-o pe scumpa Aset.

Senmut se văzu, aşadar, silit să deseneze un proiect pentru o femeie pe care o dispreţuia instinctiv, la cererea unui faraon pe care se străduia cu disperare să-l respecte. Găsi totuşi energia de a adăuga la lista sarcinilor sale zilnice grija de a satisface exigenţele lui Tutmes.

Simţea o afecţiune deosebită pentru mica prinţesă Neferura. Era o floricică fragilă şi, când se juca cu ea în camera ei sau o privea mergând nesigură prin grădină, sentimentul urgenţei sarcinilor sale înceta să-l mai chinuiască. „La urma urmei, îşi zicea el, mi-am împlinit toate ambiţiile, şi grija faţă de acest copil reprezintă răsplata şi încununarea eforturilor mele." Dar, chiar în timp ce-şi asculta glasul inimii, ştia că mai avea un drum lung de străbătut înainte de a-şi atinge limita posibilităţilor sale.

Se simţea frământat de originile sale umile şi în cele din urmă ceru îngăduinţa de a le face o vizită părinţilor săi. Văzând oboseala pe care o oglindea chipul său, Hatşepsut îi dădu permisiunea să plece. Senmut plecă din Teba în barca sa aurită, însoţit de Senmen, şi acoperiră distanţa în jumătate din timpul care îi trebuise să o străbată pe jos împreună cu tatăl lui.

Îşi găsi părinţii îmbătrâniţi, zăpăciţi de spectacolul oferit de cei doi bărbaţi parfumaţi şi machiaţi, care vorbeau cu un accent cultivat despre subiecte care le erau întru totul străine şi ale căror corturi albe şi galbene, înălţate pe terenul dimprejurul casei lor de paiantă, erau pline de obiecte preţioase şi înconjurate de sclavi aroganţi.

Mama lui, Hat-nefer, şi Ta-kha'et se plăceau mult, şi aceasta din urmă îşi petrecea cea mai mare parte a timpului cocoţată pe un scaun de lemn, în bucătăria pe care o umplea cu parfumul ei, descriindu-i bătrânei tăcute viaţa pe care o ducea fiul ei. În schimb, între Senmut şi tatăl său se aşterneau lungi tăceri stânjenitoare, pe care nu reuşeau să le rupă.

La plecare, Senmut aminti de promisiunea pe care le-o făcuse părinţilor săi cu mulţi ani în urmă, de a le construi un mormânt splendid, pentru ca zeii să nu-i uite. Atunci însă când le oferi aur şi sclavi care să le lucreze pământul, Kames scutură din cap:

— Nu sunt decât un ţăran, şi fiu de ţăran, protestă el. Dacă pământul mi-ar fi lucrat de sclavi, eu ce-aş mai face? Aş îmbătrâni foarte repede şi aş muri înainte ca nobilul meu mormânt să fie gata.

Cei doi bărbaţi îşi zâmbiră şi se îmbrăţişară. Senmut şi Senmen se înapoiară, odihniţi, la Teba, primul cu conştiinţa împăcată, iar Senmen fericit să părăsească gospodăria aceea aridă şi săracă pentru a regăsi viaţa de la palat.

În timp ce conducea guvernul Egiptului şi fiind satisfăcută de constatarea că toate provinciile, fără excepţie, se aflau sub puterea ei, Hatşepsut se apucă să presare pământul cu monumentele sale: stele, obeliscuri, piloni, construite piatră cu piatră din materialele cele mai variate, de la marmură şi granit până la gresie trandafirie sau cenuşie. Pretutindeni, voia să reamintească poporului prezenţa celei care-l ţinea sub jugul ei sacru. Tutmes continua să benchetuiască şi să vâneze, fără a se sinchisi de popularitatea şi de puterea crescândă a soţiei sale. Ceremoniile în cinstea zeilor se ţineau lanţ şi cu aceste prilejuri erau văzuţi împreună, mergând prin Teba în spatele efigiilor de aur, în ritmul anotimpurilor şi al tradiţiilor imuabile.

Micul Tutmes intră în slujba lui Amon ca diacon, sub ochiul circumspect al lui Menena, şi de-acum Hatşepsut îl vedea de fiecare dată când venea să i se închine zeului. Era un băieţel belicos, cu trăsături aspre, care o observa curios şi uneori cu o asemenea intensitate în privire, încât se simţea incapabilă să se roage. Neferura creştea, graţioasă şi tot atât de înzestrată ca bunica ei Ahmes, iar Hatşepsut veghea ca, la fiecare din apariţiile ei în public, mica prinţesă să se prezinte în faţa poporului în cele mai scumpe straie.

Între ea şi Senmut nu mai fuseseră schimbate niciodată cuvinte de dragoste, dar sentimentele pe care le nutreau unul faţă de celălalt se înălţaseră la un nivel superior, în ciuda reţinerii pe care le-o impunea prudenţa. Hatşepsut îi dădu sculptorului ei sarcina de a face o statuie uriaşă care să-l înfăţişeze, ţinând-o pe mica prinţesă în braţe. Senmut poză luni în şir, şi sculptorul se impregnă atât de bine cu subiectul său, încât Hatşepsut şi toţi cei care erau prezenţi la dezvelirea statuii, când aceasta fu în sfârşit terminată, fură cuceriţi. Artistul sculptase un bloc de granit negru înfăţişând cele două capete alăturate, ivindu-se deasupra robei lungi a lui Senmut, în faldurile căreia fetiţa părea să se refugieze. Hatşepsut se declară mulţumită şi puse sculptura în faţa odăii copilului, pentru ca astfel toţi cei care treceau pe acolo să nu uite că, dacă-i aduceau cea mai mică ofensă lui Neferura, s-ar putea să se căiască amarnic.

În ce-l priveşte pe Tutmes, acesta comandă o statuie din abanos înfăţişând-o pe mama sa, Mutnefert, stând jos, cu mâinile pe genunchi, cu privirea pierdută în zare, pe care o puse în mijlocul grădinilor sale. Artistul o înfăţişase, cu delicateţe, mai subţire decât în realitate şi mai frumoasă decât fusese vreodată, chiar şi în tinereţe. Opera îi plăcu lui Tutmes, care ceru ca Mutnefert să fie de faţă în ziua în care Menena

binecuvântă statuia. Pe piedestal era gravată inscripţia următoare: „Soţia unui rege, mama unui rege."

De fiecare dată când trecea prin faţa ei, în cursul plimbărilor sale, Hatşepsut găsea această efigie cam ridicolă şi se întreba dacă într-o bună zi micul Tutmes va înălţa şi el una, pe care să graveze aceleaşi cuvinte, şi dacă sculptura avea să reprezinte chipul subţire al lui Aset.

Timpul trecea. Hatşepsut se apropia de cea de-a douăzeci şi cincea aniversare, fără să-i pese de vârstă, fără să vadă nici cea mai mică schimbare când se privea dimineaţa în oglindă.

O duse pe Neferura dincolo de fluviu, în sanctuarul înălţat în cinstea mătuşii defuncte care-i purta numele. În tăcerea micului templu, însoţite de preotul Ani, ele contemplară statuia lui Neferu-kebit, care zâmbea de peste zece ani. Fetiţa se rugă, cu fruntea sprijinită de piatra rece, în timp ce Hatşepsut contempla ovalul pur al feţei, ochii negri şi gura bine desenată, de o perfecţiune ce amintea de trăsăturile ei. Fu copleşită de un noian de amintiri şi simţi dintr-o dată o senzaţie de sufocare pe care nu reuşi s-o alunge. Luptă cu depresia câteva săptămâni, cufundându-se în muncă.

Într-o seară, luă o hotărâre. Se îmbrăcă şi se fardă cu grijă, trimise după doi însoţitori de-ai Maiestăţii Sale şi se îndreptă spre apartamentele lui Tutmes. În timp ce era anunţată, auzi murmure venind dinăuntru şi, când fu invitată să intre, văzu închizându-se încet uşa din spatele patului regal. Fără nici o îndoială, Aset avea să doarmă singură în noaptea aceasta.

Tutmes era lungit, cu o cupă de vin în mână, după obiceiul său, iar capul ras îi lucea. Se îndreptă şi stătu cât se poate de drept când ea intră şi-l salută. Hatşepsut se ţinu

dreaptă, tot fără a spune vreun cuvânt, şi el îşi drese glasul înainte de a o întreba ce doreşte, plin de suspiciune în faţa acestei tinere femei care aştepta cu privirile coborâte şi capul plecat.

— Ce cauţi aici? o întrebă el în cele din urmă pe un ton nu prea amabil, punând cupa pe masă şi încrucişându-şi braţele.

— Am nevoie să fiu încurajată, Tutmes, mă simt singură.

Uluit, el lăsă să-i scape un mormăit, dar cuvintele şi parfumul soţiei sale îl învăluiau deja şi simţea cum dorinţa i se deşteaptă din nou.

— Nu te cred, vorbi el cu răceală. De când ai nevoie de încurajarea mea? Pe deasupra, dacă te simţi singură, lucru de care mă îndoiesc serios, spune-mi ce s-a întâmplat cu ceata ta de admiratori?

— Cândva, ne încurajam reciproc, răspunse ea calmă. Trebuie să recunosc că tânjesc după trupul tău, Tutmes. Mă trezesc noaptea, înfierbântată toată, şi nu-mi pot găsi odihna din cauza ta.

Îşi înălţă capul, dar îndărătul fiorului implorator al gurii ei senzuale şi al gesturilor elocvente ale mâinilor cu palmele date cu roşu, faraonului i se păru că desluşeşte o urmă de batjocură şi sări din pat:

— Minţi! strigă el. Minţi! Nu pe mine mă vrei. Ai venit aici cu un alt scop, pe care n-o să reuşeşti să mi-l ascunzi, Hatşepsut! M-ai alungat din patul tău şi nu te-am văzut niciodată încălcându-ţi vreo făgăduială.

Ea păşi spre el, îşi puse mâinile pe umerii lui şi îi răspunse, mângâindu-l:

— Dar n-am jurat în faţa zeilor.

— Ba da, ai jurat. Lasă-mă, spuse el, fără a o respinge.

Ea se apropie şi mai mult şi-şi lipi buzele de gâtul lui.

— Eram înflăcărată de mânie, îi şopti. Acum, lasă-mă să-ţi vorbesc de o altă înflăcărare.

Tutmes o luă în braţe cu un gest brutal, o răsturnă pe pat şi se întinse lângă ea. Se auzi o bătaie în uşă, şi Tutmes strigă să nu fie deranjat. O privi apoi pe Hatşepsut, care-i zâmbi.

— Nu suport să fiu batjocorit, spuse el pe un ton apăsat, şi o să te dau afară dacă nu-mi spui deschis ce vrei.

Ea zâmbi din toată inima, fiindcă ştia că Tutmes nu dăduse în viaţa lui pe cineva afară.

— Ei, te ascult, insistă el, scuturând-o de braţ.

— Bine, dar să ştii că nu te-am minţit, Tutmes. Vreau cu adevărat să împart patul cu tine în noaptea asta.

— De ce?

— Tu, fratele meu, care eşti atât de isteţ, nu ghiceşti deloc?

— Nu! Şi nu-mi place să mă joc cu tine, Hatşepsut, fiindcă pierd întotdeauna.

— Şi o să pierzi din nou, fiindcă văd că abia mai poţi să-ţi înfrânezi dorinţa. Am hotărât să mai am un copil de la tine.

— Asta-i tot?

— Cum adică? Doar nu e o nimica toată. Dar, dacă vrei să-ţi răspund, atunci, da, asta-i tot!

Pândea cel mai mic semn care să arate că-şi bătea joc de el, dar ea continua să-l privească cu o expresie inocentă şi deschisă, încât, ridicând din umeri, Tutmes se resemnă să o întrebe:

— De ce mai vrei un copil? Îi avem pe Tutmes şi pe Neferura care să asigure succesiunea la tronul lui Horus.

— Asta poate în mintea ta îngustă, dar nu şi într-a mea. Pot să mă răzgândesc şi să mă hotărăsc să intru din nou în patul tău, dar continuu să mă opun intenţiei tale de a o căsători pe Neferura cu Tutmes.

— Dar, pe toţi zeii, Hatşepsut, de ce? De ce? Ce demoni te muncesc? Tutmes are toate atributele unui faraon puternic, şi Neferura e frumoasă şi va fi o soţie bună. Ce-ţi displace aşa de mult în asta?

— Tutmes poate că are toate calităţile necesare, dar nu e al meu, răspunse ea încet, cu privirile plecate. Pe deasupra, susţin că fiica mea are prea multe calităţi ca să stea, zi de zi, în spatele soţului ei. Vreau ca pe tronul Egiptului să stea un faraon care să fie sânge din sângele meu, şi numai din sângele meu.

Tutmes o privi cu admiraţie.

— Ştii să vrăjeşti oamenii, spuse el. Aşadar, vrei să ai un fiu cu mine pentru a-l putea însura cu Neferura şi să-i dai puterea?

— Exact: fiul şi fiica mea, amândoi zei.

— Dar am putea da naştere tot unei fete.

— Trebuie să-mi asum riscul, Tutmes. Odrasla lui Aset nu va purta dubla coroană atâta vreme cât eu voi putea face ceva ca s-o împiedic.

— Mă flatezi, spuse el sarcastic.

Hatşesput îi puse mâna pe braţ.

— Nu voiam să te insult! exclamă ea. Suntem amândoi vlăstare regale.

Tutmes ridică din umeri.

— Sunt faraon şi puţin îmi pasă de ce mi-ai putea spune, fiindcă n-o să mă deposedezi de drepturile mele, replică strâmbându-se.

— Dragă Tutmes, răspunse ea cu drăgălăşenie, nu ţi-am arătat întotdeauna respectul datorat faraonului?

— Sigur că nu! Dar nu contează, mi-ai intrat în suflet ca o licoare otrăvită, Hatşepsut. În toţi anii ăştia cât am stat despărţiţi, nu am reuşit să uit dorinţa înflăcărată pe care o simt pentru tine.

— Atunci, toarnă-mi nişte vin şi încuie uşile, ca să recuperăm timpul irosit din cauza smintelii mele.

Faraonul luă ulciorul aurit şi o servi, fără să mai fie preocupat, vanitos cum era, de interesele care o motivau.

Se înlănţuiră şi băură încet vinul. Încălzită de alcool, cu capul tulbure, ea închise ochii şi îi oferi buzele. Ştia că într-o clipă repulsia pe care o simţea avea să se topească şi că dorinţa ei se va deştepta, arzătoare.

Hatşepsut aşteptă cu teamă primele semne ale sarcinii, hărţuindu-şi medicul şi observând fără răgaz simptomele. Când fu în sfârşit sigură că va dărui un nou copil lui Tutmes şi Egiptului, dădu fuga la templu pentru a-l implora pe Amon să o facă să zămislească un băiat. Ţara întreagă se bucură şi doar Aset primi vestea într-o tăcere ostilă, strângându-l pe micul Tutmes la piept cu o sălbăticie care-l sperie pe băieţel. Nu-i făcu nici o aluzie la naşterea viitorului copil soţului ei regal, şi Tutmes însuşi, ferm hotărât să nu o ofenseze pe Hatşepsut pentru a se putea bucura de plăcerea pe care i-o dăruia aceasta, se ferea cu grijă să manifeste fie şi cel mai neînsemnat sentiment, deoarece ea consimţea încă să-l primească în patul ei.

Hatşepsut fu cuprinsă încetul cu încetul de un fel de letargie şi se întreba cum ar reacţiona dacă odrasla va fi fată. Amon nu făcuse nici o făgăduială şi, în ciuda nopţilor petrecute în genunchi în faţa altarului din dormitorul ei, nu reuşise să obţină de la el nici o certitudine ca răspuns la rugăciunile sale. Porunci ca sacrificiile să sporească la număr şi îi comandă lui Tahuti să construiască uşi noi pentru templul ei, din bronz şi aramă bătută acoperită cu electrum, pentru ca zeul să-i recunoască în cele din urmă cucernicia.

Naşterea se apropia şi teama ei cuprindea întreg anturajul şi tot oraşul, făcând ca Teba, palatul şi toţi preoţii să fie absorbiţi de aceleaşi speculaţii. Senmut făcu tot ce-i stătu în putinţă ca să-i abată gândurile spre treburile zilnice, dar, chiar şi în prezenţa lui, ea nu-şi putea afla odihna. Simţea cu amărăciune că îşi juca ultima carte, conştientă că doar faptul de-a zămisli un faraon de sex masculin, de sânge regal pur, i-ar îngădui să continue să-şi ascundă atotputernicia în umbra lui Tutmes până la sfârşitul zilelor sale.

În sfârşit, momentul mult-aşteptat sosi, şi nobilii se întruniră din nou în jurul patului regal. De data aceasta, naşterea decurse rapid.

După un moment de aşteptare încordată, dădaca se întoarse zâmbitoare.

— E tot o fată, o fetiţă drăguţă...

Hatşepsut lăsă să-i scape un strigăt lung de protest şi-şi îngropă capul în pernă, în timp ce nobilii ieşeau pe rând, în tăcere, intrigaţi de reacţia reginei, dar bucuroşi de naşterea unei noi prinţese care sosea la ţanc pentru a umple golul lăsat de eventuala moarte a lui Neferura şi pentru a garanta legitimarea coroanei prinţului atunci când avea să sosească momentul.

Senmut şovăi în dreptul uşii, cuprins de dorinţa de a se întoarce în încăpere şi de a o consola pe femeia ale cărei hohote îi ajungeau la urechi, dar se hotărî să o lase singură şi să se întoarcă acasă.

Tutmes nu dădu dovadă de o asemenea delicateţe. Stând în picioare lângă pat, aplecat spre ea, fără a îndrăzni să-şi exprime simpatia, îi mângâia domol umerii. Când însă încercă să o ajute să se ridice, ea se desprinse din braţele lui cu mânie şi, după o clipă de ezitare neputincioasă, faraonul o lăsă singură.

Aset îl pusese pe Tutmes să-i promită că o va înştiinţa cât mai grabnic după naştere. Înainte de a se duce la culcare, faraonul îl trimise pe crainicul său personal să-i ducă vestea. Îşi închipuia de pe acum reacţia femeii şi uneori îi părea rău că Aset este atât de răuvoitoare. „La urma urmei, îşi spunea el, în timp ce sclavul său îi făcea patul şi ieşea după o plecăciune, nici măcar un faraon nu poate să le aibă pe toate."

Reacţia lui Aset se dovedi previzibilă. Crainicul o găsi în grădină, unde se juca cu mingea cu băieţelul ei. Văzându-l că se apropie, escortat de două gărzi, ea se ridică, cu inima bătându-i puternic, şi lăsă mingea să-i scape din mână. Crainicul şi cei doi soldaţi ai Maiestăţii Sale făcură o plecăciune.

— Ei, spuse ea, ce a născut regina, băiat sau fată?

Solul avu un zâmbet uşor.

— Soţia Divină a dat naştere unei fete.

Privirea lui Aset se lumină, şi femeia izbucni în râs. Râsul se transformă în hohote nestăvilite, care făcură să-i dea lacrimile. Cei trei bărbaţi o priveau, nevenindu-le să-şi creadă ochilor în faţa unei asemenea dovezi de lipsă de respect. Aset se aşeză în cele din urmă la loc şi se şterse la ochi cu batista. Netulburat şi rece, solul aştepta.

— Îi duc vreun răspuns faraonului? întrebă el.

În faţa tonului glacial, ea se ridică şi îi aruncă o privire obraznică.

— Nu! Spune-i doar că mă simt foarte bine astăzi şi foarte fericită.

Crainicul se plecă rigid şi se îndepărtă. Nebună de bucurie, Aset îngenunche în faţa micului Tutmes şi începu să-i mângâie capul ras şi braţele brune şi deja musculoase.

— Ai auzit, prinţişor mic ce eşti, ai auzit? O să fii rege, o să fii faraonul Tutmes al III-lea! O să fii mare şi puternic şi o să porţi dubla coroană! Iar eu, o simplă dansatoare din Assuan, sunt mama unui faraon.

Vestea se răspândi cu repeziciune şi, peste două zile, toată lumea ştia că Aset, a doua soţie, râsese să-şi dea sufletul auzind că Hatşepsut a născut tot o fată şi că împinsese neobrăzarea până la a-i trimite faraonului un mesaj prin care îşi exprima satisfacţia.

Yamu-nefru comentă evenimentul pe un ton ironic, într-o seară în care cina cu prietenul său Djehuti.

— La ce te puteai aştepta de la o altă parvenită, rahitică şi amărâtă, care se dă regină? întrebă el, alegându-şi o prăjitură şi degustând-o pe îndelete. N-am mai văzut niciodată nişte maniere atât de deplorabile.

Djehuti aprobă zâmbind:

— Dacă faraonul ar semăna cât de puţin cu ilustrul său tată, căţeaua asta ar fi fost alungată pe loc, observă el, dar suntem sub puterea unui om nu prea înzestrat şi asemenea scăderi nu sunt deloc puţine, chiar şi în cele mai bune dinastii.

— Mă mir că o păstrează lângă el atâta vreme.

Yamu-nefru îşi termină prăjitura şi-şi clăti degetele în bolul cu apă.

— Tutmes nu are un gust prea ales în privinţa femeilor.

— Atenţie, vorbeşti de faraon! exclamă Djehuti, aruncându-i o privire furişă sclavului care le umplea cupele. Păstrară tăcerea o clipă, apoi Djehuti continuă. Cu toate acestea, prietene, Aset are un fiu de la faraon, care, conform legii, va fi şi el faraon la momentul oportun.

— Florii Egiptului îi vine greu să recunoască asta, dar va trebui să o facă într-o bună zi.

— Nici mie nu mi-ar fi uşor dacă băieţelul ar semăna cu adevărat prea mult cu tatăl lui. Yamu-nefru bău puţin vin şi adăugă: Ştii însă, Djehuti, că ţin la copilul ăsta. Nimic nu-l sperie.

— N-ar fi primul faraon de origine umilă care să fie în stare de mari realizări. Regina însă n-o să fie de acord cu asta.

— Regina vrea să fie rege, spuse Yamu-nefru, şi sunt sigur că, dacă i s-ar întâmpla ceva faraonului, Aset va trebui să aibă grijă de micul ei prinţ ca de lumina ochilor.

Schimbară o privire pe deasupra cupelor de vin care arăta că se înţelegeau fără prea multe cuvinte. Djehuti ridică din umeri.

— Nu e treabă uşoară să fii fiica zeului, remarcă el. Dar tu şi cu mine, Nefrusi, nu avem altceva de făcut decât să ne îndeplinim cât de bine putem sarcinile care ne revin.

Într-o dimineaţă, incidentul ajunse la urechile lui Hatşepsut prin intermediul sclavei care se îngrijea de părul ei; regina îşi păstră o expresie netulburată, care ascundea furia ce o cuprindea, până ce netoata de coafeză plecă. Atunci, cu un gest violent, îşi aruncă fardurile pe jos şi se îndreptă, mânioasă, spre Sala de Audienţe, unde se afla Tutmes, îmbrâncindu-l atât de tare pe paznic, încât, izbindu-se de perete, acesta îşi scăpă lancea. Deşi era încă puţin slăbită, se năpusti spre tronul la baza căruia se găsea Aset şi le dădu tuturor porunca de-a pleca de acolo.

— Şi tu, scorpie amărâtă! îi strigă ea tinerei femei, cu o asemenea expresie de ferocitate animalică pe faţă, încât Aset se ridică dintr-un salt şi trecu în goană prin faţa ei, atentă să nu o atingă, renunţând de această dată la aplombul şi la aerele ei insolente.

Tutmes coborî de pe tron, stupefiat.

— Stângăciile tale, îi strigă Hatşepsut, inepţiile tale grosolane, atitudinile tale prosteşti mai pot să le suport, dar să fiu insultată în propriul palat, în faţa unui înalt funcţionar al Curţii, de o ţărancă deghizată în prinţesă, asta n-o s-o

suport niciodată! I-am tolerat prezenţa pentru tine, Tutmes. Ştiu că faraonul are dreptul să-şi mai ia o a doua soţie şi m-am înclinat în faţa acestui privilegiu care îţi revine, deşi alegerea ta s-a oprit asupra unei femei ale cărei origini şi profesie sunt o ofensă personală pentru mine. E proastă şi meschină, Tutmes, şi nu-şi va însuşi niciodată manierele pe care nu le are din naştere. Dar tolerând un asemenea afront atât de grav, o asemenea blasfemie, fără să intervii e ca şi cum ai striga în gura mare oraşului întreg: „Ia uitaţi-vă, a doua mea soţie îşi bate joc de Soţia mea Divină şi eu râd la rândul meu de ea!"

Se opri, trăgându-şi răsuflarea, cu pumnii încleştaţi şi albă la faţă. Dar încă nu spusese totul.

— Pe deasupra, adăugă ea, întrucâtva calmată şi apropiindu-se de el, dacă nu-i porunceşti să se închidă în apartamentele ei până ce mânia mi se potoleşte, o să am grijă personal să fie biciuită; pot s-o fac, Tutmes, şi nu tu o să mă opreşti. Aset trebuie să primească o lecţie, şi asta de pe-acum chiar, înainte ca ambiţiile ei lacome să o ducă la pierzanie!

Tutmes, agitat şi nemulţumit, îşi învârtea nervos inelele de pe degete. Furia lui Hatşepsut nu-l impresiona, fiindcă îi cunoştea temperamentul care o făcea să se liniştească tot atât de repede pe cât se înfuria. Recunoştea justeţea afirmaţiilor sale şi ştia foarte bine că din cauza laşităţii sale tolerase această încălcare a bunei-cuviinţe, care merita să fie pedepsită.

— Îmi pare sincer rău, Hatşepsut, şi ai perfectă dreptate, îi răspunse el, văzând că mânia i se domoleşte. Voi avea grijă ca Aset să fie pedepsită, dar trebuie să înţelegi că ea nu a primit o educaţie atât de rafinată ca a noastră. A avut o viaţă aspră şi grea.

— Vai, Tutmes, spuse ea cu lehamite, destui oameni de origine umilă se dovedesc totuşi astăzi capabili să trăiască modest şi cinstit în slujba zeului lor şi a semenilor lor! Nu există în Teba o femeie care să manifeste o asemenea asprime faţă de cel mai rău duşman al ei, şi eu nu sunt duşmanca lui Aset. I-aş fi putut fi prietenă.

— Se teme de tine, îi atrase atenţia Tutmes. Nu are încredere în ea însăşi şi se teme de tot ce se petrece în spatele ei. Regina reprezintă pentru ea o rivală de temut.

Hatşepsut începu să râdă.

— Dar cum de îndrăzneşte să creadă că ar putea rivaliza cu mine? Eu sunt zeul, în timp ce ea, cine este?

— Îmi pare rău, repetă Tutmes. Mă sileşti să pun să fie biciuită?

Hatşepsut aruncă o privire plină de dispreţ şi milă chipului său neliniştit.

— Nu, nu e nevoie, în orice caz nu de data asta. Dar, dacă se mai încăpăţânează să facă prostii, asta ar putea fi singura soluţie. Nu, Tutmes, mulţumeşte-te să o închizi în apartamentele ei şi să-i interzici să iasă în grădină. N-am chef s-o mai întâlnesc multă vreme de-acum înainte, nici când mă plimb, nici la dineuri sau în alte împrejurări oficiale. Şi acum, mă întorc în odaia mea să mă întind.

Făcu o plecăciune scurtă, aproape neglijentă, şi se îndreptă spre uşă. Deodată, se întoarse, cu un zâmbet de batjocură pe buze:

— Ce părere ai de a doua ta fiică?

— La drept vorbind, Hatşepsut, răspunse el şovăitor, habar n-am... E cu siguranţă mai robustă decât Neferura, dar trăsăturile nu-i sunt încă îndeajuns de bine conturate ca să desluşesc vreo asemănare cu mine, cu tine sau cu bunicii ei.

Hatşepsut se strâmbă:

— Nici eu, spuse ea uşurată. În sfârşit, asta e, n-a fost voinţa lui Amon să-mi dea un rege.

Ieşi, închizând încet uşa. Ajuns afară, se opri în faţa soldatului.

— Te-am lovit rău?

Surprins şi impresionat, acesta dădu din cap.

— Nu, Maiestate, răspunse el, eu trebuie să-mi cer iertare că am stat în calea ta.

— Ai dat dovadă de bravură, răspunse ea. Nu sunt mulţi cei care ar îndrăzni să-mi stea în cale.

Îi atinse fruntea cu mâna şi străbătu coridorul cu un pas rapid.

Copilul primi numele de Meryet-Hatşepset, şi Hatşepsut îl acceptă fără vreo teamă cât de mică. Numele îi plăcea, deoarece nu era asociat cu nici o amintire, cu nici o premoniţie. La momentul potrivit, copilul fu dus la templu, în faţa zeului.

Senmut nu simţea nici o nelinişte în privinţa acestei fetiţe; era robustă şi creştea normal, dar nu avea pentru ea sentimentele pe care le nutrea faţă de scumpa lui Neferura şi se bucură că nu fusese pusă şi ea sub ocrotirea lui. Simţi o mare uşurare văzând că Hatşepsut îşi revine cu repeziciune de pe urma naşterii şi că prezidează din nou, după câteva săptămâni, şedinţele de lucru. Palatul îşi recăpătă aspectul de stup zumzăitor.

Hatşepsut îşi depăşi decepţia, dar, ca şi Senmut, nu reuşea să simtă vreun entuziasm faţă de a doua sa fiică şi se întreba dacă nu cumva cauza era dorinţa înflăcărată de a avea un fiu. Oricum, feţişoara trandafirie a fetiţei nu o tulbura deloc, şi acest lucru o necăjea. Pe măsură ce Meryet-Hatşepset se apropia de prima aniversare, Hatşepsut desluşi în ea o asemănare tulburătoare cu Aset, nu numai

la înfăţişare, ci şi la caracter. Fetiţa se arăta extrem de capricioasă, şi plânsetele ei se dovedeau deseori inspirate de dorinţa de a-şi impune voinţa. Pe zi ce trecea, ea punea la grea încercare răbdarea dădacelor. Camera copiilor deveni un loc extrem de zgomotos, şi Senmut sfârşi prin a cere ca Neferura să fie mutată într-un mic apartament separat. Hatşepsut îşi dădu acordul.

Regina avu grijă ca Meryet să aibă parte de toată îngrijirea cuvenită şi se ducea deseori să se joace cu ea, manifestându-şi afecţiunea, dar ea una era mereu ocupată de ceva şi grăbită. Îi era mai uşor să o ia pe Neferura cu ea la templu, la cabinetul de lucru sau în Sala Banchetelor. Atunci, sugarul se înfuria şi, din furie neputincioasă, îşi agita picioruşele văzând-o pe mama şi pe sora ei plecând împreună, în timp ce dădacele se ocupau de ea. Astfel, Meryet trecu foarte timpuriu prin experienţa geloziei.

19

La începutul lunii lui Thot, în timp ce fluviul începea să se reverse şi felahii munceau zi şi noapte să strângă recolta înainte ca apele iernii să acopere ogoarele, Tutmes răci. De câteva zile, refuza orice fel de hrană şi se plângea de dureri de cap. De îndată ce făcu febră, nu se mai ridică din pat. Medicul îi prescrise suc de lămâie cald cu miere şi miez de cassia, băutură pe care o accepta cu multă repulsie, şi se înconjură cu tot soiul de amulete şi de fetişuri. După trei zile, febra nu scăzuse, deşi simptomele de răceală dispăruseră.

Alarmat, medicul o căută pe Hatşepsut, care, împreună cu Ineni, revizuia cheltuielile templului, în timp ce, într-un colţ, Neferura se juca cu păpuşile.

— Cum se mai simte Tutmes azi? întrebă scurt, cu privirile aţintite pe sulurile de papirus şi cu mintea absorbită de socoteli.

Medicul stătea în faţa ei, stânjenit, cu o mână pe scarabeul de aur care-i atârna la gât.

— Puternicul Horus nu se simte deloc bine, începu el. Tonul lui o făcu pe Hatşepsut să se răsucească brusc, concentrându-şi toată atenţia asupra lui. Răceala s-a dus, dar febra nu scade, şi Maiestatea Sa e tot mai slăbită.

— Atunci, cheamă-i imediat pe vrăjitori. Febra este o problemă care se rezolvă cu farmece şi amulete. Ce medicamente i-ai dat?

— I-am tratat gâtul şi nasul, Maiestate, şi boala s-a vindecat. Nu pot face nimic mai mult. Faraonul te cheamă, dar eu unul nu recomand acum o vizită.

— De ce?

— Respiraţia lui răspândeşte umori maligne. Îmi pare rău s-o spun, Maiestate, dar cred că ar fi mai bine să nu te apropii de el.

— Prostii! De când îţi închipui că mă tem de un miros neplăcut? Ineni, ne oprim aici deocamdată.

— Tata e bolnav rău?

Neferura îşi lăsase păpuşile şi scruta cu ochii ei negri chipul medicului, care se uită la Hatşepsut neputincios. Hatşepsut se lăsă imediat în genunchi şi, dându-i la o parte o şuviţă rebelă, sărută fruntea fetiţei.

— Da, e bolnav; dar nu trebuie să-ţi faci griji, spuse ea cu blândeţe. Nu ştii că faraonul e nemuritor?

Copilul înclină capul cu solemnitate.

— Te duci la el acum? Pot să vin şi eu cu tine?

— Nu, ia-ţi păpuşile şi du-te la Senmut. Dacă vrei, poţi să te duci să vezi animalele cât timp lipsesc eu. Ţi-ar plăcea?

Neferura dădu din nou din cap, dar nu se grăbi să-şi adune păpuşile. Hatşepsut o lăsă acolo, în picioare, cu privirea fixă, în timp ce Ineni strângea la loc papirusurile.

În camera lui Tutmes domnea o atmosferă înăbuşitoare şi rău-mirositoare. Faraonul era întins pe spate şi gemea încet. Hatşepsut se aplecă să-l sărute şi simţi că pielea îi ardea şi era uscată. Brusc alarmată, avu un gest de recul.

— Hatşepsut, murmură el, răsucindu-şi capul înspre ea, zi-le imbecililor ăstora să-mi aducă nişte apă. Nu vor să-mi dea să beau.

Ea îi aruncă o privire acuzatoare medicului, gata să-şi dea drumul mâniei, dar bătrânul răspunse cu fermitate:

— Maiestatea Sa nu are voie să bea decât puţin câte puţin, spuse el. I-am spus că prea multă apă deodată o să-i sporească suferinţele.

— Prostii, mormăi Tutmes, agitându-se în pat.

— Măcar ar trebui să fie spălat, spuse Hatşepsut pe un ton tranşant. Să mi se aducă apă caldă şi prosoape. O să-l spăl eu însămi. Şi trageţi perdelele deoparte! Cum poţi să dormi în aerul ăsta înăbuşitor?

Sclavii, strânşi cu toţii într-un colţ al camerei, se grăbiră să deschidă ferestrele.

— Tu, de colo, vino aici cu evantaiul! porunci ea tăios.

Tutmes îşi închise ochii, bucurându-se de aerul răcoros care-i mângâia trupul.

— Ard tot, murmură el din nou.

Începu să dârdâie şi să clănţăne din dinţi, agăţându-se de pături cu mâinile tremurânde. Cuprinsă de o îngrijorare vie, sora sa bătu pernele cu palma şi le aranjă.

— Nu te nelinişti, Tutmes, spuse ea. I-am chemat pe vrăjitori şi în scurt timp o să scapi de febră.

Faraonul se agită şi gemu fără să răspundă. Un sclav se apropie de ei cu un vas cu apă caldă. Scoţându-şi inelele, Hatşepsut îi porunci sclavului să-l pună lângă pat. Turnă în apă puţin vin, muie o bucată de pânză şi îi şterse faţa lui Tutmes. Acesta zâmbi slab, luându-i mâinile într-ale sale. Cu blândeţe, Hatşepsut dădu cearşafurile la o parte şi se apucă să spele din cap până în picioare trupul acesta ce avea o înfăţişare ternă, nesănătoasă şi puhavă. Fără să ştie de ce anume suferea, ea îşi zicea că formulele magice aveau să se dovedească, fără îndoială, de prea puţin folos.

Când termină, îşi spălă mâinile cu apă curată şi-şi puse gânditoare inelele la loc. Aplecându-se spre el, îi spuse la ureche:

— Tutmes, vrăjitorii au sosit. Acum trebuie să plec, fiindcă sunt aşteptată. O să mă întorc însă mai târziu şi o să te spăl din nou. Vrei?

Tutmes îi respiră parfumul, uşor şi plăcut. Ar fi vrut să se întoarcă, să deschidă ochii, dar efortul acesta era peste puterile lui şi se mărgini să facă un semn din cap.

Ea se ridică.

— Începeţi imediat! le porunci vrăjitorilor care aşteptau tăcuţi. Şi să nu vă opriţi până când faraonul nu va fi în stare să se dea jos din pat ca să plece la vânătoare.

Le adresă un zâmbet scurt şi, de îndată ce închise uşa după ea, auzi răsunând strania melopee.

Hatşepsut îi trimise un mesaj lui Aset, dându-i permisiunea să-l vadă pe Tutmes, dar interzicându-i categoric să-şi aducă şi fiul cu ea, şi îi porunci gărzii de corp însărcinate cu ducerea mesajului să aştepte ca să se asigure că ordinele ei erau respectate.

Se opri o clipă în atelierul lui Tahuti, o odaie spaţioasă întotdeauna plină de aburii metalului încins. Discutară despre proiectele referitoare la pardoseala templului, care trebuia să

fie din aur şi argint bătut, şi care urma să fie aşternută sub supravegherea lui. Meşterul profită de prezenţa ei să-i arate câteva cufere de aramă pe care le pregătea pentru Maestrul Misterelor. Hatşepsut fu plăcut impresionată, apreciind delicateţea cizelării şi îmbinarea făcută cu dragoste, şi-şi făgădui să-i vorbească lui Ineni despre acest tânăr artist.

Când se întoarse în camera lui Tutmes, medicul o aştepta la uşă, împreună cu membrii anturajului faraonului, care, speriaţi, se strânseseră în jurul lui.

— Maiestate, ar fi mai bine să nu intri. Faraonul doarme, dar somnul lui nu prevesteşte nimic bun. Pielea îi este acoperită de pustule.

— Unde-i Aset, a doua soţie? întrebă Hatşepsut.

— Era aici acum o clipă, dar am rugat-o şi pe ea să se întoarcă în locuinţa ei.

În ciuda protestelor medicului, Hatşepsut intră la fratele său.

— Încetaţi! le porunci ea vrăjitorilor, ale căror incantaţii se opriră de îndată.

Se apropie de Tutmes, care stătea întins pe o parte, cu gura deschisă, şi respira cu dificultate. Păturile îi alunecaseră până la mijloc şi regina constată că jumătatea de sus a corpului îi era acoperită de pustule mici şi albe, care ieşeau în evidenţă pe pielea lucioasă şi galbenă.

— E ciumă, într-adevăr, murmură ea adresându-se medicului, care o urmase înăuntru.

Acesta dădu din cap şi ridică braţele, cu un aer învins.

— Una din formele ciumei, se grăbi el să răspundă.

Rămaseră tăcuţi şi cufundaţi în gânduri, contemplându-l pe faraonul care dormea.

— Să nu pleci de lângă el, îi porunci ea, şi să mă ţii la curent cu cea mai mică schimbare.

Medicul făcu o plecăciune, şi regina ieşi, îndreptându-se spre templu, însoţită de sclava sa. Găsi sanctuarul închis şi se sprijini cu pieptul de uşă, cu braţele ridicate şi ochii închişi, şi se rugă: „O, tată! Tutmes va muri? Dacă moare..." I se păru că aude un ecou batjocoritor al gândurilor ei repercutându-se într-o şoaptă printre coloane şi prin curtea interioară goală.

„Dacă moare. Dacă moare. Dacă moare..."

Seara, se întoarse în camera bolnavului şi se aşeză la căpătâiul său. Un lichid incolor îi curgea din pustule, prelingându-se pe cearşafuri şi chinuindu-l nespus. Tutmes o chema neîncetat, rostogolindu-şi dintr-o parte într-alta a patului trupul flasc şi moale, asemănător hoitului unui animal. Hatşepsut se aplecă spre el şi văzu că era inconştient, chemând-o doar în delir. Părea că se descompune înainte chiar de a-şi fi dat ultima suflare. Duhoarea acestei putrefacţii umplea aerul, provocând greaţă. Hatşepsut însă nu se clinti şi continuă să-l contemple fără ca trăsăturile desăvârşite să i se tulbure câtuşi de puţin.

Aset se strecură în odaie, şovăitoare, cu ochii aţintiţi asupra lui Hatşepsut şi, văzând că regina păstra tăcerea, se apropie de pat ţinându-se de nas. Nu-şi putu stăpâni o exclamaţie uşoară contemplând masa omenească ce se agita murmurând. Se lăsase întunericul, şi lămpile fuseseră aprinse, dar lumina lor blândă şi aurie nu reuşea să ascundă descompunerea corpului. Cea de-a doua soţie se întoarse cu spatele la pat şi întâlni privirea insistentă a lui Hatşepsut, aţintită asupra ei.

— Îl mai iubeşti şi acum, Aset? întrebă ea liniştită. Sau te-ai săturat deja să-ţi priveşti soţul regal? Ai cumva de gând să te refugiezi în siguranţa călduţă a apartamentelor tale?

Hatşepsut îl chemă pe majordomul lui Tutmes, care stătea în spatele ei.

— Adu un scaun pentru a doua soţie şi pune-l de cealaltă parte a patului. Stai jos, Aset, stai jos odată!

Tânăra femeie se lăsă să cadă pe scaun, dar îşi întoarse capul, până când Hatşepsut îi spuse cu un glas şuierat:

— Priveşte-l! Te-a scos din condiţia ta umilă şi te-a copleşit cu mai multă dragoste şi mai multe giuvaiere decât ar îndrăzni vreo femeie să viseze că ar primi în mai multe vieţi. Iar acum îţi întorci privirea, ca şi cum n-ar fi decât un vagabond care cerşeşte la uşile templului! Dacă se trezeşte, vreau să-ţi vadă privirea plină de adoraţie, ingrată nenorocită ce eşti!

Cu buzele albite, Aset se supuse. Tutmes însă nu se mai trezi. Spre miezul nopţii, începu să geamă jalnic, ca un câine rănit, cu chipul scăldat în lacrimi. Hatşepsut îi luă mâinile şi le strânse cu putere, iar el suspină. Când trâmbiţele vestiră miezul nopţii, faraonul muri în aşternutul înmuiat de propriile lacrimi.

Multă vreme după ce fratele ei îşi dăduse ultima suflare, Hatşepsut rămase aşezată lângă el, acolo unde era, cu ochii pironiţi asupra lui, gândindu-se la băieţelul rotofei pe care-l tachina cu drăgălăşenie, la adolescentul morocănos pe care-l dispreţuia un pic şi la faraonul a cărui importanţă era în ochii ei mai mică decât a miniştrilor săi. Acum, că murise, simţea pentru el un fel de milă pe care nu o mai resimţise niciodată cât fusese în viaţă. La ce-i folosise că fusese Tutmes al II-lea? Ce făcuse, în afară de ceea ce orice bărbat se dovedeşte capabil, adică să aibă urmaşi? Plânse puţin, neputând crede că faraonul murise, el care doar cu o săptămână în urmă mai doborâse vreo treizeci de gâşte şi care acum zăcea cu mâinile lipsite de viaţă crispate pe piept.

Se ridică şi se adresă celor din jur, care continuau să fie împietriţi.

— Trimiteţi după preoţii lui Sem şi, după ce vor lua trupul, aveţi grijă ca cearşafurile să fie purificate, şi patul aşijderea.

Aset era tot prăbuşită pe scaunul ei, având pe chip o expresie de neîncredere. Hatşepsut se apropie de ea şi o puse cu blândeţe să se ridice.

— Du-te la fiul tău, îi spuse ea. Vă iubea pe amândoi. Deocamdată, măsurile pe care le luase pentru a-ţi restrânge libertatea de mişcare sunt suprimate. Poţi să te plimbi pe unde vrei.

Aset părăsi încăperea cu un pas greu, mergând ca în vis.

În sfârşit, Hatşepsut plecă şi ea. Tot nu putea crede în moartea lui Tutmes şi i se părea că a doua zi ea avea să-şi reia programul cotidian, în timp ce el va fi la vânătoare, şi că seara vor cina împreună, ca de obicei, făcând glume şi pălăvrăgind. Faptul că în afară de camera aceasta aurită şi fetidă nimic nu se schimbase i se părea aproape o insultă la adresa morţii sale.

Egiptul întreg fu copleşit de disperare. Era o perioadă a anului deosebit de nefavorabilă pentru moartea unui faraon, şi cu atât mai mult a unuia tânăr şi viguros. Recolta aproape era strânsă şi felahii nu aveau altceva de făcut decât să stea pe malul fluviului, privind cum se umflă apele şi bârfind. Şi era inevitabil să înceapă să circule tot soiul de zvonuri contradictorii.

Hatşepsut era la curent cu toate acestea. Într-o zi, spre sfârşitul perioadei oficiale de doliu, trimise după medicul lui Tutmes şi totodată după judecătorii lui, chemându-i şi pe Aset cu tânărul Tutmes. Când se adunară cu toţii, intră direct în subiect.

— Mi s-a raportat, spuse ea fără să se piardă în preambuluri, că circulă anumite zvonuri fără noimă şi josnice. Dat

fiind că ştim cu toţii despre ce este vorba, cred că nu are rost să-mi mânjesc buzele repetându-le. Doctore, spune-ne de ce a murit fratele meu.

Omul răspunse fără nici o ezitare:

— A murit de ciumă, Maiestate. Nu e nici o îndoială în privinţa asta.

— S-ar putea să se administreze vreo otravă care să producă simptome comparabile cu cele pe care le avea el?

Medicul dădu din cap.

— Am tratat boli de tot felul, ani şi ani de zile, dar n-am auzit niciodată de o asemenea otravă.

— Vezi documentele din faţa ta? Eşti gata să juri în faţa lui Amon şi a lui Osiris, ca şi pe numele strămoşilor tăi, că faraonul a murit de moarte naturală?

Hatşepsut îi aruncă o privire nimicitoare lui Aset, care nu spunea nimic, cu ochii ei ca ai păsărilor de pradă aţintiţi pe chipul omului. Medicul dădu din cap, sigur de sine.

— Sunt gata să jur.

— Să fie cumva fiindcă te temi de mine, nobile senior?

Medicul îi zâmbi.

— Maiestate, sunt un om în vârstă şi acum nu mă mai tem de nimeni altcineva decât de Anubis şi de judecata lui. Am spus adevărul. Puternicul Horus a murit de ciumă. Asta-i tot.

— Atunci, ia loc şi binevoieşte să-ţi pui sigiliul pe aceste documente. Crainicii mei le vor răspândi în toate oraşele şi toate aşezările regatului; şi, începând din ziua aceasta, oricine va afirma contrariul va fi condamnat la moarte.

Privirea semnificativă pe care i-o adresă lui Aset nu scăpă nimănui. Din rândul judecătorilor se auzi un murmur de aprobare. Hatşepsut îi întrebă dacă erau mulţumiţi, iar ei îşi exprimară la unison asentimentul şi ieşiră, plecându-se adânc. Aset ieşi şi ea, fără un cuvânt.

În săptămânile care urmară, Egiptul aşteptă ca regina să ratifice pretenţiile la tron ale lui Tutmes al III-lea şi să se proclame regentă până ce copilul avea să ajungă la vârsta adultă. Doar apropiaţii ei nu fură surprinşi să constate că proclamaţia aşteptată nu se dădea. Iar roţile masive ale guvernării continuară să se învârtă ca de obicei. Hatşepsut continua să se roage, să vâneze, să danseze şi să dea petreceri, ca şi cum Aset şi copilul ei nici n-ar fi existat.

Aset îşi petrecuse zilele de după înmormântare sub apăsarea unei terori neîncetate, aşteptându-se să se vadă exilată dintr-o clipă într-alta, împreună cu micul Tutmes. Timpul trecu, şi temerile ei dispărură. Se aventură să tatoneze terenul în speranţa de a reuşi să desluşească intenţiile reginei. La fiecare tentativă, se lovi de un refuz politicos, dar ferm şi trebui să se retragă, prost-dispusă şi dezamăgită. Hatşepsut nu mai pomenise nimic de interdicţia accesului la grădină şi Aset o străbătea, furioasă, cât era ziua de lungă, mânia fiind acum mai mare decât teama. Dat fiind că regina nu se hotăra deloc să proclame drepturile fiului ei la dubla coroană, Aset hotărî să ia lucrurile în mână.

Într-o dimineaţă, în timp ce Hatşepsut examina depeşele împreună cu Senmut, Ineni şi Hapusenb, Dua-eneneh, şeful crainicilor, dădu buzna în sală, abia răsuflând, cu privirile rătăcite. În clipa când dădea să deschidă gura, Ipuyemre, cel de-al doilea profet al lui Amon, se prezentă şi el, urmat de Menena, cu mâinile împreunate pe pântecele proeminent, cu o expresie de bucurie pioasă pe chipul lucios.

— Prosternaţi-vă cu toţii! urlă Senmut. Unde vă credeţi, la cârciumă?

În faţa acestei porunci, se lipiră cu toţii de podea.

— Ridicaţi-vă, le spuse Hatşepsut fără să se supere.

Plimbă peste ei toţi o privire pătrunzătoare, încercând să ghicească motivul acestei năvale, dar fiecare păstra tăcerea. Ipuyemre, prietene, tu care pari cel mai ponderat, poţi să vorbeşti, fiindcă am jurat să nu-i mai adresez niciodată vorba primului profet al lui Amon, adăugă ea.

Acesta făcu o plecăciune, şi ea văzu că mâinile îi tremurau, deşi încerca să ascundă asta.

— Azi-dimineaţă la templu ni s-a dat un semn măreţ, Maiestate. În timp ce prinţul moştenitor îşi îndeplinea îndatoririle de diacon alături de ceilalţi băieţi şi cu marele preot, puternicul Amon s-a plecat în faţa lui.

Respiraţia lui Hatşepsut deveni şuierătoare, Ineni scăpă sulul de papirus, şi Senmut simţi că inima încetează să-i mai bată, dar nu se clinti, ţintuindu-l cu privirea pe Menena, care nu schiţa nici un gest, dar ale cărui buze tremurau.

Hatşepsut stătea şi ea nemişcată, cu mâna pe Sigiliu, iar colierul de aur îi scânteia în soare. Deodată, se relaxă şi zâmbi batjocoritor.

— Chiar aşa? făcu ea, apropiindu-se de Nehesi şi înapoindu-i Sigiliul. Şi ce concluzii trageţi de pe urma acestui semn?

— Ei bine, că Amon e mulţumit de prinţ...

Regina avu un zâmbet larg.

— Dragul meu Ipuyemre, eşti ca întotdeauna un servitor loial şi credincios, dar te temi prea mult de mine, aşa cum se şi cuvine, bineînţeles. Dua-eneneh, îţi mulţumesc că ai venit atât de repede. Spune-mi acum ce s-a întâmplat cu adevărat.

Crainicul se plecă, cu buzele strânse şi privirea aspră.

— Prinţul tocmai se ruga şi l-a întrebat pe Amon dacă va fi cândva faraon, aşa cum dorea tatăl lui.

— Şi apoi?

Regina părea să se distreze din nişte motive doar de ea cunoscute, dar Senmut simţi cât de încordată continua totuşi să fie.

— Apoi, după o clipă, Amon şi-a înclinat capul de aur.

Dua-eneneh vorbea pe un ton neutru şi lipsit de emoţie. Privirea lui o întâlni pe a lui Hapusenb, şi cei doi îşi zâmbiră.

— Amon şi-a înclinat capul de aur, repetă ea gânditoare, lipindu-şi buzele de palmele împreunate. Dua-eneneh, adu-l imediat pe prinţ şi pe mama lui. Menena, aşteaptă în anticameră. Ipuyemre, tu poţi rămâne.

O dată ce crainicul şi marele preot ieşiră, Hatşepsut se întoarse spre cei rămaşi înăuntru.

— Ei, ce ziceţi? întrebă, ridicând sprâncenele.

Ineni fu cel care vorbi:

— Bineînţeles, toate acestea trebuie să fie adevărate, spuse el. Cu siguranţă că semnul a fost dat cu adevărat, altfel Menena şi preotul nu ar fi atât de tulburaţi. Totuşi...

— E un vicleşug! strigă Nehesi. Zeul nu se pleacă în faţa nimănui, decât în faţa ta, puternică regină.

— Ştiu, răspunse Hatşepsut. Sunt mulţi cei care-şi pleacă în faţa lui capul, şi nu inima.

— Şi eu cred că e o înscenare, spuse Hapusenb. Cine se afla lângă copil în momentul când s-a întâmplat asta?

— Menena, evident, răspunse pe dată Senmut.

— Împreună cu ceilalţi diaconi, îi aminti Ipuyemre.

— În cazul ăsta, observă Hatşepsut calmă, dacă Menena se afla lângă prinţ, cine se afla în sanctuar, în spatele lui Amon?

Cu toţii îl priviră pe Ipuyemre, care răspunse scuturând din cap:

— Nu ştiu. Eu eram cu dansatorii sacri în curtea interioară, de unde nu-i vedeam pe prinţ şi pe zeu decât de departe.

Dua-eneneh se întoarse, însoţit de Aset şi de Tutmes. Aset părea aţâţată la culme, cu obrajii înfierbântaţi sub machiaj. Micul Tutmes, cu un aer solemn, se plecă în faţa mamei sale vitrege şi mătuşe.

— Te salut, Tutmes, spuse ea. Tocmai am aflat de favoarea cu care te-a gratificat zeul şi aş vrea să ştiu mai multe. Povesteşte-mi tu.

Ochii de culoare deschisă ai copilului îi întâlniră pe ai ei. Mama lui îl avertizase că regina nu-l iubea, că-şi dorea să-l vadă părăsind palatul pentru ca să poată guverna astfel singură, dar băiatului îi era greu să o urască pe doamna aceasta frumoasă şi înaltă, cu un chip atât de desăvârşit, încât ar fi vrut să-l contemple la nesfârşit.

— Mă rugam. Mă rog deseori, ştii! adăugă el cu un aer sfidător.

— E bine că te rogi des! E un lucru foarte bun să te rogi, îl încurajă ea cu un zâmbet.

Băiatul simţi că-i revine curajul.

— Mă hotărâsem să-i cer părerea lui Amon, vorbi copilul cu glăsciorul său subţire. Cei care-l ascultau avură atunci impresia că nu făcea decât să repete o lecţie bine învăţată. Mi-am ridicat sus de tot vasul cu tămâie şi l-am rugat să-mi spună dacă voi fi faraon.

— Chiar aşa? Şi ce ţi-a răspuns?

— Mi-a zâmbit, apoi şi-a înclinat graţios capul. L-a înclinat foarte mult, până când bărbia a atins pieptul său august. Toţi cei care erau de faţă în jurul meu l-au văzut.

— Aha. Spune-mi, Tutmes, ştii cine sunt eu?

— Eşti regina Egiptului.

— Şi mai ce?

— Nu... nu ştiu.

— Bine, atunci o să-ţi spun, fiindcă mama ta nu pare să fie în stare să-ţi spună. Mai sunt şi fiica lui Amon, întruchiparea lui pe pământ, rodul măruntaielor sale sacre; şi el mă iubea încă dinainte de a mă naşte. Gândurile lui sunt gândurile mele. Voinţa lui este voinţa mea. Crezi că ţi-ar fi spus el că vei fi poate faraon fără ca eu s-o ştiu?

Aset scoase un sunet pe jumătate înăbuşit şi făcu un pas înainte. Stânjenit, Tutmes dădu din cap.

— Nu... nu, nu cred. Dar atunci ce voia să spună zeul?

— Voia să spună că e mulţumit de tine. Vrea ca tu să munceşti cu zel în slujba lui şi a Egiptului. Şi atunci poate că într-o bună zi vei fi faraon. Dar, deocamdată, nu.

— Nu acum?

Buzele îi tremurau şi şi le muşca de mânie.

— Dar sunt prinţul moştenitor şi, prin urmare, trebuie să devin faraon!

— Dacă Amon îmi spune că vrea să fii faraon, o să ţi-o spun. Asta nu se va întâmpla însă multă vreme de-acum înainte. Nu eşti încă decât un prinţ mic şi mai ai multe de învăţat înainte de a putea urca pe tronul lui Horus. Înţelegi?

— Da, spuse el pe un ton sec. Dar învăţ repede, Maiestate.

Ea îşi coborî privirile spre chipul său rebel.

— E adevărat. Semeni în toate privinţele cu bunicul tău, Tutmes I, tatăl meu. Acum întoarce-te în apartamentul tău. Vreau să vorbesc cu mama ta.

Băiatul ieşi cu capul sus şi cu umerii drepţi, traşi în spate. Hatşepsut porunci ca Menena să fie poftit înăuntru. Se stăpânea cu greu, străduindu-se să se arate dreaptă în faţa acestui vicleşug stupid în vederea însuşirii puterii. În timp ce Menena îşi relua locul lângă Aset, Hatşepsut observă că aceasta îşi recăpătase tot sângele rece.

— Zeul nu se pleacă în faţa nimănui decât în faţa mea, spuse ea. Tot Egiptul o ştie din ziua când m-am născut. Încercând să joci renghiul ăsta josnic şi jalnic unui copil care crede în zeul lui, l-ai dezonorat pe Amon şi n-ai reuşit decât să provoci un început se scandal printre cei care n-au altceva de făcut decât să bârfească. Dacă ţi-ai închipuit că-mi poţi forţa mâna, asta dovedeşte doar sminteala şi naivitatea ta. Cum ai putut crede, fie şi numai o clipă, că o să mă reped să-i pun coroana pe cap lui Tutmes şi o să las ţara în mâna cuiva ca tine? (Avu un zâmbet dispreţuitor.) Dar nu meriţi nici măcar dispreţul meu.

Aset o asculta, dând semnele celei mai vii agitaţii şi mototolindu-şi rochia. Deodată, izbucni:

— Fiul meu este de drept prinţul moştenitor al coroanei! Aşa a fost voinţa tatălui său!

— Dar tatăl lui a murit, i-o întoarse Hatşepsut. Încă de pe când trăia, eu eram Egiptul şi continuu să fiu Egiptul. Micul Tutmes ar fi mult prea maleabil în mâinile tale şi nu ţi-ar trebui prea mult ca să storci ţara mea mult-iubită. Crezi că soldaţii şi preoţii ar răspunde apelului tău? Ţi-ai petrecut oare toţi aceşti ultimi şapte ani în cea mai deplină orbire? (Îşi înălţă braţele.) Ţi-ai jucat ultima carte! Răbdarea mea a ajuns la capăt! Nu vreau să mai aud de nici un complot. În caz contrar, o să te condamn fără şovăire la moarte pentru trădare şi o să fii executată. Fiul tău şi cu tine reprezentaţi un pericol pentru ţara aceasta pe care pretindeţi că o iubiţi amândoi. Şi acum, ieşi de aici!

Aset ar fi vrut să-i răspundă. Buzele i se mişcau şi ochii îşi aruncau veninul spre Hatşepsut. Nehesi făcu însă un pas înainte, care o determină să se retragă şi să iasă cu toată iuţeala.

— Eşti prea miloasă, Maiestate, spuse Senmut. Şerpii ăştia trebuie striviţi sub călcâi.

— S-ar putea să ai dreptate, răspunse ea obosită, dar nu vreau să-i iau fiului meu vitreg mama naturală imediat după moartea tatălui său. Nu cred că Menena poate face ceva acum că Tutmes nu mai este aici să-l sprijine. Nehesi, ai grijă ca suita Maiestăţii Sale să-i supravegheze fără răgaz. Senmut, vreau lista tuturor preoţilor în funcţie din templu, de la cel mai mic diacon şi până la Menena. Încă nu m-am hotărât ce să fac, dar nici nu-mi trece prin cap să-i las coroana micului Tutmes.

Partea a IV-a

20

Hatşepsut aşteptă doi ani înainte de a se hotărî, doi ani pe care-i dedică în cea mai mare parte consolidării puterii sale asupra Egiptului, dominaţiei ei asupra poporului. Apoi veni din nou luna lui Meshir. Între palmieri şi salcâmi, pământul se acoperi cu un covor de muguri, şi puii de păsări începură să înveţe să zboare în apropierea fluviului. Ogoarele erau brăzdate de canale noi, care se întretăiau cu cele vechi, oglindind în apa lor cerul palid de primăvară.

Templul din vale era gata. O dată ce şantierul fu curăţat, ultimii muncitori rechiziţionaţi se întorseseră în satele şi la gospodăriile lor. Monumentul strălucea cu toată luminozitatea pietrei, încastrat în adâncul adăpostului său însorit, şi nu mai aştepta decât omagiul făpturii divine care avea să calce în curând pe pardoseala de aur şi argint. Hatşepsut îl însărcinase pe sumbrul Tahuti să înalţe între aceşti pereţi un nou altar tainic din abanos închinat Nubiei, în amintirea victoriei sale. Tot el desenase porţile interioare, din cedru şi din bronz, dar cele ce-i dezvăluiau cu precădere amploarea talentului erau porţile principale, din aramă întunecată, masive şi îndeajuns de impresionante pentru a-i descuraja pe musafirii rău-intenţionaţi. Încrustate cu electrum, acel aliaj din aur şi argint care-i plăcea atât de mult lui Hatşepsut, ele erau acum larg deschise şi reflectau strălucirea soarelui în fascicule lungi şi aurii.

Preoţii calculaseră ziua cea mai favorabilă consacrării templului şi o aleseseră în 29 a lunii. Hatşepsut îşi făcea rugăciunea, cu faţa la grădină. În spatele ei, în dormitor, slujnicele îi pregăteau şorţul scurt cu falduri brodate cu aur şi peruca de ceremonie albastră şi aurie, împreună cu cingătoarea grea, tot din aur. Regina îi privi pe preoţii care se adunau în curtea interioară, îmbrăcaţi în robele lor de un alb strălucitor. Vederea trecătoare a lui Menena, în blană de leopard, nu-i întrerupse firul rugăciunilor.

Cu toate acestea, se simţea convinsă că destinul ei avea să înregistreze o cotitură în această zi. Sentimentul puterii sale o cuprinse brusc. Se ştia nemuritoare, stăpânind lumea în strânsă comuniune cu Ra, care-i scălda pielea de culoarea mierii. Când îşi încheie rugăciunea şi mai aruncă o ultimă privire fluviului şi necropolei tremurătoare în lumina arzătoare a soarelui, se întoarse în răcoarea dormitorului, unde femeile aşteptau să o îmbrace.

Îi legară în jurul mijlocului şorţul, apoi cingătoarea şi în cele din urmă îi puseră pieptarul greu împodobit cu nestemate, după care-i puseră brăţările şi inelele. Ţinându-şi braţele întinse în faţă, Hatşepsut se gândea la anii îndelungaţi în cursul cărora, zi de zi, pietrele şi coloanele fuseseră cioplite, şlefuite şi apoi înălţate, ca şi la momentele plăcute petrecute alături de Senmut şi de Tutmes, observând cum progresează lucrările. Îşi aminti cu mândrie de minunatele discuţii cu tatăl ei. „Aşadar, îmi ştii răspunsul, zeu al Câmpiilor, îşi zicea ea. Îţi dăruiesc acest monument, cel mai somptuos din câte ştiu şi de care sunt mândră."

Se aşeză, cu palmele întoarse în sus pentru a-i fi unse cu henna roşie. În timp ce se uscau, tălpile picioarelor şi unghiile acestora fură vopsite la rândul lor. Apoi fu încălţată cu sandalele ale căror pietre de jasp sângerii străluceau puternic.

Faţa îi fu machiată cu un praf de aur care îi făcu buzele şi genele să strălucească şi i se dădu cu khol în jurul ochilor. În timp ce zâmbea imaginii sale strălucitoare din oglindă, îi fu pusă pe cap peruca, apoi coroana mică în formă de cobră. Era cu adevărat zeiţa care simboliza minunata-i ţară.

Senmut o aştepta împreună cu ceilalţi pe malul fluviului. O sută de ambarcaţiuni împodobite cu drapele şi ghirlande aşteptau deopotrivă la chei pentru a-i transporta pe membrii Curţii şi pe preoţi pe malul celălalt. Senmut era gătit ca un prinţ ce era, cu coiful alb încrustat cu aur, cu brăţările şi însemnele funcţiei sale scânteind pe pielea întunecată la culoare, cu un pieptar mare şi auriu alcătuit din lanţuri şi scarabei din turcoaz, care-i acoperea umerii, gâtul şi spatele, şi cu emblema prinţilor regali, seniori ereditari ai Egiptului întinzându-i-se peste pieptul lat. Ta-kha'et se afla printre celelalte femei, cu pisica în braţe. Femeia purta o rochie albastră. Senmut o zări în momentul când se îmbarca şi se miră că-şi pusese o culoare de doliu pentru o asemenea ceremonie.

Una câte una, corăbiile porniră pe Nil, ale cărui ape agitate continuau să scadă. Pe celălalt ţărm al fluviului, mulţimea se strânsese într-un cortegiu vesel şi zgomotos sub baldachinele şi flamurile care mărgineau ceea ce odinioară nu fusese decât o potecă. Hatşepsut trecu în fruntea lui. Dat fiind că luase hotărârea să meargă la templu pe jos, îşi lăsase litiera pe malul fluviului. Îl zări pe Senmut, care se pregătea să-şi ocupe locul în cortegiu alături de Hapusenb, Menkh şi ceilalţi miniştri, şi îi făcu semn să se apropie.

— Unde-i Neferura?

— E cu femeile, Maiestate, străjuită de crainici, sub paza lui Nehesi. Cât despre fetiţă, am crezut că e mai bine să facă drumul în litieră.

— Perfect, aprobă ea, fiindcă Meryet-Hatşepset nu are decât trei ani şi o asemenea distanţă ar fi obosit-o. Ziua aceasta e deopotrivă a ta şi a mea, nobile Senmut. Am hotărât să împart gloria cu tine, aşa că vei merge alături de mine.

Stupefiat, Senmut îşi ocupă locul lângă ea. Regina făcu semn trompeţilor să sune.

— E de netăgăduit, continuă ea în timp ce cortegiul se punea în mişcare, că ţi-ai pus amprenta asupra templului tot atât de mult ca mine. M-am gândit mult, Senmut, şi aş vrea să-ţi gravezi numele pe zidurile acestea sacre pentru ca generaţiile viitoare să ştie cât de mult te-am stimat şi ce onoruri ţi-am hărăzit.

Senmut se întoarse spre ea şi făcu o plecăciune, răvăşit; o asemenea distincţie era extrem de rară şi singurul precedent pe care şi-l putea aminti era cel al lui Djoser, care-i îngăduise lui Imhotep să-şi semneze extraordinarele realizări. Ştia unde avea să şi-l graveze pe al său, împreună cu titlurile şi cu povestea vieţii sale: pe spatele uşii sanctuarului interior, unde numai zeii şi familia regală le-ar putea vedea închizând uşa, privilegiu pe care nici măcar preoţii înşişi nu-l aveau.

— E o mare cinste, Maiestate! exclamă el fericit.

Regina îşi întoarse spre el chipul auriu şi râse în hohote.

— N-am terminat încă cu tine, prinţ mândru şi brav!

Ajunseră la primul şi unicul pilon, pe care-l depăşiră continuând să glumească. Hatşepsut se opri şi-şi contemplă cu plăcere şi recunoştinţă capodopera. La câţiva paşi, prima rampă urca domol până la cea dintâi terasă, sub care un şir de coloane reflecta lumina soarelui. Cea de-a doua rampă ducea şi ea la o altă sală plină de coloane, şi privirea se lăsa apoi pe vârful colinei, astfel încât templul, valea şi faleza păreau să alcătuiască un singur tot, combinaţie armonioasă între frumuseţea pietrei brute şi lucrarea omului.

Grădinile nu fuseseră încă desenate. Aleea plănuită de Hatşepsut era în stadiul de proiect; dar stânca şi piatra templului, în simplitatea lor naturală, nu aveau nevoie de nici un element suplimentar care să sporească puritatea şi puterea arhitecturii lor. Regina amplasase altarul lui Amon alături de statuia sa din capela centrală şi acum le făcu semn purtătorilor litierei zeului să se apropie. Preoţii înaintară cu povara lor copleşitoare. Tânărul Tutmes fusese ales să ducă tămâia lui Amon. Procesiunea se puse din nou în mişcare şi atinse încet prima rampă, unde se opri să se roage. Rugăciunile continuară până la cea de-a doua rampă, ritmate de vocea melodioasă şi gravă a lui Menena. Hatşepsut pătrunse în întunecimea sanctuarului ei, gândindu-se la Tutmes, soţul ei defunct, şi la plăcerea pe care ar fi avut-o trăind alături de ea această zi.

Amon fu urcat pe tronul care îi era hărăzit, alături de gigantica statuie aurită a lui Hatşepsut, ai cărei ochi păreau să scruteze şi cel mai ascuns ungher al templului. Apoi, toţi cei care fuseseră admişi în Sfânta Sfintelor se prosternară pe podeaua de argint şlefuit, aducând omagiu celor doi zei care le guvernau vieţile. Menena îşi croi drum printre cei prosternaţi pentru a ajunge lângă Amon, şi riturile de consacrare începură. Preoţii, rămaşi pe prima terasă, îşi umplură vasele cu tămâie, ascultând litaniile şi zornăitul sistrelor. Sub ei, membrii Curţii priveau în tăcere volutele de fum înălţându-se până la creasta falezelor care dominau valea.

La sfârşitul ceremoniei, Hatşepsut îngenunche în faţa lui Amon şi recită rugăciunile cu sentimentul că încă nu se încheiase totul cu adevărat. Razele soarelui la asfinţit începeau să pătrundă până la cele două statui. În sanctuar se lăsă o tăcere apăsătoare. Tutmes se plecă în faţa lui Amon şi începu să împrăştie din nou tămâie. Menena îi adună la un

loc pe oficianţi, în timp ce nobilii, cu gâtlejul uscat de cât cântaseră, se gândeau la masa care avea să urmeze. Hatşepsut însă aştepta nemişcată, convinsă în străfundurile sufletului că ceva avea să se întâmple. Şi, când se prosternă cu faţa la podea pentru ultima oară, un glas limpede se înălţă de pe buzele idolului, făcând să freamăte întreaga adunare.

— Ridică-te şi du-te, mult-iubit rege al Egiptului!

Hatşepsut ridică brusc capul. Toate amintirile, ambiţiile, eşecurile şi visurile acestor ani din urmă năvăliră brusc şi explodară într-un formidabil strigăt de triumf. Se ridică şi se răsuci, cu braţele înălţate deasupra capului.

— Zeul a vorbit! strigă ea, pradă exaltării victoriei. Mă proclam faraon!

Afară, toată lumea auzise agitaţia care domnea în sanctuar şi toţi îşi aruncau priviri temătoare.

— Nu are dreptul! exclamă brusc Yamu-nefru, din umbră, ieşind din toropeala sa obişnuită.

Deodată, nobilii începură să aplaude. Ropotul aplauzelor se propagă, amplificându-se în tot sanctuarul. Adunarea, ridicată în picioare, aclama. Regina trecu prin mijlocul ei, urmată de Nehesi şi de Senmut, cu braţele înălţate şi chipul radios. Afară, ovaţiile sporeau pe măsură ce mulţimea afla vestea.

— Mă proclam faraon! strigă ea din nou.

Cuvintele acestea vibrante fură reluate de mii de ori în ecou de mulţimea care le repeta urlând: „Faraon! Faraon!"

Neferura îşi contemplă stupefiată mama tronând în litiera care-l transportase pe zeu, ridicată deasupra feţelor oamenilor înălţate spre ea. Aset şi Tutmes se ţineau deoparte. Împinşi de mulţimea în delir, se pomeniră în spatele litierei, înconjuraţi de gărzile Maiestăţii Sale. Surescitarea atinsese culmea. Hatşepsut îşi scoase coroana în formă de

cobră de pe cap şi o ţinu cu braţele întinse, apoi i-o întinse brusc micuţei Neferura. Ceva mai târziu, ambarcaţiunea regală o conduse înapoi la palat, spre un nou destin.

În ajunul încoronării sale, Hatşepsut se izolă pentru a medita în întuneric. Toţi aceşti ani de eforturi nu fuseseră zadarnici. „Am îndeplinit în sfârşit dorinţele tatălui meu, îşi zicea ea. Nimeni nu mi se mai poate împotrivi astăzi în Egipt. Tutmes nu mai este. Aset şi Menena au eşuat în intrigile lor. Mi-am împlinit destinul. Sunt mai puternică decât oricând, mai frumoasă şi mai tare ca oricând, singura femeie demnă de titlul de faraon." Se gândi la Neferura, care dormea, strângând la piept coroana cea mică, şi la tânărul Tutmes, ale cărui visuri de mărire sucombaseră în faţa forţei sale neasemuite şi a imensei sale puteri. În noaptea aceasta nu mai existau decât ea şi zeul ei, în strânsă comuniune. Se simţea nemuritoare, aidoma stelelor care străluceau pe firmament, şi a ţării care dormea sub controlul ei. Îşi petrecu pe terasă cea mai mare parte a nopţii, bând vin rece, privindu-şi gărzile patrulând prin grădinile străbătute când şi când de silueta albă şi furişă a vreunui preot mergând să-şi îndeplinească datoria. Când zorile începură să mijească, se întinse pe pat, cu ochii larg deschişi şi cu mintea preocupată de o mulţime de proiecte.

Frizerul se prezentă dimineaţa, cu bricele sale bine ascuţite. Regina stătu nemişcată în timp ce meşele de păr negru i se desprindeau de pe cap şi cădeau de jur-împrejur. Nofret le aduna cu grijă una câte una şi, la sfârşit, Hatşepsut se privi în oglindă. Frizerul îşi ascuţi briciul şi se apucă să-i radă capul, tăcut şi îndemânatic; nu se ivi nici o picătură de sânge. Hatşepsut îşi văzu chipul transformându-se sub mâinile sale. Acum avea o înfăţişare asexuată; pometii îi ieşeau

mai mult în evidenţă, ochii îi păreau mult mai mari şi mai limpezi, iar gura, mai semeaţă. După plecarea frizerului, Nofret îi puse pe cap coiful de piele pe care avea să-l păstreze până când avea să fie înlocuit de dubla coroană. Acesta îi ajungea până la umeri şi îi reteza fruntea, conferindu-i chipului o severitate şi o simplitate noi. Nofret îi înnodă la gât ochiul lui Horus, care atârna greu şi îi acoperea sânii. Soldatul de pază deschise uşa şi se dădu în lături, lăsându-l pe Senmut să intre, în mare ţinută festivă de prinţ şi ţinând-o de mână pe Neferura, care era somptuos îmbrăcată, acoperită din cap până-n picioare de aur şi lapislazuli. Când se plecă împreună cu Senmut, coroana în formă de cobră, aşezată neîndemânatic pe capul ei ras, se înclină periculos.

— Nu, draga mea, îi spuse cu blândeţe Hatşepsut zâmbind. Încă nu eşti regină. Sper ca într-o bună zi să te numesc rege, dar deocamdată nu ai dreptul să porţi cobra.

— Dar aş putea totuşi să o ţin în camera mea şi să mă uit la ea din când în când? întrebă copilul scoţându-şi coroana.

— Da, dacă îmi promiţi că nu o s-o porţi niciodată şi nici n-o s-o laşi pe Meryet să se joace cu ea. Ei bine, preotule, eşti gata?

Senmut îi aruncă o privire femeii înalte strălucind de tinereţe, cu coiful bărbătesc pe cap şi ochiul lui Horus la piept, şi făcu o plecăciune adâncă.

— Suntem gata cu toţii. Drapelele tale au fost înălţate şi stindardele flutură în vânt. Drumul e străjuit de o mulţime de oameni.

— Şi carul meu?

— E în curte, Maiestate, răspunse el zâmbind, şi Menkh începe să-şi piardă răbdarea.

— Asta nu mă miră. Să mergem.

Afară era foarte cald. Hatşepsut se urcă în spatele lui Menkh şi, proptindu-se bine pe picioare, se apucă de marginea aurită a carului, în timp ce mulţimea o aclama. Menkh pocni din bice şi caii porniră în trap domol, fără a merge prea repede, deoarece Hatşepsut voia ca toţi să o poată vedea în timp ce străbate oraşul. Somptuoasa procesiune parcurse încet străzile. Copiii aruncau flori la trecerea ei, şi părinţii lor sărutau caldarâmul în faţa acestui zeu care părea că a ascuns în adâncul său orice urmă de feminitate pentru a semăna cu un tânăr şi frumos bărbat.

Ajungând la templu, îşi scoase singură coiful şi luă din mâinile zeilor coroana de faraon. Senmut fu stupefiat preţ de o clipă la vederea capului ei ras. Hatşepsut îşi puse încet pe creştet coroana roşie şi albă şi luă biciul şi toiagul de aur pe care i le întindea Menena, împreună cu *uraeus*-ul cel trufaş, cobra şi şoimul regalităţii, care se înălţară din nou deasupra chipului faraonului. Apoi, pe umeri îi fu pusă roba grea şi preţioasă.

După ce făcuse înconjurul sanctuarului, precedată de Menena, Hatşepsut se întoarse spre adunare.

— Preiau astăzi toate titlurile tatălui meu, spuse ea. Crainic!

Dua-eneneh păşi în faţă şi le recită:

— Horus, Cel Mult-iubit de Maat, Stăpân al Nekhbetului şi al Pen-Uarşetului, Cel al cărui cap poartă trufaşul *uraeus*, Horus de aur, Frumuseţe a timpurilor, Rege al Sudului şi al Nordului, Hatşepset, Cel Veşnic.

Senmut observă că Dua-eneneh omisese să enunţe „Taur Puternic al lui Maat" şi asta îl făcu să zâmbească în sinea lui.

Apoi, ţinându-şi capul drept, Hatşepsut continuă:

— Preiau totodată titlurile pe care Amon mi le-a dat la prima încoronare. Sunt Maat Alesul lui Ra, Copil al Soarelui, Copil al Dimineţii. Şi am hotărât să mă numesc de-acum înainte Hatşepsu, Prima dintre puternicii şi nobilii regatului.

Îi fu înnodată la bărbie barba de faraon şi, departe de a se preta zâmbetelor, această transformare îi evidenţia dimpotrivă puterea, mai mult decât dacă ar fi fost vorba de un bărbat. Hatşepsu I, rege al Egiptului, ieşi încet din templul de la Karnak şi-şi oferi frumosul chip de marmură soarelui strălucitor. Primi, imperturbabilă, omagiile soldaţilor, apoi se întoarse la palat în carul ei.

Înainte de începerea petrecerii, se aşeză pe tronul lui Horus, cu toiagul şi biciul încrucişate la piept, în timp ce sfetnicii ei se adunau în faţa sa. Nu fără o oarecare perversitate, îi porunci lui Tutmes să i se aşeze la picioare. Acesta se supuse fără un cuvânt, dar ea îi simţi limpede furia stăpânită.

— Ei bine, spuse ea zâmbind, să începem. Cum v-aş putea uita, pe voi, cei care-mi sunteţi credincioşi, în ziua aceasta binecuvântată de zei? Senmut, apropie-te!

Acesta se prosternă, iar ea îl invită să se ridice. Aparenţele erau salvate, dar, dincolo de protocol, dragostea reginei pentru el sărea în ochi.

— Te fac Supraveghetor al lucrărilor de la Casa de Argint, Conducător al Profeţilor lui Montu, Slujitor al lui Nekhen, Profet al lui Maat şi, în sfârşit, Nobil al Egiptului.

Onorurile îl potopeau unul după celălalt. Adunarea atentă ştiu atunci cu certitudine cine împărtăşea puterea faraonului, şi oamenii îl priviră pe semeţul Senmut cu un real sentiment de inferioritate. Acesta făcu o plecăciune şi se aşeză alături de ea.

Regina îi făcu semn lui Hapusenb.

— Îţi aminteşti, îl întrebă ea, de ziua când te-am făcut Conducător al Profeţilor din Sud şi din Nord?

— Îmi amintesc perfect, Maiestate. Era chiar înainte de expediţia ta împotriva kuşiţilor.

— Nehesi, adu-mi-l pe Menena!

Hapusenb înţelese ce avea să se întâmple. Toată lumea îşi ţinu răsuflarea până când marele preot se apropie de tron.

Hatşepsut vorbi calm, dar ochii îi străluceau de mânie sub impunătoarea coroană dublă.

— Menena, un mare preot nu poate fi numit decât de către faraonul însuşi, nu-i aşa?

Marele preot păli, dar făcu o plecăciune.

— Aşa a hotărât Maat, răspunse el.

— Or, acum sunt faraon. Îl numesc, aşadar, pe vizirul Hapusenb mare preot al lui Amon. Cât despre tine, Menena, îţi poruncesc să părăseşti Teba până la sfârşitul lunii lui Plamenoth.

Menena făcu o nouă plecăciune şi părăsi sala la fel de imperturbabil ca întotdeauna. Hatşepsut îl urmări o clipă din priviri, amintindu-şi de ura nutrită de tatăl ei faţă de acest om, şi surprinse privirea pe care i-o aruncă Senmut. Chipul majordomului ei oglindea frica şi dezgustul. Mirată, se hotărî să-l descoasă mai târziu. Se vedea treaba că Senmut era la curent cu nişte lucruri pe care ea nu le cunoştea.

Îl numi pe Nehesi cancelar, onoarea râvnită de toţi, dar care-i revenea de drept purtătorului Sigiliului Regal. Când veni rândul lui User-amon, îl chemă la ea, iar el se apropie zâmbitor. Înainte de a-l pofti să se ridice, ea îi porunci să se prosterneze încă o dată până la podea.

— Cu multă, foarte multă vreme în urmă, vorbi regina, te-ai prosternat la fel în faţa mea, în glumă, şi eu ţi-am făgăduit că într-o bună zi îţi vei repeta gestul şi cuvintele. Îţi aminteşti ce ai spus atunci?

Un val de râsete străbătu adunarea, în timp ce User-amon, cu nasul în praf, încerca disperat să dea din cap în semn că nu.

— Te asigur, mare Horus, că extravaganţa aceea mi-a ieşit cu totul din minte. Pot să-ţi cer cu umilinţă iertare?

— Anen! strigă ea râzând din toată inima. Citeşte-mi ce ţi-am cerut să scrii.

Scribul se ridică şi citi solemn:

— „Te salut, Maiestate! Frumuseţea ta e mai orbitoare decât a stelelor. Vai! E prea mare pentru sărmanii mei ochi, nu te mai pot privi!"

— Acum, repetă-le! spuse ea, zguduită de râs.

Şi User-amon se supuse, dar poziţia în care se afla îi slăbea considerabil sunetul vocii.

— Acum poţi să te ridici, spuse faraonul în cele din urmă.

— Maiestatea Ta are o memorie infailibilă, observă el.

— Absolut, aprobă ea calmă. Iar pentru tine, frumosule, am plănuit o inspecţie a viziratului tatălui tău, pe care ai neglijat-o destul în vremea din urmă, preferând să le „inspectezi" pe sclavele mele.

Împărţirea privilegiilor şi a recompenselor îşi urmă cursul. La apusul soarelui, trompetele vestiră dineul. Hatşepsut se ridică, vădit încercată de greutatea considerabilă a robei sale de gală.

— Să cinăm împreună, spuse ea privindu-i pe fiecare pe rând. Şi apoi vom desăvârşi împreună ceea ce am început să facem pentru Egipt. Nici un urmaş nu va putea spune că ţara asta a suferit sub stăpânirea noastră!

Se îndreptară spre sala ospăţului şi luară loc pe estradă pentru a bea în sănătatea ei. Nimeni, cu excepţia vigilentului Senmut, nu-i remarcă pe Yamu-nefru, Djehuti şi Sen-nefer, care mâncau întunecaţi într-un colţ al sălii, pitiţi în dosul unei coloane. Nu departe de ei, Tutmes şi mama lui aruncau priviri mânioase în direcţia baldachinului.

Pe la miezul nopţii, Hatşepsut se descotorosi de roba ei grea, bătu din palme, şi petrecerea începu. Regina îşi exprimase dorinţa de a vedea trupa de dansatori pe care Hapusenb o adusese din Nord. Bărbaţii, deopotrivă acrobaţi şi dansatori, executară salturi, sărituri şi piruete în ritmul tobelor şi al ciudatelor instrumente cu coarde, care o fascinară. Când spectacolul se termină, Hatşepsut le dărui aur, iar Hapusenb oferi reginei trupa în dar. Reginei îi făcură mare plăcere şi figurile executate de un leopard dresat, care-i fu şi el dăruit. Până la o oră înaintată, cele mai uimitoare distracţii ale regatului o ţinură cu sufletul la gură, în timp ce cupele cu vin erau umplute neîncetat, ca şi conurile parfumate de pe capetele musafirilor.

Hatşepsut porunci la un moment dat să se facă linişte.

— E vremea să ne odihnim, spuse ea. Dar, înainte de-a pleca, aş vrea să-l ascult pe marele Ipuky, cântăreţ binecuvântat de zei. User-amon, ajută-l!

Bătrânul păşi până în faţa estradei, sprijinindu-se de umărul lui User-amon. Mergea încovoiat, călcând anevoie, copleşit de vârstă şi de boală, dar glasul său nu pierduse nimic din vrajă. Hatşepsut îi dăduse o casă cu grădină pentru a-şi sfârşi zilele în tihnă. Bătrânul îşi puse lăuta pe genunchii costelivi, îşi acordă instrumentul sub privirile nerăbdătoare ale musafirilor şi începu să cânte.

La primele cuvinte, Senmut, iritat, se răsuci spre Hapusenb.

— Dar e cântecul dedicat lui Imhotep! şopti el mânios. De ce l-a ales pentru o zi ca asta?

Hatşepsut îi porunci brutal să tacă, şi el se supuse, intrigat, ascultând melodia tulburătoare care căzu peste întreaga adunare ca tăişul unei securi.

„Unii mor, şi alţii dăinuiesc până ce
vremea lor pe pământ se sfârşeşte.
Zeii se odihnesc în piramidele lor,
ca şi nobilii şi cei mai demni dintre noi.
Locuinţele marilor ziditori au dispărut.
Ce a mai rămas din ele?
Am auzit de multe ori discursurile lui Imhotep şi Hardedef.
Ce a mai rămas din locuinţele lor acum?
Pereţii s-au năruit, locuinţele lor nu mai sunt,
ca şi cum nici n-ar fi fost vreodată.
Nimeni nu s-a întors ca să ne spună
cum se simt, nici de ce au nevoie,
Şi inimile noastre nu-şi vor găsi odihna decât în clipa când ne vom alătura lor.
Bucură-te că poţi uita că într-o bună zi oamenii îţi vor aduce omagiu.
Urmează-ţi dorinţele atât cât vei trăi.
Parfumează-te cu smirnă, îmbracă-te în veşmintele cele mai fine, şi găteşte-te cu minunăţiile zeilor.
Sporeşte-ţi şi mai mult plăcerile.
Urmează-ţi dorinţele şi fă ce-ţi place.
Fă ce vrei pe pământ şi nu-ţi frământa inima
înainte de a veni ziua plângerilor.
Şi chiar şi atunci, Cel ce are Inima Liniştită nu aude plângerile, iar strigătele nu au salvat niciodată pe nimeni
De lumea subpământeană."

Ultimele acorduri plutiră peste adunare; nimeni nu aplaudă, dar Ipuky nici nu se aştepta la aplauze.

— Îţi mulţumesc pentru învăţătură, preaînţeleptule Ipuky, grăi Hatşepsut, spărgând tăcerea. E bine ca un rege să nu uite de preceptele acestea în ziua încoronării sale.

Bătrânul îşi plecă uşor capul, apoi se ridică, cu lăuta sub braţ. User-amon îl ajută să coboare de pe estradă şi se pierdu în mulţime.

Hatşepsut dădu liber tuturor şi părăsi rapid sala, trasă la faţă de oboseală. Câţiva privilegiaţi o urmară, croindu-şi drum printre mormanele de perne, cupe răsturnate şi trupuri ghemuite pe jos, până la coridoarele liniştite ale apartamentelor ei.

21

Epuizată de excesele din ajun, Hatşepsut dormi adânc. Se trezi chiar înainte de ivirea zorilor, se sculă şi aşteptă neliniştită momentul acesta atât de mult-dorit. Nofret îi puse scaunul cu faţa la răsărit şi, în timp ce se aşeza, îl auzi sosind pe marele preot, pe al doilea mare preot şi pe diaconii lor. La porunca ei, Nofret deschise uşa în faţa căreia stăteau, respectuoşi, Hapusenb, Ipuyemre şi micul Tutmes, împreună cu ceilalţi preoţi care duceau vasele cu tămâie. Hatşepsut nu făcu nici un gest, cu privirile aţintite asupra orizontului unde Ra abia începea să se zărească, şi preoţii intonară imnul laudelor: „Salutare ţie, o, puternică încarnare ce te înalţi precum Ra la răsărit! O, Emanaţie a zeului sacru!"

Le primi omagiile cu un soi de orgoliu şi de aviditate geloasă. La urma-urmei, tronul, ţara şi zeul îi reveneau de drept, prin naştere. La încheierea rugăciunilor, Ra se înălţa deja sus pe cer, eliberat din ghearele nopţii. Apoi, uşile se închiseră în urma preoţilor care se îndreptară spre templu, pentru a aştepta acolo venirea faraonului.

Nofret porunci să se pregătească baia. Gărzile îi lăsară să intre unul câte unul pe prinţii şi pe nobilii care aveau îngăduinţa de a asista la abluţiunile faraonului. Hatşepsut lăsă să alunece de pe ea rochia lungă şi se cufundă în apă, apoi, după ce-i salută pe toţi, profită de ocazie pentru a discuta cu

ei despre treburile care aşteptau să fie rezolvate în ziua respectivă, lăsându-se între timp spălată de sclavele sale. După plecarea sfetnicilor, se întinse pe o banchetă de cedru pentru a fi parfumată, masată şi fricţionată. Odată îmbrăcată, purtând cobra şi şoimul, simboluri ale imensei sale puteri, se duse la templu pentru a îndeplini riturile sacre, pentru prima oară de la încoronare.

În sanctuar, asistată de Thot şi de Horus, deschise racla şi-l tămâie pe zeu. Ascultă rugăciunile preoţilor dedicate sănătăţii şi siguranţei faraonului. În timp ce îndeplinea aceste ritualuri, se simţi cuprinsă de o bucurie adâncă. Ştiuse încă din copilărie că o asemenea zi avea să vină.

Ineni se afla deja în Sala de Audienţe, cu depeşele stivuite pe masă în faţa lui. Anen şi ceilalţi scribi aşteptau şi ei, gata să consemneze ordinele de zi. Ineni, cu faţa trasă şi ridurile din jurul nasului şi al gurii mult adâncite, o salută pe Hatşepsut, frânt în două. Membrele îl dureau şi toate încheieturile îl făceau să sufere. Spre deosebire de celelalte zile, nu-i întinse primul dosar.

— Ce s-a întâmplat, prietene? îl întrebă ea.

Ineni se plecă din nou, cu mare anevoie.

— Maiestate, nu ştiu cum să-ţi spun, dar aş vrea să demisionez din funcţiile mele de trezorier.

Hatşepsut îi privi din nou chipul frumos şi istovit şi îi remarcă paloarea.

— Eşti nemulţumit de mine, Ineni? Politica mea îţi displace cumva?

— Nu, răspunse el zâmbind, nici vorbă de aşa ceva. Dar încep să îmbătrânesc şi răspunderile mele sunt din ce în ce mai împovărătoare. O să continuu totuşi să construiesc pentru tine, dar în propriul ritm, dacă accepţi. Ca guvernator al Tebei, am deja atâta treabă, încât viaţa întreagă nu mi-ar

ajunge; pe deasupra, aş vrea să-mi petrec mai mult timp cu ai mei şi să lucrez la mormântul meu.

— E multă vreme de când eşti în slujba noastră, recunoscu ea. Îi erai deja indispensabil tatălui meu şi trebuie să mărturisesc că o să-mi lipseşti enorm, fiindcă ştiinţa ta este considerabilă. Ei bine, oftă ea, aşa să fie. O să pleci cu binecuvântarea mea. O să primeşti totuşi invitaţiile mele la cină?

— Ori de câte ori vei dori!

— Cine te-ar putea înlocui? Ai vreun alt trezorier să-mi recomanzi?

Întrebase fără ocolişuri, dar Ineni avea deja răspunsul pregătit.

— Ţi-l propun pe Tahuti. E cinstit şi conştiincios şi, deşi are rareori sclipiri de geniu, munceşte cu mare asiduitate.

— Atunci, îl accept pe Tahuti. Dua-eneneh, mergi şi caută-l! O să înceapă imediat să lucreze. Ineni, mai rămâi o lună sau două ca să-l pui la curent şi, apoi, te las să pleci. Guvernarea suferă adevărate bulversări... Până atunci, am putea să ne apucăm de treabă. Ce am primit azi?

Ineni luă un sul.

— E o scrisoare de la Inebny, viceregele Nubiei. Îţi transmite că n-o să-ţi poată trimite mai mult aur decât ca de obicei...

Rezolvarea treburilor curente luă sfârşit în jurul amiezei; Hatşepsut prânzi singură în apartamentul ei, după care îşi făcu siesta şi-şi dădu seama pentru întâia dată de izolarea la care o condamna puterea absolută, dar nici nu i-ar fi trecut vreodată prin cap să renunţe la dubla coroană în schimbul unui palat plin de prieteni. Îşi potrivi sub cap perna şi, cu un zâmbet maiestuos pe buze, închise ochii.

Înainte ca primul an al domniei sale să se fi încheiat, modificase în întregime apartamentele faraonice, dărâmând anumiţi pereţi şi practicând noi deschideri. O dată ce lucrările se încheiaseră, se mută în odăile mai spaţioase, mai înalte, mai bogate ca înainte. Nu se atinsese de podele, care erau deja acoperite de aur şi foarte frumoase, dar Tahuti realizase pe pereţi uriaşe reliefuri din argint masiv care se înălţau până la tavanele albastre. Întinsă în patul al cărui căpătâi înfăţişa capul lui Amon şi care avea la picioare labele sale de leu, putea vedea cei trei pereţi reproducându-i chipul faraonic, cu bărbia accentuată de bărbia dreaptă, cu fruntea lată şi senină sub dubla coroană împodobită cu cobra şi şoimul.

Cu toate acestea, nu-l uitase pe Amon. Efigia sa strălucea în toate odăile; în faţa fiecăreia dintre reprezentările sale se aflau mâncare, vin şi flori; tămâia ardea zi şi noapte, răspândind în tot palatul parfumul ei de smirnă.

Arhitecţii, artiştii şi cioplitorii în piatră nu se lăsaseră nici ei pe tânjală. Aleea plănuită între fluviu şi templu era în sfârşit terminată. Hatşepsut pusese ca aceasta să fie străjuită de sfincşi, cu trup de leu aidoma Zeului-Soare, dar chipurile impasibile prin faţa cărora se perindau credincioşii nu erau altele decât ale ei, repetate la nesfârşit, strălucind de frumuseţe, regale şi distante. Bazine şi grădini fură amenajate în jurul templului şi în scurt timp acolo îşi făcură adăpost păsările. Dar, cu prilejul frecventelor sale şederi pe celălalt mal al fluviului, simţea că mai trebuia ceva pentru ca Amon să fie mulţumit cu adevărat de eforturile fiicei sale, pentru ca acest loc să devină cel mai frumos din tot Egiptul. Încă nu binevoise să-i dezvăluie despre ce era vorba, dar ea, una, rămânea convinsă că avea să-i spună mai devreme sau mai târziu.

Începu să întipărească povestea vieţii sale pe zidurile strălucind în soare ale teraselor. Artiştii se puseră pe treabă şi, sub supravegherea necruţătoare a lui Senmut, pictară conceperea ei miraculoasă, naşterea ei regală, încoronarea şi înaltele fapte ale vieţii sale.

Senmut îşi petrecea destule ore şi în sanctuarul tăiat în munte, unde artiştii săi întipăreau pentru eternitate titlurile şi povestea înălţării sale în sferele puterii. Succesul însă nu-l orbea şi puse ca numele să-i fie gravat sub stratul subţire de ghips peste care se întindea vopseaua, astfel încât, dacă vremurile se schimbau şi regele ajungea să-şi piardă puterea, zeii să-şi poată aminti încă de el.

În tot Egiptul şi până departe în deşert, Hatşepsut lăsă mărturii monumentale despre domnia sa. Oriunde îşi puteau întoarce privirea, supuşii ei îi întâlneau portretul regal, simbol al perenităţii faraonului, şi toţi se minunau şi-l lăudau pe Fiul Soarelui.

De la fastuosul palat înmiresmat şi până la ogoare, sate şi oraşe, trecând prin templu, Hatşepsut îşi impunea pretutindeni voinţa. Numindu-l pe Hapusenb mare preot, ea unificase cu abilitate religia şi statul, fiind sigură acum că nu va mai întâlni nici o opoziţie nici de o parte, nici de cealaltă.

La cinci ani după încoronare, Hapusenb renunţă la funcţia de vizir, pentru a se consacra întru totul funcţiilor tebane. Era tot necăsătorit. Multe femei din suita lui Hatşepsut şi l-ar fi dorit de bărbat şi destule se făcuseră de râs încercând să înduioşeze privirea sa mereu neîndurătoare şi zâmbitoare. Hapusenb le trata pe toate cu aceeaşi prietenie rezervată şi politicoasă, dar frumoasa lui locuinţă cu alei late coborând spre fluviu rămânea lipsită de o stăpână. Desigur, avea concubine, şi cel puţin cinci sau şase copii, dar ele îl vedeau destul de rar. Mergea tăcut de la templu la palat şi nu se întorcea acasă decât pentru a se odihni, a citi şi a dormi.

În acelaşi an, tatăl lui User-amon muri şi fiul său deveni vizir al Sudului. Fu rapid copleşit de munca legată de administrarea patrimoniului, dar nu-şi pierdu totuşi insolenţa legendară şi nici gustul pentru sexul frumos. Era deopotrivă groaza şi deliciul palatului, şi Hatşepsut ţinea mult la el.

Într-o dimineaţă îngheţată, Hatşepsut primi vestea surprinzătoare a morţii lui Mutnefert. Uitase cu totul de impunătoarea bătrână, care nu-şi revenise niciodată de pe urma morţii fiului ei şi care trăia retrasă în apartamentele sale. Lacrimile şi văicărelile sale sfârşiseră prin a le obosi pe femeile din suita ei şi strigătele sale de durere lăsaseră locul unei indiferenţe mute faţă de toate, cu excepţia amintirilor despre Tutmes şi a rugăciunii pentru morţi. Cu toate acestea, nu încetase să mănânce exagerat de mult, dar bijuteriile rămăseseră uitate în sipetele lor, pălăvrăgelile şi bârfele nu se mai auzeau în apartamentele ei şi nimeni nu o mai vizita, cu excepţia nepoatei sale Neferura, care venea din când în când să stea lângă ea pe pat şi să o asculte povestind întâmplări din vremea când tatăl ei era prinţ şi mama ei un copil. Mutnefert nu o plăcea pe Aset şi îi reproşase adesea fiului ei că o introdusese la palat. Nu-şi exprimase niciodată dorinţa de a-şi vedea nepotul, dar o iubea cu tandreţe pe Neferura şi acum, la sfârşitul zilelor ei, prezenţa acesteia o reconforta.

Neferura nu plânse aproape deloc când mama ei îi aduse vestea morţii lui Mutnefert, ci se mulţumi doar să dea din cap.

— Bunica murise pe dinăuntru cu mult înainte de a muri pe dinafară... din cauza tatălui meu, îi atrase ea cu răceală atenţia lui Hatşepsut. Acum, trebuie să fie fericită, liniştită de prezenţa lui. N-o s-o plâng, fiindcă asta nu i-ar fi plăcut.

Mutnefert fu, aşadar, îngropată în mormântul splendid pe care i-l înălţase Tutmes I şi Hatşepsut asistă la funeraliile ei, încă uimită de faptul că putuse trăi atât de multă vreme sub acelaşi acoperiş cu ea, uitând cu totul de prezenţa ei.

În timpul celui de-al şaselea an al domniei sale, nişte hoţi fură prinşi în timp ce încercau să pătrundă în mormântul tatălui ei. Lividă de furie, ea prezidă personal interogatoriul lor desfăşurat la palatul de justiţie. Bănuielile i se îndreptară spre Benya, singurul supravieţuitor al lucrărilor desfăşurate în valea unde se odihneau mama, tatăl şi fratele ei. Trimise, aşadar, după el, ca şi după Senmut, dar le vorbi fără ca alţii să mai fie de faţă, în apartamentele ei.

— Şase oameni îşi aşteaptă moartea chiar în clipa asta, îi înştiinţă ea fără să mai piardă timpul. Au jurat că sunt singurii care l-au profanat pe zeu, tatăl meu, dar cum aş putea să fiu absolut sigură?

Hatşepsut îl privi apăsat pe Benya, palid şi încordat între cele două gărzi, dar el îi susţinu calm privirea. Acum era un bărbat frumos şi un meşter constructor talentat, şi ea era prima care-i recunoştea numeroasele merite. Regina se întoarse spre Senmut.

— Sunt mulţi ani de când tatăl meu l-a cruţat pe prietenul tău de o moarte sigură. Care e starea averilor lui de atunci încoace?

Senmut îi răspunse mânios, conştient de frica şi tulburarea pe care le resimţea regina, dar rănit de lipsa ei de încredere.

— Maiestate, de atunci încoace, Benya nu a suflat niciodată o vorbă despre tot episodul acela. În caz contrar, mormântul zeului Tutmes ar fi fost profanat de mult. Cât despre averile sale, aţi face mai bine să-l întrebaţi direct pe el.

— Pe tine te întreb. Îi răspunzi cu obrăznicie regelui tău? i-o întoarse ea. Benya e singurul care ar fi putut să-i informeze pe profanatorii ăştia. Ce altceva pot crede?

Departe de a-şi fi pierdut uzul facultăţilor sale intelectuale, Benya îi răspunse cu sânge rece:

— Şi ce să mai spunem de toţi cei care l-au însoţit pe zeu la mormânt? De femei, de preoţi şi de toţi ceilalţi? Chiar crezi că aş putea să mă înjosesc până la a-l jefui pe zeul care mi-a cruţat viaţa?

— Bine! făcu ea cu un gest de nerăbdare. Nu te credeam cu adevărat vinovat, Benya, şi-mi pare rău că te-am arestat. Daţi-i drumul!

Gărzile îl eliberară şi ieşiră. Benya îşi frecă încheieturile.

— Maiestate, te sfătuiesc să muţi într-un loc mai sigur trupul tatălui tău, împreună cu toate bunurile sale, propuse Senmut.

— Îmi iau angajamentul să-i găsesc un loc convenabil, adăugă Benya, cu chipul luminat de un zâmbet larg. Mă ocup eu de asta.

Regina rămase preţ de o clipă cu gura căscată în faţa unei asemenea cutezanţe, dar în cele din urmă izbucniră cu toţii în râs.

— Oricum, continuă ea serioasă, problema e importantă. Dacă tot îţi iubeşti aşa de mult munca, Benya, îţi dau voie să te ocupi tu de asta. Ar trebui să te gândeşti la falezele din spatele templului meu. Totdeauna e destulă lume care vine şi pleacă pe acolo, chiar şi noaptea, şi m-aş mira foarte ca cineva să îndrăznească să se aventureze aşa de aproape de preoţii mei.

— E o idee excelentă, Maiestate, aprobă Benya.

— Şi dacă tot eşti aşa de grăbit astăzi să-mi dovedeşti zelul tău, continuă ea cu o umbră de maliţie, mai am ceva

să-ţi cer. Nu mai vreau mormântul pe care l-a construit Hapusenb pentru mine. Sapă un tunel pornind de la altarul meu, Benya, cât mai adânc cu putinţă în stâncă. În felul ăsta o să mă odihnesc mai aproape de cei care-mi sunt dragi. O să înalţ o statuie a tatălui meu pe altar, alături de a mea şi de a lui Amon. În acest fel, credincioşii vor putea să se roage la noi toţi, fiindcă nu există cu siguranţă un zeu mai puternic ca Amon, nici un faraon mai mare ca Tutmes, şi nici o încarnare mai frumoasă ca mine însămi.

Copiii regali creşteau, vlăstare tinere şi viguroase. Tutmes deveni preot şi slujea zilnic la templu, dar toţi cei care-l cunoşteau se îndoiau că va rămâne acolo mult timp. Era îndesat şi voinic, şi începea să-şi petreacă după-amiezele privind cum se antrenează trupele pe câmpul de manevre, nerăbdător să li se alăture.

Mama lui îşi aştepta cu înţelepciune momentul prielnic. Pe măsură ce trecuseră anii, încetase să-şi mai evidenţieze prea pe faţă fiul, dar şoaptele ei perfide, aluziile şi insinuările cum că Tutmes va ajunge un faraon la fel de mare ca bunicul său îşi croiau drum în anturajul tânărului prinţ. În ciuda indiferenţei generale, sămânţa sădită dădea un rod care se cocea încetul cu încetul.

Hatşepsut spulbera cu un hohot de râs zvonurile otrăvite răspândite de Aset. Se simţea atât de sigură în rolul ei de faraon, încât se credea în sfârşit la adăpost de orice pericol, ţinând bine în mână hăţurile guvernării politice şi religioase, făcându-se ascultată cu glasul şi cu biciul. Dar Senmut, pe care funcţia sa de majordom îl făcea să cunoască cele mai mici unghere ale palatului, se simţea îngrijorat, iar Nehesi era deosebit de precaut.

— Maiestate, o sfătui el într-o zi pe când se duceau împreună pe malul lacului pentru a prânzi după încheierea audienţelor, a venit vremea să-l ţinem sub observaţie pe tânărul Tutmes.

— Să-l ţinem sub observaţie? replică ea mirată. Şi de ce, mă rog? Îl am mereu sub ochi: la templu, la masă, în timpul plimbărilor cu carul. Ce vrei mai mult?

Râdea, şi soarele se reflecta pe coiful ei bătut cu aur de fiecare dată când îşi întorcea capul.

— Creşte, răspunse el brutal. Începe să se sature de nesfârşitele psalmodieri ale camarazilor săi diaconi şi de întunericul sanctuarului. Devine nerăbdător şi îi observă pe soldaţi când se antrenează.

— Aş! N-are decât doisprezece ani. Ai stat prea mult degeaba, Nehesi. Trebuie să mai pornesc un război ca să-ţi dau din nou prilejul de a te bate?

— Ştiu ce văd, adăugă el încăpăţânat. Pot să-ţi împărtăşesc părerea mea, Maiestate?

Regina se opri brusc în mijlocul aleii şi se întoarse spre el, exasperată.

— Da, dacă nu te poţi stăpâni, şi văd că aşa stă treaba.

— La palat e pe cale de a se maturiza o nouă generaţie de tineri: Tutmes şi prietenii lui, Yamu-nedjeh, Menkheperrasonb, Min-mose, May, Nakht şi alţii. Au impetuozitatea şi nerăbdarea tipice vârstei şi nu au nimic de făcut decât să se agite în clasă sau să alerge prin grădini. Bagă-l pe Tutmes în armată, Prea-Nobilă, împreună cu câţiva dintre camarazii lui. Pune-l să înceapă ca simplu recrut şi să trudească zdravăn. Nu-l lăsa în nici un caz lipsit de ocupaţie.

Regina scrută chipul negru şi fu surprinsă de cât de expresiv era. Până atunci îl crezuse impenetrabil la orice sentiment din pricina indiferenţei supreme pe care o manifesta, dar, de data aceasta, ochii lui păreau să o implore.

— Aşa ai face în locul meu? întrebă ea.

— Nu, răspunse el, ocolindu-i privirea.

— Atunci, de ce-mi dai un sfat pe care tu nu l-ai urma? Ce ai face cu focosul meu fiu vitreg şi nepot?

Nehesi tresări brusc.

— Nu mă întreba, Maiestate.

— Dar trebuie să ştiu! Spune-mi, Nehesi! Nu eşti garda mea de corp şi paznicul uşii mele?

— Aminteşte-ţi bine că tu m-ai întrebat, Maiestate, spuse el disperat. Dacă aş fi în locul tău, aş lua măsurile necesare pentru ca prinţul Egiptului să nu mă mai deranjeze niciodată şi i-aş expulza mama din Egipt.

Chipul lui Hatşepsut căpătă treptat o expresie de concentrare intensă şi ochii ei îl scrutară insistent.

— Aşadar, asta ai face? întrebă ea încet. Şi nu crezi, generale, că o asemenea idee mi-ar fi putut trece prin minte, văzându-l cum creşte şi seamănă din ce în ce mai mult cu bunicul lui, mare şi trufaş, şi iscusit încă de pe acum, de la cei doisprezece ani ai săi? Dar spune-mi, ce-ar fi zis zeii despre o asemenea intervenţie?

— Ar fi zis că fiica lui întruchipează orice lege şi orice adevăr, fiindcă ea este emanaţia lui.

— Nu, cu siguranţă că nu, răspunse ea, dând din cap. Iată ce-ar fi spus: „Unde-i fiul meu Tutmes, sânge din sângele meu? Nu-l văd nicăieri, nici la lucru, nici la joacă." Şi ar fi pedeapsit pe cineva.

— Maiestate, replică Nehesi proptindu-se bine pe picioare şi privind-o în ochi, te înşeli.

— Nehesi, răspunse ea sfidându-l din priviri, eu nu mă înşel niciodată, niciodată, absolut niciodată.

Îşi încheiară plimbarea în tăcere şi, înainte de sfârşitul săptămânii, Tutmes împreună cu Nakht, Menkheperrasonb

şi Yamu-nedjeh fură înrolaţi în divizia lui Seth şi începură să practice exerciţiile militare cu înflăcărare, ca soldaţi înnăscuţi.

Neferura creştea şi ea. La doisprezece ani, era oglindirea palidă şi fragilă a puternicei şi strălucitoarei sale mame; era o elevă mai curând bună şi un copil grav care străbătea palatul desculţă, ţinând în braţe pisici, căţeluşi sau flori. Mintea ei încă de copil, inocenţa asociată cu o oarecare răceală semeaţă o făceau să fie greu de înţeles. Toată afecţiunea ei profundă şi bine ascunsă, toate elanurile iubirii sale erau hărăzite înainte de toate mamei ei şi apoi dădacei sale. I se întâmpla însă din ce în ce mai des să se ducă pe câmpul de manevre unde, la adăpostul unei umbrele de soare, se uita la tânărul Tutmes trăgând cu arcul, cu muşchii încordaţi sub pielea-i mată, şi râzând cu prietenii lui.

Neferura nu mai avea acum nimic în comun cu sora ei mai mică. La şase ani, Meryet-Hatşepset era un copil zgomotos şi capricios. Într-o bună zi, apăru în apartamentele mamei sale şi, roşie de mânie şi gelozie, o acuză că o iubeşte mai mult pe Neferura. Hatşepsut nu negă deloc faptul, dar o pedepsi foarte sever şi fetiţa se duse la culcare, cu fundul arzându-i de lovituri şi cu capul doldora de planuri întunecate de răzbunare.

22

Hatşepsut ajunse în culmea gloriosului ei destin, strălucind de sănătate, forţă şi frumuseţe. Puterea şi misterul pe care le avea direct de la Amon făceau ca toţi oamenii să i se supună, ca şi cum ar fi fost o zeiţă nemuritoare. O dată cu trecerea anilor, era privită cu un respect din ce în ce mai superstiţios şi mulţimea pelerinilor care veneau să se reculeagă în faţa capelei sale nu înceta să crească.

În adâncul ei însă nu reuşea să-şi afle odihna. Întinsă pe pat în timpul nopţilor calde de vară, nu înceta să se gândească la Senmut, dar poziţia ei de faraon, condamnat la singurătate, o făcea să ezite. Totuşi, nopţile agitate şi visele înfierbântate o preveniră că era timpul să-şi dovedească o dată pentru totdeauna şi în chip ireversibil încrederea în cel pe care-l iubea mai mult decât pe oricine.

Într-o seară caldă, se hotărî să se parfumeze cu uleiurile cele mai alese, îmbrăcă o rochie lungă şi transparentă şi-l chemă pe Senmut. În noaptea aceea, îşi lăsă deoparte coiful de faraon, deşi, dat fiind că-şi lăsase părul să crească la loc, era obligată să-şi acopere capul în orice împrejurare. Îşi încinse fruntea cu o panglică simplă, albă şi argintie şi puse să se aducă fructe şi vin, ca şi cele mai nepreţuite lămpi de alabastru pe care le avea. Le dădu drumul lui Nofret şi sclavelor ei, pentru ca el să o găsească singură şi nefardată, ca la prima lor întâlnire, şi-l aşteptă ascultând cum începe să bată briza din nord.

În sfârşit, garda îl anunţă. Senmut păşi spre ea şi făcu o plecăciune adâncă, în timp ce i se risipea surprinderea resimţită la intrare. Nu purta decât un simplu şorţ alb, avea capul descoperit şi era desculţ, deoarece se pregătea să meargă să se scalde în fluviu împreună cu Ta-kha'et. Chipul netulburat nu lăsa să se întrevadă nimic din gândurile tumultuoase care-l agitau, dar o privire rapidă şi perspicace îi dezvăluise o femeie nouă, cu părul minunat de strălucitor şi cu o privire deopotrivă languroasă şi provocatoare... De câte ori nu fusese ispitit să o atingă, atunci când ea se afla aproape de el în timp ce lucrau şi-l ameţea cu parfumul ei cald! De fiecare dată însă, urmând sfaturile lui Hapusenb, îşi reprimase dorinţele blestemate.

Hatşepsut îi observă surprinderea şi îi zâmbi, întinzându-i mâna.

— A trecut multă vreme de când n-am mai avut prilejul să fim singuri, să vorbim şi de altceva decât de treburile statului, remarcă ea, în timp ce el îi săruta podul palmei. Stai jos, Senmut. Ce mai face Ta-kha'et?

Senmut se lăsă condus la masa joasă şi se aşeză cu eleganţă pe perne, căutând-o simultan din ochi pe sclava care ar fi trebuit să-i servească, în timp ce ea lua loc alături de el.

— Ta-kha'et e bine, răspunse el. Ducem o viaţă liniştită şi plăcută când Maiestatea Ta nu are nevoie de mine. Cred că absenţele mele nu-i prea convin, fiindcă îi place mai mult ca orice să se distreze.

Hatşepsut îi turnă de băut şi-i oferi smochine cu miere şi pepene cu vin dulce.

— Chiar aşa? Ar trebui să-i aduci muzicanţi şi să-i oferi multe alte distracţii.

— Asta am şi făcut, dar Ta-kha'et e destul de capricioasă şi susţine că nici un muzicant nu reuşeşte să o distreze la fel de bine ca mine!

Îşi zâmbiră şi stânjeneala dată de discuţia aceasta ciudată începu să se risipească.

— Are perfectă dreptate! exclamă Hatşepsut, ridicându-şi cupa. Te-am sfătuit deja să te căsătoreşti cu ea şi să o faci prinţesă. E dorinţa ei cea mai fierbinte.

— Îmi dau seama foarte bine, răspunse el.

— Şi atunci de ce n-o faci? O s-o înzestrez cum se cuvine. Ştiu ce săraci sunteţi voi, prinţii!

— Cred, spuse el vesel, că am mai avut o discuţie pe tema asta. Regele are o memorie atât de slabă încât nu-şi mai aminteşte?

— Se prea poate, răspunse ea cu simplitate, dar anii au trecut, mare prinţ, şi sentimentele oamenilor se schimbă.

— Poate ale altora, dar nu şi ale mele.

— Te-ar supăra să-mi explici din nou de ce Ta-kha'et continuă să nu fie decât o simplă sclavă?

Senmut puse la loc cupa aurită şi stătu o clipă să o contemple. O tăcere compactă plutea în odaie. Hatşepsut suspină domol şi se aşeză mai confortabil. În cele din urmă, Senmut îi răspunse:

— Nu mă supără deloc. Acum însă, Maiestate, eşti rege, şi cred că tu trebuie să abordezi subiectul, fiindcă, deşi nu mă tem câtuşi de puţin să-ţi par ridicol acum, mă tem ca vorbele mele să nu nimerească în nişte urechi pe care trecerea anilor le-a făcut să fie surde.

— Ah, Senmut, răspunse ea încet, de ce să tergiversăm ca şi cum ne-am teme de ceva? Nu ştii că toată viaţa mi-am hărăzit dragostea unui singur bărbat şi că o să-l iubesc până la moarte?

Hatşepsut îi luă brusc mâinile şi-şi îngropă faţa în ele, sărutându-i-le cu aviditate.

— Acum e rândul meu să ascult, spuse el, aplecându-se spre ea. Spune-mi, Hatşepsut, spune-mi o dată!

Ea gemu, dând drumul mâinilor lui Senmut, care-i căzură pe genunchi.

— Te iubesc, Senmut, te iubesc! Te doresc de atâta vreme! Te vreau din tot trupul şi din tot sufletul! Mă las cu umilinţă în voia ta, a dragostei tale, a mâniei tale sau a indiferenţei tale temute! Ia-mă!

Degetele ei tremurătoare îi mângâiau ochii, obrajii şi izbucni în lacrimi.

Senmut o trase spre el şi o strânse în braţe cu violenţă, murmurându-i la ureche cuvintele de dragoste pe care le ţinea de atâta vreme în el.

— Hatşepsut! Iubita mea, sora mea...

Îi luă chipul în palme, în timp ce ea se agăţa de el din toate puterile. Buzele li se împreunară într-un sărut dureros, scăldat în lacrimi.

— Eşti sigură? o întrebă el cu blândeţe. Un faraon nu poate lua o asemenea hotărâre fără să se gândească bine.

— E foarte multă vreme de când am luat-o, răspunse ea sărutându-i pleoapele, gâtul, bărbia. Să ne iubim cât mai este timp, dragul meu, fiindcă e groaznic să îmbătrâneşti şi să simţi cum dragostea ţi se iroseşte...

Mâinile blânde ale lui Senmut îndepliniră gesturile la care ea visase atât de des. Îngenuncheat la picioarele ei, Hatşepsut le simţi mângâindu-i formele desăvârşite ale trupului ei tânăr. O strânse la piept şi bucuria lor explodă într-un hohot strălucitor de râs. Se ridicară înlănţuiţi şi se sărutară din nou cu pasiune, nevrând să piardă nici o fărâmă din plăcerea pe care şi-o puteau da reciproc.

Relaţiile lui Senmut cu Ta-kha'et erau impregnate de o atracţie fizică asociată cu o afecţiune tandră. Dar această pasiune arzătoare, această dorinţă violentă de a nu fi decât una cu femeia venerată şi adorată zi de zi şi an de an depăşea de departe tot ce ar fi putut el visa în taină. O întinse pe perne, mângâindu-i trupul suplu şi catifelat, pradă unei fericiri pe cât de dureroase, pe atât de binefăcătoare. Uitând de divinitatea şi regalitatea ei, nu mai vedea în ea decât femeia, adevărata lui femeie, tovarăşa vieţii sale, cea care-l dorea şi nu avea să-l satisfacă decât pe el până la capătul vremurilor. O luă domol şi tandru, fără a-şi desprinde privirile de pe frumosul chip răvăşit de plăcere. Apoi rămaseră întinşi unul lângă celălalt, zâmbitori; o adiere călduţă luneca peste trupurile lor asudate şi, fără a se lăsa din braţe, se gândeau la zilele şi la nopţile ce aveau să vină.

— Cum am putut aştepta atâta amar de vreme? îl întrebă.

— Nu sosise încă momentul, Maiestate, răspunse râzând Senmut.

— Te implor, Senmut, dragostea mea, nu-mi mai spune Maiestate între patru ochi! Spune-mi Hatşepsut, fiindcă în braţele tale nu mai sunt Prima dintre mai-marii regatului, ci doar prima dintre femeile nobile.

— Pentru mine, eşti singura femeie şi aşa ai fost mereu.

— Şi Ta-kha'et?

Senmut îşi aplecă fruntea, dar nu reuşi să desluşească expresia de pe chipul ei, ascuns de părul despletit.

— Ta-kha'et e la fel de dulce şi de palidă ca luna în nopţile de vară; de ea mă apropii fără teamă, răspunse el. Dar tu, tu eşti soarele dogoritor de la amiază. Cum m-aş mai putea gândi la Ta-kha'et după ce am fost ars atât de cumplit?

— Doar n-o s-o alungi? întrebă Hatşepsut, care, în fericirea ei, o dorea deopotrivă şi pe cea a tinerei sclave.

— Nu, ar fi o cruzime. Dar n-o s-o iau de soţie; ceea ce pentru ea va fi tot o cruzime.

Cuprinsă de o toropeală dulce, Hatşepsut începea să adoarmă.

— Atunci n-o să te însori niciodată cu nimeni, murmură ea. Cu o sclavă te pot împărţi, dar blestemată fie cea căreia i-ai spune soţia mea!

— Tu eşti soţia mea, dragostea mea! exclamă Senmut strângând-o şi mai tare în braţe. Doar moartea mi te-ar putea răpi.

În zori, Hapusenb şi ceilalţi preoţi veniră ca de obicei să cânte imnul închinat zeului în faţa uşii de argint. Cuplul adormit nu-i auzi însă.

În scurt timp, cu vorbe acoperite, se răspândi zvonul că puternicul prinţ devenise amantul faraonului. Ta-kha'et

acceptă noua situaţie fără să crâcnească, dar absenţele frecvente ale lui Senmut o contrariau. Îl iubea în felul ei şi îi făcea mare plăcere să stea cu el. Acesta continuă să se poarte afectuos cu ea, să stea de vorbă ca până atunci, dar nu o mai pofti să împartă patul cu el. Dacă măcar i-ar fi putut dărui un copil, s-ar fi simţit cu siguranţă mai liniştită; era însă sterilă. Senmut încercă să-i explice că acest lucru nu avea nici o importanţă în ochii lui şi că avea pentru ea aceeaşi stimă şi prietenie, dar ea nu putea înţelege că un bărbat ar putea trăi fără să aibă urmaşi.

De fiecare dată când responsabilităţile copleşitoare ale puterii îi făceau să fie împreună, Senmut şi Hatşepsut nu se abăteau de la tonul oficial impus de relaţiile lor de muncă. Conversaţiile lor nu aveau ca subiect decât treburile statului şi politica. Nimeni nu putea remarca vreo schimbare în comportamentul lor. Exista totuşi o diferenţă imperceptibilă şi nimeni nu o putea observa mai bine decât Hapusenb. Cu mult înainte ca zvonul să fi început să se răspândească, el percepuse instinctiv o modificare în raporturile dintre rege şi marele majordom. Se aşteptase la aşa ceva, dar acest lucru nu-l împiedică să-l trateze pe Senmut cu o răceală nouă, care nu avea cum să-i scape acestuia din urmă.

Descumpănit, Senmut îi împărtăşi într-o seară lui Hatşepsut schimbarea prietenului său.

— Hapusenb are o taină, spuse ea după o tăcere îndelungată, ceva ce s-a întâmplat între mine şi el. Cu toată dragostea pe care ţi-o port, Senmut, nu-l voi trăda.

— Dar taina asta nu a fost niciodată până acum un obstacol între noi... Cum pot să mai lucrez cu el de-acum înainte? M-a luat sub protecţia lui pe când nu eram decât un simplu ucenic de-al lui Ineni şi a avut încredere în mine

înainte chiar de a-mi cunoaşte devotamentul faţă de tine. De ce s-a schimbat aşa brusc?

— Hapusenb e foarte fin şi ştie să judece infailibil caracterul oamenilor. Nu uita însă, Senmut, că am crescut împreună, am împărţit totul şi că l-am cunoscut cu mult înainte de a te cunoaşte pe tine. Nu pot să-ţi spun mai mult.

Adevărul începu să mijească în mintea lui Senmut.

— Nu ştiam! exclamă el. Nu mi-a trecut prin cap! De ce nu mi-a spus niciodată?

— E un bărbat orgolios. Nu-ţi fă griji, totul va continua ca şi până acum. E un om bun şi drept şi nu are nici cea mai mică dorinţă să-şi facă un duşman din tine, dar e foarte nefericit. Ţin mult şi la el, Senmut, ca la cel mai vechi prieten şi cel mai bun dintre toţi, şi, când suferă el, sufăr şi eu.

Ca şi Hapusenb, în noaptea aceea, pierduţi în gânduri, rămaseră întinşi în întuneric, tăcuţi, cu ochii larg deschişi.

Jubileul ei se apropia şi Hatşepsut se întreba cum să sărbătorească în cel mai potrivit fel acest eveniment unic în cursul unei domnii. Îşi aminti de jubileul tatălui ei şi de petrecerile extraordinare care avuseseră loc în oraş şi la palat. Ţinând seama pe de o parte de tânărul Tutmes, care începea să crească, şi pe de alta de numeroasele sale succese, se hotărî să apropie data, în intenţia de a-i face pe toţi să simtă mai bine ameliorările aduse de guvernarea ei şi în scopul de a-şi consolida coroana. Nu că ar fi avut nevoie să fie sprijinită, dar numele micului Tutmes era prea des pomenit pentru ca ea să nu dea atenţie acestui fapt. Toată lumea vorbea despre iscusinţa lui de a trage cu arcul, de succesele sale la aruncatul suliţei şi de îndemânarea cu care conducea carul. Se întrebă dacă Nehesi nu avea la urma-urmei dreptate. Îşi închipui cum ar fi palatul fără Tutmes: n-ar mai

exista nici o opoziţie de care să se teamă şi nimic nu ar mai împiedica-o pe Neferura să fie moştenitoarea sa. Dar, după ce primul moment de uşurare pe care i-l adusese acest proiect întunecat trecu, se văzu apărând în faţa lui Amon amuţită şi vinovată, şi renunţă definitiv la orice idee de a-şi otrăvi fiul vitreg. Otrava era arma grosolană a celor slabi, ceea ce ea nu era nici pe departe deocamdată. Avea să-l neutralizeze pe Tutmes în felul ei.

Trecând trupele în revistă, îl observă cu atenţie pe tânărul impetuos care-şi biciuia caii ce galopau într-un ritm infernal. Devenind din ce în ce mai arogant, el se împăuna la cei paisprezece ani ai săi cu gaşca sa de prieteni cărora le cerea supunere desăvârşită. Toate acestea o îngrijorau nespus. Discretele, dar înflăcăratele ocheade ale Neferurei o hotărâră să discute cât mai repede cu putinţă cu miniştrii ei posibilitatea unei eventuale logodne pentru a înăbuşi astfel în Tutmes orice proiect de rebeliune. Logodna ar fi fost cea mai bună cale de a făgădui mult fără a da nimic. Şi, când avea să se înţeleagă că tronul îi revenea Neferurei, va fi prea târziu. Neferura îi va moşteni puterea; cât despre Tutmes, el avea să fie întru totul neutralizat şi redus la neputinţă.

Ziua jubileului se apropia însă cu paşi mari, fără ca ea să fi ajuns să se hotărască modul cum avea să-l sărbătorească. Ideea îi veni în timp ce-şi făcea rugăciunea, cu faţa la grădină. Imediat ce se întoarse în apartamentele sale, trimise după Senmut.

— Trebuie să pleci de îndată la Assuan, îi spuse ea de cum sosi. Ia-l pe Benya şi pe toţi cei de care ai putea avea nevoie. O să tăiaţi două obeliscuri şi o să le aduceţi aici pentru sărbătoarea mea.

— Dar, Maiestate, protestă el, nu-mi dai decât şapte luni! N-o să fie niciodată gata!

— O să fie, şi tu vei avea grijă de asta. Pleacă repede, cât de repede poţi. Pe deasupra, o să le ceri lucrătorilor să demoleze acoperişul din cedru al casei lui Amon, despre care mi-ai spus chiar tu că ameninţă să se prăbuşească. O să instalez acolo cele două obeliscuri şi, dacă se poate salva o parte din acoperiş, o să-l reconstruiesc de jur-împrejur.

— Îmi dai o sarcină monumentală, remarcă el calm. Dacă e cineva pe lume în stare să o ducă la bun sfârşit, atunci cu siguranţă că eu sunt acela, dar de data asta nu pot să-ţi promit nimic.

— O să izbuteşti, spuse ea. Am suspendat lucrul pe toate celelalte şantiere să poţi dispune de atâţia oameni de câţi ai nevoie. Hapusenb se va ocupa de acoperiş în timp ce vei lipsi, dacă eşti de acord. Senmut, ţi-am cerut deja foarte mult până acum, dar astăzi te întreb din nou: o să încerci imposibilul pentru mine?

— Pentru tine, da, aşa cum am făcut-o întotdeauna, Maiestate, răspunse el, plecându-se în faţa tinerei femei zâmbitoare.

— Perfect. Nu mai am nimic de adăugat.

Senmut plecă aproape în fugă – i se părea că timpul se năpustea deja pe urmele lui ca un câine rău –, convins totuşi că poate încheia exact la termen lucrările, dacă totul se desfăşura normal. Adresă o rugăciune rapidă tuturor zeilor, trimiţând totodată după Benya şi rugând-o pe Ta-kha'et să-i pregătească bagajul. Anotimpul era deosebit de prost ales pentru a lucra în carierele de la Assuan, pe care dogoarea le transforma într-un furnal. Se întrebă câţi muncitori aveau să piară sub biciul lui Benya până ce blocurile de piatră să fie urcate pe plute. Pe lângă dificultăţile în sine ale lucrării, faraonul ceruse ca obeliscurile sale să fie cele mai înalte din câte fuseseră vreodată ridicate. Apele fluviului aveau să

crească în curând şi, dacă Amon voia să vadă ofrandele fiicei sale, va trebui să facă în aşa fel încât acestea să crească la timp pentru a suporta enormele plute. Nu se punea problema să irosească un timp preţios construind barăci pentru lucrători, aşadar, porunci scribilor să adune toate corturile disponibile. Apoi puse să se facă lista utilajelor necesare, a materialelor şi a aprovizionării cu alimente, după care se duse în port, în litieră, întrebându-se totodată unde să găsească îndeajuns de mult lemn pentru a construi o plută capabilă să transporte pietrele acestea enorme.

Până la sfârşitul săptămânii, Benya, Senmut şi câteva sute de muncitori plecară la Assuan. Flotila se desprinse de mal, unde ardea tămâie, pornind spre mijlocul fluviului şi în susul lui.

Debarcară după două zile. Deşi se făcuse deja foarte târziu după-amiază, Senmut nu îngădui nimănui să se odihnească. Îi trimise pe oameni să-şi instaleze corturile unde puteau găsi puţină umbră şi-i avertiză că porţile oraşului le vor fi închise. În timp ce materialul era descărcat, se apucă să studieze cariera împreună cu Benya.

— Pe Amon! răbufni Benya. O să crăpăm toţi în cuptorul ăsta! Bine, o să-i chemăm pe ucenici şi o să începem să căutăm blocul care ne trebuie. Două obeliscuri, altfel spus doi căluţi! Blestemată fie ziua când te-am întâlnit, o, conducător temut de oameni!

— Alege-l cu atenţie, dar nu zăbovi prea mult, îl sfătui Senmut. Avem foarte puţin timp la dispoziţie. Muncitorii vor lucra pe echipe şi la căderea nopţii o să pun să fie aprinse lămpi.

— Ştiu ce am de făcut, mormăi Benya. Slavă zeilor, mormântul meu e gata.

„Al meu nu, şi nu sunt deloc gata să mă întind în el", îşi zise Senmut, năpustindu-se spre vase pentru a grăbi descărcarea materialului.

Benya sondă încreţiturile stâncii şi alese vinele cu perspicacitatea şi dexteritatea unui mare geolog. Ajutoarele sale delimitară cele două forme lungi şi subţiri. Senmut puse să se aducă pe loc baroasele de spart piatra, şi muncitorii se apucară să izbească în stâncă, ridicând nori albi de praf, care-i făceau să tuşească. Când îi veni rândul, Senmut se înverşună asupra pietrei cu toate puterile, amestecându-şi sudoarea cu a felahilor. Zi de zi, Benya supraveghea fără răgaz şirul de spinări lucioase şi încordate de efort, strigând şi înjurând, dar fără să-şi folosească niciodată biciul care-i atârna la încheietură ca un şarpe.

După o lună, obeliscurile începură să capete formă, fără a fi totuşi complet degajate din învelişul lor de granit. Senmut porunci atunci o zi şi o noapte de odihnă şi trimise la Teba crainici care să transmită că lucrările lor progresau. În acea zi, contemplă neîncetat formele alungite şi încremenite, căutând cel mai mic semn de fisură sau de fărâmiţare.

Apoi, istoviţi şi cu trupurile chinuite de dureri, toţi se apucară din nou de lucru. Încetul cu încetul, fluviul începu să se umfle. Umezeala aduse cu ea o mulţime de insecte şi Senmut puse şase oameni să alunge muştele şi ţânţarii din jurul tovarăşilor de muncă.

După trei luni, baroasele fură înlocuite de dălţi. Ritmul scăzu întrucâtva, şi munca deveni acum mai delicată. Benya încetă să se mai plimbe printre oameni şi-l rugă pe Senmut să renunţe la munca de noapte, temându-se ca, din pricina luminii insuficiente, piatra să nu se spargă pe neaşteptate. Senmut rămase însă neînduplecat. Dacă încetau să mai lucreze noaptea, nu ar fi terminat niciodată la timp. Benya cedă, şi munca fu reluată.

Primul obelisc fu în sfârşit pe punctul de a fi desprins. Cu un junghi de emoţie în stomac, Senmut dădu ordinul ca frânghiile să fie petrecute în jurul bazei late şi a vârfului. Benya verifică personal nodurile şi tensiunea. După ce mai aruncă o privire buturugilor înşirate până la fluviu, pe care urma să fie rostogolit enorma piatră, ridică braţul, cu ochii pironiţi pe granitul care începea să se mişte încet.

— Prindeţi-l! strigă el. Acum trageţi vârful, încă..., nu aşa repede, o să alunece! Trageţi toţi deodată!

Senmut privea totul din vârful unei stânci, în timp ce colosul de piatră luneca peste buturugi.

Deodată, răsună un strigăt de furie. Senmut se repezi spre Benya, care urla şi înjura frângându-şi mâinile; muncitorii epuizaţi dădură drumul corzilor şi atunci văzu la baza obeliscului o fisură imensă şi o bucată de granit desprinzându-se şi căzând la picioarele sale, în nisip. Se aplecă şi o culese, sfârşit.

— Doamne! Sfinte Doamne! murmura Benya, tremurând de necaz. E vina mea.

Senmut, mai hotărât ca oricând să-şi continue lucrarea, îl luă de umeri.

— Nu e chiar aşa. Am muncit prea mult cu o lumină insuficientă noaptea. Probabil că cineva a dat o lovitură greşită cu ciocanul în întuneric. (Azvârli cât colo bucata de granit.) O luăm de la capăt! strigă el. Şi acum, Benya, încetează imediat să mai blestemi şi du-te la carieră. Încearcă acolo. Găseşte altă venă şi o să ne punem iarăşi baroasele în acţiune. La treabă! Regele a comandat două obeliscuri pentru jubileul lui şi le va avea, fie şi cu preţul vieţilor noastre!

Oamenii epuizaţi îl urmară, deoarece îi erau recunoscători că munceşte cot la cot cu ei.

Îşi încheiară lucrarea cu patru zile înainte de termenul prevăzut. O dată ce giganticele fusuri de piatră fură legate zdravăn de plută, Senmut dădu de băut întregii echipe şi toţi îşi dădură frâu liber bucuriei. Cu toate acestea, câţiva muncitori plătiseră cu viaţa această lucrare periculoasă. Trei muriseră din pricina căldurii, iar alţi şase fuseseră striviţi în timp ce degajau obeliscul.

Avură nevoie de treizeci şi două de plute pentru a remorca monoliţii până la Teba, în ciuda ajutorului considerabil dat de creşterea apelor Nilului. Senmut privi, din înaltul cabinei sale, convoiul greoi punându-se în mişcare.

Încordaţi de nelinişte şi epuizare, coborâră de-a lungul fluviului, fără a se opri măcar să înnopteze. Cu mult înainte de a ajunge la capătul drumului, li se alătură o mulţime de ambarcaţiuni dintre cele mai diverse, de la bărcile de pescari, micuţe, şi până la ambarcaţiunile superbe ale nobililor. Hatşepsut îi zări sosind în zori. Îşi aliniase trupele în faţa debarcaderului şi tot oraşul se strângea în grădinile templului să asiste la sosirea celor doi coloşi. Hapusenb, înveşmântat în blana sa de leopard, începu să rostească rugăciunile. Senmut îşi croi drum spre mal şi le porunci soldaţilor să ridice blocurile de piatră pe buturugi. Încetul cu încetul, obeliscurile fură rostogolite până la primul stâlp, în strigătele mulţimii aţâţate. În locul acoperişului de cedru de odinioară, se căsca acum o deschidere în care cădeau razele soarelui. Senmut inspectă împreună cu tânărul arhitect Puamra ultimele pregătiri, şi Hatşepsut li se alătură. Obeliscurile aveau să fie instalate mai întâi în gropile lor servind de fundaţie, apoi înălţate la verticală.

— Sunt degetele zeilor, murmură Hatşepsut. Ai reuşit să faci ceva extraordinar, Senmut. Nu ţi-am spus eu că talentul tău nu cunoaşte margini?

Senmut făcu o plecăciune cu un aer absent, privindu-l pe Benya care se agita şi striga ordine către sclavi. Le mai lăsă un răgaz ca să-şi tragă sufletul înainte de ultimul efort.

— Începeţi să daţi drumul corzilor! Încet! Atenţie! Nu le daţi drumul deodată!

Primul obelisc se înfundă în pământ cu un zgomot surd şi sclavii traseră de frânghiile prinse în vârf, dându-se înapoi pe măsură ce monolitul se înălţa. Hatşepsut scoase un strigăt, şi Min-mose, cu un zâmbet pe buze, îi şopti ceva lui Tutmes.

Aceeaşi operaţiune fu repetată cu al doilea obelisc, dar acesta, abia înălţat, începu deodată să se clatine.

— Nu s-a aşezat bine! se răsti Senmut.

Benya strigă ceva şi Hatşepsut făcu un pas înainte, oprită însă imediat de Puamra.

— Daţi-vă înapoi, Maiestate! Încă poate să cadă!

Tutmes şi Menkheperrasonb se apropiaseră şi, în timp ce venea în grabă, Senmut avu răgaz să le întrezărească zâmbetul de satisfacţie.

Obeliscul se stabiliză, în sfârşit, în faţa mulţimii amuţite de admiraţie.

— Puneţi nisip de jur-împrejur, îi porunci Hatşepsut lui Puamra. Mai avem să le placăm cu aur vârfurile şi să gravăm inscripţiile pe fiecare faţă.

Hatşepsut avusese intenţia să le acopere cu aur şi argint de jos şi până în vârf, ceea ce-l îngrozise pe Tahuti.

— Maiestate, îi spusese el, averile tale sunt uriaşe, dar în scurt timp n-o să mai rămână nimic din ele dacă nu renunţi la acest proiect.

Regina râsese, dar se plecase în faţa acestei mustrări, mulţumindu-se să evalueze cantitatea de aur necesară pentru acoperirea vârfurilor.

Tutmes îşi făcu apariţia în timp ce ea discuta cu Neferura şi cu Senmut. Făcu o plecăciune neglijentă, cu o lucire de insolenţă în priviri.

— Felicitări, Floare a Egiptului! exclamă el. Monumentele tale oglindesc cum nu se poate mai bine perenitatea domniei tale!

— Mă bucur că-ţi plac. Dar unde-i mama ta, pe care nu o văd tocmai astăzi? făcu Hatşepsut, prefăcându-se că nu-i sesizează ironia.

— Nu s-a simţit prea bine, răspunse el dând din umeri.

— Sper că o să-şi revină până la petrecerea mea. Să-i trimit medicul meu s-o vadă?

— Nu-i nevoie. Nu cred că boala ei merită atenţia celui care are onoarea de a veghea la sănătatea faraonului.

Senmut asculta cu oarecare îngrijorare înfruntarea aceasta oratorică, întrebându-se de ce Hatşepsut persista să-l trateze pe Tutmes ca pe un copil. Observă privirea insistentă a Neferurei aţintită asupra fratelui ei, dar nici faraonul, nici prinţul nu păreau să-i dea atenţie.

— Frumosul tău obelisc a fost foarte greu de înălţat, remarcă Tutmes, aruncând o privire spre Min-mose şi Menkheperrasonb. Poate că ai nevoie de ajutorul arhitectului şi al meşterului meu. S-ar părea că experţii tăi încep să îmbătrânească.

— Chiar aşa? Şi ce realizări au înfăptuit prietenii tăi? Unde pot contempla minunatele lor opere?

— Încă n-au făcut cine ştie ce, replică el mânios. Dar, în scurt timp, tot ce vor construi ei în cinstea mea nu numai că va egala, dar va depăşi cu mult ceea ce văd aici!

— Ei bine, te sfătuiesc să-i trimiţi înapoi la şcoală, prinţe, fiindcă în acest fel, când va veni momentul... (Hatşepsut insistase zâmbind asupra acestor cuvinte), vor putea, probabil, încerca să construiască nişte flecuşteţe.

Tutmes pendula între furie şi admiraţie, şi cea care învinse în cele din urmă fu admiraţia.

— Eşti foarte dură, mamă scumpă. Şi ce bine îţi vine dubla coroană!

— În schimb, ţie nu ţi s-ar potrivi deloc, Tutmes, replică ea ieşind din templu. E încă prea mare pentru circumferinţa capului tău.

— Circumferinţa capului meu nu are nici o legătură cu asta, răspunse el sec. Important e ce am înăuntru!

— Nu mai spune! Atunci, te rog să-ţi aduci impresionantul tău cap la jubileul meu. E un ordin, Tutmes! Îţi neglijezi de prea multă vreme îndatoririle de la templu şi deopotrivă îmi neglijezi petrecerile. N-am de gând să-ţi mai suport nesupunerea. Pe deasupra, îţi interzic să-mi critici colaboratorii.

Tutmes plecă, fără să mai răspundă, înapoi la cei doi prieteni ai lui.

— De ce l-ai înfuriat pe Tutmes? o întrebă Neferura pe mama ei, luând-o de braţ. Nu-l iubeşti deloc?

— Îl iubesc mult, răspunse Hatşepsut. Seamănă cu bunicul tău: e la fel de puternic, de nerăbdător şi uneori la fel de brutal ca el. Trebuie dresat aşa cum sunt dresaţi caii sălbatici.

Neferura nu spuse nimic, dar Senmut îi simţi mâna caldă şi mică strecurându-se într-a sa. I-o strânse cu tandreţe şi porniră cu toţii spre palat.

23

Sărbătorirea jubileului fu prilejul unor numeroase petreceri. După-amiază, Hatşepsut, stând pe tronul lui Horus, cu dubla coroană pe cap, cu toiagul şi biciul în mână, îşi primi toţi sfetnicii. Într-un discurs scurt, ea aminti tot ce înfăptuise

de la încoronare şi chiar înainte de moartea soţului ei. Îi ceru scribului să le citească inscripţiile pe care ordonase să fie gravate pe obeliscuri şi profită de răgaz să-şi plimbe privirile peste întreaga adunare.

Tutmes se afla printre sfetnici, cu braţele încrucişate la pieptu-i lat, cu chipul trufaş şi provocator. Încheierea scribului, pe care-l asculta cu atenţie, îl irită nespus.

— Zeul se recunoaşte în mine, Amon-Ra, rege al Tebei. M-a răsplătit dăruindu-mi domnia peste cele două regate. Nu am nici un duşman; toate popoarele din jur îmi sunt supuse. Infinitul este singura limită care mi-a fost pusă; toţi cei pe care Ra îi luminează în drumul său trudesc să mă slujească. Zeul m-a copleşit cu binefacerile sale.

Hatşepsut înfruntă privirea lui Tutmes cu un aer în care batjocura se amesteca cu tristeţea. Acesta recunoscu totuşi o sclipire de simpatie şi îi zâmbi uşor înainte de a-şi pleca privirile.

În aceeaşi dimineaţă, se dusese în vale să contemple templul şi constatase, stupefiat şi înfuriat, că de la ultima lui vizită fuseseră adăugate noi inscripţii: „Sunt zeul, începutul Vieţii." Simţise dorinţa bruscă de a şterge această frază lovind în piatră cu ciocanul, până ce avea să se prefacă în pulbere la picioarele sale. Ştia că această convingere e adânc înrădăcinată în ea şi că justeţea afirmaţiilor sale nu trezea nici o îndoială în toţi cei care o frecventau îndeaproape. În sanctuar, merse până acolo încât îi ameninţă statuia, într-un acces de invidie sălbatică amestecată cu un sentiment ce semăna periculos de mult cu afecţiunea.

Toată Curtea o vizită, încărcată de daruri, şi la asfinţitul soarelui nu mai puteau fi numărate evantaiele, cuferele cu încrustaţii preţioase, miniaturile şi celelalte cadouri alese. Senmut se prezentă printre ultimii, urmat de Paere, servitorul său personal, încovoiat sub povara unei blăni impresionante.

Senmut o luă şi i-o întinse la picioare. Regina coborî de pe tronul ei, scoţând un strigăt de bucurie, şi mângâie blana deasă şi strălucitoare. Nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos.

— E din munţii ţinutului Retenu, spuse el. Doar o blană atât de rară mi s-a părut demnă de a atinge trupul faraonului.

Se retrase calm, fără a da atenţie murmurelor de uimire ce străbăteau adunarea. Blana încălzea deja picioarele vopsite ale lui Hatşepsut, care-l petrecea cu privirea, gândindu-se cu delicii la nopţile de iarnă când aveau să facă dragoste pe blana aceasta mângâietoare, de un albastru întunecat.

În seara aceea, prezentându-se la uşile sălii de ospeţe, unde un crainic îi anunţă titlurile, în timp ce toţi invitaţii aşteptau ca el să se îndrepte spre estrada lui Hatşepsut, gândurile lui Senmut erau întunecate ca şi cerul ce se întrezărea la capătul marii săli puternic luminate. Exact în această zi, în care Hatşepsut îşi sărbătorea puterea absolută asupra Egiptului, el îşi dădu seama că dominaţia ei asupra lui Tutmes şi a mamei sale, Aset, începea să slăbească. Atâta vreme cât Tutmes nu era decât un copil, îi fusese uşor să-l supravegheze prin iscoadele, servitorii şi prietenii săi. În prezent însă, tânărul prinţ devenea de neatins şi din ce în ce mai puternic. În timp ce se aşeza sub baldachin, după ce-i dăruise regelui un zâmbet, Senmut văzu profilându-se neclar momentul când Hatşepsut avea să fie încercuită, hărţuită şi silită să lupte cu disperare pentru a-şi păstra tronul. Un rege nu-şi putea pierde regatul decât pierzându-şi viaţa.

Rumoarea ospăţului răsuna până departe în noapte. Strigătele şi râsetele musafirilor răsunau pe toate străzile oraşului, unde poporul îşi sărbătorea şi el faraonul. În ciuda bunei dispoziţii generale, Senmut nu reuşea să se relaxeze. Aset era prezentă, plină de bijuterii şi netulburată. Tutmes

era şi el de faţă; înconjurat de prietenii săi, mânca şi bea, cu un aer mohorât, dar vigilent.

În sfârşit, hărmălaia se potoli, veselia scăzu treptat o dată cu apropierea zorilor şi Hatşepsut îşi dădu jos de pe cap conul parfumat, ridicându-se pentru a-şi lua rămas-bun de la invitaţi. Peste o oră, imnul închinat zeului avea să răsune, vestind o nouă zi de trudă. Hatşepsut voia să facă o baie şi să se schimbe înainte de a merge să-şi facă rugăciunile.

Senmut ştia că nu va avea nevoie de el până la audienţele matinale şi, în timp ce ea se îndepărta, escortată de numeroasele ei gărzi, se apropie de Hapusenb.

— Vino cu mine în grădină, îi spuse el cu glas scăzut. Am nevoie de sfaturile tale.

Îşi croiră drum prin mulţime până în grădină, unde câţiva oaspeţi se plimbau în grupuri, savurând răcoarea nopţii la lumina torţelor purtate de sclavi. Senmut şi Hapusenb trecură pe lângă ei şi se strecurară sub copaci, ajungând până la zidul nordic al templului. Nu se auzea nici un zgomot şi doar lumina palidă a lunii evidenţia marginile zidului. Se aşezară în iarbă; Hapusenb îşi strânse roba sub picioare, în timp ce Senmut se aşeză turceşte, străduindu-se să-şi alunge din minte vacarmul petrecerii şi aburii vinului înainte de a vorbi.

— Ascultă-mă cu atenţie, Hapusenb, spuse el aruncând o privire în jur, şi după aceea vreau să-mi spui ce părere ai, încercând să dai uitării, în numele faraonului, toate diferendele noastre.

Hapusenb dădu din cap în semn de confirmare în întuneric şi Senmut îi dezvălui ce gândea, sperând din toată inima că nu va trebui să treacă la fapte.

— În calitatea mea de mare majordom, am datoria să supraveghez toate venirile şi plecările din palat. Sunt însă şi

majordomul lui Amon şi din acest motiv nu-mi scapă nimic din ceea ce se petrece la templu. E multă vreme de când controlez cu desăvârşire, sub autoritatea regelui, mersul treburilor guvernării; şi vei fi de acord cu mine că ţin Egiptul în mână, deoarece îl cunosc foarte bine. Or, am început să am impresia că îmi pierd dominaţia asupra acestei ţări, Hapusenb. Mi se pare că puterea mea se fisurează de pretutindeni fără să pot face nimic, deoarece lucrarea de distrugere este condusă de prinţul moştenitor în persoană. El ştie că zilele faraonului sunt numărate.

Hapusenb schiţă un gest, dar nu-l întrerupse pe Senmut, care-şi continuă discursul după o oarecare şovăială.

— A venit timpul să ieşim din umbră şi să apărăm tronul lui Horus de această forţă născândă, continuă el, trecându-şi mâna peste faţă. O să încerc să mă exprim mai limpede; dacă nu ne descotorosim cât mai repede de Tutmes, va fi prea târziu şi faraonul îşi va vedea persoana şi opera distruse.

— E deja prea târziu. (Vocea gravă a lui Hapusenb sparse tăcerea care urmase după cuvintele lui Senmut.) Şi eu am putut vedea cum prinde rod sămânţa. Am căutat un mijloc să o fac să piară, dar e prea târziu. Dacă l-am fi asasinat pe Tutmes când era copil, acest lucru ar fi trecut neobservat, deoarece copiii mor deseori. Astăzi însă nu-l mai putem face să dispară pe acest tânăr plin de viaţă şi de sănătate.

— Nehesi îmi sugerase soluţia asta, ca şi faraonului, dar Maiestatea Sa s-a opus cu hotărâre.

— La fel ar face acum. Spre deosebire de mama prinţului, ea nu este nici lacomă, nici grosolană. E o femeie nobilă care guvernează prin mila zeului, dar respectându-i totodată legea. Tutmes e sânge din sângele ei; originile mamei nu contează, îl va lăsa să trăiască.

— Asta o va duce la pierzanie.

— Şi eu cred asta, aprobă Hapusenb. Dar va prefera să moară decât să-şi ofenseze tatăl.

— Şi noi, Hapusenb? Nu-mi pasă de moarte, dacă mor slujind-o. Nu ne putem ocupa noi de asta în cea mai mare taină?

— Taina nu va dura mult. Cum vrei să te descotoroseşti de un tânăr atât de viguros fără să atragi bănuielile? Şi ele se vor îndrepta inevitabil asupra Celei Unice, care va trebui să suporte singură consecinţele.

— Ar fi trebuit să-i încălcăm ordinele şi să-l otrăvim demult!

— Asta poate că i-ar fi adus uşurarea, dar am fi pierdut încrederea ei, şi cine ştie dacă nu ne-ar fi surghiunit. Ştie că se îndreaptă spre pierzanie, dar nu va face nimic. E un rege mare, foarte mare.

— Şi atunci stăm aşa, fără să facem nimic, prietene? întrebă Senmut cu glasul frânt. Stăm, aşadar, şi ne uităm, neputincioşi, cum Egiptul cade în mâinile lui Tutmes? Şi ce se va întâmpla cu Alteţa Sa Neferura?

— Neferura nu are de ce să se teamă. Tutmes trebuie să se însoare cu ea pentru a putea urca pe tron şi o va face cu siguranţă. Ştii că Unica are de gând să-i logodească.

— Ca să-şi amâne înfrângerea! Dar Tutmes nu se va lăsa dus de nas. E tot atât de scrupulos ca şi ea. O dată ce se va fi însurat cu Neferura...

— Se poate. Nu mai ştiu. Trebuie să ne mulţumim s-o slujim ca şi în trecut, făcând tot posibilul pentru ca domnia ei să mai dureze. S-a îngrijit de Egipt ca de un copil drag. Tutmes însuşi e obligat să-i recunoască talentul.

— Dacă am reuşi să-l facem să dispară pe Tutmes, mânia ei s-ar putea să cadă asupra noastră, dar după aceea... după aceea...

— S-ar simţi vinovată şi, mort, Tutmes i-ar fi o povară mai mare decât dacă e viu. Gândeşte-te bine, Senmut, ea nu doreşte moartea fiului ei vitreg, fiindcă altfel lucrul acesta ar fi fost înfăptuit de multă vreme, de tine, de mine, de Nehesi, de Menkh, de oricare dintre noi, cei care o iubim.

Hapusenb vorbea cu vehemenţă şi fiecare cuvânt îl impresiona puternic pe Senmut, când, deodată, ridică mâna, făcându-l să tacă brusc. Îşi ţinură respiraţia şi scrutară întunericul, la pândă. Auziră un foşnet de frunze sub copacii din dreapta lor. Senmut îşi duse un deget la buze şi se năpusti în tufiş. Se întoarse de îndată, îmbrâncind în faţă pe un preot tânăr, slăbănog, cu chipul schimonosit de spaimă, care ţinea în mână o gâscă.

— Cine-i ăsta? întrebă Hapusenb cu răutate. (Senmut îi dădu drumul băiatului răvăşit, care se lăsă să cadă la pământ.) S-ar zice că-i unul dintre preoţii mei. Scoală-te, imbecilule, şi explică-mi ce cauţi aşa departe de chilia ta.

Senmut îşi simţi memoria tulburându-i-se şi, în locul vocii calme, dar uşor ameninţătoare a lui Hapusenb, în urechi îi răsună tonul tăios al lui Menena. Simţi din nou spaima care îl cuprinsese odinioară, pe când stătea ascuns sub sicomori.

Tânărul se ridică în picioare, strângând gâsca la piept şi aruncând priviri îngrozite celor doi bărbaţi reci şi necruţători.

— Ştiu ce căuta pe aici, răspunse Senmut, vorbind cu greutate, pradă ameţelii. S-a dus să dea o raită la bucătăriile zeului, fiindcă un preot novice munceşte din greu din zori până-n noapte şi are mereu burta goală.

— Ne-a auzit, aşadar, toată discuţia, articulă încet Hapusenb. Ce facem cu el, Senmut?

Băiatul tresări, scoţând un sunet de neînţeles, dar nu încercă să fugă.

Cu inima grea de amintirea vremurilor când toate speranţele şi ambiţiile îi erau îngăduite, Senmut se apropie de băiat.

— Prin urmare, ai auzit ce-am vorbit? îl întrebă el liniştit.

Tânărul confirmă.

— Şi ce ai de gând să faci acum?

— Nu ştiu, răspunse el pe un ton brusc şi nervos, fără ca totuşi să-şi abată privirea de la el.

— Eşti curajos! Pe cine slujeşti?

— Îl slujesc pe Amon, regele zeilor, şi pe faraon.

— Şi pe prinţ?

— Îl slujesc şi pe el, dar nu-i slujesc pe cei care au crima în suflet, spuse el înălţându-şi capul, sfidător, în ciuda faptului că mâinile îi tremurau.

— Şi-a semnat condamnarea la moarte! spuse Hapusenb. Dacă treaba asta ajunge la urechile lui Tutmes, noi suntem cei care vor muri mai repede decât ne aşteptam!

— Nu sunt chiar aşa de sigur, spuse Senmut, lăsându-se pe vine, fără a slăbi din ochi chipul uscăţiv al preotului. Vrei să-i povesteşti totul faraonului?

— Aş vrea, dar faraonul s-ar putea să fie la curent cu complotul vostru şi mă va ucide.

— Faraonul este într-adevăr la curent, fiindcă e vorba de o poveste foarte veche. Dar el nu vrea să ne dea mână liberă, şi de asta nu-ţi va face nici un rău. Mă crezi?

— Nu.

Senmut se ridică, amintindu-şi că şi el se dusese la culcare în loc să se prezinte pe loc la palat. Atunci îşi dădu seama de remuşcările care-l urmăreau dintotdeauna, şi nu-i trebui mult ca să hotărască ce avea să facă.

— Ai dreptate, Hapusenb. Ajunge cu comploturile. Cred că mi-am pierdut minţile. Să lăsăm lucrurile aşa cum sunt şi

fie ca voinţa lui Amon să se îndeplinească. (Îl luă pe tânărul preot de braţ.) O să vii chiar acum cu mine la faraon şi o să-i spui tot ce ai auzit.

Hapusenb nu făcu nici un gest, dar tânărul fu cuprins de panică.

— O să mă înjunghiaţi şi-o să mă aruncaţi în fluviu!

— Îţi jur pe capul faraonului că nu vei păţi nimic, răspunse Senmut. Îţi mulţumesc că m-ai ascultat, Hapusenb. Se apropie zorile, şi faraonul aşteaptă imnul către zeu. O să-l poţi cânta cu conştiinţa curată!

Îl împinse în faţa lui pe băiatul năucit şi amândoi se îndepărtară, îndreptându-se spre grădinile scăldate într-o lumină trandafirie blândă.

— E încă prea devreme să-l deranjăm pe faraon, explică Senmut. Să aşteptăm ca marele preot să-şi fi cântat imnul. O să mâncăm între timp acasă la mine. Cum te cheamă?

— Smenkhara, prinţe.

Era încă buimăcit şi întrucâtva suspicios, şi Senmut îl ţinu de braţ până ajunseră la poarta palatului său.

— De când slujeşti la templu?

— De doi ani. Fratele meu este Maestrul Misterelor.

— A, da? Şi tu ce vrei să faci după aceea?

Trecură de gărzi şi pătrunseră în întunericul palatului. Senmut îl conduse în apartamentul său particular şi-l chemă pe Paere.

Tânărul arunca priviri de jur-împrejur, curiozitatea fiind mai puternică decât frica. Auzise de favoritul faraonului şi de puterea sa şi-l văzuse deja însoţindu-şi regele la templu, în toată splendoarea sa.

— Nu ştiu, puternice majordom. Mi-ar plăcea să fiu într-o bună zi mare preot.

— Ai şi tu ambiţie! spuse Senmut, dându-i drumul.

Îl trimise pe Paere să aducă lapte şi ceva de mâncare, şi-l pofti pe tânărul intimidat să ia loc într-un jilţ superb de cedru sculptat.

Hatşepsut le acordă audienţă peste un ceas. Se pregătise să meargă la templu, dar îl primi cu bunăvoinţă pe tânărul preot. Acesta nu mai avea nici cea mai mică dorinţă să-i facă necazuri omului care-l hrănise atât de bine; dar Senmut îl împinse cu forţa în faţa faraonului, poruncindu-i discret să-şi facă datoria. Băiatul se prosternă şi-şi povesti păţania fără a cuteza să-şi ridice o dată măcar privirile asupra extraordinarei făpturi cu coif de aur, deasupra căruia se înălţau cobra şi şoimul.

La sfârşit, zâmbetul lui Hatşepsut se stinse. Îi porunci să se ridice, îndreptând totodată asupra lui Senmut o privire întrebătoare. Acesta dădu din cap.

— Smenkhara, ai făcut foarte bine, spuse ea. Suntem mulţumiţi de fidelitatea ta şi de încrederea pe care o ai în noi. O să iau măsurile necesare, fiindcă problema e gravă; dar trebuie să-mi promiţi că nu vei mai dezvălui nimănui altcuiva ceea ce ai auzit. O să pedepsesc în felul meu, la momentul potrivit.

— Da, Maiestate, murmură băiatul.

— Şi acum, ce ţi-ar face plăcere? Vrei să-mi duci tămâia în dimineaţa asta? O să-l cinstim împreună pe zeu.

Tânărul o privi cu gura căscată şi cu chipul strălucind de bucurie, apoi ieşi s-o aştepte în faţa uşii. Rămaşi singuri, Hatşepsut se întoarse înfuriată spre Senmut.

— Ce prostie! Îţi cunosc cât se poate de bine sentimentele, Senmut, ca şi pe ale lui Hapusenb, ca şi pe ale lui Nehesi şi ale tuturor celorlalţi. Cunosc şi dorinţa impetuoasă a lui Tutmes de a mă da jos de pe tron ca să-mi ia locul. Dar nu va

fi nici o crimă! N-am de gând s-o mai repet! adăugă ea, accentuând cuvintele. Şi, dacă te mai prind o dată că te gândeşti la aşa ceva, te pedepsesc ca pe un criminal de rând. (Îl fulgeră din priviri şi se întoarse cu spatele la el.) Tutmes e sânge din sângele meu. Nimeni nu se va atinge de el.

— Dar măcar îndepărtează-l.

— Ca să mă lucreze pe la spate? Nu! De ce l-ai adus pe preotul ăsta în loc să te înţelegi cu el?

— Pot să mă aşez, Maiestate? (Hatşepsut dădu din cap.) Am făcut-o pentru ca judecata lui Amon să cadă în sfârşit asupra unui tânăr preot care nu a avut curajul să-şi facă datoria.

— Nu te înţeleg.

— Cu multă vreme în urmă, spuse el zâmbind obosit, m-am aflat şi eu în situaţia acestui mic preot flămând şi m-am dus în toiul nopţii să şterpelesc de mâncare din bucătăria regală. Ca şi el, am auzit o discuţie pe care nu ar fi trebuit să o aud. (Hatşepsut îl privi brusc cu cea mai mare atenţie, şi Senmut continuă.) Sora ta, Neferu-kebit, nu a murit de boală. Menena a otrăvit-o.

Cuvintele sale răsunară lugubru în tăcerea întretăiată de respiraţia slabă a faraonului. Senmut se grăbi să se apropie de ea.

Hatşepsut pălise şi frânturi vagi de amintiri începeau să iasă la suprafaţă, confuz, ca într-un vis...

— Voiam să mă duc la tatăl tău şi să-i spun totul, aşa cum a făcut acest preot, dar eram cu atât mai terorizat cu cât credeam că Unicul aproba acest proiect întunecat. Şi, în timp ce mă zbăteam, chinuit de nehotărâre şi angoasă, Neferu a fost otrăvită.

— În sfârşit, în sfârşit..., oftă Hatşepsut. Îmi dădusem eu seama de ura ta faţă de Menena, fără să-i cunosc motivul.

N-am încetat niciodată să mă gândesc la moartea ei cu groază, dar astăzi totul se explică. Şi crezi că tatăl meu dorea moartea fiicei sale?

— Nu sunt sigur, Maiestate, dar aşa mi se pare.

— Dar de ce? De ce i-ar fi vrut răul? Ea nu voia decât să fie lăsată în pace!

— Plănuia deja să te vadă într-o zi purtând dubla coroană şi, dacă Neferu ar fi trăit, pe capul cui s-ar fi aflat ea astăzi? S-ar fi căsătorit cu soţul tău Tutmes, şi la moartea ei i-ar fi urmat fiul său...

— Ai dreptate, spuse ea, cu ochii plini de lacrimi. Ştiu că aşa s-au petrecut lucrurile, ghicisem asta. Copilăria mi-a fost multă vreme chinuită de coşmarurile hrănite de bănuielile pe care le aveam, totuşi, chiar şi acum, e un adevăr greu de suportat. (Hatşepsut lupta disperată cu lacrimile.) Du-te, Senmut; încrederea ta îmi face bine... şi mă necăjeşte totodată. O să-mi spun rugăciunile împreună cu acest tânăr norocos. Cred, ca şi el, că l-ai fi putut înjunghia şi arunca în fluviu.

Hatşepsut schiţă un zâmbet slab şi îi întinse mâna să i-o sărute.

Hatşepsut îl logodi pe Tutmes cu radioasa Neferura înainte de sfârşitul iernii şi imediat apoi îşi trimise fiul vitreg la manevre cu trupele în nordul ţării. Îi explicase totuşi limpede că de fapt nu era deloc vorba de o căsătorie, ci de o simplă promisiune.

— Ai promis, Maiestate, îi amintise el. E dreptul tău să mă trimiţi în expediţie în cele patru zări ale ţării, dar mai devreme sau mai târziu va trebui să ne conduci la templu şi să mi-o dai pe Neferura; nu mai sunt copil.

— Pot s-o văd şi singură! Tutmes, de ce să o luăm mereu de la capăt? Nu ţi-am promis tronul?

— Aşa e, dar acum nu cred că ai avut vreodată de gând să mi-l dai. Mă temeam de tine când eram mic. Acum însă când sunt aproape bărbat continui să-mi refuzi intrarea în Sala de Audienţe, unde aş avea dreptul să mă aflu ca faraon. Cred că-i hărăzeşti tronul prinţesei Neferura.

— Greşeşti crezând asemenea lucruri şi spunându-le în dreapta şi-n stânga. Ce m-ar împiedica să mă descotorosesc de tine? Atunci chiar aş putea să-i dau coroana fiicei mele şi s-o mărit cu vreun general oarecare.

— Ştii la fel de bine ca mine că Neferura e blândă, bună, drăguţă şi absolut incapabilă să fie un bun faraon.

— Atunci, Meryet? întrebă Hatşepsut cu cea mai mare seriozitate, deoarece ştia că Tutmes avea dreptate.

Neferura era cu totul lipsită de înflăcărarea şi ambiţia care o consumaseră când avea vârsta ei. În ciuda dragostei pe care o avea pentru ea şi a dorinţei profunde de a-i lăsa coroana moştenire, Hatşepsut îşi dădea bine seama că Neferura nu ar fi în stare să-i ţină la respect pe Tutmes şi pe tinerii nobili lipsiţi de scrupule care râvneau puterea.

— Meryet! exclamă Tutmes, cu un râs dispreţuitor. E numai foc şi patimă şi a început de pe-acum să manifeste interes faţă de cei mai tineri dintre sfetnicii tăi... Ea, faraon? E la fel de puţin profundă ca fluviul în plină vară; îşi râde de Egipt, ca şi de tine deopotrivă! (Tutmes se apropie, dând din umeri.) O să accept logodna asta dacă se va încheia cu o căsătorie. Nu-mi pare rău că plec, îmi place să lupt şi, aşa cum îţi place s-o repeţi mereu, sunt încă prea tânăr. Dar nu mă face să aştept prea mult!

— Vorbeşti fără noimă! Eu sunt Egiptul şi, atunci când dau un ordin, înţeleg să fiu ascultată! Nu-mi pune răbdarea la încercare, Tutmes. Eşti arogant şi ridicol, dar văd că mai ai

multe de învăţat şi de asta te iert. Dacă mama ta nu ţi-ar fi îmbuiat capul cu prostii, am fi putut face lucruri mari împreună. Dar ea te-a învăţat să mă urăşti cu mult înainte de a te învăţa să vorbeşti.

Tutmes urcă cele câteva trepte care duceau la tron şi se mută cu dezinvoltură de pe un picior pe altul.

— Ai încălcat legea lipsindu-mă de coroană, iar mama nu are nici o legătură cu asta. Cât despre ce putem face împreună, nu sunt deja căpitan şi hărăzit unor onoruri mai înalte? Nu pentru a te sluji îmi consacru zilele antrenamentului militar, pentru a te sluji ca oricare alt locuitor al Egiptului?

Hatşepsut rămase un moment îndelungat singură după plecarea lui. Razele soarelui luminau pereţii argintaţi, şi briza aducea cu ea toate miresmele minunate ale domeniului ei. Frescele îi reproduceau înfăţişarea, neîmblânzită şi atotputernică în mijlocul duşmanilor încremeniţi într-o atitudine de supunere veşnică.

— Ah, Tutmes, suspină ea, de ce nu eşti tu fiul meu!

24

În noaptea aceea, Hatşepsut simţi pentru prima oară povara anilor. Aşteptându-l pe Senmut în penumbra odăii sale, îşi apropie oglinda de faţă, căutând începutul vreunui rid sau umbra vreunei amprente a vârstei, dându-şi în acelaşi timp seama de vanitatea de a spera să-şi păstreze la treizeci de ani frumuseţea pe care o avea la cincisprezece. Dar femeia pe care o văzu în oglindă avea aceiaşi ochi luminoşi şi limpezi din tinereţe, şi pielea încă netedă şi desăvârşită. Îşi admiră trupul gol, picioarele lungi şi zvelte, pântecele musculos şi sânii semeţi.

„Temerile mele nu sunt decât rodul imaginaţiei, îşi spuse ea, punând oglinda la loc şi lungindu-se pe pat. Obligaţiile puterii mă consumă prea mult; am impresia că mintea îmi este tot atât de năucită ca a unei bătrâne."

Îl auzi oprindu-se în faţa uşii. Garda îl lăsă să intre, şi regina îl privi cu alţi ochi: înalt, subţire, viguros de pe urma exerciţiilor zilnice, cu chipul semeţ şi liniştitor, cu privirea ageră, buzele senzuale care zâmbeau în timp ce o saluta, aşa ırăta bărbatul pe care-l iubea de atâţia ani.

Senmut îi înţelese imediat starea sufletească şi, fără un cuvânt, se apropie de pat şi îi mângâie fruntea caldă, vrând să-i alunge grijile din timpul zilei.

Hatşepsut se ridică pentru a-l trage spre ea, căutându-i cu aviditate buzele, dar, în noaptea aceea, pasiunea dezlănţuită nu izbuti să-i alunge amintirea discuţiei sale penibile cu Tutmes.

Primăvara, când Tutmes se întoarse din expediţie, Hatşepsut îl trimise imediat să inspecteze garnizoanele din deşert, prilejuind astfel suferinţa Neferurei, care-şi luă rămas-bun cu lacrimi în ochi. Cu toate acestea, îi poruncise nemiloasă comandantului lui Tutmes să efectueze o expediţie de inspecţie aprofundată, pentru a-l ţine astfel ocupat timp de şase luni. Ar fi vrut să plece şi ea pentru o vreme, indiferent unde. Se simţea din ce în ce mai prost în palatul acesta plin de şerpi zâmbitori şi slugarnici. Se ducea mult mai des la templu, unde Amon o aştepta pentru a-i împărtăşi tainele sufletului său nemuritor, şi se ducea să se reculeagă zilnic în propriul templu, îngenunchind în faţa statuii sale, a tatălui şi a zeului, pentru a căpăta de la ei forţe proaspete. Într-o zi, întorcându-se la palat, înţelese motivul pentru care Amon tot nu era satisfăcut de nenumăratele ei ofrande. Dădu fuga la biblioteca palatului, unde erau păstrate în cufere mari de

lemn, înşirate de-a lungul pereţilor, toate papirusurile, vechi şi recente.

— Puntul*! strigă ea gâfâind, urmată îndeaproape de Nofret şi de servitoarele ei.

Bibliotecarul, uluit, se sculă de la locul său şi se prosternă la picioarele ei.

— Maiestate?

— Puntul! Puntul! Găseşte-mi hărţile şi scrierile lui Osiris-Mentu-hotep-Ra despre Ta-Neter, pământul sfânt al zeilor. Grăbeşte-te! Dua-eneneh, adu-mi-i pe Senmut şi pe Nehesi.

— Nehesi e la antrenamentul „Vitejilor Regelui", Maiestate.

— Atunci, adu-l la mine de cum termină.

Ieşi în goană, însoţită de femeile sale, care o urmau anevoie. Porunci ca masa din Sala de Audienţe să fie eliberată şi-l trimise pe Amon-hotep după Ineni, care era la Karnak, unde supraveghea construirea porticurilor cu colonade.

Plin de praf, Ineni sosi în Sala de Audienţe în acelaşi timp cu bibliotecarul. Senmut îşi făcu apariţia peste câteva clipe şi se aşezară cu toţii în jurul mesei. Întrunirea semăna destul de mult cu un consiliu de război.

— Bine, spuse Hatşepsut, punându-şi mâinile pe masă. Ce ai găsit, bibliotecarule?

— Foarte puţine documente, Maiestate, mărturisi el. Ilustrul tău strămoş nu a lăsat decât o relatare a călătoriei sale, împreună cu lista minunăţiilor pe care le-a adus pentru zeu.

— Vreo hartă?

— Oarecum. Pe vremea aceea, strămoşii tăi nu aveau nevoie de hărţi, deoarece Egiptul şi Ta-Neter făceau frecvent comerţ împreună.

---

* Punt – zonă geografică desemnând, în antichitatea egipteană, coastele Somaliei (n.t.).

— Aşa spun legendele, preciză Ineni. De generaţii încoace, copiilor li se spun poveşti minunate despre ţinutul Punt.

— Dar corăbiile noastre nu treceau prin largul Ta-Neter-ului până la invazia hyksoşilor? întrebă Senmut. Multe monumente relatează aceste călătorii.

— Aşa e, confirmă Hatşepsut. Bibliotecarule, care era marfa cea mai scumpă adusă din Punt?

— Smirna, evident, răspunse el zâmbind.

— Smirna, parfumul cel mai sfânt dintre toate. Mi-a mai venit o idee, Senmut. Imaginează-ţi o clipă grădinile templului meu transformate într-o mare de arbori care produc balsam. Mireasma lor va încânta nările tatălui meu Amon şi poate că abia atunci va fi mulţumit.

— Dacă am înţeles bine, vorbi liniştit Senmut, aplecându-se spre ea, ai de gând să trimiţi o expediţie în căutarea acestui pământ sfânt?

— Absolut, m-ai înţeles foarte bine. Hyksoşii au dispărut şi a venit de mult vremea să redeschidem vechiul drum dintre Egipt şi Ta-Neter.

Toţi se priviră, stupefiaţi.

— Nu ştiu ce să spun, zise prevenitor Ineni, dar am auzit că Ta-Neter e foarte, foarte departe. S-ar putea ca vasele noastre să nu se mai întoarcă vreodată.

— Or să plece şi or să se întoarcă, spuse Hatşepsut cu convingere. Tatăl meu a vorbit. Va avea smirnă şi, în secolele ce vor veni, oamenii îşi vor aminti de cea care i-a înapoiat Ta-Neter-ul Egiptului.

Nehesi intră tocmai când regina rostea aceste cuvinte. Era încă plin de sudoare, venind direct de pe câmpul de manevre. Îi întinse gărzii arcul şi suliţa, făcu o plecăciune şi luă loc în dreapta lui Hatşepsut.

— Te rog cu umilinţă să mă ierţi pentru întârziere, spuse el. Maiestatea Ta are nevoie de Sigiliu?

Regina îi expuse pe scurt planul şi luă harta decolorată din mâinile bibliotecarului, căruia îi dădu liber, apoi o desfăşură pe masă.

— Mama mi-a vorbit de ţinutul acesta legendar, spuse Nehesi. Dar mai ştiu şi că nimeni nu s-a mai întors de acolo. Mai spunea şi că e ţara de unde se trag zeii.

— Da, de acolo vin zeii, confirmă Hatşepsut. Dar Mentu-hotep a reuşit să ajungă acolo şi vom reuşi şi noi la rândul nostru.

Toţi păreau subjugaţi de harta de pe care nu-şi puteau desprinde privirile. Apoi Ineni sparse tăcerea:

— Va dura luni de zile, spuse el, considerând în sinea lui că expediţia este cu totul irealizabilă şi aruncându-i o privire lui Senmut, care se juca gânditor cu un colţ al hărţii.

Nehesi, dimpotrivă, părea extrem de interesat.

— Senmut, spuse Hatşepsut după o clipă, te eliberez din toate funcţiile de la palat. Tu vei organiza şi comanda expediţia în numele meu. Nehesi te va însoţi. De-acum înainte, Tahuti va avea grijă de Sigiliul Regal. Luaţi harta să o studiaţi, apoi îmi veţi expune planurile de drum. Veţi putea dispune de oricâte corăbii veţi avea nevoie şi, dacă trebuie construite şi altele, arsenalele mele vă stau la dispoziţie. Mai aveţi ceva de adăugat?

Dădură cu toţii din cap, pradă celei mai mari nehotărâri, năuciţi de schimbarea brutală survenită în vieţile lor. Regina le dădu tuturor liber pe un ton imperativ, cu excepţia lui Senmut.

Acesta stătea în continuare aşezat la masă, având pe chip o expresie de rezervă prudentă.

— Ei? îl întrebă ea. Am impresia că nu mă aprobi. Ce părere ai?

— Cred că merită încercat; gloria ta va fi cu atât mai mare; dar nu vreau să plec. Cine va veghea asupra palatului în lipsa mea? Şi cine îţi va comanda garda personală în lipsa lui Nehesi? Maiestate, te implor, numeşte pe altcineva! Orice s-ar spune, Teba nu duce lipsă de marinari cu experienţă!

— Nu vrei să mă laşi fără apărare, aşa-i? întrebă regina, zâmbind slab. Ceea ce spui e adevărat; tu şi Nehesi sunteţi sprijinul meu cel mai sigur. Dar nu sunteţi singurii, şi expediţia asta este foarte importantă pentru mine. Or, nu pot fi sigură de succesul ei decât trimiţându-i pe cei mai buni oameni ai Egiptului.

— Şi nu ţi-e teamă că, de cum vom întoarce spatele Tebei, Tutmes şi adepţii lui or să facă presiuni asupra ta?

— O să vedem. Pot să fac în aşa fel încât Tutmes să se afle mereu într-o regiune îndepărtată. Ocupaţiile tale de la palat nu ţi-au mai lăsat de mult nici un pic de timp liber.

— Trândăveala nu mă atrage deloc, replică el sec. Dă-mi voie să-ţi spun, Maiestate, că e o nebunie să te desparţi de tovarăşii cei mai loiali exact în momentul când viitorul tău este în joc.

— Aşadar, aşa vezi tu lucrurile?

— Şi nu sunt singurul. Puterea lui Tutmes creşte pe zi ce trece. Lasă-mă să rămân cu tine, Hatşepsut! Ai nevoie de mine!

— Faraonul care e nevoit să se ascundă întruna după miniştrii lui e un faraon jalnic! răspunse ea cu amărăciune. Şi, dacă momentul de care vorbeşti a venit, atunci e mai bine să mori. Dar pleacă fără teamă, Senmut, mă vei găsi tot aici la întoarcere.

Înghiţindu-şi mânia, Senmut se ridică.

— Sunt la ordinele tale, spuse el sec. Voi pleca. O să mă duc să discut cu Nehesi dacă putem planifica plecarea în scurt timp.

— Perfect. Acum sunt mulţumită.

Senmut ieşi, urmat de secretarul său, şi Hatşepsut, aşteptându-şi suita, se gândi la ce ar fi viaţa fără el. Ştia că Senmut are dreptate nevrând să plece în momentul când puterea ei era atât de fragilă. Fu ispitită, preţ de o clipă, să se răzgândească şi să-l cheme înapoi, dar nu o făcu. Voia să se asigure că era în stare să domnească peste Egipt şi fără Senmut. Dacă el ar fi rămas, risca să urmeze ani îndelungaţi de luptă neîncetată pentru coroană. Tutmes ar fi făcut tot ce-i stătea în putinţă pentru a pune mâna pe coroană, chiar dacă ea s-ar fi putut rupe ulterior în două. Atunci, ca şi odinioară, regatul ar fi fost din nou divizat.

Nofret intră şi făcu o plecăciune, aşteptând ordinele lui Hatşepsut, care se ridică cu un suspin. Avea să plece şi, o dată cu el, plecau toată bucuria şi liniştea ei. Dar avea datoria de a înfrunta singură această ultimă încercare. Va mai fi oare tot aici la întoarcerea lui?...

25

Construirea celor cinci corăbii şi pregătirile în vederea expediţiei durară patru luni. Senmut se ocupa de toate problemele de aprovizionare. Hatşepsut îl sfătui să ia cu ei ţesături şi arme, împreună cu alte mărfuri pentru troc, astfel încât zi de zi întocmi şi verifică lista. Menkh o imploră să-l lase să plece şi pe el, dar ea refuză, numindu-l gardă de corp în lipsa lui Nehesi. Petrecu seri îndelungate cu Nehesi şi cu Senmut, examinând unica hartă capabilă să le indice drumul spre acest ţinut misterios. În cele din urmă, hotărâră să se îndrepte spre nord şi, profitând de curent, să ajungă până la deltă, apoi să cotească spre est, prin canalul săpat de

strămoşii faraonului, până la Marea Roşie. La nord nu era decât un ocean întins; prin urmare, hotărâră să se îndrepte spre sud, navigând de-a lungul coastei răsăritene. O dată ce aveau să traverseze canalul, vor fi nevoiţi să se călăuzească după poveştile şi legendele pe care le ştiau. Nehesi îşi petrecu zile întregi cu bătrânul bibliotecar, ascultând de nenumărate ori poveştile minunate despre Ta-Neter, pentru ca să-şi poată aminti ulterior de cel mai mic amănunt folositor. Senmut şi Hapusenb se plimbau în lungul şi-n latul grădinilor templului, discutând despre ce trebuiau să facă, forţându-se să ghicească viitorul şi elaborând tot felul de strategii.

Vara se apropia de sfârşit şi, din munţii de la sud, Isis începea să verse lacrimi benefice care aveau să inunde valea şi să împingă corăbiile spre necunoscut.

În ajunul plecării, Senmut îşi luă rămas-bun de la Ta-kha'et, sincer întristat să o părăsească. Ea plânse şi-l imploră să nu plece. Senmut îl rugă pe Senmen să aibă grijă de ea şi îi încredinţă papirusul care îi reda libertatea şi îi îngăduia să se bucure de toate bunurile sale în caz că el nu se mai întorcea. Hohotele ei îl urmăriră mult timp, dar preferă să nu întoarcă privirea, ferm hotărât să se înapoieze, convins că într-o bună zi avea să poată juca din nou cu ea zaruri la umbra sicomorilor. În schimb, nu ştia dacă-l va mai regăsi pe faraon.

Senmut îşi petrecu ultima noapte în penumbra blândă a apartamentului lui Hatşepsut. Făcură dragoste cu tandreţe, fără un cuvânt, ca şi cum ar fi fost ultima oară. Nici o premoniţie nu-i îngăduia să spere că o va mai revedea. O legănă îndelung în braţe, cu inima strânsă. Doar zeul era în stare să descifreze enigma pe care o reprezenta această femeie complexă, amestec de capricii, de himere, de clarviziune şi de dragoste pentru pace şi pentru Egipt.

Când, straniu de repede, noaptea lăsă locul zorilor, se sculară şi, îngenuncheată în faţa lui, Hatşepsut îi sărută picioarele. Apoi, murmură înlănţuindu-l:

— Fie ca picioarele să te poarte vitejeşte!

Acestea fură singurele cuvinte rostite în cursul acestei nopţi de adio.

Toată populaţia Tebei se îndrepta deja spre fluviu să asiste la plecarea corăbiilor. Marinarii şi soldaţii începeau să-şi încarce echipamentul la bord.

Senmut se duse să se îmbăieze şi să se schimbe în apartamentele lui Menkh. În timp ce se pregătea febril, îi dădu prietenului său ultimele recomandări şi rămase cu el până în ultima clipă.

Precedat de escortă, Senmut traversă încet Teba alături de Ta-kha'et, îndreptându-se spre port, unde Nehesi se urcase deja pe corabia din frunte. Hatşepsut, trasă la faţă şi încercănată, îl aştepta pe chei. Îmbrăcase veşmântul pe care-l purtase în ziua încoronării sale, datorită solemnităţii acestui moment. Tutmes, aflat alături de ea, observa netulburat mulţimea şi fluviul. Senmut şi suita lui îi salutară, după care acesta urcă singur la bord. Prezenţa lui Tutmes, întors atât de prompt din turneul său, îl irită nespus, şi-l salută rece pe Nehesi, fără a slăbi din ochi chipul întunecat al tânărului prinţ. După sacrificiile rituale aduse lui Amon şi lui Hathor, zeiţa vânturilor, parâmele fură desfăcute şi corăbiile încărcate din plin se desprinseră de ţărm.

Senmut abia dacă auzea aclamaţiile mulţimii. Cuprins de o presimţire violentă, privirea sa tulburată de o ultimă tresărire de regret o întâlni pe a lui Hatşepsut. Chipul ei părea calm sub coroana roşie şi albă, dar, în adâncul ochilor ei negri, i se puteau citi toată dragostea pentru el şi toată disperarea.

Strigătele mulţimii se stinseră încetul cu încetul, înlocuite în scurt timp de tânguitul vântului, de scârţâitul frânghiilor şi de plesnetul pânzelor. Imaginea ei îi rămase multă vreme în faţa ochilor; o vedea încă luându-şi rămas-bun, cu degetele crispate pe rochia-i grea, bătută de vânt.

— Arată bine păsările astea roşii care-şi iau zborul spre necunoscut, îi spuse Tutmes lui Hatşepsut, apropiindu-se de ea. Tocmai mă întrebam dacă or să se mai întoarcă vreodată...

Regina tresări, ca smulsă dintr-o visare adâncă, mirată de absenţa ironiei care răzbătea de regulă din cuvintele sale. De data aceasta, vorbise pe un ton egal şi îi zâmbea amical.

— Bineînţeles că or să se întoarcă, replică ea. Amon e cel care a poruncit ca ele să plece. Va veghea asupra lor şi mi le va trimite înapoi.

— A! făcu el mieros. Dar când? Le va trebui cel puţin un an ca să ajungă la Punt.

— Ştiu. Asta dacă Puntul există.

— Te îndoieşti?

— Nu, nu chiar. Dar, ca şi tine, Tutmes, am şi eu momentele mele de nehotărâre.

— Nu cred că ţi le-ai mai putea permite de-acum înainte, observă el, regăsindu-şi perfidia obişnuită.

— Vai, Tutmes! exclamă ea râzând. Chiar crezi că începând de azi o să mă închid în casă şi o să jelesc plecarea lui Senmut? Sunt faraon şi mai am multe de făcut!

— Tu poate, dar eu? întrebă el în timp ce părăseau portul. M-am săturat de expediţiile în care mă tot trimiţi şi de turneele de inspecţie. Uită-te la mine, Hatşepsut. În curând, împlinesc şaptesprezece ani. Dă-mi un post la Curte.

— Mă iei drept nebună sau proastă? replică ea scuturând viguros din cap. Te bazezi pe indulgenţa mea, Tutmes?

I-am consultat pe generalii tăi şi m-au sfătuit să te numesc general-şef. Pari a fi un strălucit tactician. De-acum înainte, eşti generalissim!

— Şi ce poate face un general în timp de pace? Să-şi cureţe harnaşamentul? Să-şi lustruiască armele?

— Orice vrei. Ca prinţ moştenitor, armata este la comanda ta. Pot să-ţi găsesc multe misiuni de îndeplinit, escortarea caravanelor, urmărirea celor care nu-şi plătesc impozitele şi bineînţeles efectuarea altor noi inspecţii!

— Ce frumos! Un general supus, în fruntea unei armate supuse, la ordinele unui faraon, care nici măcar nu este un adevărat faraon!

Hatşepsut se opri brusc în mijlocul aleii şi-l apucă de braţ, înfigându-şi unghiile în pielea lui.

— Te previn, Tutmes, îi vorbi ea încet, supune-te sau o să regreţi! Nu uita nici o clipă că te-aş fi putut face să dispari de mult. Şi profit de prilej ca să-ţi amintesc că eşti general sub ordinele mele. Spre deosebire de tine, eu am fost deja la război. Dacă aflu vreodată că ai trecut graniţa Egiptului cu trupele tale, te arunc în temniţă! M-ai înţeles?

Tutmes nu făcu nici un gest să se elibereze din strânsoarea ei şi nu o slăbi din priviri o clipă.

— Perfect, răspunse el. Şi înţeleg cu siguranţă mai multe decât tine, Faraon Etern. Deschide-ţi ochii!

Hatşepsut îi dădu drumul şi, nebun de furie, cu urmele unghiilor ei pe braţ, Tutmes se îndepărtă.

Peste două luni, la palat sosi ştirea că flota, ajunsă în deltă, se pregătea să traverseze Canalul Faraonilor. După ce ascultă depeşa pe care i-o citi Anen, Hatşepsut porunci un număr mărit de rugăciuni şi sacrificii. Şi-i imagină, navigând

în tăcere, străbătând întinderile vaste care îi despărţeau de Marea cea Mare. Sub privirile lui Tutmes, luă cu ea o scrisoare personală de la Senmut pentru a o citi în apartamentul ei. Îi rupse sigiliul şi o devoră, emoţionată. Senmut îi trimitea veşti despre el; totul mergea cum nu se poate mai bine. Canalul era totuşi într-o stare foarte proastă şi ar fi trebuit reparat. O sfătuia să profite de viitură pentru a-i rechiziţiona pe ţărani în vederea lucrărilor respective. Îi vorbea despre una şi despre alta, despre floră şi faună, despre frumuseţea apusurilor de soare, dar la sfârşitul scrisorii nu se putuse împiedica să îi mărturisească ce dor îi era de ea, ca de apă în deşert, şi o invoca din tot sufletul şi trupul lui. Hatşepsut puse scrisoarea într-un cufăr de fildeş în care-şi ţinea toate amintirile dragi ei, după care se duse la templu pentru a implora protecţia zeului în lunile ce aveau să vină, cerându-i să binecuvânteze corăbiile şi să înfrâneze ambiţiile lui Tutmes.

Într-o seară, în timp ce se pregătea de culcare, Neferura veni la ea. Picioarele goale ale fetei nu făcură nici un zgomot când intră după ce fusese anunţată. Hatşepsut îi făcu semn lui Nofret să-i pună veşmântul de noapte şi îi dădu liber după ce o puse să-i aducă vinul pe care obişnuia să-l bea seara. Neferura se plecă în faţa ei. Purta o rochie albă străvezie, care lăsa să i se ghicească şoldurile fine şi sânii înmuguriţi, iar la gât un colier de aur încrustat cu ametiste. O panglică albă şi aurie îi încingea fruntea, dar nu era fardată şi ochii ei negri o priviră cu stânjeneală pe mama ei. Hatşepsut îi zâmbi şi o invită să ia loc, dar Neferura rămase în picioare, cu ochii plecaţi, frământându-şi nervoasă mâinile.

— Ce surpriză plăcută! exclamă Hatşpsut.

Preparativele în vederea expediţiei o împiedicaseră să-şi vadă fiica pe cât de des şi-ar fi dorit, dar era la curent cu

progresele ei. Pen-Nekhet o informase cu câteva luni în urmă că era împotriva oricărui antrenament militar al acestei fete prea fragile. Hatşepsut, foarte contrariată, admisese totuşi că nimic nu trebuia să compromită sănătatea moştenitoarei.

— Ce ai făcut azi? Ai stat în soare uitându-te la soldaţi cum se antrenează? (Neferura nu zâmbi însă deloc la această ironie blândă.)

— Mamă, aş vrea să vorbim despre Tutmes.

Hatşepsut îşi înăbuşi un oftat. Hotărât lucru, toată lumea voia să vorbească cu ea despre Tutmes! Se aşeză în fotoliu.

— Ei bine, dă-i drumul. Ştii că trebuie să-mi spui întotdeauna totul.

— E multă vreme de când suntem făgăduiţi unul celuilalt, şi totuşi nu ai făcut nimic ca să ne duci la templu. Ce mai aştepţi? Te-ai răzgândit?

— Tutmes te-a trimis să-i pledezi cauza? o întrebă ea.

— Nu! I-am vorbit la prânz, dar nu avea mare lucru să-mi spună. (Se înroşi şi îşi plecă privirile.) Nu prea-mi vorbeşte.

— Îl iubeşti cu adevărat, Neferura?

— Vai, da! exclamă ea cu înflăcărare. Îl iubesc dintotdeauna! Vreau să mă căsătoresc cu el, şi tu mi-ai promis-o. Dar timpul trece şi nu fac altceva decât să aştept.

— Sunteţi încă prea tineri amândoi. Nu poţi să mai ai puţină răbdare?

— Dar de ce? Câţi ani aveai când te-ai îndrăgostit de majordomul Senmut? Vai, mamă, nu pot să mai suport să nu fiu decât un pion pentru tine! Nu pot să trăiesc şi eu pentru mine şi să mă mărit cu Tutmes?

Hatşepsut duse grăbită la buze cupa, vrând să-şi ascundă astfel tulburarea provocată de cuvintele fiicei sale. „Chiar

sunt atât de dură? se întrebă ea consternată. Sunt oare pe cale de a pierde dragostea scumpei mele Neferura?" Bău o înghiţitură de vin şi puse cupa la loc pe masă, apoi se ridică şi cuprinse umerii plăpânzi ai fiicei sale, care înţepeni la atingerea ei.

— Aşa mă vezi tu, Neferura? Ştii ce înseamnă să te măriţi cu un prinţ moştenitor, şi mai ales cu un prinţ ca Tutmes?

— Ştiu foarte bine! exclamă fata, scuturându-se din îmbrăţişarea mamei sale. Şi tu te opui căsătoriei mele fiindcă te temi ca el să nu-şi ceară drepturile şi să te alunge de pe tronul lui Horus!

— Aşa e. Şi asta o să şi facă. Tu crezi că-l cunoşti, Neferura, fiindcă îl iubeşti, dar eu una îl văd cu ochii Egiptului. Îl cunosc de mic copil. Să ştii că, dacă te măriţi cu el, mă condamni la moarte. Îmi pare rău, dar asta e.

— Nu cred! Tutmes e violent, dar nu e crud!

Hatşepsut se aşează la loc, obosită.

— E adevărat. Dar nu-mi pot asuma riscul ăsta. Încă o dată, Neferura, îmi pare rău, dar n-o să te măriţi niciodată cu Tutmes.

— Dacă aşa stau lucrurile, o să-l duc chiar eu la templu! (Ochii îi aruncau văpăi şi în ei ardea acelaşi foc ca în ai mamei sale. Îşi îngropă faţa în mâini.) Nu, n-o să fac asta niciodată. N-o să-l las niciodată să-ţi facă rău, mamă. (Apoi se apropie de masa pe care se afla coroana mică în formă de cobră.) Nu vreau să fiu faraon. Şi totuşi, asta ţi-ai fi dorit, nu-i aşa? Prefer să rămân prinţesă toată viaţa. Aş prefera chiar să mă odihnesc în pace, ca Osiris-Neferu-kebit. Şi ce-ai zice, propuse ea disperată, să ne căsătoreşti şi să-l numeşti pe Tutmes vizir sau guvernator? Am trăi departe de Teba şi de tine, şi nu ai mai avea să te temi de nimic.

— Biata mea Neferura, spuse calmă Hatşepsut. Câtă vreme crezi că se va mulţumi Tutmes să guverneze o nomă* oarecare când ar putea domni peste un regat întreg? Lasă-mi încă un an, doar un an, şi-ţi promit că vă duc pe amândoi la templu. Asta ţi-o promit.

— Nu! Nu vreau să mă simt răspunzătoare de moartea ta!

— Se poate ca lucrurile să nu ajungă până aici. Tutmes va vedea anul viitor că nu voi fi deloc o ameninţare pentru el şi mă va lăsa să trăiesc în pace.

Neferura izbucni în râs şi se aplecă să o sărute pe Hatşepsut pe obraz.

— Vai, mamă, nu renunţi niciodată, nu-i aşa? Ţi-ai dedicat toată viaţa puterii, puterii şi Egiptului. De altfel, ele se confundă deseori în ochii tăi. Şi ce-o să-mi spui peste un an? Că pleci să guvernezi o nomă, lăsându-i Egiptul lui Tutmes? Nu cred aşa ceva! Şi nici el n-o să creadă. Ştiu că nu mă iubeşte, dar nu contează. O să-i fiu o soţie excelentă.

— Sunt sigură de asta; peste un an.

— Până atunci, Senmut va fi pe drumul de întoarcere. (Neferura râse din nou, stăpânindu-şi lacrimile.) Ce nenorocire să fii Primă Fiică Regală, urăsc asta! exclamă ea luând coroana cea mică. Urăsc proiectele tale în privinţa mea şi urăsc necesităţile puterii care mă ţin departe de Tutmes. Pune-o pe Meryet în locul meu!

— Neferura, lăcomia lui Meryet va ruina ţara asta dacă ajunge vreodată faraon, şi tu ştii asta la fel de bine ca mine!

Era să adauge că Tutmes nu i-ar fi dat niciodată atenţie dacă nu ar fi fost Prima Fiică Regală, dar, la vederea chipului răvăşit şi nefericit al Neferurei, se abţinu de la orice comentariu.

— O ştiu foarte bine. Ar fi mai bine ca dubla coroană să-i

* Nomă – diviziune administrativă în vechiul Egipt (n.r.).

revină lui Tutmes decât să-i laşi lui Meryet fie şi cea mai mică posibilitate de a ajunge faraon, recunoscu Neferura.

— Asta-i şi părerea mea, spuse Hatşepsut. Nu-l urăsc, Neferura. E sânge din sângele meu regal, şi l-am tratat întotdeauna cu tandreţe. Îţi jur însă că nu va avea coroana atâta vreme cât eu voi trăi! Nu e a lui! Şi n-a fost niciodată a lui! Este şi va fi întotdeauna a mea, încarnarea lui Amon!

— Dar după ce tu nu vei mai fi, mamă, ce se va întâmpla?

Hatşepsut ridică din nou cupa la gură, evitând cu grijă privirea Neferurei.

— Dacă nu o vrei tu, îi va reveni lui Tutmes.

— N-o vreau.

— Îmi pare rău, spuse Hatşepsut, privind cum se închide uşa în urma fiicei sale.

Nici un mesaj nu mai venea din partea expediţiei, şi Hatşepsut se sili să aibă răbdare. Gândurile i se îndreptau adesea spre Senmut şi Nehesi, şi, pentru a-şi birui tristeţea, se consacră mai mult ca oricând exercitării puterii. Aniversarea celor treizeci de ani ai ei se apropia şi intră în acest nou an cu entuziasmul de la douăzeci de ani. Tutmes şi haita lui deveneau din ce în ce mai presanţi şi fu nevoită să-şi mobilizeze toată tăria de caracter ca să nu părăsească Egiptul şi să se refugieze cât mai departe.

Aceeaşi poftă de putere care-l însufleţise pe bunicul său sălăşluia în Tutmes. Având mare grijă să nu depăşească limitele regatului, el nu rămânea niciodată inactiv, trecând de la o nomă la alta cu soldaţii lui, îndemnându-şi caii în galop şi brăzdând deşertul cu înfocaţii săi prieteni sau străbătând străzile Tebei cu o iuţeală nebunească.

Hatşepsut continuă să rezolve treburile curente ale regatului, asistată de Menkh, User-amon şi Tahuti, prefăcându-se

că ignoră frecventele veniri şi plecări din jurul cazărmilor militare şi chiar de pe coridoarele palatului, unde Tutmes trecea râzând zgomotos. Desigur, în curând avea să plece din nou spre frontiera nubiană, din nordul ţării, sau la vest, în deşertul care se întindea până departe dincolo de necropolă. Dar Hatşepsut ştia că ultimii ani ai domniei sale se apropiau cu repeziciune.

Într-o frumoasă după-amiază de iarnă, se duse pe terenul de antrenamente militare împreună cu Menkh, vrând să-şi mâne carul. Ajunşi acolo, cei doi văzură apropiindu-se un grup de soldaţi. Purtătorul ei de însemn alergă înainte pentru a-i elibera calea. Hatşepsut străbătu liniştită mulţimea până la terenul de curse. Cu faţa la centrul acestuia fusese instalată o ţintă, iar la o sută de paşi distanţă pe pământ fusese trasă o linie albă. Nakht şi Tutmes discutau în spatele carului de bronz al acestuia din urmă, iar lângă ei stătea un tânăr recrut care ţinea două suliţe în mână. Curioasă să afle ce se întâmplă, Hatşepsut se îndreptă spre ei, urmată îndeaproape de Menkh.

— Te salut, Tutmes! Ce faceţi voi aici?

Cei doi îşi înălţară privirile spre ea şi o salutară. Tutmes îşi puse casca şi mănuşile.

— Te salut, Faraonule! Tocmai am pus la punct un joc nou.

— Spuneţi-mi degrabă cum e!

Un soldat îi întinse lui Tutmes o lance pe care el o cântări cu o mână expertă, privind-o în acelaşi timp pe Hatşepsut. Aceasta purta obişnuitul ei şorţ scurt, sandale de piele albă, o cască albă împodobită cu un *uraeus* şi un pieptar bătut cu matostate.

— Dacă vrei, spuse el. Pornind de la ţintă, fac ocolul terenului cu carul sporindu-mi viteza, astfel încât să ating

maximum de viteză când ajung la linia albă. Atunci trebuie să arunc sulița și să nimeresc ținta înainte de a fi depășit linia albă.

— Ai început deja s-o faci?

— Încă nu, acum mă pregătesc. Ce faci aici?

— Am venit să mă antrenez, spuse ea arătând spre carul ei aurit, condus de unul dintre „Vitejii Regelui".

— Să scot ținta și să aștept să termini tu?

— Nu. (În minte începea să-i mijească o idee distractivă.) Lasă ținta unde e, aș vrea să joc cu tine noul tău joc.

— Da? Așadar, vrei să ne luăm la întrecere?

Carul ei se opri în dreptul lui Tutmes; soldatul regelui coborî și îi întinse hățurile lui Menkh.

— Dați-mi o lance! porunci ea. Cinstea de a începe îți revine de drept.

— Ba nu, nu. Îi revine faraonului. Dar ar trebui să stabilim miza.

— Am atâta aur că nu am ce face cu el. Stabilește-ți tu prețul, Tutmes.

Nici nu rostise bine cuvintele, că le regretă. Tutmes chibzui o clipă, apoi un zâmbet larg îi lumină fața.

— Dacă nimeresc ținta drept în mijloc, iar tu nu, ne vei căsători, pe Neferura și pe mine, până la sfârșitul lunii.

O rumoare de aprobare străbătu mulțimea soldaților aliniați.

— Refuză, Maiestate, îi șopti Menkh. Miza e prea importantă, nu vă jucați în nici un caz cu așa ceva.

Deși înțelegea perfect ce voia să spună Menkh, ea nu-i dădu nici o atenție și-l privi calmă pe Tutmes drept în ochi.

— De acord. Iar dacă eu nimeresc ținta în mijloc, o pierzi pentru totdeauna pe Neferura.

Tutmes dădu din cap în semn de acord, cu buzele strânse.

— Ne-am înţeles în privinţa rămăşagului?

— Absolut. Haidem! Sunt de acord să încep prima. Menkh, mănuşile!

Hatşepsut îşi puse mănuşile groase de piele albă, cercetând totodată cum cădea lumina. Apoi sări sprintenă în car şi luă hăţurile din mâna lui Menkh. Caii se agitară şi, la îndemnul ei, se năpustiră în galop printre şirurile de soldaţi. Dădu o dată ocol, la trap, terenului, cu ochii aţintiţi asupra cerculeţului de lemn vopsit în alb, apoi se opri în punctul de plecare pentru a verifica trăinicia harnaşamentului şi luă lancea pe care i-o întindea un recrut. După ce mai aruncă o privire în jur, apucă hăţurile cu o mână şi, înfăşurându-le strâns în jurul încheieturii, strigă un îndemn cailor, care porniră pe traseu, iuţindu-şi treptat galopul.

Cu mâinile în şolduri, Tutmes o privea cum pornea, clipind din ochi în soarele orbitor. Soldaţii o încurajară cu strigăte, în timp ce se apleca tot mai mult, după ce străbătuse mai mult de jumătate din traseul circular. O auziră îndemnând caii care, în galop furios şi cu coamele în vânt, izbeau sălbatic cu copitele în pista de nisip cenuşiu. Luă virajul şi porni pe linia dreaptă. Preţ de o clipă, reuşiră să-i întrezărească expresia încordată şi concentrată de pe chip, ochii fixaţi asupra ţintei, şi deodată lancea se înălţă pe cerul albastru. Lovi ţinta cu un zgomot surd şi vibră câteva clipe, înfiptă în bucata groasă de lemn; scoase un strigăt trăgând tare de hăţuri pentru a opri caii. Toată lumea se repezi la ţintă, scoţând aclamaţii. În timp ce Hatşepsut se întorcea, Tutmes se apropie de lance. Aceasta era înfiptă chiar în centrul ţintei.

Hatşepsut sări din car şi înaintă râzând spre fiul ei dezamăgit.

— Credeai că n-o să reuşesc, nu-i aşa? întrebă ea. Ai fi făcut mai bine dacă i-ai fi întrebat pe generalii mei înainte de

a te arunca într-o aventură ca asta! Ei au avut prilejul de a-mi aprecia talentele cu mult înainte ca tu să te fi născut!

— Scoate lancea! îi porunci el unui recrut care o smulse pe dată. Nu te bucura prea repede, Hatşepsut, încă nu ai câştigat. Mai poţi încă să pierzi.

— Şi cum, mă rog frumos, din moment ce am atins ţinta drept în centru?

Se îndreptară spre marginea pistei, unde Tutmes se urcă în carul lui, cu lancea în mână. Hatşepsut îşi scoase mănuşile, întinzându-i-le lui Menkh, şi văzu că Tutmes pornise deja, biciuindu-şi sălbatic caii. Se întrebă dacă nu avea să arunce suliţa încă de la primul tur de pistă. Toţi soldaţii îl încurajau cu strigăte şi, cuprinsă de surescitarea clipei, începu să strige şi ea la unison cu ceilalţi. Tutmes se apropia de linia albă şi începu să-şi biciuiască şi mai tare caii. Linia albă se ivi brusc şi ţinta apăru în faţa sa. Aruncă suliţa, scoţând o înjurătură. Hatşepsut se repezi pe dată împreună cu soldaţii spre ţintă, în timp ce Tutmes sărea din car înainte ca acesta să se fi oprit şi se apropia în fugă de ea.

Hatşepsut radia de bucurie.

— Sărută-mă, Tutmes! Zeii ţi-au călăuzit braţul! Uite, s-a înfipt în gaura făcută de mine! Am aruncat amândoi perfect!

Menkheperrasonb smulse lancea. Nu exista, într-adevăr, decât o singură şi unică gaură, abia puţin mai mare decât fusese prima.

Hatşepsut izbucni din nou în râs.

— Cine a câştigat? i-o reteză Tutmes.

Hatşepsut încetă să mai râdă şi se uită la el, prefăcându-se mirată.

— Păi, eu, firește! Am aruncat prima!

— Aş fi câştigat eu dacă aş fi fost primul!

— Se poate, dar nu e cazul. Aşa că am câştigat.

— Nu-i adevărat! Am câştigat amândoi!

— Dar, dragă Tutmes, vezi bine că e întru totul imposibil. (Toată veselia din timpul întrecerii dispăruse, lăsând locul unei atmosfere de gravitate.) Nu putem nici câştiga, nici pierde amândoi. Unul dintre noi trebuie să se retragă, şi cu siguranţă că nu eu voi fi aceea.

— Nici eu.

— Vrei să o mai facem o dată?

— Nu. Regula jocului nu permite decât o încercare.

— Ştiu. Ei bine, o să fac o plimbare cu carul împreună cu Menkh pe malul fluviului. Tu poţi să rămâi să te mai antrenezi!

Şi, înainte chiar ca Tutmes să fi avut timp să răspundă, carul lui Hatşepsut se îndepărtă într-un nor de praf.

Tutmes îşi petrecu restul zilei pradă unui sentiment de furie neputincioasă, care nu avea nimic de-a face cu deznodământul întrecerii de pe terenul de manevre. O ura atât de mult! Cât a durat cina, avusese în faţa ochilor chipul ei frumos şi bronzat, şi în urechi îi răsunau cuvintele ei caustice. Ieşi să ia aer în grădină, şi acolo se trezi iarăşi faţă-n faţă cu ea, cu zâmbetul ei ironic şi cu silueta ei zveltă. Scuipă pe statuie şi se întoarse cu spatele la chipul acesta dispreţuitor şi impasibil. Ura intensă care-l mistuia se transformă deodată într-o dorinţă nestăvilită pentru această femeie capabilă să-şi mâne carul ca un bărbat şi să hotărască după bunul ei plac soarta supuşilor săi. O vedea din nou, îmbrăcată cu şorţul ei scurt, cu sânii împungând pectoralii grei de aur care-i plăceau atât de mult, cu ochii necontenit aţintiţi asupra lui. Îşi petrecuse primii şaptesprezece ani din viaţă urând-o şi admirând-o. Astăzi însă, mintea-i înfierbântată şi

frământată de o insatisfacţie crescândă făcea să bată în el o inimă agitată de aceeaşi dorinţă în faţa căreia sucombaseră tatăl lui, ca şi Senmut, Hapusenb şi toţi cei care avuseseră norocul să se apropie de ea. Gemu de durere la amintirea trupului ei splendid şi suplu, a gurii ei senzuale, mereu gata să râdă şi să-şi bată joc de el.

Ieşi din grădină şi o luă spre palat. Dădu peste o patrulă care-l lăsă să treacă după ce-l recunoscu şi începu să alerge pe aleea care ducea la Sala de Ospeţe, apoi pe coridorul care conducea la apartamentele lui Hatşepsut, la uşa cărora fu oprit de o gardă a Maiestăţii Sale.

— Salutările mele, prinţe! Vrei să-l vezi pe faraon?

Tutmes dădu din cap.

— Cel Unic e înăuntru?

— Da. Poţi intra.

Tutmes, arzând de un foc care-l făcu să zâmbească, pătrunse încet în coridorul pustiu luminat de torţe. Alte două gărzi îl opriră din nou la uşa dormitorului regal. Crainicul se ridică la apropierea sa şi îl salută.

— Salutări, prinţe!

— Salutări, Dua-eneneh! Puternicul Horus s-a culcat?

— Încă nu, dar o va face curând.

— Te rog să mă anunţi.

Dua-eneneh se strecură înăuntru, trăgând pe jumătate după el uşa. Tutmes auzi frânturi din discuţia dintre el şi faraon, apoi un hohot vesel de râs.

— Poţi intra, îl anunţă crainicul după câteva clipe.

Tutmes avusese rareori ocazia să o viziteze în apartamentele ei. Simţurile sale aprinse îl făceau deosebit de sensibil la parfumul ei puternic; smirna părea să-i emane din corp, din patul ei, şi chiar din draperiile şi din pereţii argintaţi. Abia ce intrase, că o văzu în picioare, în cămaşa de

noapte lungă şi transparentă din in alb, cu părul despletit şi cu capul gol. Zări, pe o măsuţă, casca şi brăţările, ca şi preţiosul sipet de aur şi de turcoaze în care se odihneau însemnele regale, şoimul lui Nekhbet şi cobra lui Buto.

Hatşepsut îi răspunse salutului cu un semn din cap.

— Bună seara, Tutmes! Ce oră ciudată ţi-ai ales să mă vizitezi! Vrei să mă îmbrac ca să ne încheiem socotelile pe câmpul de manevre? Sau poate că ai alte idei în ceea ce priveşte miza?

Nu-i plăcea deloc aerul pe care-l avea tânărul în seara asta; nu o slăbea din ochi şi părea buimăcit. O lucire stranie ardea în adâncul ochilor săi negri.

— Maiestate, aş vrea să-ţi vorbesc între patru ochi, spuse el, apropiindu-se cu un pas nesigur. Te rog să o trimiţi de aici pe Nofret.

— Tutmes, nu sunt sigură că vreau să rămân singură cu tine. Cu tot respectul pe care ţi-l port, n-am nici o încredere în tine. Nofret rămâne aici.

— Nu-ţi vreau răul, Hatşepsut, răspunse el întinzându-i mâinile. Am venit să vorbesc cu tine, nimic altceva. Şi poţi oricând să-ţi chemi gărzile dacă te simţi ameninţată. Ţi-e cumva frică de mine? o întrebă el zâmbind imperceptibil.

— Nu, nu mi-e frică de tine, dar trebuie să mă tem de tine spre binele ţării mele. (Gânditoare, Hatşepsut tăcu o clipă.) Foarte bine. Nofret, poţi să pleci. O să te chem eu. (Aşteptară în tăcere ca Nofret să închidă uşa după ea.) Ei bine, ce doreşti? îl întrebă ea, nerăbdătoare să termine cu el şi să se culce.

Tutmes rămase o clipă nehotărât, gata să se repeadă la ea şi să o strângă în braţe. Într-o străfulgerare de luciditate, îşi dădu seama de ciudăţenia comportamentului său, dar

zâmbetul mirat al lui Hatşepsut îl încurajă să meargă mai departe.

— Poate că am putea bea câteva cupe în timp ce stăm de vorbă, îi propuse el. Ai de gând să mă mai laşi mult să stau în picioare?

— Ai vin în dreapta ta şi un jilţ alături de tine. Chiar ai venit să pălăvrăgim, Tutmes?

— Eventual. Am o propunere să-ţi fac, spuse el turnându-şi vin. (Îşi goli cupa dintr-o sorbitură şi-şi mai puse una, sub privirea amuzată a lui Hatşepsut.)

— Mă intrigi. Vorbeşte.

Tutmes se aşează, dorindu-şi ca ea să facă la fel.

— O să intru direct în subiect, Maiestate, şi n-o să te reţin mult. Iată la ce m-am gândit. Mi-ai făgăduit că mi-o dai pe Neferura de soţie ca să pot guverna, nu-i aşa?

— Da.

— Dar n-o s-o faci niciodată, sunt convins.

— Nu ştiu nimic încă. Nu mai încerca să-mi ghiceşti intenţiile, Tutmes!

— Ştim amândoi că nu mai sunt copil şi că în scurt timp o să mă pot bucura după bunul meu plac de ceea ce-mi aparţine de drept, fără ca tu să mă poţi împiedica.

— Tu eşti singurul care crede asta. În numele lui Amon, unde vrei să ajungi, Tutmes?

— De ce n-am guverna împreună?

Hatşepsut se aşează încet pe pat.

— Continuă, nu te înţeleg prea bine, răspunse ea prudentă.

— E foarte simplu, spuse el făcând un gest larg. Putem aboli într-o clipită tot ce ne desparte, spre satisfacţia amândurora. O să ne căsătorim. Tu vei fi cea care o să mă conducă la templu ca să mă legitimezi şi să-mi dai dubla coroană.

Ea păru că se uită la el fără să-l vadă un moment îndelungat, cu un aer absent, în timp ce el o mânca din ochi, cu chipul încordat.

— Asta-i cumva o glumă proastă? întrebă regina în cele din urmă, golindu-şi la rândul ei cupa.

Tutmes se aşeză la loc după ce-şi turnă din nou de băut.

— Nici pe departe. Eu n-ar mai trebui să aştept zadarnic mâna prinţesei Neferura, cât despre tine, vei fi în sfârşit eliberată de povara pe care o reprezint eu pentru tine şi de orice teamă faţă de mine.

— Lucrurile nu sunt chiar aşa de simple, spuse ea. Tatăl tău, Tutmes, a încercat să mă seducă exact cum faci tu acum. Tinereţea şi lipsa mea de experienţă m-au făcut să-i cedez, dar nu i-am oferit decât un simulacru de coroană şi o autoritate prefăcută. Nu sunt chiar atât de proastă încât să-mi închipui că tu vei fi la fel de flexibil şi docil ca el. N-o să mă laşi niciodată să guvernez singură. Căsătorindu-mă cu tine, o să încetez pe dată să mai fiu faraon, devenind o simplă Soţie Regală, neputincioasă în faţa ta. O să fiu la cheremul tău, ca şi Egiptul. (Bău o înghiţitură lungă de vin şi se ridică fără a-şi desprinde privirile de la el.) Te temi să lupţi singur pentru coroană? Consideri că puterea mea e chiar de neînvins, încât să te facă să renunţi la luptă? (Se aplecă brusc spre el.) Nu, tu vrei coroana asta mai mult ca orice altceva, dar ţi-e încă teamă de mine! Nu poţi face nimic, fiindcă te temi de mine!

Tutmes se ridică brusc, răsturnându-şi cupa de vin, şi din două salturi fu lângă ea.

— Toate astea n-au nimic de-a face cu coroana! Pot s-o obţin şi mâine dacă vreau!

— Minţi, replică ea calmă. Nu eşti încă destul de sigur de tine ca să-ţi permiţi o asemenea iniţiativă, şi o ştii la fel de bine ca mine! De ce-ai venit, Tutmes? Ce vrei de fapt?

Tutmes îi smulse cupa din mână şi o azvârli pe jos, apoi o apucă de încheieturi, atrăgând-o violent spre el.

— Pe tine te vreau! strigă el înflăcărat. Pe tine, mândru faraon! (Încercă zadarnic să o sărute şi cu o mână o apucă de păr pentru a o împiedica să se zbată.) Uită-te la mine, Hatşepsut! Sunt bărbat, şi amantul tău e departe. Te voi avea! Şi dacă strigi cumva, îţi rup mâna până să ajungă gărzile tale aici!

Îi răsuci braţul la spate şi o sărută sălbatic, silind-o să se aplece pe spate.

Simţi în gură gust de sânge, iar cu mâna liberă ea îl zgârie pe faţă din toate puterile, vrând să-l facă să-i dea drumul, şi-l muşcă sălbatic de umăr. Apoi se repezi şi luă un vas greu de tămâie, pe care-l ridică, ştergându-şi în acelaşi timp buzele de sânge.

— Căţea! şuieră el, frecându-şi umărul care îl durea, gata să se arunce din nou asupra ei.

Hatşepsut ridică cu amândouă mâinile vasul şi-l răsuci deasupra capului.

— Dacă mă mai atingi o dată, îţi crăp capul! urlă ea. Nu te apropia! Laş ce eşti, profiţi că sunt lipsită de apărare ca să mă ataci! Acum ştiu la ce să mă aştept! Nu aşa vei obţine tronul!

Se priviră o bucată de vreme, tremurând de furie şi epuizare. Tutmes îşi goli cupa dând-o pe gât şi se şterse la gură fără să o părăsească din ochi. Hatşepsut continua să ţină în mână vasul de tămâie, pândindu-i fiecare mişcare.

— Îmi pare rău, spuse el pe un ton rece. Nu ştiu ce m-a apucat. Dar să ştii că te înşeli crezând că aşa voiam să iau tronul. Am venit aici cu gândul să te cer de soţie.

— Nu zău!

— Te iubesc, spuse el, evitându-i privirea. Te urăsc mai mult decât oricare altul şi te iubesc deopotrivă mai mult ca oricine altcineva. De-acum înainte însă n-o să te mai iubesc

şi nici n-o să te mai urăsc niciodată. Nu eşti decât o capcană fără fund în care tatăl meu, spre marele lui nenoroc, s-a lăsat prins.

— Vorbeşti fără să ştii nimic. Tatăl tău şi cu mine ne-am iubit în felul nostru, şi era fericit. N-ar fi suportat o clipă să te vadă în halul în care eşti acum. Vorbeşti de dragoste fără să ai habar de ea, fiindcă la şaptesprezece ani doar trupul e-n stare să se înflăcăreze într-atât, în timp ce inima rămâne rece. Ăsta-i şi motivul pentru care te iert că ai ridicat mâna asupra mea. Tot de asta n-o să te arunc în temniţă. Dragoste? Ştii măcar ceva despre ce gândesc, ce doresc sau chiar şi ce visez? Ieşi afară! La urma urmei, nu eşti decât un Tutmes prost...

— Oricum, spuse el zâmbind încet, sunt gata să pun rămăşag că a face dragoste cu tine trebuie să fie ceva cu totul deosebit.

— Asta n-o s-o ştii niciodată. Dar, chiar dacă va trebui să mă resemnez să te primesc în patul meu, n-o să-ţi dau niciodată, dar niciodată regatul meu. Mai bine mă căsătoresc cu Senmut; e fin, fermecător şi iscusit. Aş prefera ca el să poarte dubla coroană. (Lăsă în jos vasul greu şi-l puse la loc pe altarul lui Amon.) Mai pot să am copii, Tutmes. O să mă căsătoresc oare cu Senmut şi o să-i dăruiesc Egiptului un fiu?

Cu răsuflarea tăiată, Tutmes se înecă de uimire, incapabil să-şi dea seama dacă glumea sau nu.

— Chiar atât de mult mă urăşti? întrebă cât se poate de liniştit.

Hatşepsut se apropie de el şi-l cuprinse tandră de umeri.

— Nu te urăsc deloc. De câte ori trebuie să ţi-o repet? Mă faci să mă mânii cu gesturile tale necugetate şi amenin ţările tale continue. Nu ţi-am promis că Egiptul va fi al tău într-o bună zi?

— Da, când vei muri!

— Dacă tatăl tău ar mai fi trăit, ai fi complotat ca să-i smulgi coroana?

— Sigur că nu. Ar fi fost faraon prin lege.

— Aşa cum sunt şi eu acum, din moment ce eu sunt legea. Dacă... dacă într-o bună zi vei fi faraon, o să înţelegi ce înseamnă asta. Nu e în nici un caz îngăduinţa de a face totul după capul tău, ci o mare răspundere.

— Ah, tu şi cuvintele tale frumoase! Ai ajuns maestră în arta de a răsturna situaţiile! Ei bine, nu-mi mai rămâne decât să plec după lecţia asta atât de frumoasă.

Ea îl luă brusc în braţe şi rămaseră un moment îndelungat înlănţuiţi înainte de a se despărţi.

— Aş vrea atât de mult să nu fim duşmani, spuse ea cu tristeţe.

Răvăşit şi ruşinat, el o salută stângaci şi ieşi fără s-o mai privească.

Hatşepsut scoase un suspin de uşurare şi se spălă pe faţă înainte de a o chema pe Nofret. Liniştea impresionantă din încăpere îi spori dintr-o dată regretele şi noile temeri. Ştia că Tutmes nu-i va mai da niciodată nici cel mai mic semn de afecţiune. De-acum înainte va trebui să-şi sporească atenţia faţă de el şi să pună un număr mai mare de gărzi la uşa ei. Apoi se culcă şi trase spre ea blana pe care i-o dăruise Senmut. După ce luminile fură stinse, o strânse cu putere la piept, în timp ce pe obraji îi curgeau încet lacrimile.

Într-o noapte glacială de iarnă, Neferura intră în dormitorul mamei sale, lividă, cu faţa crispată de durere. Hatşepsut se trezi brusc şi Neferura se lăsă pe patul ei, plângând.

— Mamă, mă doare tare rău aici, spuse ea frecându-şi partea dreaptă a pântecelui. Nu pot să dorm.

Hatşepsut o trimise degrabă pe Nofret să aducă medicul şi o bagă pe fiica sa sub pătură. Fata gemea şi tremura, cu fruntea acoperită de sudoare. Hatşepsut aprinse lămpile şi aţâţă focul. Nofret se întoarse cu medicul şi, în timp ce acesta o examina pe Neferura, Hatşepsut se îmbrăcă. Se instală pe un scăunel, lângă patul în care fiica sa se zvârcolea de durere, agăţându-se convulsiv de mâna ei. Medicul se ridică după ce trăsese la loc cuverturile peste trupul fetei.

— Ei bine? întrebă Hatşepsut.

— Are zona inghinală fierbinte şi foarte umflată.

— Ce-ai de gând să faci?

— O să-i dau o poţiune pe bază de arsenic şi de mac pentru a calma durerile, e tot ce pot face.

— Dar magia?

— Putem oricum încerca, se întâmplă ca vrăjile să dea rezultate bune şi ca umflătura să se resoarbă, dar apare întotdeauna din nou.

— Crezi că otrava e cauza?

— Nici o otravă nu provoacă asemenea tumori locale. Poţi fi liniştită în privinţa asta, Maiestate.

Ea dădu din cap, fără a fi totuşi convinsă.

— Daţi-i repede poţiunea asta. Nofret, trimite-l pe Dua-eneneh să-i aducă pe vrăjitori. Şi Hapusenb să vină şi el cât mai repede!

Medicul prepară cu grijă poţiunea şi i-o dădu lui Neferura într-o cupă mică de alabastru. După ce o bău anevoie, fata se lăsă la loc pe pernă, cu ochii închişi. Hatşepsut spera că va reuşi să adoarmă, dar nu se întâmplă aşa. La sosirea lui Hapusenb şi a vrăjitorilor, tânăra continua să-şi rostogolească capul pe pernă, impresionându-i cu vaietele ei.

— Un duh rău a pus stăpânire pe trupul ei, spuse Hatşepsut. Suferă cumplit. Pregătiţi o incantaţie ca să alungaţi duhul ăsta răufăcător.

Îl puse pe Hapusenb să se aşeze lângă ea, în timp ce vrăjitorii discutau între ei.

— E opera lui Tutmes? o întrebă el liniştit.

— Nu cred sau, cel puţin, nu asta-i părerea medicului. Ce interes ar avea Tutmes să piardă singur această posibilitate de a ajunge la putere? Ea reprezintă încă pentru el tronul lui Horus.

Hatşepsut ascultă fără prea mare speranţă incantaţiile vrăjitorilor, gândindu-se în acelaşi timp la moartea soţului ei. Hapusenb o privea impasibil pe tânăra prinţesă care-şi pierduse cunoştinţa sub efectul medicamentului, fără a reuşi cu toate acestea să doarmă cu adevărat, continuând să delireze şi să ţipe, agitându-se în patul ei auriu. Hatşepsut simţi o prezenţă nouă şi, întorcându-se, îl văzu pe Tutmes.

Acesta avea încă pe el şorţul de noapte, iar capul descoperit îi scotea în mod deosebit în evidenţă ochii mari şi negri şi pometii proeminenţi, accentuând asemănarea cu tatăl lui.

— E grav? întrebă el.

— N-am idee, răspunse regina, neputincioasă.

— Pot să stau şi eu?

Regina îl privi în ochi şi nu văzu decât o rugăminte politicoasă, încât îi făcu semn să-şi apropie un scaun.

Murmurele monotone continuară o mare parte a nopţii, şi Neferura părea mai liniştită.

În zori, deschise ochii şi le zâmbi slab.

— Tutmes? murmură ea.

— Sunt aici, fetiţo, şopti el, îngenunchind lângă ea şi mângâind-o pe frunte. Odihneşte-te liniştită, rămân lângă tine.

— Mă simt ceva mai bine; nu mă mai doare.

Medicul se apropie grăbit de ea.

— Umflătura a dispărut brusc, vesti el cu gravitate.

Hatşepsut le porunci vrăjitorilor să tacă şi liniştea camerei nu mai fu deranjată decât de respiraţia sacadată a Neferurei. Hapusenb întâlni privirea disperată a medicului, apoi o privi pe Neferura. Aceasta îi zâmbea lui Tutmes, care îi ţinea mâinile într-ale sale.

— Sunt bolnavă rău? Poate că mama ne va lăsa acum să ne căsătorim..., şopti ea.

Întoarse capul spre Hatşepsut şi îi zâmbi, cu un zâmbet în care mama ei recunoscu lucirea sinistră a Sălii de Judecată. Se repezi la fiica ei, scoţând un strigăt; în aceeaşi clipă, Neferura scoase un ultim icnet slab şi-şi dădu sufletul. Ochii ei îşi pierdură pe dată orice expresie, şi zâmbetul i se transformă într-o grimasă încremenită de moarte.

Tutmes îşi desprinse cu delicateţe mâinile şi se ridică. Nimeni nu se mişcă şi nici nu vorbi. Soarele începea să pătrundă în încăpere, dar toată lumea era îngheţată de groază şi de stupefacţie. După o clipă îndelungată, Tutmes ieşi fără un cuvânt.

— A murit. A murit! îi strigă Hatşepsut lui Hapusenb, fără a-i veni să creadă.

Acesta îi luă mâinile reci şi i le încălzi într-ale sale.

— Se întâmplă şi asemenea lucruri, răspunse el calm. Doar zeii le cunosc motivul, Maiestate.

— Au plecat toţi! Toţi! spuse ea, privindu-l fără să-l vadă. (Îngenunche apoi în faţa patului şi luă în braţe trupul neînsufleţit.) Întoarce-te, Senmut! murmură ea, cu faţa îngropată în părul fiicei sale. Am nevoie de tine!

Hapusenb se îndepărtă, lăsând-o să legene încet trupul fiicei sale, şi se duse la Casa Morţilor pentru a-i convoca pe preoţi. Era tot ce-i mai rămăsese de făcut.

Hatşepsut se închise cu totul în sine în zilele de doliu care urmară, şi Tutmes o lăsă singură. Îşi pusese în Neferura

toate speranţele de a întemeia o nouă dinastie de femei-faraon, dar, o dată cu moartea ei, acestea dispărură în splendidul sarcofag de cuarţ care avea să fie şi al ei peste scurt timp. Avu impresia chinuitoare că zeul o abandonase şi că viaţa i se scurgea în lupte zadarnice ce se încheiau prin înfrângeri. Uită de toţi anii de fericire: Senmut, încoronarea ei şi dragostea pe care i-o purta zeului care-i îndeplinise dorinţa vieţii sale. Amon nu mai era decât un părinte crud şi ingrat. Abandonată de zei şi de oameni, Hatşepsut aşteptă ziua funeraliilor în cea mai mare singurătate. În cele din urmă, sosi şi data ceremoniei sfâşietoare şi, o dată cu ea, mulţimea ei de lamentaţii copleşitoare. Părăsi necropola în barca regală şi, frântă de durere, se întrebă pentru prima oară în viaţă cu ce să-şi ocupe ziua aceea şi toate celelalte zile ce aveau, din păcate, să vină...

Se duse direct în dormitor, unde îl chemă pe Ipuky şi-şi petrecu restul după-amiezei întinsă pe pat, cu ochii închişi, ascultând minunatele cântece de bucurie şi de glorie, cântece din vremuri de mult apuse în care viaţa părea atât de simplă; şi vocea melancolică a orbului se împletea strâns cu gândurile ei nostalgice.

La două zile după funeralii, Yamu-nefru, Sen-nefer şi Djehuti plecară cu carele, corturile şi servitorii să vâneze în deşert. Bătură timp de trei zile întinderile nesfârşite, întorcându-se în fiecare seară în tabăra făcută la umbra colinelor tebane. Nici unul dintre ei nu părea cu adevărat în apele sale. În ciuda îndelungatei lor prietenii, a nenumăratelor clipe petrecute împreună la şcoală, apoi la vânătoare şi la serbări, păreau mereu copleşiţi de multe probleme împovărătoare, care-i izolau unii de ceilalţi.

În ultima noapte a expediţiei lor, Yamu-nefru îşi trimise servitorii în cortul lor şi le servi el însuşi de băut prietenilor cu mâinile sale fine şi îngrijite, ocolindu-le cu grijă privirile.

— N-am prea avut noroc de data aceasta, începu el, adresându-se tuturor, cu un aer detaşat. Poate că eram preocupaţi de altceva decât de lei?

— Mai bine ai spune că nu ne gândeam decât la un singur leu, mormăi Sen-nefer. Cred că a sosit momentul să vorbim deschis.

Djehuti aprobă, sub privirile scrutătoare ale lui Yamu-nefru.

— Leul se zbate cumplit în capcană, spuse el încet, privind la cerul întunecat. Încearcă să scape din legături. În curând se va năpusti, şi atunci vai şi amar de cel care nu-l va ajuta!

— Nu ne temem de mânia lui, observă Sen-nefer. Toate acestea nu ne privesc deloc, să vedem mai degrabă care e datoria noastră. Nu mai putem sluji multă vreme doi stăpâni deodată cu deplină cinste, iar cinstea, prieteni, nu ne va mai fi multă vreme de folos.

— Gata cu vorbele astea ocolite, vă rog! se răsti Yamu-nefru. În ceea ce mă priveşte, o să fiu mult mai direct. Speranţele faraonului au murit o dată cu prinţesa Neferura. Ani de zile, Hatşepsut a domnit peste Egipt cu mare înţelepciune şi fermitate; astăzi însă îi trebuie un urmaş energic. Tutmes îşi revendică tronul de la moartea tatălui său. Are dreptul acesta?

— După lege, da, răspunse Djehuti. Suntem cu toţii de acord în privinţa asta. O slujim însă pe Hatşepsut de mulţi ani; am luptat alături de ea şi am administrat pământurile sub ordinele ei; ne-a tratat cu cea mai mare bunătate şi ne-a

răsplătit din plin. Domnia ei de faraon a fost încoronată de succes; pacea instaurată de ea i-a adus Egiptului o siguranţă preţioasă, căreia noi îi punem capăt abandonând-o.

— Pacea va fi compromisă oricum, vorbi brutal Sen-nefer. Tutmes are intenţia de a lua puterea cu sau fără îngăduinţa ei. Dacă o face împotriva voinţei ei, puteţi fi siguri că va curge sânge. Continuând să o sprijinim, nu facem decât să amânăm deznodământul luptei, fiindcă Tutmes are tot atâţia soldaţi ca noi. Dacă însă ne aliem forţele cu ale lui Tutmes, slăbiciunea o va împiedica să lupte prea mult. Înfrângerea va fi rapidă şi fără prea multe victime.

— Aşa e, aprobă Djehuti. Şi, în acest caz, Tutmes va lua rapid puterea. Eu, unul, sunt de partea lui. E puternic şi iscusit; va fi un faraon excelent. Hatşepsut e pe cale de a-şi pierde sprijinul; retrăgându-se de la guvernare, aşa cum face acum, ea îşi slăbeşte puterea şi face Egiptul să sufere. Prefer să mă pun împreună cu trupele mele în slujba lui Tutmes decât să văd haosul instaurându-se în ţară.

Băură în tăcere, chibzuind la cele spuse de Djehuti.

— Atunci, te urmez, declară sumbru Sen-nefer, deşi asta mă costă enorm. E o femeie extrem de curajoasă şi cu mari calităţi. Dezertarea noastră o va lovi foarte puternic.

— Dar nu e o dezertare! îi aminti Yamu-nefru. Noi slujim Egiptul şi în curând Tutmes va fi Egiptul. Ne vine uşor să vorbim aşa acum, că suntem departe de ea, dar vom fi în stare s-o facem în prezenţa ei?

— Suntem obligaţi s-o facem? Nu putem să-l prevenim pe Tutmes şi să ne îndepărtăm o vreme de Curte?

Sen-nefer părea vădit răscolit.

— Nu suntem laşi, îi răspunse Yamu-nefru pe un ton dispreţuitor. Dacă ne alăturăm lui Tutmes, ea va trebui să o afle din gura noastră, altfel n-o să vă urmez.

Soarele dispăruse la orizont, lăsând în urma lui un cer la început de un roşu-aprins, apoi de un albastru din ce în ce mai palid, unde apărură deodată petele argintate ale lunii şi ale unei stele.

— O iubim cu toţii pe Fiica Zeului, spuse Djehuti, privindu-l pe Yamu-nefru drept în ochi, dar a sosit vremea unui nou Horus, a unui Horus masculin şi a unei noi domnii. Asta nu se va întâmpla imediat, şi nici măcar mâine. Întoarcerea lui Senmut şi a lui Nehesi riscă serios să consolideze gloria faraonului şi să amâne venirea la putere a lui Tutmes. Drept urmare, va trebui să mai aşteptăm puţin, fiind în acelaşi timp gata să intervenim.

Yamu-nefru îşi puse cu grijă cupa pe nisip şi-şi şterse îndelung mâinile.

— Totul depinde de întoarcerea lui Senmut, vorbi el calm. Se va întoarce sau nu?

— Şi într-un caz, şi în celălalt, ea e pierdută, replică brutal Sen-nefer.

Stânjeneala tuturor puse capăt discuţiei şi rămaseră cu ochii aţintiţi la foc, în timp ce primele stele începeau să scânteieze deasupra lor, pe cerul de un albastru regal, aidoma ochilor pătrunzători ai lui Hatşepsut.

În acest timp, Senmut şi Nehesi, aşezaţi şi ei pe nisip, contemplau oceanul întunecat care se întindea cât vedeai cu ochii. În spatele lor se înălţa jungla deasă, umedă şi fertilă, în care ici şi colo ardeau focurile rare ale lui Parihu. Aerul greu şi cald făcea să ajungă când şi când până la ei strigătele marinarilor şi ale indigenilor.

— Ţinutul ăsta minunat n-o să ne facă să uităm că a cam venit timpul să ne gândim la întoarcere, suspină Nehesi.

— A venit de mult! răspunse Senmut, întinzându-se pe nisip. Căldura asta umedă e cumplită; am impresia că în curând o să-mi crească ramuri! Abia aştept să mă întorc la uscăciunea vânturilor deşertului!

— Cea Unică va fi foarte mulţumită, adăugă Nehesi.

Se gândiră în tăcere la palatul primitor şi la grădinile înmiresmate ale Tebei, scrutând în acelaşi timp orizontul.

În primăvară, armata îi aduse lui Hatşepsut vestea unei noi rebeliuni a popoarelor din Retenu. Regina ţinu fără tragere de inimă un consiliu de război. Pen-Nekheb murise şi, într-un fel, fosta înflăcărare a unei forţe unite le lipsea simţitor celor care se aflau acum în faţa ei.

Cel care luă conducerea consfătuirii a fost Tutmes, cu privirea arzând de surescitare sub coiful de piele galbenă.

— Retenu controlează Gaza, spuse el punându-şi un picior pe scaun, iar Gaza este nu numai un oraş mare, ci şi un port maritim dintre cele mai importante. Prinţi ai Egiptului, lăsaţi-mă să recuceresc Gaza şi să-i înfrâng pe rebelii ăştia, câştigând totodată o ieşire la mare!

— Eu dau ordinele, îi aminti Hatşepsut cu încăpăţânare. Mie trebuie să mi te adresezi, Tutmes, şi nu sfetnicilor mei. Retenu ne este supus de multă vreme; de ce să nu ne mărginim să-i dăm o mică lecţie?

Tutmes vedea însă lucrurile mult mai în perspectivă.

— Fiindcă Gaza este o poartă deschisă spre alte ţinuturi, alţi aliaţi, alte cuceriri şi alte bogăţii. Deşi stăpânim efectiv Retenu, controlul nostru nu este încă destul de puternic. E timpul să populăm Gaza cu meşteşugari egipteni, cu negustori egipteni, cu corăbii egiptene.

— Dar de ce să ne punem în pericol armata, trimiţând-o să cucerească un oraş care poate foarte bine să se apere şi să

se întoarcă împotriva noastră, când nu trebuie decât să le aducem aminte cine le este stăpân? O expediţie de pedeapsă ar fi prea de ajuns.

Tutmes o privi cu un aer neîncrezător. Toţi miniştrii tăceau, inclusiv Menkh, care de obicei avea întotdeauna ceva de spus; ştiau cu toţii că opinia lor e lipsită de greutate într-o asemenea dezbatere, care la urma-urmei era o simplă ciondăneală de familie.

— De ce? Fiindcă Gaza este un excelent teren de antrenament.

— Pentru cine?

— Pentru mine. Pentru armata care s-a săturat de lupte simulate şi de marşuri lungi lipsite de ţintă. Pentru Egipt, care, o dată ajuns la Gaza, îşi va putea lărgi hotarele.

— Hotarele noastre se întind deja pe tot traseul soarelui de pe cer. (Împinse deoparte depeşele, iritată, preocupată mai mult de trufaşul şi puternicul Tutmes decât de trufaşa şi puternica Gaza.) Perfect! Ia trei sau patru divizii şi cucereşte Gaza!

— Aşa, pur şi simplu?

— Aşa! Până acum, Gaza nu ne-a deranjat prea mult. Dar, dacă crezi că înfrângerea ei va contribui la supunerea totală a ţinutului Retenu, cucereşte-o, indiferent de preţ. Fă tot ce vrei, Tutmes, dar ai mai ales grijă să nu mori!

Îşi zâmbiră, fiind încă în stare să-şi privească cu o oarecare înţelegere problemele lor personale.

— Îţi mulţumesc, puternice faraon! exclamă el cu o plecăciune adâncă. Gaza va cădea, şi eu mă voi întoarce!

— Sunt sigură de asta, răspunse ea cu o jumătate de zâmbet. Şi nu uita că prada e a mea!

— Ţi-o voi pune la picioare! spuse el râzând.

Diviziile Horus, Seth şi Anubis părăsiră Teba, îndreptându-se spre nord. Hatşepsut îşi petrecu dimineaţa privind defilarea cavalcadei multicolore a celor cinci mii de soldaţi. Când ultimul convoi dispăru în zare, se întoarse în palatul tăcut şi pustiu. Resimţi din plin trecerea de la tumult la linişte şi îşi aminti de vremea când plecase şi ea, bucuroasă, la luptă, lăsându-şi soţul să se lăfăiască la Assuan. Astăzi, era rândul lui Tutmes să reprezinte Egiptul pe câmpul de luptă. Ce bine va fi să fie trezită de imnul matinal, să se îmbrace liniştită înainte de a merge la templu, fără să fie nevoită să se teamă de săgeţile oţelite ale unui fiu vitreg. Continuă totuşi să fie vigilentă, ştiind că Tutmes lăsase probabil numeroase iscoade la palat; era sigură însă că nu va întreprinde nimic împotriva ei, acum că era departe de singurul oraş unde putea pune mâna pe cârjă şi bici.

Soarta expediţiei plănuite de ea începea să o preocupe şi postă în toate oraşele de pe malul Nilului soli cu misiunea de a o anunţa de îndată ce corăbiile aveau să se ivească în zare. Nu primi însă nici o veste liniştitoare. Îi consacră mai mult timp lui Meryet, străduindu-se să se intereseze de veşnica ei pălăvrăgeală prostească şi răuvoitoare. Hatşepsut observase că între Meryet şi Tutmes apăruse brusc o anumită intimitate. Mai ştia şi că, atunci când va sosi momentul, Meryet l-ar însoţi bucuroasă la templu, consfinţind astfel ruina mamei sale. Astfel încât o regreta amarnic pe dulcea ei Neferura, care, oricât de fragilă ar fi fost, n-ar fi ezitat să-i ofere sprijinul.

În faţa răcelii şi indiferenţei presupuse ale lui Hatşepsut, Meryet prefera vădit să o frecventeze pe mama lui Tutmes. Hatşepsut le văzu deseori plimbându-se în grădină, râzând şi sporovăind, reproşând-şi în asemenea clipe că nu fusese în stare să câştige afecţiunea celei de-a doua sale fiice.

Sosi primăvara, cu primele ei zile frumoase, apoi vara, cu căldurile ei copleşitoare, şi, în sfârşit, aniversarea celor doi ani de absenţă a lui Senmut, fără ca nici cel mai mic semn să fi anunţat întoarcerea sa apropiată. Hatşepsut primea regulat depeşe de la armata ei care se pregătea de luptă la porţile Gazei. Din când în când, Tutmes adăuga, pe lângă salutările adresate lui Hatşepsut, misive pentru Meryet şi Aset. Hatşepsut le citi fără nici un scrupul, dar nu găsi niciodată ceva referitor la ea. Recunoscu astfel toată prudenţa şi iscusinţa lui Tutmes de a se asigura că nu va exista nici un document scris care să poată fi folosit împotriva lui în cazul unei eventuale răsturnări de situaţie, şi asta îi plăcu în mod deosebit. Egiptul urma să aibă un faraon înţelept şi prudent.

26

Când apele Nilului inundaseră valea, încetinind considerabil activitatea ţării, Hatşepsut primi în sfârşit vestea pe care o aştepta cu disperare. Dua-eneneh veni în goană spre ea, într-o dimineaţă, pe când se pregătea să se scalde în lac. Se împiedică oprindu-se în faţa ei, cu chipul luminat de bucurie, şi îşi luă răgazul de a-şi saluta suverana, ceea ce avu darul să o exaspereze în ultimul hal, într-atât de mare îi era nerăbdarea.

— Au fost văzuţi! strigă el. Au ieşit din canal şi urcă în susul fluviului! Solul a ajuns chiar acum!

Hatşepsut făcu pe dată cale întoarsă, urmată de femeile ei, şi se duse în Sala de Audienţe, unde o aştepta curierul.

— Spune-mi tot ce ştii! Sunt tot cinci corăbii?

— Da, Maiestate, răspunse omul.

— Cât timp le va trebui ca să ajungă la Teba?

— Să zicem cinci-şase săptămâni. Par foarte încărcate, ceea ce le va sili probabil să încetinească o dată cu creşterea apelor.

Incapabilă să-i mulţumească lui Amon, care zâmbea, impasibil, pe micul altar din Sala de Audienţe, Hatşepsut simţi un sânge nou curgându-i prin trup. În bucuria ei inexprimabilă, numele care-i veni pe buze fu al lui Senmut.

Îl chemă pe Hapusenb, care se prezentă pe dată, liniştit la vederea aerului ei radios. Când îi împărtăşi ultimele veşti, acesta se simţi scăpat de o grea povară.

— Amon fie lăudat! Au sosit scrisori, Maiestate?

— Nici una. Dar vom primi cu siguranţă în scurt timp; până atunci, trebuie să organizăm o petrecere în cinstea întoarcerii lor, Hapusenb. O să-i facem lui Senmut o primire cum n-a mai avut nici un faraon!

— Nu prea înţeleg ce vrei să spui, răspunse cu răceală Hapusenb, adresându-i o privire încărcată de reproşuri.

— Nici eu, de altfel, dar s-ar putea ca Tutmes să piardă tronul...

Hapusenb înţelese atunci limpede unde voia să ajungă.

— Maiestate, spuse el apropiindu-se repede de ea, te implor, pe tine, stăpânul meu divin şi zeul meu, dă uitării gândul ăsta!

— Şi de ce nu m-aş căsători cu el? Ar fi un faraon puternic.

— Da, mult prea puternic. Crezi că se va mulţumi doar cu titlurile, ca soţul tău Tutmes? Atâta vreme cât e braţul tău drept, te poţi bizui pe forţa lui, dar, de cum va ajunge în culmea puterii, tu o să fii cea care n-o să mai contezi pentru el. Tutmes nu va pierde timpul şi va mobiliza o armată să ia înapoi de la Senmut ceea ce consideră că-i revine de drept. Vom fi câştigat timp, dar nimic mai mult.

— Timp, murmură ea gânditoare. Timp... Iartă-mă, Hapusenb, dar căutam doar să evit inevitabilul, într-un moment de slăbiciune.

— Nu putem evita nimic, Maiestate. Putem cel mult amâna ceea ce trebuie să se întâmple. Să prelungeşti în acest fel supliciul nu se potriveşte deloc cu perfecţiunea ta divină, dacă îmi pot permite s-o spun.

— Mă jigneşti, murmură ea, închizându-şi ochii, dar ai dreptate. Ai întotdeauna dreptate, dragă prietene, nu-i aşa? Dar oare măcar sunt pregătită? Să nu ne gândim însă la viitor şi să ne ocupăm de prezent, atât cât mai putem. O să-l aduci pe Amon în barca lui sacră şi vom întâmpina corăbiile împreună; cred că n-or să mai întârzie mult.

Hapusenb se întrebă dacă planurile pe care şi le făcuse ea în privinţa lui Senmut erau rezultatul presiunilor lui Tutmes sau ale unei tresăriri bruşte de revoltă. Nu avea nici un chef să-şi consacre ultimii ani din viaţă luptelor, ceea ce avea să se întâmple inevitabil dacă regina urma să-şi menţină decizia. Ea îl privi, dusă pe gânduri, dar Hapusenb preferă să schimbe subiectul.

— Ai făcut un lucru remarcabil, spuse el Nici un faraon nu te va putea depăşi.

— Ba da, Tutmes, răspunse ea, privind drept înainte.

Zilele care veniră aduseră o mulţime de veşti proaspete. Corăbiile navigau anevoie în susul fluviului, când Hatşepsut primi o depeşă cu sigiliul lui Senmut. Acesta i se adresa în termeni plini de curtoazie şi respect, ca un supus către seniorul său; nici un accent afectuos nu însufleţea paginile acestea triste. Hatşepsut uitase că Senmut nu ştia nimic despre evenimentele survenite după plecarea lui; abia dacă ştia că ea este prizonieră, şi Tutmes e rege virtual. Hatşepsut puse

scrisoarea deoparte, gândindu-se, în pragul lacrimilor, la tot acest timp irosit. O altă depeşă sosi în scurt timp din Gaza; o parcurse, începând să zâmbească tot mai mult, după care începu să râdă nervos. Tutmes o înştiinţa că izbutise să cucerească Gaza şi că se întorcea la palat.

În noaptea de dinaintea sosirii corăbiilor, Hatşepsut crezu că nu o să reuşească să adoarmă cu nici un preţ; cu toate acestea, căzu într-un somn adânc şi fără vise. Se trezi la primele raze de soare şi la cântecul preoţilor, mai relaxată şi mai veselă ca oricând. Îl puse pe Hapusenb să o înlocuiască la templu ca să se poată pregăti să-l întâmpine pe bărbatul care, în ochii ei, se întorcea dintre morţi. Hotărî să-şi pună un şorţ scurt, o cască aurită şi sandale împodobite cu perle, ametiste şi cornalină, îşi împodobi gâtul şi braţele, mâinile şi gleznele cu turcoaze, aur şi matostate. Palatul părea să se trezească şi el din toropeală. Mulţimea începea deja să iasă din oraş, râzând şi strigând, îndreptându-se spre port. Drumul de la debarcader la palat era presărat de flori; flamurile fluturau în vârful catargelor, la piciorul cărora „Vitejii Regelui", în ţinută de paradă, gravi şi imperturbabili, observau cu atenţie toate mişcările.

O tăcere respectuoasă se lăsă peste mulţime la trecerea litierei zeului Amon şi a faraonului care mergea alături de el, zâmbind, cu capul sus, purtându-şi simbolurile puterii încrucişate la piept. Tăcerea deveni şi mai deplină la trecerea nobililor ale căror înalte fapte legendare bântuiau memoria tuturor de ani îndelungaţi. În aer plutea însă deopotrivă un sentiment straniu de tristeţe amestecat cu veselia dimprejur; apoi decepţia se risipi şi aclamaţiile izbucniră şi mai abitir, însoţind-o pe Hatşepsut şi suita ei până la fluviu.

Aceasta se aşeză, înconjurată de toată suita, şi scrută apele maronii. Tumultul se transformă treptat într-o linişte impresionantă. Toate feţele erau întoarse spre nord, ca vrăjite, şi fiecare păstră nemişcarea cea mai desăvârşită timp de o oră întreagă.

Deodată, cineva arătă cu degetul spre mal, scoţând un strigăt. Hatşepsut se ridică imediat, întrucâtva ameţită de emoţiile contradictorii care o asaltau. Corăbiile se apropiau, urmând încet meandrele fluviului, cu vâslele ridicându-se şi coborând ritmic, şi cu pânzele umflate de vântul din nord. Punţile corăbiilor erau pline de siluete minuscule şi negre care se agitau, scoţând strigăte stridente, abia perceptibile pentru mulţimea în efervescenţă. Hatşepsut strânse cu putere toiagul şi biciul la piept. Pe măsură ce corăbiile se apropiau, putu desluşi două siluete imobile la prova corabiei din frunte şi nu le mai părăsi din ochi. Când valurile fluviului se domoliră, şi vâslele rămaseră nemişcate, strigătele marinarilor fură acoperite de o ovaţie asurzitoare.

După o clipă de aşteptare, care i se păru că durează o veşnicie, Hatşepsut întâlni în sfârşit privirea lui fermă şi caldă. Se priviră cu pasiune, fără un gest sau cuvânt, în timp ce distanţa care-i despărţea scădea rapid. Îşi zâmbiră, şi Hatşepsut îi întinse braţele. Tămâia se înălţă triumfală spre ceruri, o dată cu cântarea preoţilor şi aclamaţiile mulţimii.

— Teba şi Egiptul întreg vă salută, prinţi şi războinici! strigă ea când corabia din frunte atinse cheiul.

Pasarela fu coborâtă. Celelalte corăbii, pline până la refuz de daruri splendide, acostară şi ele sub privirile admirative ale mulţimii. Hatşepsut însă nu avea ochi decât pentru Senmut. Acesta se îndreptă spre ea, însoţit de Nehesi, şi amândoi se prosternară la picioarele ei, pe pietrele calde ale cheiului. Apoi se ridicară şi rămaseră o clipă îndelungată privindu-se.

Senmut nu se schimbase. Poate că părea mai tânăr şi într-o formă mai bună decât la plecare. Privirea îi era limpede, fără urmă de oboseală; cele câteva riduri ce apăruseră în jurul nasului şi al gurii dispăruseră; trupul său îşi recăpătase forţa şi fermitatea din tinereţe. Nehesi nu se schimbase nici el prea mult; chipul i se asprise întrucâtva, dar silueta sa masivă părea să se mai fi subţiat. O salută cu acelaşi respect calm, tot atât de indiferent faţă de mulţimea zgomotoasă şi de curtenii servili.

— Daruri pentru Amon şi pentru tine, Maiestate, spuse Senmut, arătând spre puntea corăbiilor. (Ea îi zâmbi din nou, bucuroasă să-i audă glasul cald, şi apoi se întoarse spre corăbii. Pe fiecare punte fusese ridicat un acoperământ de baldachin, la adăpostul căruia arbori de balsam aduşi în pământul lor originar îşi agitau uşor ramurile fragile.) Iată şi arborii de balsam ai văii tale sacre, adăugă Senmut, şi smirnă gata să servească drept parfum şi tămâie.

— Arborii pe care-i dorea Amon, murmură Hatşepsut, nerăbdătoare să-l strângă în braţe pe Senmut. Ce minunăţii, Senmut! Pune să fie descărcaţi imediat, pentru ca grădinarii să-i poată sădi cât mai repede. Vor avea nevoie de multă apă. Câţi sunt?

— Treizeci şi unu. Am mai adus şi vite, mult aur şi alte obiecte preţioase.

Rămaseră o clipă să observe descărcarea arborilor, apoi Amon fu dus la loc în sanctuarul lui, iar Hatşepsut se întoarse împreună cu suita ei la palat, unde luă loc pe tron, în Sala de Audienţe, cu nobilii în jurul ei, pentru a primi tributul. Senmut şi Nehesi stăteau de fiecare parte a tronului aurit şi asistau calm la prezentarea darurilor, depuse rând pe rând la picioarele ei. Sacii cu smirnă sosiră primii, umplând sala cu parfumul lor greu. Tahuti şi scribii lui îi cântăriră şi le înscriseră greutatea în registre.

Aset şi Meryet, impresionate fără voia lor de această abundenţă de avuţii, asistau la ceremonie din fundul sălii. Nu crezuseră nici o clipă în întoarcerea lui Senmut; la drept vorbind, speraseră din toată inima să nu se mai întoarcă niciodată, pentru ca Hatşepsut să-şi piardă prestigiul definitiv şi irevocabil.

Aurul era tot atât de abundent în Punt ca în Egipt; şi Tahuti supraveghe cu un aer indiferent împărţirea şi număratul nenumăratelor pepite, saci şi inele de aur, divizate în două părţi egale, una pentru Amon, iar cealaltă pentru tezaurul regal.

— Am adus multe inele de aur, Maiestate, spuse Nehesi, aplecându-se spre Hatşepsut. Poporul din Punt are obiceiul să le poarte la picioare. O s-o constataţi cu ochii tăi, peste o clipă, când vor intra cei şapte şefi şi familiile lor care au vrut să ne însoţească. Vor să-şi manifeste faţă de Maiestatea Ta bucuria de a fi din nou uniţi cu Egiptul şi să facă legământ de pace şi prosperitate între ţările noastre.

Hatşepsut zâmbi auzind tonul său ironic, fără a crede o clipă că şefii din Punt veniseră de bunăvoie.

Aurul fu pus în dreapta ei, în timp ce alţi servitori se prosternau, aducând fildeş sau clătinându-se sub greutatea bilelor de mahon. Numeroşi sclavi aşteptau încă în urma lor, încovoiaţi sub povara unor blănuri de animale dintre cele mai diverse: printre altele, blănuri de panteră şi de leopard pentru preoţi. Lui Hatşepsut îi trebui o clipă pentru a se lămuri că blănurile acestea nu aparţineau doar unor animale moarte; doisprezece gardieni de la grădina ei zoologică i se prosternară la picioare cu cea mai mare dificultate, deoarece ţineau în lesă câini, maimuţe şi babuini care ţipau şi schelălăiau. I se aduse un animal splendid, cu un mers regal şi cu privirea rece şi fixă: un ghepard, care se întinse pe o parte şi

începu să-şi lingă cu delicateţe labele. Senmut îi spuse că acesta era un dar personal din partea lui Parihu, cel mai mare dintre căpeteniile Puntului. Era un ghepard de vânătoare, extrem de iute şi de eficace. Hatşepsut îl trase de lanţul de aur şi-l puse să urce treptele tronului. Animalul i se întinse la picioare.

Prezentarea tributurilor continuă, şi lista darurilor se lungi la nesfârşit. Nehesi îi adusese o mulţime de flori şi de plante străine pentru a-şi îmbogăţi grădina.

La sfârşitul ceremoniei, cele şapte căpetenii din Punt îi fură prezentaţi. Hatşepsut se miră de asemănarea lor cu egiptenii; aveau pielea deschisă la culoare, părul lung şi negru şi talia zveltă. Aşa cum îi spusese Nehesi, purtau inele grele de aur suprapuse de la glezne până la coapse. Bărbaţii, femeile şi copiii erau îmbrăcaţi în şorţuri scurte asemănătoare cu cel purtat de Hatşepsut. Regina îi salută cu tot respectul datorat locuitorilor unei ţări a zeilor, exprimându-şi speranţa ca de-acum înainte pacea să domnească între cele două ţări, la fel ca în trecut. O ascultară impasibili, cu ochii aţintiţi asupra chipului ei fardat. Apoi, unul dintre bărbaţi înaintă şi îi mulţumi, vorbind precipitat, cu un glas frânt.

Hatşepsut îl întrerupse cu un gest. Înţelesese de ce se temeau cu toţii.

— Sunteţi bineveniţi la palat, le declară ea, şi am pregătit un ospăţ mare în cinstea voastră. Dar văd că nu aveţi încredere; vă temeţi că n-o să vă mai vedeţi niciodată ţara. Ei bine, vă fac promisiunea următoare: veţi rămâne în Egipt atâta cât veţi dori, dar, de îndată ce veţi vrea să plecaţi, vă veţi putea înapoia la Ta-Neter, conduşi de o escortă şi cu numeroase daruri. Vi-o jur în numele meu, rege şi faraon al Egiptului!

Uşuraţi, punticii începură să vorbească între ei, în dialectul lor ciudat, şi Hatşepsut se ridică.

— Să mergem la templu să-i mulţumim lui Amon şi să-i prezentăm tributul, spuse ea.

Pentru prima dată în aceşti doi ani lungi de aşteptare, Hatşepsut reuşi să-şi spună rugăciunile. O făcu cu fervoare, prosternată la pământ, apoi în picioare, adresându-se zeului:

— Am ascultat cererea tatălui meu, Amon; m-a rugat să sădesc arbori de tămâie din ţinutul zeilor în jurul templului său şi în grădinile sale. Am avut grijă să-l satisfac. (Glasul ei limpede şi ferm se înălţa cu putere şi aroganţă.) M-a desemnat ca aleasa lui şi ştiu că mă iubeşte. (Apoi îi citi lista numeroaselor daruri şi îi aduse un ultim omagiu îngenunchind pe pardoseala rece.)

Vocea oracolului se auzi brusc din spatele zeului:

— Zeul îţi mulţumeşte, Fiică din sângele lui şi Rege al Egiptului. Puntul a venit la Egipt, şi Amon e mulţumit.

La sfârşitul ceremoniei, adunarea se împrăştie pentru a-şi face siesta, dar Hatşepsut se duse împreună cu Senmut în grădină, unde se instalară la umbra unui sicomor uriaş, păstrând totuşi între ei o reţinere stranie. Rămaseră o clipă îndelungată strâns înlănţuiţi, fără a izbuti să se privească în ochi.

— Vorbeşte-mi despre Punt, îl rugă deodată Hatşepsut. Am visat atât în ultimele luni la locurile acelea, pe care nu le voi vedea vreodată!

Hapusenb îl luase pe Senmut deoparte înainte de a intra în Sala de Audienţe pentru a-l pune la curent cu moartea tinerei sale pupile şi cu presiunile lui Tutmes. Senmut se afla încă sub şocul provocat de aceste veşti şi, observând o umbră de nostalgie şi de fatalism în tonul lui Hatşepsut, îşi dădu seama de amploarea loviturilor destinului, care, în ceea ce-l

privea, părea să-l fi cruţat. Preferă, aşadar, să nu vorbească de Neferura, lucru pentru care Hatşepsut îi fu recunoscătoare.

— După ce am părăsit Canalul Faraonilor, am navigat luni îndelungate pe lângă coastă, îndreptându-ne spre sud. Şi, în momentul când începeam să ne pierdem speranţa că vom găsi vreodată Puntul, am ancorat într-o noapte şi am fost întâmpinaţi de Parihu. Armele noastre l-au îngrozit, dar am reuşit să-l liniştim; şi, în cele din urmă, Parihu a crezut că am coborât din cer!

Hatşepsut râse uşor, simţind un nod în gât din pricina fericirii de a-l avea alături de ea, după care izbucni în lacrimi. Senmut o strânse şi mai tare în braţe şi-şi continuă povestea, lăsând-o să plângă pe săturate, mângâindu-i părul în răstimpuri. Vorbi aşa până seara, făcând tot posibilul pentru a o distrage de la gândurile sumbre care o frământau. Încetul cu încetul, o simţi relaxându-se, apoi, când nu mai avu ce să povestească, ea îşi lăsă tandră capul pe umărul lui, scoţând un suspin adânc. Senmut băgă de seamă că adormise şi o sărută uşor pe ochi, sprijinindu-se de un copac, fără a o lăsa din braţe. Evenimentele care-i marcaseră viaţa i se perindară încet prin faţa ochilor, aureolaţi de o lumină pierdută pentru totdeauna.

Hatşepsut dormi ghemuită la pieptul lui Senmut, până ce trompetele templului vestiră lăsarea nopţii. Atunci se trezi brusc, fără să înţeleagă unde se afla, şi-l recunoscu pe cel pe care-l iubea mai presus de orice.

A fost o noapte foarte stranie, în care farmecul vremurilor apuse păru să renască în vastul palat iluminat, ca pe vremea când Tutmes nu era decât un copil, iar petrecerile lui Hatşepsut durau până în zori. Impresia trecătoare că această Curte strălucea pentru ultima oară în toată splendoarea ei nu scăpă însă nimănui. Musafirii şi servitorii se înghesuiau în

sălile parfumate cu smirnă. Aerul înmiresmat răsuna de râsetele şi de glasurile lor, amestecate cu foşnetul veşmintelor somptuoase de ceremonie şi cu clinchetul perlelor de la sandale.

O veselie nebună părea să domnească în micul grup strâns sub baldachin. Conversaţiile presărate de hohote de râs nu încetau o clipă, iar în jur sclavii nu stăteau locului o clipă, ducând tăvi pe care abureau, între buchetele de flori, bucatele cele mai alese.

Hatşepsut simţi şi ea că petrecerea aceasta avea să fie ultima. Se îmbrăcă atât de somptuos şi de îngrijit, de parcă s-ar fi dus la moarte. Se hotărî să-şi pună dubla coroană, întrebându-se totodată dacă Nofret va mai avea ocazia de a i-o pune pe cap, împreună cu colierul regal din aur masiv şi pieptarul greu de la încoronare, pe care strălucea ochiul lui Horus. Sandalele ei erau din piele roşie, împodobite cu flori de lotus de aur roşu, iar şorţul era presărat de mici perle de aur.

Luă loc printre bărbaţii care alcătuiseră cel mai puternic grup politic al Egiptului în cursul ultimilor douăzeci de ani: mult-iubitul ei Senmut, îmbrăcat ca un prinţ, care o mânca din priviri; Nehesi cel negru, general şi cancelar, care purta din nou la cingătoare marele Sigiliu Regal; Hapusenb cel calm, în veşmântul lui de preot, care-şi clătea delicat degetele; Tahuti, care părea încă preocupat de lunga listă a tributurilor pe care o scrisese; User-amon, cu ochii lui negri şi zâmbitori, care-i spunea vesel o anecdotă lui Menkh, gesticulând; misteriosul Puamra, care mai mult ciugulea, gânditor, înconjurat de pisicile lui; Inebny cel drept, care discuta aprins cu viceregele Egiptului de Jos, aplecaţi unul spre celălalt şi nepăsători la vacarmul din jur; Dua-eneneh, aflat pe prima treaptă a estradei, care mânca cu poftă, uitându-se la dansatoarele goale; Ipuyemre cel plin de curtoazie, cel de-al doilea profet al ei; apoi Amon-hotep; puternicul Senmen;

Amunofis, majordomul ei. Nume şi chipuri intrate în istorie, în istoria vie a ţării ei; glasuri care în curând aveau să amuţească, minţi isteţe hărăzite descompunerii, vieţi care, aidoma frunzelor moarte, vor dispărea înghiţite de fluviu... Hatşepsut se gândea la fiecare dintre ei golind numeroase cupe de vin, care erau de îndată umplute la loc.

Ta-kha'et fusese aşezată printre prinţese şi soţiile nobililor, cu o pisică gri ghemuită pe genunchi. Terminase de mâncat şi se uita fix la Senmut. Acesta venise s-o vadă înainte de a se îmbrăca pentru ospăţ, şi ea i se aruncase în braţe plângând. Îi adusese multe daruri şi petrecuse o bucată de vreme bând bere şi sporovăind cu ea; femeia ştia însă că-şi va petrece şi acum noaptea singură, la fel ca întotdeauna în ultima vreme. Nu-şi îngădui nici un comentariu; Senmut se întorsese în sfârşit şi vor putea iarăşi să joace împreună dame sau şah în după-amiezele îndelungate.

Vinul curgea în valuri, muzicanţii făceau să răsune acordurile lor fine, şi fiul lui Ipuky cântă despre călătoria în Punt. Luna pălea deja pe cer când tumultul scăzu încetul cu încetul. Musafirii se împrăştiaseră în tot palatul, în grădini şi chiar în templu, iar strigătele de bucurie, aclamaţiile şi râsetele lor sonore se auzeau până departe în noapte.

Hatşepsut se îmbăta şi ea cu râsete şi cu vin, în timp ce anii se topeau în luni, iar lunile în zile; apoi zilele în minute şi minutele în secunde, mai importante, mai frumoase şi mai veşnice decât tot aurul tezaurului regal. În cele din urmă, îi aruncă o privire lui Senmut şi părăsiră amândoi tumultul sălii, croindu-şi drum prin grădini, îndreptându-se spre apartamentele lor, unde lumina lunii scălda patul. Hatşepsut scoase un suspin adânc în timp ce punea dubla coroană în sipetul ei. Senmut se pregătea să aprindă lampa de lângă pat, când ea îl opri, apucându-l de braţ şi înlănţuindu-l. Lungii

ani de despărțire fură spulberați de sărutările lor. Se mângâiară încet în întuneric și în tăcerea odăii, redescoperindu-și comorile ascunse ale trupurilor, avizi să-și sărbătorească regăsirea. Zidurile regalității se năruiră unul câte unul. Cuvintele se dovediră inutile; mâinile, buzele și trupurile lor parfumate evocau în locul lor dragostea și moartea, cucerirea și pierderea regatelor, splendoarea soarelui și bucuria nesfârșită a vieții. Apoi, întinși alături pe blana moale, înțeleseră că un asemenea moment nu se va mai repeta niciodată. În fața lor se căscau doar tenebrele.

Moțăiră o vreme, în timp ce la urechi le ajungeau vag rumoarea îndepărtată a musafirilor care plecau, câteva strigăte izolate și goana precipitată a sclavilor desculți.

Hatșepsut se ridică într-un cot, mângâind tandru pieptul lui Senmut.

— Senmut, ți-ai îndeplinit toate dorințele pe care le aveai în ziua când te-am chemat lângă lac? Nu mai ai nimic să-ți dorești, înainte de... înainte de...

Nu putu să rostească „înainte de sfârșit".

El îi zâmbi:

— Absolut nimic, Hatșepsut. Am primit mult mai mult decât puteam spera pe atunci.

— Dacă te-aș cere acum de soț, mi-ai respinge oferta?

Senmut se ridică brusc, privind-o. Ea își înălță capul, sfidătoare.

— Unde vrei să ajungi? o întrebă el.

Ea se ridică și dădu fuga la masă.

— La asta, spuse ea, ridicând dubla coroană. Pentru tine!

Senmut rămase o clipă îndelungată tăcut, privind-o, uluit de propunerea ei. Un glas venit din străfundurile sale îl îndemna să accepte coroana. Nu o meritase oare din plin?

Alte gânduri i se învălmăşeau însă în mintea-i tulburată şi lăsă să-i scape şansa vieţii sale.

— Nu, scumpa mea, nu, spuse el. Mă cunosc, şi încep să-ţi cunosc şi abisul necuprins al sufletului tău. Mi-ai fi oferit coroana fără hărţuielile lui Tutmes? Imaginează-ţi o clipă că aş accepta şi că aş deveni faraonul Senmut I... Tutmes va declanşa atunci ostilităţile şi mă voi vedea silit să apăr o ţară care nu mă va fi acceptat. Ai de gând să-ţi faci gloria să dăinuie pe socoteala mea? O să te foloseşti şi de mine, după tot ce am trăit împreună?

Hatşepsut azvârli coroana pe masă şi-şi ascunse faţa în mâini.

— Dar te iubesc! Te iubesc! Asta-i tot ce ştiu! strigă ea, plângând. Nu vreau să mor acum, şi nici vreodată, de altfel! Nu vreau să te părăsesc, nici pe tine şi nici Egiptul şi pe toţi care m-au ajutat la fericirea vieţii mele! Vai, dă-mi puterea ta, iubitule!

Senmut se apropie de ea şi, fără un cuvânt, se străduí cu disperare să alunge sinistrele fantome ale eternităţii.

Partea a V-a

27

O lună mai târziu, Tutmes se întoarse triumfător la Teba cu armata sa, aducând o pradă considerabilă şi un mare număr de prizonieri. Hatşepsut îl întâmpină cu o răceală şi o rezervă pe care el se făcu că nu le observă. Asistă alături de ea la prezentarea comorilor aduse din Gaza, povestindu-i faptele de vitejie din timpul campaniei şi al asediului oraşului. Apoi, după ce se dusese la templu împreună cu el, Hatşepsut se întâlni cu Senmut pentru a se informa despre starea de spirit a poporului.

— Cum a fost primit prinţul moştenitor la Teba?

— Armata a fost salutată din Deltă şi până la Teba de mulţimi în delir, îi spuse el fără menajamente. Ţăranii şi orăşenii l-au aclamat, iar când cobora din car şi intra în mulţime, oamenii îi sărutau picioarele, numindu-l faraon. Te iubesc încă, Maiestate, dar au uitat deja pacea şi prosperitatea pe care le-ai adus-o. Nu mai visează decât la cuceriri.

— Mulţimile sunt întotdeauna nestatornice, murmură ea. Poporul vrea mereu contrariul a ceea ce-i convine. Dacă vrea război, o să-l aibă sigur cu Tutmes. Ce greu mi-e să mă gândesc că toate eforturile mele de a umple cu aur cuferele templului şi ale statului, ca să-i aduc ţării o pace benefică, vor fi nimicite la primul sunet de goarnă, în stare să le impresioneze inimile naive!

Hatşepsut părăsi brusc odaia, şi Senmut, înţelept, preferă să nu o urmeze. Trebuia să înceapă să înfrunte singură realitatea inevitabilă.

Două luni mai târziu, Hapusenb fu sculat din somn în toiul nopţii de unul dintre diaconii săi, care, terorizat, îi spuse că Tutmes era la uşă. Marele preot se dădu jos din pat, mulţumindu-i tânărului şi trimiţându-l să-i anunţe pe Nehesi şi gărzile Maiestăţii Sale. Îl scoase pe o uşă ascunsă care ducea direct la sanctuarul lui Amon, apoi îşi puse o robă şi se spălă pe faţă, regretând că-şi alesese tocmai noaptea aceea ca să doarmă la templu, şi nu în apartamentele sale. Când uşile se deschiseră, luase loc într-un jilţ încăpător, cu mâinile împreunate în poală.

Tutmes intră singur, dar doi soldaţi de-ai lui rămaseră afară de pază. Hapusenb îşi dădu seama pe dată unde dispăruseră propriii soldaţi; aurul este întotdeauna o momeală eficace. Nu se obosi să se ridice ca să-l salute, mulţumindu-se să încline uşor capul. Tutmes se apropie de el şi abia atunci Hapusenb se ridică şi aşteptă, după obicei, ca prinţul să vorbească primul. Tutmes, deşi aparent în deplinătatea facultăţilor sale, duhnea a bere. Se proţăpi trufaş în faţa lui Hapusenb, cu mâinile în şolduri, privindu-l drept în ochi.

— Voi fi scurt, spuse el, fiindcă vreau să dorm tot atât de mult ca tine, mare preot, vorbi el. Am să-ţi fac o propunere. (Hapusenb, cu un zâmbet uşor pe buze, se abţinu să răspundă.) Domnia mamei mele vitrege se apropie de sfârşit, continuă el. Ea o ştie la fel de bine ca mine, dar nu va face nimic ca să-i pună capăt. N-am de gând să mai aştept mult. La palat se vor produce tulburări serioase; ştii cu siguranţă ce vreau să spun şi nu cred că e nevoie să mai fac şi alte precizări.

— Ştiu, răspunse Hapusenb cu inima bătându-i tare. Ştim cu toţii.

— Bineînţeles, spuse Tutmes măsurând odaia cu paşi mari. (Hapusenb se înfioră şi-şi vârî mâinile sub roba largă,

fără a-şi părăsi interlocutorul din ochi.) O slujeşti cu cea mai mare fidelitate de mulţi ani, mare preot. Tatăl tău, vizirul, l-a slujit pe bunicul meu cu acelaşi devotament demn de stimă, şi din acest motiv am venit să te văd personal, fără să te convoc în mod oficial. Eşti în slujba Egiptului sau a lui Hatşepsut? întrebă el, întorcându-se brusc.

Hapusenb făcu un efort să-i răspundă cât mai calm.

— Îmi cunoşti deja răspunsul, prinţe. Sunt în slujba Egiptului încarnat în persoana faraonului.

— Ocoleşti răspunsul şi, ca să nu mai pierdem vremea, fiindcă sunt obosit, o s-o formulez mai limpede. Accepţi să mă slujeşti sau rămâi solidar cu un faraon care nu a fost niciodată cu adevărat faraon?

— Îl slujesc pe faraon, răspunse cu încăpăţânare Hapusenb, şi Hatşepsut este faraonul. Voi continua, aşadar, să o slujesc atâta vreme cât va trăi.

— Îţi ofer mai mult decât libertatea. Îţi ofer posibilitatea de a rămâne în posturile pe care le ai la templu şi la Curte, ca om de încredere şi sfetnic al faraonului. Am nevoie de tine, Hapusenb.

— N-o voi abandona atâta vreme cât va conduce Egiptul, răspunse Hapusenb cu un zâmbet uşor.

— Dar după aceea?

Hapusenb făcu un efort considerabil pentru a nu se lăsa convins de autoritatea suverană a privirii lui Tutmes.

— Îi sunt întru totul devotat. E tot ce pot să-ţi spun.

Tutmes înaintă spre el, exasperat.

— Haide, haide, Hapusenb! Spre deosebire de Senmut, tu te tragi dintr-una din cele mai vechi familii aristocratice ale regatului. Fii de partea mea şi hai să trăim în bună înţelegere!

— N-o voi trăda niciodată pe cea care a binevoit să mă copleşească cu onoruri şi cu afecţiune, chiar de va fi să-mi pun viaţa în pericol. E faraon, prinţe, şi asta de la moartea tatălui ei. Trădători sunt cei care vor accepta să te urmeze!

— Eşti prost! exclamă Tutmes mânios. Te întreb pentru ultima oară. Dacă tu crezi că nu mă poţi sluji, eşti de acord să te exilezi şi să nu mai intri niciodată pe teritoriul Egiptului?

— N-o să plec, răspunse Hapusenb, întorcând capul. Mai degrabă mor decât să o las fără apărare şi fără prieteni.

Tutmes se îndreptă spre uşă, care-i fu deschisă de garda sa când îl auzi apropiindu-se.

— Lucrurile s-ar putea opri foarte bine aici, îi zise Tutmes. Gândeşte-te şi, dacă te răzgândeşti cumva, anunţă-mă până mâine dimineaţă.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, prinţe, dar eu, unul, nu-mi schimb hotărârea după cum bate vântul, răspunse Hapusenb pe un ton blând. Nu mi-o voi schimba niciodată.

— Atunci, vei muri! exclamă Tutmes, trântind uşa după el.

Hapusenb se apropie grăbit de foc şi-l aţâţă. Fu străbătut de un fior violent şi se simţi pătruns de frig. În aceeaşi clipă, se ivi Nehesi, înarmat cu un cuţit şi urmat de gărzile Maiestăţii Sale.

— Îţi mulţumesc că ai venit, îi spuse Hapusenb, întinzându-şi mâinile spre foc.

— M-am grăbit cât am putut, spuse Nehesi, vârându-şi cuţitul la loc în teacă. M-am întâlnit cu Tutmes şi cu soldaţii lui înarmaţi până-n dinţi.

— A venit doar ca să vorbească cu mine. Am vorbit şi după aceea a plecat.

— Eşti palid tot, remarcă Nehesi.

Hapusenb transpira abundent şi tremura din cauza frisoanelor, revenindu-şi încetul cu încetul şi recăpătându-şi

calmul obişnuit. Îl conduse pe Nehesi la masă şi-şi turnă o cupă de vin pe care o bău cu lăcomie.

— Nu e deloc de mirare. Tutmes se pregăteşte de acţiune, într-o zi sau două, din câte cred. A venit să-mi ofere un colac de salvare.

— Ia te uită! exclamă Nehesi, râzând răutăcios. Nu mi-e greu să ghicesc preţul... şi nici răspunsul tău. Unde-ţi erau gărzile?

— A avut grijă să le îndepărteze. Nu cred că le voi mai vedea prea curând. Trebuie să-l prevenim imediat pe Senmut, probabil că e la faraon. (Dădu din umeri cu un aer istovit şi neputincios.) Dar ce putem face?

— Nu ne mai rămâne decât să murim cu demnitate, răspunse indiferent Nehesi. După cum ne putem mândri că am trăit cu demnitate. Vom afla milostenie în ochii zeilor. Sfârşitul nostru riscă să fie rapid, dar cum va fi al faraonului?

Se priviră cu disperare, copleşiţi de brusca lor neputinţă. Apoi părăsiră împreună apartamentele lui Hapusenb şi se cufundară în bezna nopţii, escortaţi de gărzile regale care stăteau cu ochii în patru.

Senmut şi Hatşepsut dormeau în clipa când Nehesi se prezentă la uşa dormitorului, dar se treziră auzind şoaptele însufleţite, înainte chiar ca Dua-eneneh să intre. Se sculară şi se îmbrăcară în grabă.

— Marele preot şi cancelarul cer să fie primiţi, anunţă Dua-eneneh făcând o plecăciune.

Hatşepsut fu cuprinsă deodată de panică. Aşadar, sosise momentul. Dar de ce atât de repede, de ce acum?

— Poftеşte-i, şi rămâi cu noi, Dua-eneneh. Mă tem că ceea ce au de spus te priveşte şi pe tine.

Dua-eneneh deschise larg uşile, dându-le drumul lui Hapusenb şi lui Nehesi, şi le închise apoi fără zgomot, după ce se asigurase că gărzile regale stăteau de pază.

— Vorbeşte, spuse pe dată Hatşepsut, şi nu încerca în nici un caz să mă cruţi. A sosit momentul, nu-i aşa?

Nehesi se aşeză lângă masă, şi Hapusenb se apropie, relatându-i, cât mai puţin brutal cu putinţă, propunerea lui Tutmes. Ea îl ascultă fără să-l întrerupă şi, când termină, îl luă cu tandreţe de umeri.

— Pentru salvarea ta, prietene drag, trebuie neapărat să părăseşti Teba încă din noaptea asta. Nu vreau să te am pe conştiinţă.

— Nu plec. Locul meu e aici, şi voi rămâne aici. Nehesi şi Senmut, ca şi toţi miniştrii tăi îţi vor da acelaşi răspuns.

— V-am luat totul, Hapusenb, până şi inima. Trebuie oare să vă iau şi viaţa? (Glasul ei nu mai era decât un murmur care implora.) O să vă dau aur şi soldaţi şi o să puteţi găsi uşor refugiu în Retenu. Te implor, Hapusenb, pleacă de lângă mine!

Acesta scutură încăpăţânat din cap, zâmbindu-i.

— Nu, nu şi nu! spuse el. Cum aş mai putea trăi după ce te-am părăsit în voia sorţii?

— Prostule! Nătărăule! replică ea cu mânie. Dar ce ai mai putea face rămânând aici? Nu poţi evita ceea ce e de neevitat!

— Putem muri. (Glasul lui Nehesi se auzi din celălalt capăt al odăii.) Putem muri. (Hatşepsut se aruncă pe pat scoţând un strigăt de disperare.) Îi putem arăta lui Tutmes ce înseamnă adevărata loialitate, dovedindu-ţi pentru ultima oară devotamentul nostru nemărginit. Nici un soldat nu şi-ar putea dori un sfârşit mai onorabil.

Nehesi se exprima pe acelaşi ton detaşat dintotdeauna, ca şi cum ar fi fost vorba de discutarea unei probleme banale.

— Cât timp ne-a mai rămas? întrebă Hatşepsut.

— Nici o clipă, replică Nehesi, alăturându-se micului grup. Acum că Tutmes şi-a dezvăluit jocul, va acţiona repede. Şi primul pe care-l va lovi vei fi tu, Senmut, fiindcă eşti prinţul cel mai puternic din Egipt. Apoi îl va suprima pe Hapusenb, care deţine cea mai înaltă funcţie la templu, şi va termina cu mine, garda de corp a faraonului.

— Cred că va încerca să ne doboare pe toţi trei în acelaşi timp, spuse Senmut. (Conversaţia îi dădea o impresie de coşmar, şi nu lipsea nimic în acest sens: lumina lividă, siluetele încremenite, vaietul vântului în noapte şi, planând în jurul lor, tenebrele eternităţii.) Va lovi rapid şi bine, continuă el, într-o zi sau două, cel mult, ca să nu-ţi lase răgaz să-ţi aduni oamenii.

— Ce puţin mă cunoaşte! răspunse Hatşepsut. Dacă ar fi fost în locul meu, Tutmes nu ar fi şovăit o clipă să verse zadarnic sângele soldaţilor, dar eu, una, nu voi face aşa ceva. Nu voi provoca moartea nimănui.

O tăcere grea se lăsă peste oamenii copleşiţi de un sentiment de înfrângere. Hatşepsut îi ceru lui Dua-eneneh să o aducă pe Nofret şi pe sclavele ei.

— O să mâncăm şi o să bem împreună până la răsăritul soarelui, fără să mai vorbim de toate astea. Îmi cunoaşteţi sentimentele faţă de voi. Dacă nu mai pot face altceva decât să intervin în favoarea voastră pe lângă zei, o s-o fac fără ezitare. Ne vom întâlni după aceea pe pajiştile verzi ale paradisului, cu veşnicia în faţa noastră, şi ne vom depăna amintiri despre viaţa noastră de aici.

Nimeni nu făcu vreun gest, nici nu o privi, fiecare simţind un nod în gât din pricina tulburării. Nofret le aduse mâncare şi băutură şi aprinse câteva candele. Aşezaţi pe perne sau direct pe jos, mâncară şi închinară numeroase

toasturi, evocând cu glas scăzut amintirile comune ale zilelor fericite din tinereţe, cu un zâmbet plin de dragoste şi de resemnare pe buze. Apoi veniră zorile; Hatşepsut îngenunche în faţa lor, cu faţa ascunsă de părul despletit, şi, înlănţuiţi, intonară imnul către zeu, cu glasul frânt de lacrimile bruşte pe care nu şi le puteau reţine, scăldaţi în lumina blândă a primelor raze ale lui Ra.

Hatşepsut se ridică şi îi ţinu îndelung şi cu pasiune în braţele ei, amestecându-şi lacrimile cu cele ale prietenilor ei în liniştea aurorei. Se prosternară unul câte unul în faţa ei, sărutându-i picioarele, şi se îndepărtară, luând cu ei anii de fericire pe care i le dăruiseră. Hatşepsut îşi întoarse spre Senmut chipul palid şi obosit, care i se păru ciudat de tineresc.

— Să mergem pe terasă, îi spuse ea, luându-l de mână.

Ieşiră din dormitor şi urcară pe scara ce ducea pe acoperişul Sălii de Audienţe, unde se aşezară ţinându-se de mână, şi Senmut aruncă o ultimă privire pilonilor maiestuoşi şi piramidelor din Teba, falezelor încă aureolate de un halo de ceaţă, apelor unduitoare ale Nilului, străjuit de palmieri şi trestii, copastiei aurii a bărcii regale, legată la debarcader. Trase adânc aer în piept, ca să nu piardă nimic din parfumurile minunate ale Egiptului, mirosul fluviului şi al lotuşilor, miresmele vegetaţiei înconjurătoare, amestecate cu cele, mai apropiate, ale smirnei.

— Îţi mulţumesc, zeiţă minunată! murmură el întorcându-se spre Hatşepsut. Îţi mulţumesc, Încarnare divină şi eternă!

O luă încet în braţe şi o sărută prelung, în timp ce negurile dimineţii se împrăştiau.

28

Senmut se întoarse la palatul său şi-şi petrecu ziua făcând ordine în lucruri şi rezolvându-şi treburile. Spre amiază, o urcă pe Ta-kha'et împreună cu mulţi dintre servitori în barca sa, dând ordin căpitanului să-i ducă la locuinţa părinţilor lui, în nordul ţării. Simţindu-l pe Senmut în primejdie, Ta-kha'et protestă energic.

— N-are rost să mai discuţi! spuse el ferm. Vei sta la tatăl meu până când îţi voi spune să te întorci. Nu va dura mult. Vezi, i-am pus şi pe muzicanţi să te însoţească! Te rog, Ta-kha'et, nu-mi face greutăţi, că mă supăr!

Zâmbetul liniştitor al lui Senmut îi învinse până la urmă reticenţele.

— Bine, Senmut, plec. Dar, dacă n-am veşti de la tine până la sfârşitul iernii, mă întorc singură! Ce ai de făcut?

— Ceva foarte neplăcut, răspunse el.

În aceeaşi clipă, pisica lui Ta-kha'et îi scăpă din braţe şi veni să se frece de picioarele lui Senmut, după care se refugie în barcă.

— Ai speriat-o, îi spuse ea, urcând pasarela.

— Nu eu, răspunse Senmut.

O sărută şi privi în urma bărcii care se îndepărta încet de chei. Ea îşi flutură mâna o singură dată, apoi intră în cabină. Senmut părăsi debarcaderul şi se duse pe malul iazului, în inima grădinilor sale, unde se aşeză pe iarbă şi, fără să se mai gândească la nimic, se încălzi la soarele de iarnă. În ciuda eforturilor sale, nu reuşi să-şi liniştească inima care bătea să-i spargă pieptul. O dorinţă violentă de a trăi îl copleşi brusc, şi-şi îngropă faţa în mâini, scoţând un geamăt.

— Stăpâne, câte tacâmuri să pun la cină? îl întrebă majordomul, atingându-i braţul.

Senmut tresări şi-l privi, năucit.

— Nici unul, prietene, răspunse el râzând. În seara asta nu va fi nici un ospăţ; poţi să pleci când vrei. Dă-le liber tuturor servitorilor înainte de lăsarea nopţii şi ai grijă să nu rămână nici un sclav în casă. Nu am nevoie de ei până mâine dimineaţă.

Bărbatul făcu o plecăciune, perplex, şi se retrase. Senmut rămase în grădină, contemplând peştii multicolori, cu mintea liberă şi uşoară, până ce se înseră, apoi se întoarse grăbit în apartamentele sale.

Veniră imediat după ce la templu bătu de miezul nopţii. Senmut îi aştepta citind la lumina unei lămpi mici. Le auzi paşii furişaţi şi tăcuţi pe coridorul întunecat. Se opriră o clipă, apoi se apropiară ceva mai încet. Senmut zâmbi de ezitarea lor, puse sulul de papirus jos şi se ridică. Se aşteptaseră probabil ca palatul să fie puternic luminat şi să fie întâmpinaţi de gărzi numeroase şi de soldaţi vigilenţi. Cineva încercă foarte uşor să deschidă uşa; apoi se auziră câteva cuvinte şoptite, urmate de un ordin tăios. Senmut rămase nemişcat, luptându-se cu panica. Uşile mari de cedru se întredeschiseră treptat. Senmut stătea tot nemişcat. Fuiorul de fum de tămâie ce se înălţa din vasul aflat în spatele său se clătină, sulul de papirus foşni, dar ochii lui Senmut erau aţintiţi asupra deschiderii mari şi negre din perete ce se lărgea necontenit. În el urcă un val de protest, îndemnându-l să fugă, să o ia la goană, să trăiască! O mână brună, împodobită cu un inel se strecură de-a lungul uşii. Senmut închise ochii pentru o fracţiune de secundă, cu trupul scăldat în sudoare. Cele două canaturi se deschiseră brutal, dându-se

de perete cu un zgomot asurzitor. Doi oameni se năpustiră la el, înarmaţi cu pumnale lucioase. Avu răgazul să întrezărească expresia sălbatică şi crudă de pe chipurile lor încadrate de căşti albastre. În clipa care urmă, i se păru că se apropiau de el cu o încetineală extremă, ca şi cum timpul ar fi încremenit deodată, transformându-se în veşnicie; zări faţa imuabilă a suveranei lui sub dubla coroană, ochii ei de o severitate tandră aţintiţi asupra lui, şi îi zâmbi. Căzu la pământ, şi doar atunci îi ajunseră la urechi propriile strigăte de groază şi simţi gust de sânge în gură. Deasupra lui, tavanul albastru presărat de stele se clătină şi se topi în profunzimea tenebrelor.

Pe Hapusenb îl uciseră în timpul plimbării sale singuratice sub clar de lună, în grădină. Muri de pe urma numeroaselor răni, după câteva minute, în iarba umedă de rouă.

Pe Nehesi îl loviră după ce-i neutralizară cele două gărzi de corp, în timp ce părăsea palatul pentru a se întoarce acasă. Nu reuşi să se ferească de pumnalul care-i tăie gâtul şi, după ce făcu câţiva paşi clătinându-se, se prăbuşi pe lespezile îngheţate ale aleii, cu patru ore înainte de răsăritul soarelui.

Hatşepsut încă nu se culcase când Paere dădu buzna în camera ei. Nofret dormea deja, lângă uşă, dar Hatşepsut, care nu reuşea să-şi găsească somnul, măsura camera în lung şi-n lat, cu braţele încrucişate la piept şi capul plecat. Tânărul servitor, urmat de o gardă a Maiestăţii Sale, apăru din pasajul secret. Regina se apropie grăbită de el, terorizată. Plângând şi tremurând din toate încheieturile, servitorul murmura cuvinte de neînţeles. Avea sânge pe mâini, pe faţă şi pe haine. Făcea eforturi disperate de a vorbi, agitând frenetic ceva ce ţinea în mână. La un semn de-al lui Hatşepsut, garda îi aruncă în faţă un vas cu apă. Cu răsuflarea tăiată,

Paere se cutremură, fără a înceta să plângă, şi se prăbuşi deodată în jilţul regal. În cele din urmă, izbuti să vorbească, cu un glas întretăiat de suspine, fără a da drumul obiectului din mână.

— L-au ucis!... L-au asasinat!... strigă el.

Hatşepsut se năpusti la el şi îi smulse obiectul din mâinile însângerate. Era un sul de papirus mânjit de sânge, care purta sigiliul ei, de mult rupt. În clipa când îl desfăcea febrilă, uşa principală se deschise şi Dua-eneneh dădu buzna în odaie.

— Maiestate! Hapusenb! Nehesi! Morţi amândoi! Ce trebuie...

Dar Hatşepsut se uita fix la Paere cu o privire plină de groază şi de disperare. Era sulul pe care Senmut desenase primul plan al templului pe care i-l propusese, iar ea scrisese de-a curmezişul schiţei perfecte: „Proiect al arhitectului Senmut, autorizat şi aprobat de mine. Viaţă, Prosperitate şi Fericire!"

În zori, după o noapte de coşmar petrecută liniştindu-l pe Paere şi discutând mai raţional cu Dua-eneneh, luptând din toate puterile pentru a nu-şi pune capăt zilelor aruncându-se din înaltul templului, Hatşepsut se îmbrăcă în alb şi argintiu şi-şi puse dubla coroană pe cap. Făcu tot ce putu pentru a ascunde urmele crude ale durerii, marcându-şi ochii istoviţi cu kholul cel mai negru şi dând oarecare culoare obrajilor ei livizi. Apoi se duse în Sala de Audienţe împreună cu Dua-eneneh, urcă treptele tronului auriu şi lăcuit şi se aşeză maiestuoasă.

Cadavrul lui Nehesi şi al lui Hapusenb fuseseră duse în Casa Morţilor, dar nimeni nu-l putuse găsi pe al lui Senmut. Hatşepsut poruncise să se pună sigilii la uşa camerei sale, dar, pe măsură ce-i parveneau rezultatele negative ale căutărilor, începu să se teamă că nu-l va mai găsi niciodată.

Tutmes era în stare să se teamă de el deopotrivă mort fiind şi probabil poruncise ca trupul lui Senmut să fie ciopârţit şi îngropat adânc, pentru ca zeii să nu-l mai poată găsi niciodată pentru a-l primi în paradis. Cruzimea demonică a lui Tutmes o îngrozea în cel mai înalt grad pe Hatşepsut. Hapusenb... Nehesi... Senmut... Lângă ea nu mai rămăsese nimeni. Era singură...

Aşteptă răbdătoare sosirea lui Tutmes, împreună cu Dua-eneneh, care, stând nemişcat în dreapta ei, îi ţinea stindardul, în timp ce palatul ieşea încetul cu încetul din toropeală.

În cele din urmă, auzi răsunând paşii săi grei şi fermi. Să asculte şi să privească era tot ceea ce mintea ei, paralizată încă de viziunea mâinilor înroşite de sângele tovarăşilor ei credincioşi, mai era în stare să facă. Privirea lui Tutmes îi oglindea vinovăţia provocatoare şi sentimentul nou al puterii. Îi era silă de el şi se temea deopotrivă.

Se ridică de pe tron când îl văzu intrând, cu Yamu-nefru, Djehuti şi Sen-nefer în urma lui, fără a-i veni să creadă într-o trădare atât de dureroasă. Cu răsuflarea tăiată de tristeţe, îi văzu apropiindu-se şi salutând-o. Tutmes o privi o clipă îndelungată în ochi. În depărtare răsună o trâmbiţă; un şoim trecu în zbor prin faţa ferestrei; un servitor trecu cântând prin grădină. Se înfruntară din priviri într-o tăcere lugubră şi plină de ură până ce Hatşepsut se aşeză încet înapoi pe tron.

— I-ai ucis...

— Evident! Ce-ţi închipuiai? Credeai poate că o să aştept luni şi ani de zile fără să fac nimic?

— Nu.

— N-aveam de ales. O ştii foarte bine!

— Întotdeauna ai de ales. Tu ai ales laşitatea.

— Am ales singura cale posibilă! strigă Tutmes.

Ea îl privi, impasibilă, apoi se întoarse spre cei trei bărbaţi care stăteau ceva mai în spate.

— Apropiaţi-vă, Yamu-nefru, Djehuti, Sen-nefer, spuse ea, rostindu-le încet şi liniştită numele.

Cei trei se apropiară de tron şi se înclinară cu răceală. Calmul şi indiferenţa lor manifeste o rănire adânc.

— Sunteţi părtaşi la crimele astea abjecte?

— Nu, Maiestate, jur pe numele tău! exclamă Yamu-nefru, tresărind de surpriză. N-am aflat decât în dimineaţa asta de moartea lui Senmut şi a celorlalţi!

— Puteţi să le mulţumiţi zeilor, răspunse Hatşepsut, pe jumătate uşurată. V-aş fi pedepsit cu mâna mea. Mai aveţi ceva de adăugat? (Lui Hatşepsut îi era aproape imposibil să creadă că putuseră să o abandoneze.)

Schimbară câteva priviri între ei, apoi Yamu-nefru vorbi din nou.

— Te-am iubit, Floare a Egiptului, ne-am riscat vieţile ca să te slujim. Am luptat alături de tine şi am guvernat cu cinste în ochii zeului, ca şi în ai tăi. Dar astăzi, când prinţul moştenitor uzează de drepturile sale legitime la tron, legea ne obligă să-l recunoaştem. Nu frica ne-a călăuzit faptele.

— Vă cred.

— Am procedat astfel fiindcă noi credem cu adevărat că Tutmes este Horusul de aur, adevăratul moştenitor al dublei coroane.

— În virtutea cărei legi?

— În virtutea legii care spune că faraonul trebuie să fie bărbat.

Hatşepsut îşi trecu mâna peste ochii care-i ardeau de oboseală şi le dădu liber cu un gest dezgustat.

— Bine! N-are rost să mai discutăm! V-am înţeles raţionamentul clar şi ciudata voastră concepţie despre

cinste. Şi eu v-am iubit, dar acum ieşiţi de aici, doar dacă nu vreţi să vedeţi cum faraonul vostru îşi pierde coroana.

Tutmes le făcu un semn din cap, şi cei trei se retraseră.

— Vor să evite orice vărsare de sânge, asta-i tot. Cât despre ceea ce cred ei cu adevărat, nu ştiu nici eu mai mult decât tine.

— În orice caz, masacrele nu te înspăimântă!

— N-am venit ca să agit cenuşa morţilor, spuse el apropiindu-se de Hatşepsut. Ziua de ieri s-a dus, dar cea de mâine îmi aparţine. Coboară de pe tron!

— Nu.

— Coboară, Hatşepsut, sau îmi chem soldaţii!

Hatşepsut vru să-i strige că n-are decât să o facă, dar ar fi fost o provocare prostească şi nechibzuită. Coborî încet treptele tronului, cu ochii arzând de furie.

— Ia-l! E al tău!

— Scoate-ţi coroana!

Hatşepsut păli, gata să se prăbuşească. Văzând durerea adâncă ce-i acoperea ochii mari şi negri, Tutmes nu putu să nu simtă un val puternic de simpatie faţă de ea. Fu cât pe ce să întindă braţele spre ea, ca să o sprijine, dar înverşunarea sa încăpăţânată îi învinse elanul de afecţiune.

— Scoate-o!

— Vino s-o iei! Lasă pumnalul, Dua-eneneh, a curs destul sânge.

Şeful crainicilor îşi puse cu tristeţe pumnalul la loc în teacă şi îşi întoarse capul. Tutmes păşi înainte şi îi scoase coroana de pe cap cu un gest rapid. Părul despletit al lui Hatşepsut îi căzu pe umeri, dezvăluind din nou femeia, regina care era. Tutmes se întoarse brusc auzind râsul sarcastic care avea darul de a-l exaspera.

— Ei bine, iată, avem de-acum un nou faraon! exclamă ea. Nu mai trebuie decât să-ţi legitimezi puterea, Tutmes! Meryet abia aşteaptă să te ducă la templu ca să devină regină.

— N-o vreau pe Meryet, replică el sec. Pe tine te vreau.

— Pe mine? răspunse ea stupefiată. Mă vrei regină?

— Exact. Meryet nu mi-ar fi de nici un folos ca soţie, în timp ce tu ai putea participa activ la exercitarea puterii. Împreună, am fi invulnerabili.

— Mâinile îţi sunt încă roşii de sângele bunului meu cel mai preţios şi îndrăzneşti să mă ceri de soţie? (Hatşepsut nu mai rezistă la această lovitură din urmă şi se lăsă să cadă pe treptele tronului.) Şi la moartea mea, o să te căsătoreşti cu Meryet ca să continui să domneşti în deplină siguranţă. Ce viclean eşti, Tutmes, ce viclean şi odios!

— Nu chiar atât pe cât crezi tu! răspunse el brutal. N-am deloc nevoie de tine, dat fiind că o am pe Meryet, aşa cum mi-ai atras atenţia chiar tu. Dar te vreau!

— De ce? În numele zeului, de ce? Spre deosebire de tine, eu nu mai sunt foarte tânără. Ce cuplu frumos am fi, Tutmes!

— Atunci, ce să fac cu tine? i-o reteză el exasperat. Nu pot totuşi să te las liberă, ca să complotezi împotriva mea peste tot!

— Asta, Faraonule şi Veşnicule, răspunse ea zâmbind uşor, e treaba ta!

Îi făcu semn lui Dua-eneneh şi părăsi Sala de Audienţe, întorcându-se în apartamentele ei pustii şi tăcute, lăsându-l pe Tutmes singur, spumegând de furie, cu coroana în mâini.

Avea mare nevoie să se odihnească, dar nu reuşi asta. De fiecare dată când încerca să se relaxeze, întinsă pe pat, în minte îi năvăleau imagini înspăimântătoare; îl vedea pe Senmut zăcând într-o baltă de sânge, cadavrul lui Hapusenb

în lumina lividă a lunii şi pe Nehesi cu ochii larg deschişi, cu un pumnal înfipt în gât. Preferă să iasă din odaie şi se duse împreună cu Nofret în locuinţa lui Meyret. Atmosfera palatului se schimbase deja; la trecerea ei, soldaţii, sclavii şi nobilii o salutară cu aceeaşi deferenţă dintotdeauna, dar în priviri le putu citi stupoarea. Nu auzea decât şoapte pe coridoarele vaste, unde la uşile ministerelor se formau brusc grupuleţe, în care oamenii vorbeau cu însufleţire. Hatşepsut mai degrabă simţi decât văzu strania confuzie ce domnea printre numeroşii secretari care rătăceau de la o sală la alta, fără a şti prea bine de la cine să ceară dispoziţii şi cui să înmâneze rapoartele stufoase. Fu silită să treacă prin faţa cabinetului lui Senmut. Uşile erau deschise, masa de lucru goală, dar jilţul era aşezat în aşa fel încât s-ar fi putut crede că va lua loc dintr-o clipă într-alta, cu mâinile pline de suluri. Hatşepsut întoarse la iuţeală capul şi-şi continuă drumul.

O găsi pe Meryet stând în picioare pe o rogojină, cu braţele întinse în faţă. O sclavă tocmai îi înfăşura în jurul trupului o pânză de in. Hatşepsut rămase cu gura căscată văzând-o şiroind de apă.

— Dar ce faci, Meryet, pentru numele cerului!

Meryet ridică spre mama ei o privire agresivă şi temătoare.

— Mi se croieşte o rochie nouă. Uscându-se, ţesătura udă va lua exact formele corpului meu. E foarte frumos şi e ultima modă.

— Ultima modă... Eşti la curent cu ceea ce tocmai s-a întâmplat la palat? Măcar ştii ce mi s-a întâmplat?

Sclava lui Meryet îi prinse sub braţ pânza udă cu ajutorul unui ac mare de bronz. Apoi fata îşi strecură cu delicateţe picioarele goale în sandale.

— Da, fireşte că ştiu; îmi pare rău, mamă, dar totul e din vina ta. Dacă ai fi acceptat mai din timp să-i laşi locul lui Tutmes, nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu te poţi acuza decât pe tine.

Hatşepsut amuţi şi se îndreptă spre uşă. Meryet o întrebă de ce venise, dar ea ieşi fără un cuvânt. În momentul când dădea să cotească la capătul coridorului, o zări pe Meryet care se uita după ea din pragul odăii.

— Vă potriviţi bine, tu şi Tutmes! îi strigă ea. Vă urez multă bucurie împreună!

Înainte ca Meryet să fi avut răgazul de a-i răspunde, Hatşepsut ieşise în goană în grădină, orbită de lacrimi.

Tutmes decretă cele şaptezeci de zile reglementare de doliu pentru Hapusenb şi Nehesi. Cadavrele fură predate preoţilor, care petrecură multe zile învelindu-le în fâşii de pânză şi pregătindu-le pentru ultimul drum. Tutmes nu rosti însă nici măcar o dată numele lui Senmut. „Trădătorii nu merită nici doliu, nici funeralii", se mărgini să-i explice lui Hatşepsut, pe un ton dispreţuitor. Aceasta îl plânse singură în faţa statuii lui Amon, în singurătatea camerei sale, şi recită rugăciunile pentru morţi fără preoţi şi nici diaconi care să ducă tămâia sau să-i răspundă. Suferinţa crescu în ea fără răgaz şi deveni în scurt timp o lungă plângere dureroasă. Îşi manifestă profundul dezgust refuzând a însoţi cortegiul funebru, dar îl privi alcătuindu-se de pe terasa palatului, pregătindu-se să ducă departe de ea tot ce mai rămăsese din viaţa ei distrusă.

La două zile după funeralii, Tutmes şi Meryet se duseră la templu, unde coroana îi fu înmânată oficial tânărului. Meryet primi cu un zâmbet triumfător coroana mică în formă de cobră. Festivităţile durară până în zori, şi Hatşepsut,

întinsă pe pat, auzi crescând şi descrescând rumoarea petrecerii. Refuzase să meargă la templu, în ciuda strigătelor şi a ameninţărilor lui Tutmes, şi se mărginise să-l privească trecând în tăcere, fără să înceteze să dea din cap.

Tutmes îşi numi arhitectul, Menkheperrasonb, mare preot al lui Amon, şi Hatşepsut nu se obişnui niciodată să-l vadă, îmbrăcat în blana de leopard, în faţa sanctuarului când venea să-şi facă rugăciunile. Zilele treceau, dar ea evită cu grijă să-i întâlnească privirea, într-atât de mult dorea să-l vadă pe Hapusenb în locul lui.

Aceasta nu era decât una dintre numeroasele schimbări survenite la palat. Într-o zi, când voia să-i înmâneze un mesaj lui Dua-eneneh, în locul acestuia se prezentă Yamu-nefru.

— Am cerut să vină şeful crainicilor mei, şi nu tu, spuse ea sec. Unde e?

— Nobilul Dua-eneneh a fost chemat înapoi la domeniile sale din Sud, îi răspunse el fără un zâmbet, cu chipul lipsit de orice tresărire. Faraonul m-a numit crainic-şef cât timp va lipsi.

Hatşepsut îl privi cu tristeţe pe tânăr, fără să răspundă. Nu avea nici un rost să lupte, să strige şi să ceară ca Dua-eneneh să fie adus înapoi pe dată. Ştia că nu se va mai întoarce niciodată. Îl expedie pe Yamu-nefru şi îi dădu mesajul lui Nofret.

Fiecare zi şi fiecare săptămână îi aduceau noi şi crude dovezi ale decăderii sale. Hatşepsut îşi consumă ultimele puteri făcând exerciţii fizice violente. Vâna zilnic, cu o sălbăticie uimitoare, şi se întorcea la palat cu carul trosnind sub greutatea animalelor celor mai diverse, de care nu-i mai păsa de cum ajungea acasă. Totuşi, în ciuda acestor lungi zile istovitoare, mânia şi nemulţumirea ei rămâneau la fel de profunde.

Menkh o însoţea în expediţiile ei; nu se schimbase deloc, glumind tot atât de mult ca înainte, râzând şi agitându-se în jurul ei ca de obicei, fără să-i pese nici cât negru sub unghie de soldaţii lui Tutmes însărcinaţi să-i supravegheze în permanenţă; Hatşepsut recunoştea însă adesea în adâncul privirii sale urmele unei răni adânci, care nu avea să se mai închidă niciodată.

Tutmes remarcase, deoarece nu-i scăpa nimic, excursiile lor zilnice. Chibzui îndelung la măsurile ce trebuiau luate şi hotărî să nimicească brutal prietenia aceasta din ce în ce mai stânjenitoare.

Într-o bună zi, Menkh se întâlni cu Hatşepsut lângă cazărmi, având o boccea la picioare şi o pelerină pe braţ. Făcu o plecăciune adâncă şi, când se ridică, îi dezvălui un chip răvăşit. Fără să mai aştepte ca ea să-i răspundă la salut, spuse:

— Îmi cer preaplecat iertare, Divină, dar începând de astăzi n-o să te mai pot însoţi la vânătoare. Trebuie să plec.

— Ce? exclamă Hatşepsut stupefiată.

Menkh se forţă să-şi ascundă tumultul emoţiilor care-l copleşeau, durerea şi furia asociate cu un alt sentiment, straniu şi înspăimântător.

— Faraonul are nevoie de un căruţaş la noile garnizoane de la hotarul nubian; acolo trebuie să plec. Foarte, foarte departe de aici, adăugă el, cu un zâmbet uşor.

— Cât de departe? întrebă Hatşepsut, cu un nod în gât. (Nu reuşea să înţeleagă cum ajunsese Tutmes să-l suspecteze pe Menkh că ar complota împotriva lui.)

— Atât de departe, încât nu cred că o să mă mai întorc vreodată. Garnizoana asta se află în mijlocul deşertului, şi e înconjurată de kuşiţi. Dar anii contează mai mult decât depărtarea... Într-un cuvânt, Maiestate, conchise el brusc, sunt surghiunit.

„Aşadar, tronul nu-i ajunge! îşi zise cu amărăciune Hatşepsut, amuţită. O, nu, nu tu, Menkh, singurul meu prieten! Cu cine o să-mi mai pot aminti de zilele fericite din tinereţe?"

— Dar Ineni? spuse ea precipitat. Tutmes nu va refuza să-l asculte.

— Tata s-a dus la faraon, răspunse Menkh dând din umeri. Tutmes l-a tratat cu cea mai mare deferenţă, dar tata a îmbătrânit şi şi-a pierdut frumoasa elocvenţă de odinioară. Faraonul i-a dat clar de înţeles că fiul lui trebuie să plătească pentru că s-a alăturat unui trădător.

— Şi dacă m-aş duce eu să-i vorbesc?

— La ce bun? Iartă-mă, Maiestate, dar nu ai face decât să-i aţâţi ura. Cât despre mine, nu-mi mai rămâne decât speranţa.

— Amon, Amon! strigă Hatşepsut, cu inima frântă. Nu te-am slujit cu cea mai mare dragoste? Nu ţi-am fost oare credincioasă? Atunci, de ce toate aceste încercări? (Apoi se întoarse spre Menkh.) Speră în continuare, prietene, dacă vrei, dar vei pierde până la urmă. Pentru mine, s-a terminat pe vecie cu speranţele şi bucuriile.

— Adio, Hatşepsut, spuse Menkh, apropiindu-se de ea. Am înfăptuit lucruri mari împreună, şi câte am mai fi făcut fără intervenţia funestă a destinului! (Nu erau cuvintele unui servitor adresate stăpânului, ci ale unui prieten.)

Hatşepsut îşi luă rămas-bun de la cel care, încă de când era mic copil, fusese mereu alături de ea, făcând-o să râdă şi încurajând-o cu veselia lui. Din frivolul Menkh nu mai rămăsese însă nimic; în faţa ei nu se mai afla decât un străin, de un calm îngrijorător.

Se aplecă brusc spre el şi-l sărută pe buze.

— Nu mai vorbi de destin, îi spuse ea. Gândeşte-te la mine, Menkh, în singurătatea nopţilor lungi din deşert, tot atât de mult cât mă voi gândi eu la tine.

Menkh îşi ridică bocceaua şi o aruncă pe umăr; în curând, i se alăturară soldaţii gata să se pună în mişcare.

— Probabil că-ţi vei găsi alt căruţaş, Maiestate, dar îţi jur că nici unul nu va fi atât de iscusit ca mine!

Zâmbetul lui Menkh nu mai era decât reflexul palid al celui care luminase atâta vreme frumosul lui chip. Hatşepsut nu răspunse şi, nemişcată, îl privi în timp ce dispărea înapoia tufişurilor dese.

Hatşepsut nu mai merse niciodată la vânătoare.

Tutmes nu se opri aici cu remanierile din sânul puterii. Tahuti, salvat de preţioasa lui pricepere, fu cruţat, dar coborât la rangul de trezorier secund, în timp ce grosolanul Min-mose îi lua locul. Purtătorii de evantai ai lui Hatşepsut fură şi ei concediaţi, şi femeile ei se văzură nevoite să poarte în locul lor marile evantaie din pene de struţ roşii, ceea ce nu o împiedică pe Hatşepsut să continue să se plimbe cu capul sus, în ciuda umilirii suferite: sarcina de a purta evantaiele regale era rezervată exclusiv bărbaţilor. Încetul cu încetul, palatul răsună de paşii grei ai soldaţilor lui Tutmes, şi Teba întreagă de vorbele lor războinice şi vindicative.

Hatşepsut le evita pe cât putea prezenţa. Palatul nu mai era locul liniştit şi ordonat de odinioară, şi servitorii ei nu pierdeau niciodată prilejul de a face aluzii la puterea lui Tutmes şi la proiectele sale îmbucurătoare de război. Hatşepsut traversa fluviul în zori şi se refugia singură în templul ei, citind mereu şi mereu povestea vieţii sale şi a lui Senmut. Hieroglifele se întipăreau pentru întotdeauna în ea. Continua să fie zeul şi avea să fie până în veacul vecilor. Când se plimba la umbra copacilor aduşi din Punt, avea deseori impresia că Senmut se afla lângă ea, gata să o cuprindă în braţe.

„Îl văd şi acum, de parcă ar fi fost ieri, se gândea ea, contemplând panglica argintie a fluviului din înaltul teraselor; era acolo, printre trestii, cu săgeata mea în mână... Mâine, o să-l văd discutând grav cu Ineni, iar poimâine, va veni la ospăţ, invitat de mine..."

Hatşepsut crezuse cândva că numai puterea şi poporul aveau întrucâtva importanţă în ochii ei; se înşelase însă. În spatele poporului şi al puterii, se ascundeau două mistere mult mai de nepătruns: zeul şi dragostea lui Senmut.

Epilog

După douăzeci de ani de lupte neîncetate pentru putere, Hatşepsut se cufundă în inerţia şi deprimarea cele mai profunde. „De ce n-am căzut şi eu sub loviturile asasinului lui Senmut?“ îşi zicea ea.

Într-o zi, uşa odăii sale se deschise brusc, şi fiul ei vitreg intră, îmbrâncindu-l pe paznicul care încerca să protesteze slab. Tutmes mirosea puternic a uleiuri parfumate şi avea ochii făcuţi cu khol. Pe cap purta simbolurile puterii, cobra şi vulturul. Se apropie de patul lui Hatşepsut şi, cu mâinile în şolduri, sparse tăcerea.

— E frig aici, spuse el. Unde-ţi sunt servitoarele?

— Ştii foarte bine că nu mi-a mai rămas decât una pentru noapte şi două ziua. Ai împins cruzimea până la a-mi concedia scribii şi pe credincioasa mea Nofret. Ce vrei?

— Să-ţi vorbesc de Kadeş. Dormeai?

— Da, aproape. Ei bine, vrei să ştii ce cred eu despre Qadesh? adăugă ea sarcastic.

— Nu, dar ambasadorul Kadeşului şi suita lui sunt foarte mânioşi şi tocmai s-au hotărât să plece mâine. N-o să tolerez asta.

— Aşadar, e război?

— E război.

— E o nebunie. Nu-ţi ajunge că hotarele noastre sunt bine apărate şi că ţara trăieşte în pace? Nu te poţi mulţumi cu câteva expediţii, ca să te aprovizionezi cu sclavi, sau cu câteva intimidări?

— Nu. A venit timpul ca duşmanii noştri să înţeleagă că Egiptul e centrul lumii. O să clădesc un imperiu despre care se va vorbi în vecii vecilor. La urma urmei, tu eşti cea care a făcut din mine un soldat.

— E adevărat, dar asta pentru a comanda sub ordinele mele şi a te conforma dorinţelor mele. Nimic din ce vei face, trufaşule Tutmes, nu va putea face uitat vreodată faptul că mi-ai furat tronul!

Faraonul se aplecă brusc spre ea, cu ochii arzând de furie.

— Să nu-mi vorbeşti în nici un caz de trădare, uzurpatoareo! Coroana pe care ai purtat-o douăzeci de ani e a mea! Dar astăzi, eu sunt cel mai puternic şi mi-am însuşit în sfârşit ceea ce tatăl meu îmi lăsase la moartea lui. Am condus trupele tale în Retenu, în Nubia. Am cucerit Gaza cu armata mea puternică pentru a o aduce din nou sub stăpânirea ta; acum însă sunt singurul care poate decide ce războaie să ducă. Sunt faraon!

Se priviră un moment îndelungat, stăpânindu-se să nu profereze vorbele pline de fiere care le stăteau pe buze, dar Hatşepsut se ridică şi îi mângâie obrazul. Tutmes îi zâmbi şi se aşeză pe marginea patului.

— De câte ori o să ne spunem iarăşi aceleaşi şi aceleaşi cuvinte? întrebă ea. De câte ori o vom lua de la capăt?... M-am săturat de certurile astea... În seara asta am plecat de la petrecere fiindcă fiica mea, soţia ta fără minte, a refuzat să-mi vorbească. Mie! Zeiţa celor Două Pământuri! Ah, de ce Neferura nu mai e în viaţă?

— A murit, replică brutal Tutmes. (Se lăsă o clipă de tăcere.) În ceea ce priveşte Kadeşul, continuă el, am de gând să duc o campanie de mare anvergură într-un viitor apropiat. O să lipsesc din Egipt multe luni...

— Şi cine o să guverneze în locul tău? îl întrebă Hatşepsut, profitând de o clipă de ezitare. Soţia ta, cu mintea ei de găină?

— Sunt destui sfetnici capabili şi loiali în Teba, răspunse calm Tutmes. De un lucru pot însă să te asigur, dragă mamă vitregă, şi anume că nu te vei atinge nici o clipă de frâiele puterii. M-ai înţeles?

— Perfect. Totuşi, cine ar fi mai potrivit ca mine ca să preia conducerea ţării?

— Îmi complici serios viaţa! Nu pot să te iau cu mine, nici nu pot să te las aici, ştiind că la întoarcere o să te găsesc iarăşi pe tron, iar toţi miniştrii mei vor fi concediaţi. Renunţă, Hatşepsut! (O strânse de braţ, apoi tăcu, aplecat peste patul ei.) Ai trăit cum nici o regină nu a mai trăit până la tine. Ai putut să-ţi dai seama de puterea ta, ai gustat din plăcerile divine şi tot nu te-ai săturat... Văd bine în ochii tăi speranţa cea mai scumpă: ca eu să plec pentru ca totul să fie din nou cum a fost. Dar vremurile acelea nu se vor mai întoarce vreodată, Hatşepsut. Trădătorul Senmut e mort; nu mai e nimeni care să te ajute să guvernezi acest regat care nu a fost niciodată al tău. Nu mai ai pe nimeni cu care să urzeşti comploturile tale întunecate şi subtile.

Hatşepsut se desprinse din strânsoare şi-l lovi peste gură.

— A fi trebuit să te omor când am avut prilejul! şuieră ea. Mi-ar fi fost atât de simplu s-o fac când erai mic! Preoţii şi miniştrii mei ar fi închis ochii. Dar nu! Am hotărât să te las în viaţă! Bunul Senmut s-a hotărât să te lase şi el în viaţă! Ai grijă, Tutmes, bătrâna regină a albinelor mai poate să înţepe!

— Fără ameninţări, te rog, răspunse Tutmes, frecându-se la gură. Nu eşti în cea mai bună postură ca să îmi faci aşa ceva şi o asemenea temeritate nu te poate duce decât la moarte. Nu uita că eşti în puterea mea şi că gloria Egiptului e mai presus de toate, chiar şi de tine. Dacă moartea ta e indispensabilă salvării lui, atunci o să mori, nu-ţi fă nici o iluzie în privinţa asta. Îmi complici sarcina, Hatşepsut, şi, contrar obiceiului meu, nu reuşesc să mă decid. La drept

vorbind, se fac de-acum patru ani de când viaţa ta atârnă de un fir de păr şi de fiecare dată am dat înapoi în faţa ireparabilului. Nu mă întreba de ce, fiindcă nici eu nu ştiu.

— Eu ştiu, spuse Hatşepsut cu glas scăzut. Ai o datorie faţă de mine. Când erai tânăr, m-ai iubit aşa cum iubeşti prima oară, pasionant şi cu cea mai mare sinceritate. Şi, ca la toţi tinerii, pasiunea ta s-a stins repede, dar amintirea ei mai arde şi acum în tine. (Hatşepsut dădu din umeri, cu un aer resemnat.) Uită de toate astea, Tutmes, şi fă ceea ce vrei. Sunt gata.

O geană de lumină cenuşie începu să se ivească, dezvăluind faţa trasă a lui Tutmes. Nici el nu dormise toată noaptea. Priviră împreună, fără un cuvânt, cum începe o nouă zi, în liniştea impresionantă a zorilor.

Apoi Hatşepsut, cu mâinile împreunate şi nemişcate sub blana splendidă, vorbi liniştit, fără urmă de tulburare:

— A venit şi dimineaţa, spuse ea. Marele preot va sosi în curând; poate că e deja pe drum împreună cu diaconii lui. Se vor pune cu toţii în faţa uşii, purtătorul evantaielor regale, păzitorul Sigiliului Regal şi şeful crainicilor şi... sunt mulţi, nu-i aşa? Vor intona imnul către zeu: „Salutare ţie, încarnare nemuritoare, tu care te înalţi la orizontul răsăritean ca Ra-Harakhty! Salutare ţie, care dai viaţă, stăpân al eternităţii!“ Cum ţi se pare, Tutmes, să ştii că nu eşti demn de rugăciunea lor? Ce impresie îţi face faptul de a şti că eu sunt unica şi autentica încarnare a zeului, aleasă de către el însuşi înainte de a mă naşte? El mi-a dat numele pe care îl port, ca şi coroana, cu mult înainte ca tu să o contempli cu bieţii tăi ochi pe nenorocita de dansatoare de doi bani care e mama ta. E într-adevăr singurul lucru de pe lume care contează, nu-i aşa? L-ai asasinat cu cruzime pe Senmut şi mai poţi să mă otrăveşti pe ascuns, dar nu vei putea să schimbi niciodată cu

nimic originile mele divine! Niciodată! Vei putea face să dispară numele meu, să-mi distrugi arhivele, dar ciocanele cioplitorilor în piatră nu vor putea şterge niciodată josnicia ta. Haide, pleacă acum! Du-te să primeşti omagiile preoţilor. Du-te la războaiele tale. M-am săturat de-mi vine să mor. Du-te!

Tutmes se îndreptă spre uşi şi le deschise violent.

— Eşti o femeie extraordinară, Hatşepsut, extraordinară! strigă el. Tot aşa de frumoasă şi mereu crudă! Vezi că mă tot repet! M-ai enervat cumplit! (Ieşi pe uşă, bombându-şi pieptul.) Chiar nu te temi de nimic? adăugă el, înainte de a se face nevăzut.

Hatşepsut începu să râdă, întinzându-se sub blana moale, neavând nici un chef să se scoale. Când intră Merire, simţi ca în fiecare dimineaţă aceeaşi repulsie faţă de iscoada aceea dizgraţioasă, cu ochi de dihor. „Ce mult e de când Nofret mă saluta zâmbind, îmi făcea baie şi se străduia să-mi răspundă la întrebări!" se gândi ea, pradă celei mai adânci disperări.

— O să mănânc în pat în dimineaţa asta, o înştiinţă ea pe Merire. Trimite-mi nişte sclave cu fructe şi lapte; după aceea întoarce-te să-mi pregăteşti baia.

Abia ieşise pe uşă, că scoase o exclamaţie de dezgust şi închise ochii. „Când mă gândesc că s-ar putea să fie ultimul om pe care o să-l văd înainte de a muri!"

Moţăi câteva clipe, până când sosi majordomul lui Tutmes, urmat îndeaproape de sclavi.

— Cum se simte faraonul în dimineaţa asta? îl întrebă ea.

— Faraonul se simte foarte bine, răspunse majordomul fără un zâmbet. E ocupat cu răspunsul la depeşe.

„De ce n-o fi zâmbind deloc? se întrebă ea, bând o înghiţitură de lapte şi apucându-se apoi să cureţe o portocală. Doar până acum era mereu zâmbitor. Ce se întâmplă azi?"

— E frumos afară? se interesă ea cu glas tare.

— Foarte frumos.

— Ce face nepotul meu?

— Prinţul Amenofis e şi el foarte bine. Ieri s-a dus pentru prima dată la şcoală.

— Da? (Tonul bucuros al lui Hatşepsut nu lăsa să se întrevadă nimic din ceea ce simţea cu adevărat. De fapt, nu avusese aproape niciodată ocazia să vadă copilul de când se născuse; Tutmes avusese grijă să o ţină departe de el, de teamă să nu se ataşeze prea mult de ea.) E bine că începe să înveţe încă de pe acum.

Majordomul aştepta în picioare, având un aer stânjenit, cu ochii plecaţi şi cu mâinile la spate. Hatşepsut scoase un suspin şi îi dădu liber.

— Nu mă întrebi dacă am nevoie de ceva anume astăzi? îi atrase ea atenţia.

Tânărul se întoarse, înroşindu-se de ruşine. Hatşepsut nu reuşi să descopere însă adevăratul motiv al stânjenelii sale vădite.

— Iartă-mă, Maiestate, am avut o scăpare.

— Semn rău pentru ziua asta, remarcă ea veselă.

— Te rog să primeşti cele mai umile scuze pentru că ţi-am stricat ziua, Maiestate, spuse el pe un ton umil.

Hatşepsut muşcă zdravăn din portocală, bându-i sucul cu lăcomie.

— Nu tu eşti cel care o să-mi strici ziua, prietene, ci faraonul. N-am dreptate? întrebă ea, aruncându-i o privire pătrunzătoare.

Tânărul îşi pierdu sângele rece şi, după ce făcu o plecăciune în faţa ei, căzu în genunchi lângă pat şi îi sărută mâna; după care plecă în fugă.

Împietrită, Hatşepsut lăsă să-i scape portocala, care căzu pe pat.

Aşadar, astăzi urma să se întâmple. În ciuda nopţilor îndelungate în care încercase să se pregătească pentru o moarte apropiată, Hatşepsut îşi dădu seama că încă nu era pregătită. Nu avea să fie niciodată. Se ridică şi se repezi în anticameră, de unde-şi luă sipetul mic de fildeş, şi începu să scoată cu delicateţe şi dragoste tot ceea ce conţinea el. Mângâie tandru pana de struţ pe care i-o dăruise Neferura de anul nou; desfăcu scrisoarea pe care i-o trimisese Senmut când plecase spre Punt, dar nu avu puterea de a o reciti şi o puse jos. Atunci descoperi, vârâtă sub florile ofilite, panglicile şi toate micile bibelouri care-i evocau amintiri înduioşătoare; inelul gros de aur pe care-l purta Wadjmose, acel frate pe care nu-l văzuse niciodată... Apoi, îşi scoase solemnă inelul şi-l puse în sipetul pe care-l închise la loc în clipa când o auzi pe Merire bătând la uşă.

Hatşepsut simţi dorinţa de a-şi pune pentru ultima oară şorţul scurt care-i plăcea atât de mult. Dădu la o parte tunica lungă pe care i-o întindea Merire şi îi porunci să-i aducă hainele pe care le purta odinioară; acestea se găseau tot în cufărul cel mare, în care le pusese Nofret, împăturite cu grijă. Hatşepsut luă un şorţ şi şi-l puse peste şale; îşi prinse cingătoarea grea de argint şi-şi puse casca de piele galbenă. Merire îi petrecu de gât colierul de electrum bătut cu ametiste şi matostate, apoi, în timp ce-şi trăgea cizmele de piele albă, Hatşepsut o trimise să-i pregătească degrabă carul.

Merire se duse direct la marele majordom al lui Tutmes, după care-l anunţă pe Per-hor, noul căruţaş al lui Hatşepsut. Faraonul trebuia avertizat de cele mai mici fapte şi gesturi ale prizonierei sale, *a fortiori* când îşi schimba obiceiurile hotărându-se să plece cu carul dimineaţa, în loc de după-amiază.

Marele majordom îi trimise un mesaj lui Tutmes, care se afla într-o tabără din împrejurimile oraşului.

— Ştie, murmură el după ce citise depeşa.

— Ce poruncești, Maiestate? întrebă solul.

Tutmes se mulţumi însă să mai ceară vin. Nu mai avea mult de aşteptat şi va putea să pornească la drum cu trupele sale în dimineaţa următoare. În dimineaţa următoare...

Per-hor o aştepta pe teren, cocoţat pe carul auriu. Văzând-o că vine, se dădu jos şi îi întinse hăţurile cailor care nechezau nerăbdători.

— Rămâi astăzi cu mine, Per-hor, îi ceru ea, punându-şi mănuşile. Vom da o raită prin deşert.

Caii se scuturară şi porniră în trap.

— Faraonul se va supăra, Maiestate, îi strigă el la ureche, ţinându-se bine ca să nu îşi piardă echilibrul.

Hatşepsut se răsuci la iuţeală, zâmbindu-i şi dând totodată bice cailor.

— Puţin îmi pasă! răspunse.

Porniră în galop pe drumul spre fluviu, apoi înaintară de-a lungul falezelor până în deşert. Hatşepsut îşi biciui caii toată dimineaţa, străbătând fără răgaz marile întinderi sălbatice, cu chipul bătut de vânt şi de nisipul arzător. Per-hor se ţinea zdravăn de car, minunându-se de izbucnirea aceasta bruscă de forţă ce contrasta izbitor cu calmul, indiferenţa şi rezerva cu care-l obişnuise Hatşepsut de trei ani încoace. Tocmai se întreba cum să pună capăt goanei acesteia nebuneşti, când ea porni în sfârşit prin defileul care ducea la fluviu şi la salvarea lor... Per-hor închise ochii şi rosti o rugăciune scurtă de mulţumire.

Caii ajunseră la barăcile militare pufnind şi spumegând. Per-hor sări primul din car ca să o ajute pe Hatşepsut să coboare, dar ea rămase o clipă îndelungată contemplând peisajul ce se întindea în faţa ei până la fluviu. În momentul

când îi dădu mâna ca să sară jos, el văzu că regina plânsese şi că obrajii plini de nisip erau brăzdaţi de lacrimi.

— Du-te să te schimbi, Per-hor! îi porunci ea. Şi prezintă-te la mine de îndată ce eşti gata.

Per-hor făcu o plecăciune şi se îndepărtă, intrigat de porunca aceasta neobişnuită.

Hatşepsut se înapoie în liniştea şi răcoarea apartamentelor ei. Se descotorosi neglijent de cască, şorţ şi bijuterii, aruncându-le pe pat, şi, fără să o mai cheme pe Merire, se spălă din cap până-n picioare. Trupul ei splendid şiroia încă de apă când ieşi din baie şi se întoarse în dormitor. Apoi, deschise toate cuferele şi-şi alese câteva veşminte cu cea mai mare grijă: un şorţ lung din fire de aur, o cingătoare împletită din aur şi argint, brăţări grele de aur masiv, sandale aurii, o coroniţă de aur împodobită cu pene şi un pieptar lat bătut cu turcoaze.

O chemă apoi pe Merire şi se aşeză în faţa oglinzii de aramă, în timp ce sclava pregătea borcănaşele de fard.

— Machiază-mă cu grijă, spuse Hatşepsut. Ia albastrul pentru ochi şi amestecă-l cu praf de aur. Lungeşte dunga de khol până la tâmple.

Mâna uşoară a lui Merire se mişcă cu pricepere şi iuţeală pe faţa lui Hatşepsut, care o privea impasibilă.

Merire îi netezi părul, şi Hatşepsut îşi puse pe cap coroniţa, care-i ajungea până deasupra sprâncenelor.

— Ajunge! spuse ea, punând oglinda jos. Du-te şi spune-i marelui majordom că sunt gata.

— Nu înţeleg, spuse Merire, şovăitoare.

— El însă va înţelege foarte bine. Grăbeşte-te, abia aştept să vină.

Hatşepsut ieşi din dormitor şi se duse pe terasa mică, inundată de soare. Îl auzi pe Per-hor intrând încet în odaie şi îi ceru să-i aducă un scaun.

Hatşepsut se aşeză cu faţa la fluviu şi la colinele ce se înălţau în spatele grădinilor.

— Ra începe să apună..., murmură ea.

Per-hor dădu din cap fără un cuvânt, sprijinindu-se cu coatele de marginea terasei. Rămaseră o vreme tăcuţi, într-o linişte plină de tandreţe, Per-hor nerăbdător să afle de ce-l chemase, şi Hatşepsut bucurându-se cu aviditate de ultimele raze ale soarelui, simţind în acelaşi timp cum dispare treptat tot ceea ce o lega de viaţă.

Când marele majordom se prezentă pe terasă, ducând în mână o tavă de argint, ea îl privi îngrijorată şi surprinsă.

— Vinul tău de seară, spuse el, punând tava pe jos, lângă ea.

Smuls din visare, Per-hor exclamă:

— Dar, Maiestate, tu nu bei niciodată vin înainte de cină! Ştiu bine asta! adăugă el precipitat, privind rând pe rând cupa de argint şi chipul impenetrabil al marelui majordom.

Întâlnind însă privirea lui Hatşepsut, înţelese ce se petrecea.

— E pentru azi, Per-hor, spuse ea liniştită. Poţi să te retragi, majordomule.

— Îmi pare rău, Maiestate, răspunse el stânjenit, dar faraonul mi-a poruncit să nu te las singură.

Per-hor păşi ameninţător spre el, dar Hatşepsut îl opri cu un gest, fără să pară deloc surprinsă de un asemenea răspuns.

— Tutmes tot se mai teme că aş putea să-i scap şi să preiau puterea! exclamă ea râzând. Bietul Tutmes! E tot aşa de nesigur de el! Dar, majordomule, te rog totuşi insistent să te retragi şi să aştepţi afară. N-ai teamă, n-am cum să fug sărind de pe terasă!

Majordomul păli, apoi se răsuci pe călcâie şi ieşi din încăpere, încuind uşa cu cheia după el.

Per-hor îngenunche la picioarele lui Hatşepsut, care îi luă mâinile.

— Nu bea, Maiestate! o imploră el. Mai aşteaptă; roata norocului mai poate să se întoarcă!

Ea dădu cu tristeţe din cap, aplecându-se pentru a-l săruta pe părul negru.

— Se întoarce prea repede, spuse ea. Soarta m-a favorizat prea multă vreme ca să-mi mai fie iarăşi propice. Du-te să-mi aduci lăuta.

Tânărul se ridică şi se întoarse cu lăuta.

— Îţi mai aminteşti cântecul pe care mi-l cânta pe malul lacului? (Per-hor dădu din cap că nu.) Fireşte, cum ai putea?

Degetele sale ciupiră strunele şi, cu ochii pierduţi în zarea înroşită de asfinţit, Hatşepsut începu să cânte încet.

„Sunt şapte zile de când nu mi-am mai văzut iubita,
Şi suferinţa dragostei m-a cuprins,
Trupul mi s-a făcut greu şi străin.
Nu e nici un leac care să-mi uşureze inima,
Iar vrăjitorii nu-mi sunt de nici un ajutor.
Nimeni nu ştie de ce sufăr.
Doar iubita mea m-ar putea lecui,
Ea e pentru mine mai mult decât toate leacurile.
Mă însănătoşesc doar privind-o.
Doar mă priveşte, şi trupul mi-e din nou uşor;
Doar îmi vorbeşte, şi îmi recapăt puterile;
Iar când o sărut... când o sărut..."

Glasul îi slăbi şi apoi se frânse. Incapabilă să termine cântecul, puse lăuta jos şi luă cupa, ducând-o la buze. Per-hor, aşezat în faţa ei, întoarse capul. Hatşepsut goli cupa dintr-o înghiţitură, deslușind dincolo de prospeţimea ameţitoare a vinului un vag gust amar, apoi o lăsă la loc cu un suspin adânc.

— Ia-mă de mână, Per-hor, şopti ea, şi nu-mi da drumul!...

El îi luă mâna şi i-o strânse cu disperare.

— Binecuvântat fii, fiu al Egiptului, murmură ea. Senmut, Senmut, unde eşti? Vin şi eu lângă tine...

Per-hor nu-şi slăbi strânsoarea când îi simţi mâna fină tremurând. O mai auzi murmurând ceva şi rămase vreme îndelungată pe terasă, în lumina asfinţitului. Când briza serii începu să adie, agitând uşor şorţul lui Hatşepsut, încercă să se ridice, dar muşchii refuzau să-l asculte. Rămase aşezat, cu mâna îngheţată a Doamnei Nilului lipită de obraz, în timp ce o ultimă rază de soare făcea să-i scânteieze bijuteriile.

O să colaborez cu tine, Tutmes, și, în public, o să stau în spatele tău. O să te asist la templu și o să-mi împart patul regal cu tine pentru a-i oferi un moștenitor Egiptului. În felul acesta, poporul va fi mulțumit. Dar o să-mi lași în întregime sarcina guvernării.

Încă din copilărie, Hatșepsut se dovedește a fi înzestrată cu toate talentele și cu îndrăzneală. Puțin contează că legea-i interzice unei femei să devină faraon. Idolul său, marele Tutmes I, tatăl său căruia visează să-i i-a locul, îi acordă la 15 ani titlul de prinț moștenitor. De acum, o așteaptă o viață de lupte și de glorie. În fața cititorilor se dezvăluie Egiptul din vremurile sale de aur, cu răcoarea oazelor, cu palatele și templele sale, vegheate de Nilul protector.

ISBN 973-8465-97-4

www.lucman.ro
comenzi@lucman.ro